

Mua Nam Thê

Contents

Mua Nam Thê	3
1. Chương 1-1: Tiết Tử	3
2. Chương 1-2: Mộng Ưc	4
3. Chương 2: Động Phòng (thượng)	5
4. Chương 3: Động Phòng (hạ)	6
5. Chương 4: Bái Thân (thượng)	8
6. Chương 5: Bái Thân (hạ)	9
7. Chương 6: Lồng Giam	11
8. Chương 7: Phong Ba	13
9. Chương 8: Mối Quen	15
10. Chương 9: Nữ Nhi (thượng)	17
11. Chương 10: Nữ Nhi (hạ)	19
12. Chương 11: Cảnh Cáo	21
13. Chương 12: Nhục Nhã	22
14. Chương 13: Học Tập	24
15. Chương 14: Khiêu Khích	25
16. Chương 15: Củng Phòng	27
17. Chương 16: Trừng Phạt (thượng)	28
18. Chương 17: Trừng Phạt (trung)	30
19. Chương 18: Trừng Phạt (hạ)	31
20. Chương 19: Rừng Minh	33
21. Chương 20: Thăm Bệnh	35
22. Chương 21: Chuyện Cũ	37
23. Chương 22: Ngoài Ý Muốn	39
24. Chương 23: Nói Lời Từ Biệt	40
25. Chương 24: Tộc Hội	42
26. Chương 25: Giữ Lại	45
27. Chương 26: Đưa Tiền	47
28. Chương 27: Nhớ Lại	50
29. Chương 28: Thân Thụ	52
30. Chương 29: Nhân Ngôn	54
31. Chương 30: Trả Thủ	57
32. Chương 31: Tai Hoạ Ngầm	59
33. Chương 32: Chuẩn Bị Đón Năm Mới	62
34. Chương 33: Trừ Tịch	64
35. Chương 34: Đón Giao Thừa	67
36. Chương 35: Chúc Tết	68
37. Chương 36: Hội Đèn Lồng	70
38. Chương 37: Gặp Tai Kiếp	73
39. Chương 38: Phân Phòng	75
40. Chương 39: Đệ Đệ	77
41. Chương 40: Định Ý	80

42. Chương 41: Tô Bính	82
43. Chương 42: Hạnh Phúc	84
44. Chương 43: Giấy Giũa	86
45. Chương 44: Thổ Lộ	89
46. Chương 45: Tìm Hoan	90
47. Chương 46: Đình Thê (thượng)	92
48. Chương 47: Đình Thê (hạ)	94
49. Chương 48: Tiểu Quan	95
50. Chương 49: Lại Cưới	98
51. Chương 50: Thất Hồn	99
52. Chương 51: Khởi Phụng	100
53. Chương 52: Tình Dịch	102
54. Chương 53: Trốn Đi	103
55. Chương 54: Tá Túc	104
56. Chương 55: Đêm Suy Tư	105
57. Chương 56: Tìm Người	107
58. Chương 57: Truy Thê	108
59. Chương 58: Về Nhà	109
60. Chương 59: Đáp Án	111
61. Chương 60: Sầu Nào	112
62. Chương 61: Ấy Náy	113
63. Chương 62: Đề Ra Nghi Vấn	114
64. Chương 63: Bắt Cóc	116
65. Chương 64: Cường Bạo	117
66. Chương 65: Xuân Dục	118
67. Chương 66: Bắt Kẻ Thông Dâm	119
68. Chương 67: Cầu Tình	120
69. Chương 68: Hưu Thê (thôi Vợ)	122
70. Chương 69: Biệt Uyển	123
71. Chương 70: Đau Lòng	124
72. Chương 71: Ly Biệt	126
73. Chương 72: Điều Tra	127
74. Chương 73: Thăm Hỏi	128
75. Chương 74: Mất Tích	130
76. Chương 75: Điều Kiện	131
77. Chương 76: Đến Nơi Hẹn	132
78. Chương 77: Giăng Co	133
79. Chương 78: Phản Bội	135
80. Chương 79: Báo Thù	136
81. Chương 80: Hậu Sự	137
82. Chương 81: Trấn An	138
83. Chương 82: Thổ Lộ	140
84. Chương 83: Phiên Ngoại : Tiếp Khách (thượng)	141
85. Chương 84: Phiên Ngoại : Tiếp Khách (hạ)	142
86. Chương 85: Phiên Ngoại : Trí Nhớ [Thượng]	143
87. Chương 86: Phiên Ngoại : trí Nhớ [Hạ]	144
88. Chương 87: Phiên Ngoại : Chuộc Thân	145
89. Chương 88: Phiên Ngoại : Tìm Chết	147
90. Chương 89: Phiên Ngoại : Hôn Môi	148
91. Chương 90: Phiên Ngoại : Tiêu Tan	149
92. Chương 91: Phiên Ngoại : Bằng Hữu	151
93. Chương 92: Phiên Ngoại : Tranh Chấp	152
94. Chương 93: Phiên Ngoại : Khóc Kẽ	153
95. Chương 94: Phiên Ngoại : Thân Mật	154

96. Chương 95: Phiên Ngoại : Ôn Nhu	156
97. Chương 96: Phiên Ngoại : Thay Thế	157
98. Chương 97: Phiên Ngoại : Tình Dục	158
99. Chương 98: Phiên Ngoại : Nhấn Nại	159
100. Chương 99: Phiên Ngoại : Yêu Cầu	160
101. Chương 100: Phiên Ngoại : Lừa Gạt	162
102. Chương 101: Phiên Ngoại : Tù Khoá	163
103. Chương 102: Phiên Ngoại : Ngả Bài	164
104. Chương 103: Phiên Ngoại : Cường Lưu	165
105. Chương 104: Phiên Ngoại : Hỗn Loạn	167
106. Chương 105: Phiên Ngoại : Mộ Bia	168
107. Chương 106: Phiên Ngoại : Đùa Giỡn	169
108. Chương 107: Phiên Ngoại : Cầu Hôn	170
109. Chương 108: Phiên Ngoại : Thiện Lương	171
110. Chương 109: Phiên Ngoại : Quán Chủ [Thượng]	173
111. Chương 110: Phiên Ngoại : Quán Chủ [Hạ]	174
112. Chương 111: Phiên Ngoại : Hiểu Lâm	175
113. Chương 112: Phiên Ngoại : Túc Cận	176
114. Chương 113: Phiên Ngoại :trước Hôn Lễ	177
115. Chương 114: Phiên Ngoại :lời Thề	179
116. Chương 115: Phiên Ngoại :đón Dâu	180
117. Chương 116: Phiên Ngoại :hậu Hôn	181

Mua Nam Thê

Giới thiệu

Editor: RòmThế loại: Cổ trang cường công nhược thụ, nhất thụ nhất công ngược tâm, HETiếng chiêng trống cùng tiếng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mua-nam-the>

1. Chương 1-1: Tiệt Tử

Tiếng chiêng trống cùng tiếng pháo rền vang nhắc nhở người trong kiệu hoa: Hôm nay là ngày nàng xuất giá. Khăn voan đỏ thắm. Không tự giác lại cầm chiếc khăn trong tay giảo một vòng, Lục Vũ Sinh thật sự sợ hãi. Nguyên nhân? Bởi vì tân nương tử trong kiệu hoa — cũng là Lục Vũ Sinh hắn — là một nam nhi lang!

Ha ha, lại nói tiếp đủ kinh thế hãi tục. Khi đó không thể so với thế kỷ hai mươi mốt, đồng tính luyến ái có thể đến Châu Âu kết hôn, Đường triều tuy là thời kì cực thịnh trong lịch sử Trung Quốc, không khí mở ra, dưỡng nam sủng cùng giữ độc quyền về nam sắc Câu Lan kỹ viện cũng rất thông thường, nhưng còn cưới một nam thê thì...?! Huống chi nam nhân này vẫn là dùng tiền mua về.....

Lục Vũ Sinh lại rung mình một cái, không biết khi “tướng công” hắn phát hiện hắn là nam nhân sẽ như thế nào. Nếu bị người biết Hoắc lão gia dùng nhiều tiền mua về là một nam nhân, mặt mũi lột bên trong áo hay chân đều mất hết, thánh nhân đều điên mất.

Nắm chặt chiếc khăn trong tay như đao bùa cứu mạng, Lục Vũ Sinh thở dài. Khuôn mặt nhỏ nhắn phía sau khăn voan đỏ thắm tràn đầy bất đắc dĩ nhận mệnh. Sự tình đến một ngày nào đó sẽ lộ ra, khi đó, hắn đành dùng sinh mệnh để tạ tội vậy. Vì tiểu đệ, đáng giá!

Có quyết tâm, Lục Vũ Sinh không hề sợ hãi. Nhưng loại tâm tình thần nhiên như đánh bạc này cũng không có duy trì lâu lắm, tâm hắn lại bị một loại sợ hãi khác bao phủ, chính là vào đêm động phòng hoa chúc! Tuy nói đã quyết tâm lấy cái chết tạ tội, nhưng hắn không thể nhanh như vậy làm cho chân tướng bại lộ, ít nhất phải để cho tiểu đệ bọn họ thoát được xa hơn một chút.

Nghi thức ngoài kiệu hoa không có gì mới so với tâm tình phức tạp của nương tử, chỉ là một màn diễn tấu sáo và trống. Không nói đến lão gia Hoắc gia xuất thủ rất độc đoán, chỉ là nghe đến danh hào “người gian ác” của y, cũng biết đó là một chủ nhân không thể trêu vào, huống chi chuyện y tâm ngoan thủ lạt đã truyền lưu khắp mọi nơi. Muốn giỡn mặt! Không muốn sống nữa?!

Nhiều người có chút lương tâm không khỏi đồng tình với tân nương trong kiệu hoa. Hắn thân hình gầy yếu, không giống như mỹ nhân đương thời đầy đà khoẻ mạnh, sao chịu được trượng phu mặt người dạ thú tàn phá?

Trong kiệu hoa, Lục Vũ Sinh còn đang vì chuyện động phòng mà phát sầu, hắn cũng không biết “uy danh” của trượng phu chính mình bên ngoài, Nhị nương chỉ nói cho hắn biết hôm nay phải lập gia đình, gả cho Hoắc lão gia thành đông, bọn họ có thể lấy một khoản tiền rất lớn.

Đúng vậy, nhất tuyệt bút ngân lượng, có thể cho tiểu đệ đến trường, mua bộ đồ mới, ăn bún thịt..... Nghĩ đến khuôn mặt tươi cười khoái hoạt của tiểu đệ, Lục Vũ Sinh cảm thấy cho dù chính mình lập tức chết đi cũng là xứng đáng. Khiến cho ca ca vô dụng như hắn vì tiểu đệ làm một việc cuối cùng này vậy!

Đưa tay khê lau đi lệ hàm chứa niềm vui trên khuôn mặt nhỏ nhắn, giống như đoá thuỷ tiên còn đọng sương sớm, nhu nhược như vậy thật là chọc người thương cảm! Đệ đệ a, bảo bối trong lòng hắn, tái kiến.

Hắn cũng không khỏi có chút oán hận ông trời đối với hắn bất công, Nhị nương đánh hắn, mắng hắn, hắn có thể mỉm cười mà chống đỡ, không cho hắn ăn uống hắn có thể lẳng lặng chờ đợi, cho dù muốn hắn cùng nam nhân lập gia đình, hắn cũng đáp ứng rồi, vì cái gì chỉ là một tâm nguyện nho nhỏ là cùng đệ đệ một chỗ lại không có thể thực hiện chứ?

Nhị nương a, đem hắn bán đi có phải rốt cuộc đã an tâm hay không? Không có người dư thừa ở cùng, bọn họ một nhà hắn là rất hạnh phúc? Ngôi nhà vốn dĩ nên thuộc về hắn lại không hề có chỗ cho hắn dung thân, có lẽ đã sớm không có.

Nhưng hắn không oán, không hận, coi như là do nghiệp chướng kiếp trước của hắn vậy, kiếp này chịu khổ cũng để đền tội! Hơn nữa Nhị nương cho hắn một tiểu đệ đáng yêu như vậy, hắn còn có cái gì oán hận nữa chứ?

Không biết kiệu hoa lay động bao lâu và còn phải lay động trong bao lâu nữa, Lục Vũ Sinh đóng mắt, tựa vào một bên giống như đang ngủ.

Thật thoải mái a, ở trong nôi có phải chính là cảm giác như vậy hay không? Trong mộng Lục Vũ Sinh gọi lên khoe miệng, lại thấy nương cùng tiểu đệ, thật tốt!

2. Chương 1-2: Mộng Ưc

Kỳ thật, thân thể Lục Vũ Sinh chính là chuyện mẹ kể cùng con riêng, thật cũ, cũng thật làm cho người ta đồng tình!

“Cha, nương đâu?”

“Nương con không cần chúng ta nữa, nàng đã đi đến một địa phương khác rồi. Nàng bỏ lại chúng ta, một mình đi đến nơi rất xa rồi.”

Tiểu Vũ Sinh đáng thương lúc ấy chỉ có bốn tuổi, nào biết đâu rằng cái gọi là nương đến một nơi rất xa chính là đã chết. Càng không biết cha luôn say rượu đối với nương là thâm tình như thế nào.

Cha Vũ Sinh từng là một gã tài tử, chỉ vì trong nhà bần hàn nên chỉ có thể đi diễn để đắp đổi qua ngày. Sau lại chứng minh cha Vũ Sinh quả thật có tác phong nên cũng lưu lại được một ít tiền vốn.

Ở một lần hội chùa, vẫn là một gã công tử nghèo hèn, Lục lão cha bất ngờ gặp gỡ tiểu thư Hứa gia ôn nhu khả ái, sau đó hai người lâm vào lưới tình, đương nhiên tình yêu của bọn họ không được chúc phúc, Lục lão cha lại là một gã si tình, vì thế Lục Vũ Sinh chính là kết quả!

Gạo đã thành cơm, cho dù Hứa lão gia nếu không cam nguyện cũng luyến tiếc nữ nhi chịu khổ, vì thế đem vài mẫu ruộng cấp Lục lão cha, cho bọn họ một nhà ba người độ nhật ba bữa cơm. Có người nhà chúc phúc, bọn họ một nhà cuộc sống cũng coi như hạnh phúc. Nhưng may mắn chỉ mỉm cười trong khoảng thời gian ngắn, nường của Vũ Sinh vào năm hăm bốn tuổi, trong một mưa đêm đột nhiên từ già nhân gian, vì thế chỉ còn lại bi hài kịch.

Cuộc sống về sau, Lục lão cha liền trầm mê trong men rượu, những người xung quanh khuyên hấn nên quen đi quá khứ, tái giá mà tìm một người chăm sóc Vũ Sinh hãy còn nhỏ dại. Trong cơn say rượu mơ hồ, Lục lão cha cứ như vậy mà có thêm một thê tử.

Những ngày đầu rất hoàn hảo, nhưng Lục lão cha không lo làm việc, ngày ngày không biết tỉnh rượu ở nơi nào, số vốn gây cùm cùng của cải cũng bại hết, ngày ngày trải qua rất đổi chật vật.

Nguyên bản được bảo bối Lục Vũ Sinh cũng không thể không lấy bả vai non nớt mà gánh vác gia vụ nặng nề.

“Đồ lười biếng, lại chết đi đâu vậy? Gọi người đi cho gà ăn mà lâu như vậy!”

“Tiểu tiện loại, người đây là giặt quần áo cái gì hả? Giống như chưa giặt qua vậy, đi giặt lại nhanh lên, bằng không đừng hòng ăn cơm!”

“Thằng nhóc, lăn ra đây cho ta, lại nhàn hạ! Người như thế nào không lười chết đi!”

.....

Cùng loại mắng chửi như vậy mỗi ngày đều có thể từ ngoài tường Lục gia nghe được, sau chính là thanh âm côn bổng đánh vào thân thể người nào đó, cùng tiếng khóc non nớt mơ hồ.

Vài năm sau, thanh âm kia lại càng tăng hơn nữa —

“Nường, không cần đánh ca ca, nường, không cần”

Mỗi khi côn bổng nện xuống, Tiểu Vũ đều dùng thân hình nhỏ bé chính mình bảo vệ ca ca.

Đệ đệ a, là người duy nhất trên thế gian có thể lưu lại hấn tồn tại.

3. Chương 2: Động Phòng (thượng)

Tiếng nói của bà mỗi ngoài kiệu hoa đánh thức Vũ Sinh đang trong mộng.

Nếu rốt cuộc vẫn chưa tỉnh lại thật là có bao nhiêu tốt! Vũ Sinh bị ai nghĩ. Cho dù nếu không cam nguyện, thiên tính mềm mại hấn vẫn là theo bà mỗi nâng đi ra kiệu hoa.

“Tiện nhân, người không xứng làm thê tử Hoắc lang, người đi chết đi —!” Bởi vì khăn voan che mặt, Vũ Sinh không có nhìn thấy cảnh tượng ngay lúc đó, chỉ là sau khi nghe được một trận hỗn loạn bà mỗi liền trấn an hấn, “Không có việc gì, tân nương tử đừng sợ, hôn lễ tiếp tục a!”

Trời biết, Lục Vũ Sinh thật muốn cùng nữ tử vừa rồi trao đổi, hấn không muốn lập gia đình a!

Khoá chặt than, bá thiên địa, Lục Vũ Sinh hấn kiếp này chính là người của Hoắc gia.

“Kết thúc buổi lễ, đưa vào động phòng!” Một người cao giọng xướng lên.

Động phòng! Không! Vũ Sinh theo bản năng lui về phía sau từng bước, tránh thoát nha hoàn muốn tới nâng hần. Không nghĩ tới lại thối lui đến trong lòng người phía sau.

“Ta nghĩ nương tử là then thùng, vẫn là để tự tay phu quân ta đưa vào vậy.” Nam âm trầm thấp vậy lui nha hoàn, khẽ cúi người ôm lấy hần.

“A!” Đột nhiên bay lên không làm cho Vũ Sinh vội vàng ôm lấy bên cạnh có thể dựa vào gì đó – bả vai người nọ, cũng là tướng công của hần.

“Xem ra ta cưới được một vật nhỏ thật nhiệt tình a.” Người nọ cách khăn voan chỉ hai người mới có thể nghe được thanh âm thì thầm nói. Vũ Sinh tựa hồ còn cảm giác được người ôm hần trong ngực hơi hơi rung động.

Y đang cười, hôm nay y là tiểu đẳng khoa, người bình thường đều thật cao hứng như vậy?! Nhưng là bởi vì y không biết chính mình cưới là.....Nghĩ đến điều này làm Lục Vũ Sinh không khỏi đánh cái rùng mình.

Sau khi qua rất nhiều hành lang, Vũ Sinh nghe được tiếng mở cửa, sau đó hần bị phóng tới trên giường mềm mại.

Cảm giác người nọ muốn rời khỏi, Vũ Sinh phản xạ bắt lấy y, muốn nói cho y biết sự thật chính mình là một nam nhân, không nghĩ làm cho y vui mừng quá sớm.

“Chờ ta ứng phó xong hết thấy người bên ngoài sẽ đáp lại nhiệt tình của ngươi.”

Vội vàng thu hồi tay đang giữ chặt y, đỏ mặt không thể ngăn cản chiếm lĩnh hai gò má. Y, y sao có thể nói ra những lời lỗ mãng như vậy? Cho dù chính mình là thê tử của y cũng không thích hợp a!

Vội vàng then thùng Vũ Sinh không có nghe thấy người nọ khi nào rời đi, càng không có nghe thấy thanh âm người nọ không mang theo một tia độ ấm phân phó gia đình ngoài cửa, “Xem trọng hần!”.

Không biết qua bao lâu, ngay lúc Vũ Sinh do dự muốn nói cho người nọ biết thân phận chính mình hay không, tiếng mở cửa vang lên, tiếp theo một cây gậy dài nhỏ giở ra khăn voan che khuất tầm mắt hần cả ngày.

Ngẩng đầu, thấy được người tự xưng là phu quân hần, ngũ quan anh tuấn phiếm nhè nhẹ lãnh ý, mê đảo vô số nữ tử trên mặt tựa hồ viết “Chớ chọc ta”. Chỉ cần liếc mắt một cái, Lục Vũ Sinh biết nam nhân này là người rất có thể lực.

Người nọ vung tay lên, ngăn lại tiếng bà mối huyền não. Sớm sinh ra quý tử? Hần là nam nhân a, sao có thể sinh con? Nếu phu quân hần biết..... Nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn của Lục Vũ Sinh tái nhợt.

“Rượu giao bôi!” Vũ Sinh run run tiếp nhận người nọ truyền đạt tình xảo chung rượu, mặc y vãn cánh tay chính mình uống cạn ly rượu trong tay. Bị y nhìn chăm chăm, Vũ Sinh cũng chỉ có thể ngoan ngoãn uống rượu giao bôi. Lúc này Vũ Sinh đã muốn đánh mất ý niệm “tự thú” trong đầu, người nọ sẽ làm cho người lừa gạt y sống không bằng chết!

“Tuy rằng gầy chút, nhưng bộ dáng coi như tinh xảo, không làm cho ta mất trắng bạc.”

Cái gì? Không đợi Vũ Sinh kịp phản ứng lại, chính mình đã bị kéo ngã ập vào trong lòng nam nhân, đôi môi bị che lại.

4. Chương 3: Động Phòng (hạ)

“Ngô,” Dùng hết toàn thân khí lực giãy khỏi ôm ấp của nam nhân, “Không cần, van cầu ngài!” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt tràn ngập sợ hãi cùng bi thương.

“Vì cái gì không cần? Người sợ ta? Không tất yếu, chỉ cần người ngoan ngoãn nghe lời, ta sẽ không thương tổn người, bởi vì người chính là ta đã dùng một trăm lượng mua về.” Hoắc Ngạn không hề động, chỉ dùng ánh mắt liên vây khốn con mồi.

“Ta có thể làm nô làm phò, việc gì ta đều có thể làm, chỉ cầu ngài, cầu ngài đừng với ta.....” Thẹn thùng Vũ Sinh nói không nên lời những gì còn phía sau.

“Đừng với người cái gì? Người đổi ý?” Hơi hơi nheo lại hai mắt, Hoắc Ngạn toàn thân nổi lên lạnh khí.

Y nổi giận rồi! “Không phải, chính là ta, a –”

Không đợi Lục Vũ Sinh nói xong, đã bị Hoắc Ngạn bế lên đi đến bên giường. “Nếu không đổi ý, vậy ngoan ngoãn làm nghĩa vụ của người thôi.”

“Không cần, không cần, người sẽ hối hận!”

Ngăn chặn tay chân Lục Vũ Sinh, Hoắc Ngạn đem gương mặt dùng ở chóp mũi Vũ Sinh một tắc, “Nga? Ta cũng muốn biết, chuyện gì có thể làm cho Hoắc Ngạn ta hối hận!” Nói xong, tay liền dùng sức, tê nát mỹ phúc tân nương.

“Không cần, ta là nam nhân.” Đã bị kinh hách Vũ Sinh liêu lĩnh hô lên. Mặc kệ hấn vừa rồi hạ quyết tâm bảo thủ bí mật này như thế nào, động tác của nam nhân này thật dễ dàng đánh tan hết thấy bảo hộ của hấn.

“Nam nhân? Hừ, thời điểm nhận tiền như thế nào không nghĩ tới người là nam nhân? Còn không có người dám đổi ta bội ước.”

“Cho nên, một khi ngài đã biết rõ ta là nam nhân vẫn muốn thân thể ta, là vì muốn trừng phạt hành vi bội ước của ta, phải không?” Lục Vũ Sinh đành chỉ giãy giụa, nếu thật sự là như thế thì hấn sẽ nhận mệnh dâng lên thân thể của chính mình để tạ lỗi.

Thấy người dưới thân một bộ thượng dân tế biểu tình, Hoắc Ngạn biết có chỗ nghĩ sai rồi, “Không có người nói cho người biết, thời điểm ta mua người đã biết người là nam-,” Liếc mắt người dưới thân “- hài?”

“Người có biết ta là nam? Vậy thì Nhị nương bọn họ vì cái gì suốt đêm trốn –” Vũ Sinh đột nhiên cảm mồm, thông minh hấn nháy mắt hiểu được nguyên nhân Nhị nương rời đi là vì chính mình. Ngoại trừ muốn thoát khỏi chính mình ra, còn sợ chuyện chính mình gả cho nam nhân sẽ làm bọn họ hổ thẹn đi?

Chính mình một lòng vì bọn họ che lấp có ý nghĩa gì chứ? Cha a, cha sao có thể cùng nương cứ như vậy chặt đứt hết thấy tình ý, đem chính mình đẩy vào hoàn cảnh như thế!

Một khi đã như vậy, coi như là chính mình cuối cùng một lần tận hiếu vậy! Thả lỏng thân thể, không hề ngăn chặn nam nhân, cần ta thì cứ lấy.

“Không từ chối? Người thật dễ dàng nhận mệnh như vậy!” Thân thể gầy yếu mềm mại cũng không làm Hoắc Ngạn vừa lòng, ngược lại khiến cho y nhớ tới cảnh tượng ngày cũ, bóng dáng đi qua khiến cho y lửa giận tràn đầy, “Vì cái gì đã muốn nhận mệnh? Vì cái gì không tiếp tục giãy giụa?”

Nam nhân phần nộ đem đầy ngập lửa giận phát tiết trong người của hạ nhân, sau một lúc lại biến thành hình phạt tàn khốc. Hai mắt trống rỗng doanh mẫn đầy lệ, tựa như đang lơ đãng mặc cho nam nhân tiến sâu vào bên trong, cũng khiến cho y không tự giác phóng nhẹ lực đạo xâm lược.

“Không cần nhận mệnh, còn có ta, không cần rời ta đi, không cần, không cần.....” Nam nhân không ngừng ở bên tai Vũ Sinh thấp giọng thì thào.

Một lần lại một lần nỉ làm cho Vũ Sinh rốt cuộc chịu không được, ôm lấy nam nhân đang xâm chiếm chính mình rơi lệ đầy mặt.....

Cao trào qua đi, khóc một Vũ Sinh trước khi rơi vào giấc ngủ vẫn nghe được một nam âm trầm thấp ở bên tai ôn nhu lặp lại “Không cần nhận mệnh, không cần buông tay, không cần, không cần.....”

Sau khi kích tình chậm rãi bình phục, Hoắc Ngạn cũng từ trong hình ảnh cũ đi ra, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn chan đầy lệ, hôn lên lông mi còn ẩm ướt của Vũ Sinh, “Ngủ đi, ngày mai liền nhìn biểu hiện của người,

đừng làm cho ta thất vọng.”

5. Chương 4: Bái Thân (thượng)

Y theo cổ lễ, tân tức phụ khi qua đêm tân hôn, ngày hôm sau sẽ đi lạy tổ tiên, hướng trưởng bối phụng trà mới tính chân chính bước vào cửa phu gia, từ nay về sau trở thành vô danh mỗ thị.

Tuy nói Vũ Sinh là nam tử, nhưng nếu đã dựa theo lục lễ nghênh tiến Hoắc gia, cuối cùng bái thân là tuyệt đối không thể tỉnh lược.

Sáng sớm Vũ Sinh liền bị nha hoàn đánh thức, nam nhân đêm qua xâm chiếm thân thể hắn chẳng biết đã đi đâu. Nếu không phải một thân đau nhức, hắn còn ngỡ hết thấy những gì đã diễn ra chỉ là mộng mà thôi.

“Phu nhân, ông đang ở tòng thính chờ, ngài đổi thân xiêm y nên đi phụng trà.” Nha hoàn cách mạn giường kêu.

“A? Ta, ta đã biết, ta tới ngay.....” Vũ Sinh nghe có người đang đợi, liền cố gắng khởi động thân thể hư nhược.

“Xin phu nhân cho Văn Thúy giúp ngài mặc.”

“A,” Đột nhiên nghĩ đến, mặc dù Hoắc lão gia đã biết hắn là nam tử, nhưng cưới nam thê vẫn là quá mức kinh thế hãi tục, nói vậy Hoắc lão gia chắc chắn không muốn cho ngoại nhân biết. “Không, không cần, tỷ tỷ đem quần áo buồng, ta tự mình mặc là được rồi.”

“Vậy thì thỉnh phu nhân đổi hảo trang sau đó gọi nô tỳ vào hầu hạ.” Văn Thúy không nói nhiều, buông xiêm y liền rời khỏi tân phòng.

Quả nhiên, bọn hạ nhân không biết chủ tử bọn họ hôm qua cưới thê tử là một nam tử, bởi vì Văn Thúy đưa tới là nhất kiện nữ trang màu hồng sắc.

Tuy rằng đại Đường không khí khai phá, y phục nữ tử cũng lẩy lợ ra ngoài vì mỹ, nhưng y phục Văn Thúy đưa tới không có để lộ ra một chỗ nào cả. Điều này làm cho Vũ Sinh thở phào nhẹ nhõm, hoàn hảo, bằng không liền bại lộ hết.

Tuy rằng Hoắc lão gia chiếm đoạt thân thể của chính mình, nhưng Vũ Sinh vẫn không hy vọng y nan kham. Y, chắc có lẽ là một người ôn nhu?

Ngừng suy nghĩ, Vũ Sinh nhịn xuống nơi riêng tư đau đớn đổi hảo y phục. Đoan trang y phục từ từ rũ xuống ở trên người, Vũ Sinh tự giễu cười cười. Nguyên lai chính mình gây yếu ngay cả nữ nhân đều không bằng a!

Sau khi gọi Văn Thúy tiến vào vì chính mình trang điểm, Vũ Sinh liền như một con rối mặc người đùa nghịch.

Một vú già đến trước mặt hắn, cầm một cái bố khăn màu đỏ, trên bố khăn có một khối dấu vết màu đỏ sậm, “Chúc mừng phu nhân, nguyện phu nhân sớm sinh ra quý tử!”

Nhìn khăn đỏ hứng lấy lạc hồng, Vũ Sinh xấu hổ đến nói không ra lời. Đêm đầu tiên của nam nhân nguyên lai cũng sẽ giống như nữ nhân lạc hồng a.

“Phu nhân thẹn thùng, các người không cần hồ nháo, đi xuống lĩnh thưởng đi thôi.” Đang vì Vũ Sinh chải tóc Văn Thúy phân phó.

Dưới bàn tay trang điểm khéo léo của Văn Thúy, Vũ Sinh liền thay đổi bộ dáng. Mặc dù không phải mỹ nhân lưu hành đương thời, nhưng bộ dáng mảnh mai tinh tế cũng sẽ gọi lên cho người vô hạn thương tiếc.

Thời điểm Hoắc Ngạn vào cửa liền nhìn thấy Lục Vũ Sinh đang mặc nữ trang, “Ai chuẩn người đem hắn biến thành cái dạng này?” Trong trực giác, Hoắc Ngạn không muốn để cho người khác nhìn thấy bộ dáng

động lòng người này của Vũ Sinh. Hơn nữa Vũ Sinh mặc vào nữ trang so với nữ nhân càng giống nữ nhân hơn, thế này thì sẽ hỏng hết kế hoạch của y.

“Thay ngay y phục này ra, Văn Thúy, về sau không cần tự chủ trương!”

Nhìn xiêm y nam nhân đưa tới:” Đây là nam trang?”

“Có cái gì không đúng sao? Hay là người có đặc thù ham mê gì?” Hoắc Ngạn nheo lại mắt thấy người hắn là thê tử của y.

“Ta không có, chính là.....”

“Không có thì đổi ngay đi, chúng ta còn phải đi tế tổ.” Nam nhân có chút không kiên nhẫn.

Vũ Sinh khó xử phe phẩy đầu, “Ta không thể làm thê tử của người, người biết rõ ta là.....”

“Người đã là người của ta, người hắn là biết câu ‘Tam tông tứ đức’ đi, làm thê tử người ta thì nên nghe lời, thủ bốn phận.”

“Nhưng mà, ta nghĩ đến, tối hôm qua người chỉ là vì trừng phạt.....”

“Đủ, người là muốn ta tự mình động thủ sao? Lập tức đổi hảo quần áo, ta bên ngoài thính chờ người.” Hoắc Ngạn cảm tức cắt ngang lời của Vũ Sinh, huy tay áo rời đi.

Vũ Sinh chỉ phải luống cuống tay chân đổi hảo y phục dưới sự trợ giúp của Văn Thúy. Khi Vũ Sinh đi đến ngoại thính, Hoắc Ngạn chỉ là liếc mắt một cái liền xoay người rời đi.

Cũng không tệ lắm, màu lam sa tanh càng làm cho hắn hiển hiện trắng nõn, đứa nhỏ nông gia trắng nõn như vậy là không gặp nhiều lắm, không cần mai một. Nhỏ cũng vừa vặn. Hoắc Ngạn vừa lòng cho ánh mắt chính mình.

Không biết chính mình nên làm như thế nào Vũ Sinh đành phải theo nam nhân rời đi tân phòng. Y vừa mới nói phải tế tổ, chính mình đi theo y hắn là đúng đi? Nhưng mà —

“Lão gia, ông đã muốn ở tù thính chờ” Văn Thúy ra tiếng ngăn lại chủ tử nhà mình.

“Người chết vì tôn, làm cho hắn chờ tốt lắm.” Ngăn ngừa vài chữ cất giấu hàn ý đủ để đồng chết người.

Vũ Sinh không khỏi đánh cái rùng mình, “Người lạnh?” Hoắc Ngạn đem Vũ Sinh kéo đến gần chính mình “Người rất gầy yếu.” Nhấn lại mi, tựa hồ Vũ Sinh gầy yếu là vấn đề cỡ nào nghiêm trọng.

“Ta không sao.” Vũ Sinh hơi hơi giãy giụa, muốn rời khỏi lòng bàn tay của nam nhân.

Nhìn thấu ý đồ của hắn, Hoắc Ngạn đem tiểu nhân ôm vào lòng, “Đừng lộn xộn, người là thê tử của ta, đừng vọng tưởng né tránh ta.”

Kế tiếp cả ngày Vũ Sinh đều bị Hoắc Ngạn buộc chặt bên người, không phải bởi vì săn sóc, mà là nam nhân đem hắn trở thành công cụ trả thù.

6. Chương 5: Bái Thân (hạ)

Hoắc Ngạn vòng tay ôm Vũ Sinh đi vào từ đường Hoắc gia.

“Không cần quỳ,” Lúc Vũ Sinh chuẩn bị quỳ lạy, Hoắc Ngạn liền ngăn hắn lại, “Không cần dập đầu với những người chết vô dụng này.”

Vũ Sinh không hiểu, nếu không cần hắn quỳ lạy, vì cái gì lại dẫn hắn đến tế tổ. Hắn nên làm như thế nào đây?

“Người chỉ cần biết, bọn họ là ai thì được rồi. Người là người của Hoắc Ngạn ta, cừu nhân của ta cũng chính là của người, người phải nhớ kỹ, nơi này đều là cừu nhân.” Thanh âm của Hoắc Ngạn tràn ngập lãnh ý. Vũ Sinh đơn thuần không biết có phải là sát khí hay không, nhưng mà lại cảm thấy lạnh.

“Lão gia, ông phải người đến thỉnh, nói nếu đã lấy tổ tiên liền mang tân nương tử đến đây.” Từ ngoại đường, gia đình chờ đợi giương giọng bấm báo.

“Hừ, nói ta đã biết.” Hoắc Ngạn đứng ở trước các bài vị lặng im trong chốc lát, “Chúng ta đi!” Dứt lời nắm tay Vũ Sinh đang mơ hồ xoay người rồi đi.

Đi qua các dãy hành lang khúc khúc chiết chiết, Vũ Sinh cảm thấy dùng “Phú giáp một phương” để hình dung Hoắc gia có lẽ là một loại vũ nhục. Không nói đến Hoắc phủ diện tích rộng lớn, liền ngay cả hoa viên tinh xảo có thể sánh bằng cả toà trạch lớn của các phú hộ bình thường.

Không biết có phải vì để cho Vũ Sinh được thấy rõ ràng hay không, mà Hoắc Ngạn đi đặc biệt chậm, từ từ đường cách Vọng Tùng Thính không xa mà dùng đến hai khắc chung.

Chưa vào cửa chợt nghe một thanh âm trầm thấp hỏi, “Ngạn nhi cùng tân nương tử tại sao còn chưa tới, Hoắc Cửu, người đi xem thế nào.”

“Không cần, chúng ta đã đến. Làm phiền đại bá đợi lâu!” Đại bá? Vũ Sinh có chút kỳ quái, bởi vì ngữ khí Hoắc Ngạn nói chuyện giống như là đối với tên khất cái bên đường.

Vũ Sinh ngẩng đầu nhìn thấy một nam tử cao, gầy yếu ước ba mươi tuổi ngồi ở toà chính đường. Hẳn chính là đại bá của Hoắc Ngạn? Hắn thoát nhìn hảo trẻ tuổi, giống như là ca ca của Hoắc Ngạn hơn.

Lúc Vũ Sinh đang đánh giá đại bá, hắn cũng bị mọi người trong đường thượng đánh giá.

“Ngạn nhi, tân nương tử đâu? Vị tiểu công tử bên cạnh ngươi là ai?” Tựa hồ đối ngữ khí bất kính của Hoắc Ngạn tập mãi thành thói quen, đại bá lấy phong độ của một trưởng giả lên tiếng hỏi.

“Hắn chính là nương tử của ta, họ Lục, danh gọi Vũ Sinh. Vũ Sinh, hẳn chính là gia chủ trước đây của Hoắc gia, cũng là người nuôi dạy ta từ năm ta sáu tuổi, đại bá phụ của ta, Hoắc Bái Đình!”

Vũ Sinh không biết có phải chính mình nghe lầm hay không, dường như trong câu nói cuối cùng của Hoắc Ngạn có chút nghiêng răng nghiêng lợi. Mà Hoắc Bái Đình, cũng chính là đại bá của Hoắc Ngạn, sau khi nghe thấy những lời này đột nhiên sắc mặt tái nhợt. Nhưng rất nhanh, Hoắc đại bá liền khôi phục trấn định.

“Vũ Sinh phải không? Đến, cho đại bá phụ nhìn xem, thật sự là đứa nhỏ tốt, nhưng tại sao ngươi lại ăn mặc thành cái dạng này?” Hoắc Bái Đình như là một trưởng giả từ ái, bao dung nhìn đứa nhỏ hồ nháo.

Vũ Sinh bất lực nhìn Hoắc Ngạn, cái này nên làm gì bây giờ? “Thế Sinh nhi nên mặc thành bộ dáng gì?” Hoắc Ngạn lạnh lùng hỏi.

“Vũ Sinh là chủ mẫu đương gia, đương nhiên trang phục phải đoan trang đẹp đẽ quý phái, sao có thể ăn mặc thành như vậy, chẳng ra cái gì cả!” Hoắc Bái Đình không nhìn chất nhi chính mình, mà là nhìn Vũ Sinh đang đoan trang cúi đầu.

“Nam nhân mặc nữ trang, chỉ sợ mới là chân chính chẳng ra cái gì cả?” Hoắc Ngạn buông ra lời nói kinh người một cách thanh thản.

Vũ Sinh hoảng sợ ngẩng đầu thấy nam tử ở chính đường thần sắc phức tạp nhìn Hoắc Ngạn. “Người chung quy không chịu hảo hảo mà cưới vợ sinh con!” Trong câu nói tràn ngập thất vọng.

“Cưới vợ sinh con? Ta không phải đã dựa theo ý của đại bá phụ cưới một hiền thê rồi sao? Cậu Sinh nhi là Hứa lão gia thành tây, gia thế không kém, cùng ta cũng coi như xứng. Về phần sinh con, ta đã có bốn trai ba gái, đại bá phụ không phải đã biết rồi ư? Tuy rằng trình tự có chút điên đảo, nhưng đại bá phụ lại muốn ta làm chuyện giống như trước đây a.” Hoắc Ngạn có chút khiêu khích nhìn đại bá nhà mình.

Lần này Vũ Sinh tin tưởng chính mình không nhìn lầm: Hoắc Bái Đình sắc mặt tái nhợt, hơi hơi run run, cúi đầu nhìn tay phải chính mình đặt ở cạnh bàn – “Người lại hận ta như thế, không tiếc dùng chung thân hạnh phúc chính mình trả thù!

“Hận? Đại bá phụ, người xem trọng chính mình quá rồi, người không xứng nhận một tia tình cảm gì của ta, cho dù là hận! Nói đến trả thù, đúng vậy, ta là đang trả thù, ta muốn trả thù toàn bộ Hoắc gia! Các người không phải luôn lo sợ Hoắc gia vì hấn mà bị người cười chê sao? Ta đây liền tạo ra một chuyện kinh thiên hải tục cho người ta xem!” Hoắc Ngạn sắc bén đảo mắt qua một lượt từng người ngồi trong chính đường.

“Sinh nhi, cấp đại bá phụ phụng trà! Từ giờ trở đi người chính là chủ mẫu của Hoắc gia, đừng cho người ta nói người không cấp bậc lễ nghĩa.” Hoắc Ngạn cúi đầu phân phó.

Vũ Sinh khó xử tiếp nhận trà nha hoàn bưng tới. “Ngài, uống trà!” Chung quy, Vũ Sinh chỉ biết thuận theo yêu cầu của Hoắc Ngạn, dâng “trà con dâu”.

Hoắc Bái Đình không hề động, như trước nhìn vào cạnh bàn. Vũ Sinh cảm thấy chính mình thành chủ thủ trong tay Hoắc Ngạn, thẳng tắp cắm vào trái tim của nam tử kia.

Đường thượng mọi người đều biết, chén trà này không thể uống. Một khi uống, chẳng những thừa nhận Lục Vũ Sinh là thê tử của Hoắc Ngạn, mà còn trực tiếp thừa nhận chủ mẫu của Hoắc gia là một nam nhân.

“Đại bá phụ, người không phải vẫn tự xưng là trưởng bối sao? Không cần mất thân phận chính mình!” Hoắc Ngạn lạnh giọng uy hiếp.

“Đủ.” Hoắc Bái Đình đột nhiên phát tay hất đổ chén trà trên tay Vũ Sinh, giận dữ hét lên, “Hoắc Ngạn, người hiện tại là gia chủ Hoắc gia, vui đùa cũng phải có giới hạn! Người cho là bồi thượng chính mình hạnh phúc cưới một nam nhân làm vợ, làm cho Hoắc gia không góc đầu lên nổi, người làm được rồi sao?” Lời nói của Hoắc Bái Đình ra vẻ rất khí thế, nhưng hấn thủy chung chỉ nhìn chằm chằm vào cạnh bàn, không dám nhìn thẳng vào đứa cháu có thể làm cho khí thế của hấn bị suy yếu.

Hoắc Ngạn đỡ lấy Vũ Sinh thiếu chút nữa ngã sấp xuống, ghé vào lỗ tai hấn nhẹ giọng nói, “Bá phụ, người dọa đến Sinh nhi! Ta cũng không làm chuyện bất lợi cho mình, tối hôm qua ta đã muốn xác nhận qua, Sinh nhi có thể làm cho ta thật thoải mái.”

Nghe được lời nói của Hoắc Ngạn, Hoắc Bái Đình phản xạ ngẩng đầu, thấy được rặng mây đỏ nhanh chóng bay lên hai gò má Vũ Sinh, mà lúc này bộ dáng then thùng của hấn vì lời nói của Hoắc Ngạn là sự chú giải tốt nhất, làm cho tất cả mọi người biết tối hôm qua đã xảy ra cái gì.

“Tốt lắm, tốt lắm, người thắng, Hoắc Ngạn, người thắng!” Hoắc Bái Đình cúi đầu nói xong liền chạy ra khỏi Vọng Tùng Thính.

Cười lạnh một tiếng, Hoắc Ngạn cúi đầu nói, “Chúng ta cũng nên đi!” Nói xong liền định ôm lấy Vũ Sinh rời đi.

Vũ Sinh có chút do dự nhìn người còn lại trong đường thượng. Có già có trẻ, ước chừng hơn bốn mươi người.

Nhìn thấu Vũ Sinh do dự, “Những người này đều sẽ gọi người là chủ mẫu, người không cần lo lắng, bọn họ sẽ đến nịnh bợ người.” Khinh bỉ liếc mắt mọi người, liền cùng Vũ Sinh rời đi.

Đi ở bên cạnh Hoắc Ngạn, Vũ Sinh bị tầng tầng hàn khí vây quanh, hấn không biết đến tột cùng là cái gì làm cho Hoắc Ngạn oán hận gia tộc chính mình như thế; đại bá phụ cùng Hoắc Ngạn đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, vì cái gì đại bá phụ không dám nhìn Hoắc Ngạn; Hoắc Ngạn vì cái gì nhất định phải mua một nam thê.

Hai người ôm nhau đều tự đắm chìm trong suy nghĩ chính mình, việc này, đến tột cùng là dây dưa như thế nào đây?

7. Chương 6: Lồng Giam

“Vừa rồi người biểu hiện không tồi.” Dem Vũ Sinh về tân phòng, Hoắc Ngạn lạnh lùng nói xong câu đó liền muốn rời khỏi.

“Ta, ta có thể biết vì cái gì không?” Vũ Sinh nhỏ giọng hỏi trước khi Hoắc Ngạn ra khỏi cửa.

“Không cần, người chỉ cần biết người là người của ta, chỉ có thể nghe theo một mình ta là được rồi.” Hoắc Ngạn không có trở lại, nghiêng đầu trả lời.

“Vậy thì, thời điểm người không cần đến ta nữa, ta có thể rời đi không?” Vũ Sinh thật cẩn thận hỏi, hy vọng một ngày nào đó có thể rời đi.

Hoắc Ngạn xoay người, nhìn thấy trong mắt Vũ Sinh đơn thuần không hề che giấu chờ mong, “Người có người không thể bỏ xuống được?”

Nghe vậy, Vũ Sinh ngưng ngưng điểm đầu. Hắn nghĩ sau khi rời khỏi đây sẽ đi tìm tiểu đệ — người mà ngoại trừ nương đã mất ra là sự ám áp duy nhất cho hắn tồn tại.

“Tình nhân?” Hai chữ hoàn toàn biểu đạt ra Hoắc Ngạn khinh thường.

“Không, không phải, là đệ đệ của ta!” Vũ Sinh vội vàng giải thích, hắn không muốn làm cho nam nhân trước mắt hiểu lầm.

Hoắc Ngạn chậm rãi đi đến trước mặt Vũ Sinh, ngả ngón nâng lên cầm hắn, “Nương tử, ở trước mặt phu quân chính mình mà nhắc tới nam nhân khác, là chê ta đem qua đối với người yêu thương không đủ sao?”

Không có dự đoán trước Hoắc Ngạn sẽ phản ứng như vậy, Vũ Sinh không biết như thế nào cho phải. Đem qua ôn tồn làm cho hắn thẹn thùng, nhưng đau đớn như bị xé rách kia lại làm cho hắn sợ hãi, “Ta, ta.....”

Vừa lòng làm cho người này không biết làm sao, Hoắc Ngạn buông ra cầm Vũ Sinh, ghé vào lỗ tai hắn hỏi, “Nói cho ta biết, người rất muốn gặp đệ đệ của người sao?”

“Ân!” Vũ Sinh không chút do dự gật đầu.

“Vì cái gì?”

“Hắn là người thân duy nhất của ta.” Vũ Sinh có chút thương cảm.

“Người không phải còn có cha sao?”

“Cha vào thời điểm nương mất cũng đã chết theo, còn sống chỉ là một khối xác không hồn.” Vũ Sinh cuối cùng mang theo một chút thút thít. Đây là chuyện hắn tối không muốn thừa nhận nhất: Cha chung quy chỉ yêu duy nhất một người là nương!

Hoắc Ngạn trầm mặc hồi lâu, lại mở miệng, “Quên đệ đệ của người đi, đời này người sẽ không ly khai nơi này.” Nói xong liền bước nhanh ly khai.

Vũ Sinh ngồi phịch xuống, nước mắt giống như hồng thủy vỡ òa trào ra. Hắn cảm thấy chính mình chưa từng có thống khoái như vậy mà khóc, cho dù thời điểm mẹ ruột mất cũng không có. Đồng thời, hắn cũng hiểu chính mình chưa bao giờ tuyệt vọng như vậy, cho dù bị buộc gả cho một nam nhân, thời điểm muốn lấy cái chết tạ tội cũng không có.

Một ngày này, phu quân hắn lợi dụng hắn làm công cụ thương tổn người khác, làm cho hắn nhận rõ cha chưa bao giờ yêu thương chính mình là chuyện thật, cũng dập nát hy vọng duy nhất của hắn! Người tự xưng là trượng phu kia của chính mình đến tột cùng là ôn nhu hay là tàn nhẫn?

Vũ Sinh giống như muốn đem toàn bộ uỷ khuất suốt mười mấy năm qua theo nước mắt không ngừng chảy xuống hai má, cho đến khi khóc mệt mỏi mà mê man đi.

Khi đèn đuốt trong nhà được thắp lên, Hoắc Ngạn trở lại tân phòng, mới nhìn thấy Vũ Sinh đang té xỉu.

Hoắc Ngạn mềm nhẹ đem người ôm đến trên giường, không thể tránh né đụng đến vạt áo ướt đầm của Vũ Sinh. Ướt thành như vậy, chắc là khóc thật lâu rồi? Bọn hạ nhân nói sau khi hắn trở về liền ở trong phòng không có một chút thanh âm, không lẽ từ sau khi mình rời đi hắn luôn luôn ở đây mà khóc?

Thân thủ lau đi bọt nước chảy ra từ khoé mắt của người này. Ngay cả trong mộng đều khóc đến áp lực như vậy, hắn có thể được xem như người nhẫn nhục chịu đựng đi? Trong lòng Hoắc Ngạn trôi lên một tia tên là

cảm xúc thương tiếc, nhưng lập tức bị y cắt đứt. Y thầm nói với chính mình chỉ có không động tâm, bất động tình mới sẽ không bị thương tổn.

Không hề nhìn bộ dáng rơi lệ đầy mặt kia, Hoắc Ngạn đưa tới Văn Thúy hầu hạ, mà chính mình trở lại thư phòng tiếp tục xem sổ sách.

Khi Vũ Sinh tỉnh lại đã là buổi trưa ngày hôm sau. Nơi riêng tư bị thương hơn nữa bị cảm lạnh làm cho Vũ Sinh sốt suốt một đêm.

“Phu nhân, ngài tỉnh, uống điểm chút đi, đại phu phân phó sau khi nếm qua một chút thức ăn mới được uống được.” Văn Thúy đông cứng nói xong, không đợi Vũ Sinh nói chuyện liền cúi hắt ngồi dậy.

Đúng thế, không có hy vọng, còn sống cũng chỉ là một con rối, nếu là con rối liền phải bị người bày bố! Vũ Sinh buông tha cho tự hỏi, mặc Văn Thúy uy thúc, uy được.

Suốt ngày hôm nay Hoắc Ngạn không có xuất hiện.

Mấy ngày kế tiếp, Vũ Sinh ngoại trừ Văn Thúy ra không có nhìn thấy bất luận kẻ nào, phạm vi hoạt động của hắn cũng bị hạn chế ở trên giường.

“Phu nhân, lão gia thỉnh ngài đến thư phòng dùng cơm trưa. Ngài nên rời giường thay quần áo.” Văn Thúy cung kính lại lạnh lùng bẩm báo.

Vũ Sinh thuận theo rời giường, rồi tùy ý cho Văn Thúy thay hắn rửa mặt chải đầu, đổi xiêm y. Sau đó, Vũ Sinh liền bị đưa đến thư phòng.

“Văn Thúy nói gần đây ngươi ăn rất ít, là đang oán ta không cho ngươi đi tìm đệ đệ sao?” Hoắc Ngạn vùi đầu vào sổ sách, cũng không ngẩng đầu lên hỏi.

“Không có.” Vũ Sinh nhẹ nhàng lắc đầu, nhỏ giọng trả lời. Hắn có tư cách gì mà oán hận chứ? Chính mình chỉ là công cụ mà người ở trước mắt mua về.

“Tốt nhất là không có, nhớ kỹ ngươi không phải nữ nhân, không cần ý đồ dùng thủ đoạn khóc lóc hay nháo loạn. Mặc dù hữu dụng, ta cũng sẽ không mềm lòng.” Liếc Vũ Sinh một cái, Hoắc Ngạn tiếp tục vùi đầu xem sổ sách.

“Vâng, ta đã biết.” Là nên trả lời như vậy đi? Văn Thúy đã dạy chính mình.

“Đã biết thì phải đi ăn cơm, sau giờ Ngọ ta có thời gian, mang ngươi đi xem nơi mà ngươi phải sống cả đời.”

Là nơi mà chính mình cũng bị nhốt cả đời đúng không? Nơi này đối chính mình mà nói tựa như một cái lồng giam hoa lệ. Cứ bị nhốt như vậy cho đến ngày mình tử vong đã được định rồi.....

8. Chương 7: Phong Ba

Sau ngày đó Vũ Sinh không còn nhìn thấy Hoắc Ngạn nữa.

Chính mình đã muốn vô dụng rồi sao? Là y đã mua mình về, nếu y không đồng ý cho mình rời đi, xem như tự do kiếp này giao cho y vậy, có được những ngày nhàn nhã ngồi ở trước cửa sổ nhìn mặt trời mọc rồi lặn, trước đây mình có cầu cũng không được. Vũ Sinh không ngừng trấn an chính mình, nhắc nhở chính mình nên biết thoả mãn.

Nhưng mà ngày qua cũng không giống như tưởng tượng của Vũ Sinh chỉ đơn thuần như vậy.

Đầu tiên làm khó dễ không phải đại bá phụ của Hoắc Ngạn, lại càng không phải những người từng là cơ thiếp của Hoắc Ngạn, mà là đại tổng quản Hoắc gia — Trác Anh.

“Phu nhân, đây là chỉ tiêu trong phủ thán này, mời phu nhân xem qua.” Trác Anh mặt không chút thay đổi nói.

Gã là đang bắt măn chủ mẫu chính mình là một nam nhân sao? Nếu không tại sao nhìn cũng không nhìn mình liếc mắt một cái.“Này, ta.....” Đối mặt sổ sách thật dày, Vũ Sinh có chút bất lực.

“Sổ sách phu nhân có thể chậm rãi xem.” Như trước là không có ngữ điệu phập phồng.“Đây đều là chìa khoá của các kho phòng, tổng cộng bốn mươi ba cái, thỉnh phu nhân kiểm tra và nhận.” Trác Anh phát tay ý bảo gã sai vật phía sau dâng lên một chuỗi chìa khoá thật dài.

“Tổng quản, này, vì cái gì đều giao cho ta?” Vũ Sinh có chút kỳ quái, tổng quản vì cái gì muốn đem công việc của gã đều giao cho chính mình.

Tựa hồ nhìn thấu ý nghĩ của Vũ Sinh, Trác Anh nói:“Những việc này vốn đều là do chủ mẫu đương gia phải làm, thế nhưng trước kia lão gia không có cưới vợ, mới để cho nô tài vượt qua bốn phận. Nay phu nhân đã vào cửa, hết thảy nhập trường chi tiêu trong phủ tự nhiên phải do phu nhân chưởng quản.”

“Này không được, ta làm không được.” Vũ Sinh cuống quýt cự tuyệt

“Thỉnh phu nhân không cần coi nhẹ chính mình.”

“Ta thật sự không được, ta chưa bao giờ làm những việc này, khẳng định làm không được. Vẫn là mời tổng quản tiếp tục lo lắng thôi.” Vũ Sinh thành khẩn kính nhờ.

“Phu nhân.....”

“Nếu hần đã nói làm không được, Trác Anh, thu chi trong phủ tạm thời vẫn là do người chưởng quản thôi.” Thanh âm ngoài cửa cắt ngang lời của Trác Anh.

Cùng với thanh âm là Hoắc Bái Đình đẩy cửa mà vào.“Ông.” Hạ nhân trong phòng cung kính chào.

Hoắc Bái Đình vung tay lên nói:“Đều đi xuống đi, ta muốn một mình cùng hần nói chuyện.” “Hần” tự nhiên là chỉ Lục Vũ Sinh.

Thấy Trác Anh tựa hồ còn có lời muốn nói, Hoắc Bái Đình mở miệng trước một bước,“Như thế nào? Ta sai khiến người bất động sao, Trác tổng quản?”

“Nô tài biết sai.” Nói xong Trác Anh liền chỉ huy nha hoàn cùng gã sai vật phía sau ôm lấy sổ sách rời đi, chính hần là người cuối cùng đóng cửa.

“Trác Anh, mặc dù người là người của Ngạn nhi, nhưng nên nhớ người vẫn là tổng quản Hoắc gia, cho nên nếu đã gọi ta là ông thì vẫn phải nghe theo lời ta.” Hoắc Bái Đình lại lên tiếng trước khi cửa được khép lại.

Trác Anh phản ứng là mặt không chút thay đổi, đóng cửa rồi rời đi. Đại bá phụ vì cái gì nói tổng quản là người của Hoắc lão gia? Bọn họ không phải người một nhà sao? Người một nhà tại sao lại có hai phái? Vũ Sinh không dám hỏi.

Hoắc Bái Đình không nói gì, chỉ là yên lặng đi đến cạnh cửa sổ nhìn cảnh sắc bên ngoài một cách xuất thần.

Vũ Sinh tuy rằng cảm kích Hoắc Bái Đình vừa rồi giúp hần tránh khỏi một chồng sổ sách do Trác Anh mang đến, nhưng hần cũng biết người trước mắt này nếu có yêu cầu gì thì chính mình cũng không thể làm được.

Thật lâu sau, “Rời hần đi.” Thanh âm tựa như thở dài.

Đứng ở phía sau, Vũ Sinh nhìn mũi chân chính mình, nhỏ giọng nói:“Ta không thể.”

Hoắc Bái Đình xoay người nhìn Vũ Sinh rất đổi câu nệ,“Vậy thì xem như ta chưa tới qua nơi này đi.” Sau đó vượt qua Vũ Sinh rời đi.

“Vì cái gì?” Vũ Sinh nhẹ giọng hỏi khi Hoắc Bái Đình trải qua bên cạnh chính mình.

Hoắc Bái Đình dừng lại, do dự một chút, “Người không vui về gì, nhìn ra được người có nỗi khổ riêng.”

Vũ Sinh đứng ở tại chỗ nhìn theo Hoắc Bái Đình rời đi. Hần nhìn ra chính mình thân bất do kỷ sao?

Hoắc Bái Đình rời đi không lâu, Hoắc Ngạn liền chạy đến.

“Hần đi rồi?” Hoắc Ngạn hỏi Vũ Sinh còn đứng ngăn người ở trước cửa sổ.

Vũ Sinh gật gật đầu, bỗng nhiên nhớ tới Văn Thúy từng nói với chính mình, nếu được hỏi tất phải đáp là, “Vâng, Hoắc lão gia.”

“Bỏ cái họ đi! Người có thể không gọi ta phu quân, nhưng không cần ở trước từ ‘Lão gia’ mà kèm thêm cái họ ‘Hoắc’ kia.” Hoắc Ngạn có chút không kiên nhẫn nói, “Hắn đối với người nói cái gì?”

“Hắn muốn ta rời đi.” Vũ Sinh thuật lại, “Ta nói không thể. Hắn liền rời khỏi đây.”

“Chỉ có như vậy?” Hoắc Ngạn có chút hoài nghi hỏi.

“Vâng.” Vũ Sinh khẳng định trả lời.

Hoắc Ngạn hơi chút trầm ngâm, “Về sau, người mỗi ngày đến thư phòng đưa điểm tâm cho ta, sáng trưa chiều ba lượt. Ta sẽ phân phó phòng bếp chuẩn bị tốt, người đưa đến thư phòng cho ta, có thể chứ?”

Chính mình còn có thể cự tuyệt sao? “Vâng, lão gia.” Vũ Sinh mềm mại đáp ứng.

Về sau mỗi ngày Vũ Sinh đều đưa thức ăn cho Hoắc Ngạn, có khi là điểm tâm, có khi là trà sâm, có khi là canh bổ. Nhưng không có ngoại lệ là Hoắc Ngạn sẽ đụng đến những thứ mà Vũ Sinh mang đến. Vũ Sinh không rõ, nếu y không muốn ăn vì cái gì còn muốn chính mình mỗi ngày đưa tới?

Những ngày tiếp theo, Văn Thúy vừa đến thời gian liền thúc giục Vũ Sinh đem thức ăn đưa đến cho Hoắc Ngạn. Điều này trở thành công việc duy nhất của Vũ Sinh, cho đến khi hắn quen biết trưởng tử của Hoắc Ngạn — Hoắc Quân Tường.

9. Chương 8: Mới Quen

Thay đổi phát sinh sau khi Vũ Sinh nhập môn hai tháng.

Cảm thấy những ngày qua Vũ Sinh biểu hiện khá tốt, cho nên Văn Thúy không cần phải một tác không rời hắn nữa. Buổi sáng hôm nay, như thường lệ Vũ Sinh chuẩn bị đi “công tác” —

“Văn Thúy tỷ tỷ, đại tổng quản nói trong phủ mới mua tân nha đầu, bảo ngài đi....., phu nhân!” Tiểu nha đầu trong phủ đi đến gần mới nhìn thấy Vũ Sinh.

“Này —”

Nhìn thấy Văn Thúy khó xử, “Người đi đi, ta chính mình mang đến đó được rồi, ta biết đường.” Vũ Sinh tiếp nhận thực hạp trong tay Văn Thúy, chậm rãi hướng thư phòng đi đến.....

Hôm nay điểm tâm là phù dung cao, Hoắc Ngạn như cũ một khối cũng không có đụng tới.

“Đặt xuống đó, người trở về đi.” Hoắc Ngạn không có liếc mắt nhìn Vũ Sinh một cái, phân phó.

“Vâng.” Buông thực hạp, Vũ Sinh xoay người rời đi.

Bọn họ thành thân đã muốn hai tháng, tuy rằng mỗi ngày đều gặp mặt, nhưng Vũ Sinh vẫn cảm thấy Hoắc Ngạn là người xa lạ. Hắn vừa không biết tâm tư của Hoắc Ngạn, cũng không biết cả ý tưởng của y. Nói là vợ chồng, cũng chỉ có một lần thân mật vào đêm tân hôn.

Về phần người khác trong Hoắc gia — đại bá từ sau lần kia không còn xuất hiện qua nữa; còn các thúc bá huynh đệ, thật ứng với lời Hoắc Ngạn đã nói, thường xuyên có người muốn gặp hắn, nhưng đều bị Văn Thúy cự chỉ ngoài cửa; rồi đến Trác Anh, người cầm đầu bọn hạ nhân đối hắn mới lạ có lẽ, cho nên Văn Thúy ngày ngày bồi ở bên người hắn cũng không ngoại lệ.

Luôn luôn nghĩ đi đến hai tháng đã qua nên Vũ Sinh không có lưu ý lỗi rẽ dưới chân, lệch khỏi quỹ đạo hằng ngày.

“..... Quân tử thực vô cầu bão (ăn, không cần no ngon quá), cư vô cầu an (ở, không cần êm đẹp lắm), vô khẩu tranh đoan, vô đấu khẩu thiệt (không gây việc tranh giành, không cãi cọ, chửi nhau).....” Lang lãnh tiếng đọc sách gọi trở về tâm tư đang phiêu xa của Vũ Sinh.

Đây là làm sao? Phát hiện chính mình lạc đường Vũ Sinh cũng không có sợ hãi như trong tưởng tượng, ở nơi nào còn không phải cũng giống nhau ư? Chính mình đều là như vậy thôi.

Vũ Sinh đứng ngoài cửa sổ nghe tiếng đọc sách, nghĩ đến lúc nương còn sống cha đã từng dạy hắn bồi thi, hắn đến nay còn nhớ rõ đó là [quan thư] mà nương thích nhất.

“Quan quan thư cư, tại hà chi châu. Yếu diệu thực nữ, quân tử hảo cầu.....”(chim thư cư kêu quan quan, trên cồn sông Hoàng Hà. Người con gái dịu hiền, đẹp đôi cùng quân tử...). Vũ Sinh yên lặng ngẫm xướng, nguyên lai bởi vì mình được nương sinh ra, cho nên cha mới yêu thương mình, dạy mình bồi thi là bởi vì nương thích. Nhưng là, chính mình vẫn rất thích đọc sách.

Vũ Sinh cẩn thận lắng nghe nơi cửa sổ, nghe phu tử giảng giải ý nghĩa của mỗi một câu. Cho đến khi phu tử tuyên bố chương trình học buổi trưa chấm dứt, hắn mới vội vàng chạy dọc theo con đường khi đến mà quay về.

Lại không biết bóng dáng hắn cuống quýt rời đi đã rơi vào trong mắt bọn học trò nhỏ.

“Uy, tiểu tiện loại, nương người đến xem người.” Một nam hài khoảng mười ba mười bốn tuổi đối với Hoắc Quân Tướng đi ở phía sau nói.

“Đại biểu ca, vừa nãy là một nam nhân a, như thế nào lại.....” Nam hài mập mạp bên cạnh biết rõ còn có hỏi.

“Ai chẳng biết, Hoắc gia chủ của chúng ta cưới nam nhân làm thê tử, chắc chắn, thật sự là gia môn bất hạnh a!” Nam hài rung đùi đắc ý ra vẻ thâm trầm thở dài.

“Hảo cầu không biết đừng nói.” Hoắc Quân Tướng bắt vi sở động đứng che ở trước mặt nam hài kia lên tiếng.

“Người nói ai là hảo cầu?” Không đợi nam hài mở miệng, lâu la bên cạnh hắn liền nhện không được.

Khinh bỉ nhìn người nọ liếc mắt một cái, Hoắc Quân Tướng chậm rãi mở miệng, “Hảo lưu bất loạn kêu.” Sau đó thừa dịp mọi người còn chưa kịp phản ứng liền nhanh chóng rời đi.

Người nọ chính là tân nương của cha sao? Thời điểm vừa mới vào học chính mình liền nhìn thấy hắn. Hắn thoát nhìn giống như nai con chán kinh, là lén cha trộm đi ra ngoài sao?!

Kế tiếp vài ngày, Hoắc Quân Tướng luôn ở thời điểm học bài mà lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng cái thân ảnh mảnh khảnh kia rốt cuộc không xuất hiện. Cho đến khi—

“Phu tử, nương của Hoắc Quân Tướng ở ngoài cửa sổ nghe lén!” Ngày đó nam hài chịu nhục lớn tiếng báo cáo phu tử.

“Còn thể thống gì!” Phu tử tuổi già học thức uyên bác, nhưng cũng hoa mắt nghễnh ngãng, đại khái chỉ nghe được một chữ “trộm” mà thôi. “Tuổi còn trẻ, việc tốt không làm lại đi ăn trộm! Thật sự là thói đời ngày sau, thật không biết nhục nhã a!”

Phát hiện chính mình bị nhìn thấy, Vũ Sinh chỉ có thể chân tay luống cuống đứng ở tại chỗ, lúng ta lúng túng nói: “Ách, thật xin lỗi, ta không phải cố ý nghe lén.”

“Đồ vô dụng!” Hoắc Quân Tướng thấp giọng mắng.

“Phu tử, tiểu đường thúc nói không phải ‘trộm’.” Hoắc Quân Tướng chạy đến bên tai phu tử lớn tiếng nói, “Là ‘Cư’, quan quan thư cư.” Sau đó ở góc độ mọi người không thấy đối Lục Vũ Sinh ra hiệu, ý bảo hắn rời đi.

“Cư?” Phu tử có chút nghi hoặc.

“Vâng, tiểu đường thúc nói ngoài cửa sổ có cư!” Hoắc Quân Tướng thấy Vũ Sinh đã rời đi, liền khẳng định trả lời.

“Người nói vậy, ta rõ ràng nói nương người ở ngoài cửa sổ nghe lén!”

“Tiểu đường thúc, tử không nói quái lực loạn thần, nương ta mất đã nhiều năm, như thế nào có khả năng ở ngoài cửa sổ nghe lén? Phu tử, ta không ngại tiểu đường thúc đề cập vong mẫu, nhưng mà vì sao hấn muốn mượn tên gia mẫu để mà yêu ngôn hoặc chúng, này.....” Nói xong, Hoắc Quân Tướng ưỡn khuỷu cúi đầu.

“Có tội tiên hiền dạy bảo, Hoắc Cai, đem [luận ngữ] sao mười lần, ngày mai giao đến.” Phu tử tiếp lời Hoắc Quân Tướng còn nói chưa xong.

“Tiểu tiện loại, người nhớ kỹ cho ta!” Hoắc Cai học bộ dáng Hoắc Quân Tướng cúi đầu nhỏ giọng nói.

Sau giờ học Hoắc Quân Tướng không có trở lại Liễu Uyển chính mình mà là đến Trúc Hiên, nơi Vũ Sinh ở.

Vũ Sinh liếc thấy người mới vừa giúp mình có chút ngạc nhiên, “Cám ơn người giúp ta, người.....”

“Ta là con của tướng công người.” Hoắc Quân Tướng đi thẳng vào vấn đề nói, “Về sau không cần lại đến Mặc Hương Trai dọa người như vậy.”

Không nghĩ tới nam hài trước mắt chỉ có bảy tám tuổi mà nói chuyện không lưu tình như thế, Vũ Sinh chỉ định giải thích, “Thật xin lỗi, ta.....”

“Câm miệng, người là chủ mẫu Hoắc gia, ngoại trừ gia chủ cùng gia chủ trước đây ra, trong Hoắc gia người là lớn nhất! Không chuẩn người hướng người địa vị không bằng mình giải thích!” Bộ dáng nam hài không kiên nhẫn cực kỳ giống phụ thân nó.

“Người rất giống cha người!” Vũ Sinh thốt ra.

Hoắc Quân Tướng nghe vậy ngậy ra một lúc, thoáng đỏ mặt, khẩu khí ra vẻ ác liệt nói, “Đây là ngàn tự văn cùng bách gia tính, không biết chữ nào liền hỏi Văn Thúc. Tự mình đọc hết thì đến Liễu Uyển tìm ta. Ta đi đây.”

“Cám ơn người!” Vũ Sinh thành tâm nói lời cảm tạ.

“Người có một chút bộ dáng chủ mẫu được không?” Hoắc Quân Tướng nhỏ giọng lẩm bẩm. “Chuyện như vậy mà cũng nói lời cảm tạ! Người phiền toái.”

Vũ Sinh từ ngày được “gả” nhập Hoắc gia tới nay lần đầu tiên nở nụ cười. Tuy rằng cùng tiểu đệ hoàn toàn không đồng dạng loại hình như vậy, nhưng mà đều đáng yêu giống nhau!

Những ngày sau này sẽ không lại gian nan đi?

10. Chương 9: Nữ Nhi (thượng)

Ngoài dự đoán của Vũ Sinh, Văn Thúc chẳng những phi thường tận tâm dạy hấn, còn vì hấn đưa đến lang hào bút cùng huy nghiên mực thượng đẳng.

Vũ Sinh học hành nghiêm túc nên thật sự cũng rất nhanh, không đến hai tháng hấn đã muốn nhận thức toàn bộ bách gia tính cùng ngàn tự văn trung sở hữu tự, còn có thể viết chính tả ra đầy đủ [quan thư].

“Tỷ tỷ, hôm nay chúng ta sớm đem thức ăn cho lão gia đi, ta nghĩ.....” Vũ Sinh không biết nên nói như thế nào, tuy rằng hấn đã biết Văn Thúc là một nữ tử mặt lạnh tâm nóng, nhưng hấn cũng biết nàng sẽ không vì chính mình mà cãi lại mệnh lệnh của Hoắc Ngạn, yêu cầu của chính mình sẽ làm cho nàng khó xử.

“Phu nhân muốn đi tìm Quân Tướng thiếu gia?”

Vũ Sinh ngượng ngùng gật đầu, “Àn, Quân Tướng nói sau khi ta nhận thức hết chữ trong hai quyển sách kia là có thể đi tìm hấn, cho nên.....”

“Thiếu gia lúc này hẳn là ở Mặc Hương Trai, phu nhân đi sớm cũng không thấy được hẳn.” Văn Thúy mặt không chút thay đổi phân tích.

Tuy rằng biết Văn Thúy nói có lý, nhưng mà, “Văn Thúy tỷ tỷ, ta muốn đi chờ hẳn, cũng không thể được?”

“Phu nhân, ngài muốn làm cái gì thì cứ đi làm cái đó, không cần hỏi ý nô tỳ. Còn có, thỉnh phu nhân không cần kêu nô tỳ là ‘Tỷ tỷ’ nữa, điều này sẽ chiết sát nô tỳ.” Văn Thúy biểu tình vẫn như cũ trả lời.

Đây là đáp ứng hay là không đáp ứng? Vũ Sinh không dám hỏi lại. Tuy rằng mấy tháng qua đã muốn quen mắt bọn hạ nhân bất cần ngôn tiểu, nhưng khi đối mặt Trác Anh cùng Văn Thúy, hẳn vẫn cảm thấy không được tự nhiên.

Toàn bộ buổi sáng, Vũ Sinh đều đứng ngồi không yên, thường xuyên nhìn về phía mặt trời ngoài cửa sổ. Hẳn hy vọng thời gian qua nhanh một chút, để đưa xong điểm tâm đến cho Hoắc Ngạn là có thể đi gặp Quân Tướng.

“Phu nhân, chúng ta đi thôi.” Văn Thúy ra tiếng gọi Vũ Sinh đang sốt ruột.

“Đã đến giờ rồi sao?” Rõ ràng còn có nửa canh giờ, tại sao Văn Thúy lại.....

“Phu nhân nói đã đến giờ, đó là đến.” Nguyên lai Văn Thúy dùng hành động tỏ thái độ của nàng a.....

Vũ Sinh vui vẻ mỉm cười, “Văn Thúy tỷ tỷ.....”

“Phu nhân, chúng ta cần phải đi.” Văn Thúy cắt ngang lời nói kế tiếp của Vũ Sinh, kia tất nhiên là muốn nói lời cảm tạ.

Sau khi rời khỏi thư phòng, Vũ Sinh hận không thể bay đến Liễu Uyển, nhưng mà ngại cho thân phận nên hẳn không thể không tao nhã bước chậm. Ai bảo hẳn là chủ mẫu trên danh nghĩa của Hoắc gia làm chi?!

Thật vất vả nhìn thấy Liễu Uyển, chưa vào cửa chợt nghe thấy tiếng khóc của đứa nhỏ —

“Ca ca, ta khó chịu.....”

Vũ Sinh nghi hoặc nhìn về phía Văn Thúy, chỉ thấy nàng cũng không rõ cho nên lắc đầu. Hai người không hẹn mà cùng nhanh hơn cước bộ.

Vừa mới vào cửa chỉ thấy Hoắc Quân Tướng luống cuống tay chân trấn an nam hài trên giường, “Kỵ nhi ngoan, nhịn một chút, qua một lát sẽ không khó chịu.”

“Xảy ra chuyện gì?” Vũ Sinh vừa đến làm cho Hoắc Quân Tướng như nhìn thấy hy vọng.

“Nhanh đi mời đại phu,” Hoắc Quân Tướng giữ chặt vạt áo Vũ Sinh vội vàng xao động nói, “Cầu người, nhanh đi mời đại phu cho Quân Kỵ, nó bị sốt đã lâu.”

“Tỷ tỷ, làm phiền người đi.....”

“Vâng, phu nhân.” Văn Thúy không nhanh không chậm trả lời, nhưng mà tốc độ lao ra khỏi cửa đó có thể thấy được nội tâm nàng cũng không giống ở ngoài mặt như vậy.

Không lâu, Văn Thúy lôi kéo một vị lão lang trung vào nhà. Sau khi lang trung xem qua nói là tiểu nhi bị bệnh sốt, mở được dặn dò những chuyện cần chú ý liền rời đi, Văn Thúy đi theo lấy thuốc.

Vũ Sinh trấn an giữ chặt nam hài, tuy rằng Hoắc Quân Tướng biểu hiện vượt quá tuổi của nó, nhưng dù sao chỉ là một đứa nhỏ tám tuổi. “Không có việc gì, đại phu đã nói Quân Kỵ không có việc gì.”

“Kỵ nhi sốt đã lâu, cũng không có lui, ta không biết nên làm cái gì bây giờ, ta thật vô dụng.” Nói đến đây Hoắc Quân Tướng có chút ghen ngào.

“Được rồi, người xem Kỵ nhi không phải đã an tĩnh lại rồi sao, không có việc gì ” Vũ Sinh vỗ nhẹ lưng Hoắc Quân Tướng, lên tiếng trấn an.

“Ân, ta thiếu người một ân tình, người tùy thời có thể muốn ta báo đáp!” Bình tĩnh trở lại Hoắc Quân Tướng khôi phục vẻ già dặn ngày thường.

“Vì cái gì người phải thiếu ta một ân tình? Nó là đứa con của cha người? Tính ra, nó hẳn là phải bảo ta nương.....” Nhìn thấy biểu tình kinh ngạc của Hoắc Quân Tướng, Vũ Sinh dừng lại thanh âm.

“Người không trách hẳn?”

“Ta vì cái gì phải trách hẳn?” Vũ Sinh mặc danh kỳ diệu hỏi

“Nương nó vào ngày người cùng cha thành thân muốn ám sát người, cha rất tức giận, sai người đem nữ nhân điên kia bán cho hải tặc..... Bởi vì nữ nhân ngu ngốc kia mà không ai dám mời đại phu cho Kỳ nhi.” Hoắc Quân Tướng có chút mất mát. Con thân sinh thể nhưng so ra kém với người xa lạ vừa mới vào nhà, không cảm thấy mất mát cũng khó đi?

Vũ Sinh không nói gì đem Hoắc Quân Tướng ôm chặt vào trong lòng.

“Trong nhà chỉ có đại gia gia cho rằng chúng ta là con của cha, những người khác đều khinh thường chúng ta, bảo chúng ta là tiện loại. Cha cũng không hỏi đến chuyện của chúng ta, bọn đệ đệ muội muội luôn bị khi dễ.....” Mặt Hoắc Quân Tướng mai nhập vào trong lòng Vũ Sinh. Vũ Sinh nhìn không thấy vẻ mặt của nó, chỉ có thể cảm giác được người trong lòng đang nhẹ nhàng run run.

Đồng dạng là đứa nhỏ không được cha yêu thương, Vũ Sinh thật sâu hiểu biết bi ai của Hoắc Quân Tướng.

11. Chương 10: Nữ Nhi (hạ)

Vì phải chăm sóc Hoắc Quân Kỳ đang bị bệnh sởi, buổi tối Vũ Sinh không có về Trúc Hiên.

Vào nửa đêm Quân Kỳ lại phát sốt, Vũ Sinh cùng Hoắc Quân Tướng và hạ nhân bận rộn suốt. Lúc trời sắp sáng, rốt cuộc Quân Kỳ mới hạ sốt. Vũ Sinh cho bọn hạ nhân đi nghỉ ngơi, chính mình cùng Quân Tướng gối đầu ở trước giường Quân Kỳ chậm rãi ngủ.....

Ngay tại thời điểm Vũ Sinh mơ mơ màng màng —

“Cẩn tỷ tỷ, người ngủ ở bên cạnh Tướng ca ca là ai a?”

“Hắn? Đường như là tân tức phụ của cha?”

“Tân tức phụ của cha? Đó là ai a?”

“Tiểu Tư ngu ngốc, tân tức phụ của cha chính là nương đó!”

“Tiểu Niệm, nói như vậy chúng ta cũng có nương, thật tốt quá, chúng ta cũng là oa nhi có nương, ha ha.”

.....

Đang ngủ Vũ Sinh cảm giác có người đang nhìn mình, bất đắc dĩ chậm rãi mở hai mắt, trước mắt là hai khuôn mặt cực kỳ giống nhau—

“Tiểu Niệm, nương tỉnh sao?” Nam hài hơi nhỏ gầy đối một đứa khác nói.

“Đứa ngốc, không thấy nương đã mở mắt ra sao?” Một nam hài khác khinh thường trả lời.

Nương? Bọn họ đang nói ai a? Vừa mới tỉnh lại Vũ Sinh còn có chút mơ hồ.

“Tiểu Tư, Tiểu Niệm, tại sao các người lại đánh thức nương? Cẩn thận nương đánh vào trong lòng bàn tay các người!” Một cô gái có vẻ lớn hơn đi tới lôi kéo hai nam hài, quy củ hướng về phía Vũ Sinh hành lễ, nói: “Cẩn nhi gặp qua mẫu thân. Tiểu Tư Tiểu Niệm không hiểu chuyện đánh thức mẫu thân, thỉnh mẫu thân tha lỗi.”

Mẫu thân? Tuy rằng ngày hôm qua hắn từng nói đùa Kỳ nhi hẳn là phải kêu mình là “nương”, nhưng chính mình là một nam nhân a! Có thể nào làm mẫu thân được? “Cái kia, ta là nam, không phải nương các người.” Vũ Sinh đỏ mặt giải thích.

“Vì cái gì người không phải nương? Người không phải tức phụ của cha sao?” Nam hài kêu Tiểu Niệm nhảy dựng lên.

“Ta –” “Tiểu Niệm!” Lương đạo thanh âm đồng thời vang lên.

Vũ Sinh nhìn thấy cô gái còn quỳ trên mặt đất, vội vàng đứng dậy, “Ách, người đứng lên trước, không cần quỳ với ta!”

“Cám ơn mẫu thân.” Nữ oa nhi hoàn toàn là một bộ phong phạm tiểu thư khuê các.

“Không cần cảm tạ.” Nàng hẳn là lớn hơn các đệ đệ khác đi? Đều nói người nghèo thì đứa nhỏ sớm đương gia, nhưng nàng so với đệ đệ có hiểu biết nhiều..... Vũ Sinh có chút kinh ngạc.

“Có thể đừng gọi ta là ‘mẫu thân’ hay không, ta là nam”

“Phu nhân” Lời nói của Vũ Sinh bị Văn Thúy đẩy cửa bước vào cắt ngang.

“Chuyện gì?” Đã muốn bị kêu mấy tháng “phu nhân” nên Vũ Sinh theo phản xạ hỏi.

“Ác, người bắt công, nàng gọi người ‘phu nhân’ người liền ứng, chúng ta gọi người ‘nương’ người lại không ứng!” Tiểu Niệm lớn tiếng ồn ào.

“Này....., không có nam nhân làm nương a?” Vũ Sinh khó xử nói.

“Cũng không có nam nhân làm phu nhân!” Tiểu Niệm bắt bẻ không có ý buông tha.

“Vậy thì, tỷ tỷ, người cũng không cần bảo ta phu nhân, được không?” Vũ Sinh thử thăm dò hỏi.

“Kia nô tỳ nên gọi cái gì?” Văn Thúy một bộ người là người làm chủ.

“Cứ gọi ta là Vũ Sinh.”

“Không được.” Không biết khi nào tỉnh lại Quân Tướng phủ định nói, “Người là chủ mẫu Hoắc gia, Văn Thúy nên gọi người là ‘Sinh chủ tử’ thì tốt hơn, dù sao người cũng là chủ nhân chi nhất của Hoắc gia, không thể xem thường thân phận của người. Về phần chúng ta.....” Quân Tướng ngẫm nghĩ một chút nói, “Người là thê tử của cha, đáng lý ra chúng ta nên gọi người một tiếng ‘mẫu thân’. Nhưng nếu người không muốn, chúng ta đây gọi người là ‘Vũ Sinh phụ thân’ đi.”

Vũ Sinh còn không thích ứng việc được xem như chủ nhân, nhưng hẳn cũng hiểu được trong nhà giàu thì giới hạn giữa chủ cùng tớ là không thể vượt qua, cho nên “Cứ như vậy đi.”

“Không cần, như vậy ta lại không có nương.” Tiểu Tư biển khỏi miệng, như sắp khóc.

“Tiểu Tư đừng khóc, Vũ Sinh phụ thân chính là mẫu thân của chúng ta a, chỉ là xưng hô không giống mà thôi, chúng ta cũng có nương.” Hoắc Quân Tướng nhẹ giọng trấn an đệ đệ.

“Thật vậy chăng?” Được đáp án khẳng định Tiểu Tư rốt cuộc nín khóc mỉm cười.

“Sinh chủ tử,” Văn Thúy ra tiếng đánh vỡ giây phút ấm áp ngắn ngủi này, “Nô tỳ sớm chuẩn bị một chút điểm tâm, ngài cùng thiếu gia, các tiểu thư cùng nhau dùng một ít đi. Dùng xong rồi nên đưa thức ăn cho lão gia.”

“Ân.” Vũ Sinh tâm tư phức tạp đáp lời. Nhìn vài đứa trẻ nho nhỏ này, hẳn nhớ tới ngày xưa cùng đệ đệ bên nhau, người nam nhân đã huỷ diệt đi hy vọng duy nhất của hắn, lại cho hắn nhiều “nữ nhi” giống đệ đệ như vậy, hẳn đến tội cùng phải đối mặt như thế nào?

Ngồi cùng bàn dùng bữa Hoắc Quân Tướng cũng đồng dạng tâm tư phức tạp: Thân là “nữ nhi” của “chủ mẫu”, các đệ muội hẳn là sẽ không bị khi dễ nữa đi? Nhưng người này lại không có một chút bộ dáng chủ mẫu, thật sự có thể bảo hộ đệ muội sao? Đến tội cùng chuyện này có đúng hay không?

12. Chương 11: Cảnh Cáo

Sau khi dùng qua bữa sáng, Vũ Sinh thật vất vả mới thoát khỏi Tiểu Tư cùng Tiểu Niệm dây dưa, vội vàng cầm điểm tâm Văn Thúy đã chuẩn bị đưa đến thư phòng.

“Lão gia, hôm nay là đậu phụ tô, ta đặt ở nơi này.” Vũ Sinh giống như ngày thường buông điểm tâm chuẩn bị rời đi. Hắn rất thích mấy đứa nhỏ kia, muốn nhanh trở về bồi bọn họ nhiều một chút.

“Chậm đã!” Hoắc Ngạn buông sổ sách trong tay, ngẩng đầu, “Như vậy đã vội vã rời đi, là không muốn cùng ta ở chung sao?”

“Không phải, lão gia” Vũ Sinh không dám nói chính mình chỉ là dựa theo yêu cầu của y làm mà thôi.

Tựa hồ là vừa lòng, Hoắc Ngạn một lần nữa vùi đầu vào sổ sách. Ngay khi Vũ Sinh nghĩ đến không có việc gì có thể rời đi thì—“Ngồi ở chỗ đó, cùng ta xem trường.”

“Nhưng mà ta cái gì cũng đều không hiểu.....”

“Không cần người phải biết, người chỉ cần ngồi ở chỗ đó là được rồi.”

“Vâng, lão gia.” Vũ Sinh mềm mại cúi đầu trả lời. Người này không thích chính mình hỏi, vậy đem im lặng của chính mình cho y; người này không thích chính mình rời đi, vậy đem tự do của chính mình cho y; người này không thích chính mình cãi lời, vậy đem thuận theo cũng cho y luôn.

Vũ Sinh ngồi ở trên ghế trước bàn nhìn nam nhân trước mắt đang làm việc.

Sau nửa canh giờ, Trác Anh mang theo vài chương quầy cửa hàng đến thư phòng tìm Hoắc Ngạn báo cáo tình trạng kinh doanh tháng này, không được cho phép rời đi nên Vũ Sinh chỉ thối lui đến cạnh cửa, nghe bọn họ một người tiếp một người báo cáo.

Mấy lão chương quầy làm việc ở cửa hàng Hoắc gia đã nhiều năm, bọn họ báo cáo xem ra cũng thật buồn tẻ, thấy chỗ nào có vấn đề mọi người cùng nhau thảo luận. Mới đầu, Vũ Sinh còn có thể ngồi ở một bên nghiêm túc lắng nghe, nhưng thời gian lâu, Vũ Sinh liền nhìn ra cảnh vật phía bên ngoài bắt đầu du thần, hắn lo lắng Kỳ nhi có lại nóng lên hay không; hắn đã đáp ứng với Tiểu Tư lúc trở về sẽ cùng nó dùng cơm trưa; hắn không có về đúng lúc, Văn Thúy chắc sẽ lo lắng.....

Phát hiện bên tai không có thanh âm Vũ Sinh nhanh chóng quay đầu lại. Thấy tất cả mọi người đang nhìn mình, Vũ Sinh nháy mắt đỏ mặt. Chính mình thất thần bị mọi người chú ý.

“Khụ, lại đây.” Vũ Sinh cúi đầu đi đến bên cạnh Hoắc Ngạn.

“Các vị còn chưa gặp qua Vũ Sinh đúng không? Hắn chính là chủ mẫu của các người — Lục Vũ Sinh.” Hoắc Ngạn giới thiệu, “Vũ Sinh, chào hỏi các vị lão chương quầy đi, bọn họ đều là lương đồng chí tài của Hoắc gia.” Hoắc Ngạn giữ lấy thất lưng Vũ Sinh.

Vũ Sinh theo lời hướng vài vị chương quầy chào hỏi, “Hôm nay bàn tới đây thôi, Trác Anh, mang các vị lão chương quầy đi xuống nghỉ ngơi, chuẩn bị ngọc thiện, hôm nay ta muốn cùng phu nhân dùng bữa.” Hoắc Ngạn phân phó.

Chờ sau khi tất cả mọi người rời đi, “Vừa rồi suy nghĩ cái gì?”

“Không.....” Vũ Sinh trực giác phủ nhận.

“Nói!”

“Ta suy nghĩ ta không có trở về, Văn Thúy sẽ lo lắng.”

“Người dường như rất quan tâm nàng! Người cùng tướng công chính mình bên nhau, nàng lo lắng cái gì? Các người cảm tình khi nào tốt như vậy?” Về mặt Hoắc Ngạn lúc này cực kỳ giống một đồ phu.

Nhớ tới chuyện ngày hôm qua, Hoắc Ngạn lạnh giọng hỏi, “Tối hôm qua người cùng Văn Thúy đi đâu vậy?”

Ngày hôm qua, giữa trưa Hoắc Ngạn xuất môn bàn chuyện kinh doanh, đến đêm khuya mới trở về. Thời điểm đi qua Trúc Hiên, y nhớ tới chính mình đã muốn thật lâu không có hồi tẩm phòng nghỉ ngơi, liền nhắc

chân vào Trúc Hiên. Ai ngờ nghênh đón y là nhất thất hắc ám, cùng chăn màn gối đệm lạnh lẽo. Gọi phó dịch tới hỏi mới biết được Vũ Sinh cùng Văn Thúy buổi trưa xuất môn còn chưa trở về.....

Hôm nay, tên đầu sỏ này chẳng những không có một câu giải thích, đưa tới điểm tâm cho có lệ đã muốn rời đi cũng liền thôi, thế nhưng còn dám ở bên cạnh chính mình tưởng nữ nhân khác?!

“Ngày hôm qua Quân Kỵ bị bệnh sốt, sốt đến nửa đêm, ta cùng Văn Thúy đều ở lại Liễu Uyển.” Vũ Sinh theo sự thật báo cáo.

“Quân Kỵ bệnh sốt, đã có hạ nhân cùng lang trung, các người đi làm cái gì?” Hoắc Ngạn không hài lòng với giải thích của hắn.

“Bọn hạ nhân không dám.....” Y không biết tình cảnh người thân chính mình sao? Từ ngày y thành thân vốn không có hạ nhân nào dám chiếu cố Quân Kỵ chỉ có hai tuổi.

Hoắc Ngạn suy nghĩ một chút, làm như tiếp nhận cách nói của Vũ Sinh, “Vừa mới này vì cái gì ở bên cạnh ta tưởng nữ nhân khác?”

Y đang nói cái gì a? Vũ Sinh trên mặt đỏ ửng lan tràn đến lỗ tai.

Hắn đây là bị ta nói trúng tâm sự nên thẹn thùng sao? Nghĩ đến đây Hoắc Ngạn phần nộ mà hôn lên đôi cánh hoa ngay trước mắt.

Lưỡi Hoắc Ngạn tách ra hàm răng ý đồ chống cự, dây dưa đầu lưỡi đình hương ý đồ trốn tránh, công thành đoạt đất, giữ lấy mỗi một tí ngọt ngào, cho đến khi người trong lòng sắp ngất mới buông ra cho hắn hô hấp, cũng bá đạo tuyên cáo —

“Đây là đưa cho người cảnh cáo, nhớ kỹ người là người của ta!”

13. Chương 12: Nhục Nhã

“Đây là đưa cho người cảnh cáo, nhớ kỹ người là người của ta!”

Mỗi khi Vũ Sinh nghĩ đến nụ hôn kia đều tìm lòng không đậu mà hồng thấu hai gò má. Người nọ vì cái gì lại hôn hắn như vậy?

Từ ngày bái đường thành thân đến nay, Vũ Sinh biết mình chỉ là một quân cờ trong kế hoạch trả thù của Hoắc Ngạn, là thê tử trên danh nghĩa. Rồi đến việc sau khi Hoắc Ngạn động phòng chưa từng quay lại tân phòng qua đêm cũng chứng thật cho ý nghĩ của Vũ Sinh.

Y hẳn là không thích nam nhân? Vậy thì vì sao lại hôn mình như thế? Vũ Sinh có chút khó hiểu.

Nếu nói, mấy tháng qua Hoắc Ngạn không đặt chân đến tân phòng làm Vũ Sinh rất an tâm, nhưng bởi vì Hoắc Ngạn thành linh hôn hắn, một lần nữa làm cho hắn lo lắng, bất an.

“Ai!” Vũ Sinh bất đắc dĩ thở dài. Hắn hiện tại hết thấy đều là của người kia, bao gồm cả thân thể chính mình. Nếu y muốn chính mình, ngoại trừ cho y thân thể này ra còn có thể làm gì? Tuy rằng hắn cùng với Hoắc Ngạn đã từng có quan hệ xác thịt thân mật, nhưng cho dù người có cá tính dụ dỗ ngoan như Vũ Sinh cũng không nguyện ý tiếp tục bị đối đãi như nữ nhân.

Vũ Sinh vậy vậy đầu không muốn tiếp tục nghĩ nữa.

“Vũ Sinh phụ thân, ôm một cái!” Trên giường Quân Kỵ sau khi nhìn thấy Vũ Sinh, không có ngượng ngùng như bình thường, làm nũng yêu cầu.

“Kỵ nhi ngoan, có uống thuốc hay không?” Vũ Sinh thân thủ ôm lấy bé trên giường ôn nhu hỏi. Bắt đầu từ ngày đó Hoắc Ngạn muốn hắn mỗi ngày phải trở về phòng ngủ, bởi vậy chỉ có ban ngày hắn mới đến nhìn bọn nhỏ.

“Ân!” Giống như sợ hãi không tin, Quân Kỳ còn dùng lực gạt đầu một cái.

Sờ sờ đầu Quân Kỳ, Vũ Sinh cười thương cho bé một con châu chấu được tết lại từ lá mây tre. Đó là khi hắn đến tuý tay làm, trước kia thường dùng để đỡ dành đệ đệ, không nghĩ tới còn có lúc dùng đến.

Thấy bộ dáng đứa nhỏ trong ngực vui vẻ, Vũ Sinh giống như lại thấy được đệ đệ. Mỗi lần Vũ Tiêu không vui, hắn đều tết châu chấu để哄 nó vui vẻ..... Đệ đệ, nó có khoẻ không? Có người nào sẽ tết châu chấu cho nó mỗi khi nó mất hứng không?

Ngay thời điểm Vũ Sinh đang tưởng niệm người thân ở phương xa, “Cẩn nha đầu, nghe nói đệ đệ người bệnh sắp chết? Cũng tốt, tiện loại như vậy còn sống cũng chỉ lãng phí lương thực thôi.”

“Cảm ơn đường thúc lo lắng, Kỳ nhi chỉ là bệnh sởi, đã muốn tốt hơn nhiều.” Là Hoắc Cẩn, có thể trả lời khôn khéo như vậy cũng chỉ có nàng mới có thể nói ra.

“Phải không? Vậy thì thật đúng là nên nhìn một cái, nghe nói người bị bệnh sởi tựa như bị ong mật chích, đầy người mẩn đỏ.”

“Đường thúc, Kỳ nhi đang nghỉ ngơi, ngại.....” Lời còn chưa nói xong đã có người xông vào nội thất. Là Hoắc Cai, là người mà ngày đó ở Mặc Hương Trai đã nhìn thấy mình, Vũ Sinh nhận ra người tới.

“Hừ, Cẩn nha đầu, ta còn tưởng người tìm ai làm thái sơn để mà dựa vào, dám chần lờn nói của ta, nguyên lai là cái tên giả nữ nhân này a!” Trong ánh mắt Hoắc Cai tràn ngập khinh miệt.

Vũ Sinh không biết nên ứng đối tình trạng trước mắt như thế nào, trước kia đều có Văn Thúy ở bên cạnh, nhưng mà sau khi đến thư phòng ngày đó liền có hai tiểu nha đầu khác thay thế vị trí của nàng, mà nàng cũng thường xuyên bị kêu đi hỗ trợ cho Trác Anh.

“Vũ Sinh phụ thân.....” Hoắc Cẩn có chút sợ hãi nhìn Vũ Sinh.

“Người, người có chuyện gì sao?” Vũ Sinh có chút lo lắng nhỏ giọng hỏi.

“Vốn nghĩ đến nhìn xem tiện loại lãng phí lương thực Hoắc gia ta đã chết hay chưa, không nghĩ tới ở chỗ này lại gặp được đường tẩu, thế nào? Bị nam nhân đối đãi như nữ nhân thật thoải mái đi?” Kỳ thật, chỉ có mười tuổi nên Hoắc Cai nào biết “bị đối đãi như nữ nhân” là xảy ra chuyện gì, chỉ biết đây là một loại vũ nhục đối với nam nhân mà thôi.

“Người.....” Tuy rằng chuyện Vũ Sinh lấy thân nam nhi giả nhập Hoắc gia làm rất nhiều người khinh thường, nhưng vì ngại thân phận chủ mẫu của hắn, không ai dám ở trước mặt hắn lỗ mãng. Bởi vậy, đối mặt Hoắc Cai trực tiếp khinh nhục làm Vũ Sinh có chút lúng túng.

“Thân là nam nhân lại cam chịu làm lão bà cho một nam nhân khác, thật sự là không biết hổ thẹn!” Ở trong mắt Hoắc Cai, một nam nhân mà đi làm vợ giống như nữ nhân so với kỹ nữ trên phố càng làm cho người ta khinh thường.

“Ta.....” Vũ Sinh nan kham cắn môi dưới.

“Hoắc Cai, người làm càn.” Đứng ở cửa thấy được một màn này Hoắc Bái Đình mở miệng, “Nơi người đang đứng là chủ ốc của Hoắc gia, Vũ Sinh là chủ mẫu Hoắc gia. Người đứng ở nhà của người khác, lại đối chủ nhân vô lễ như thế, Hoắc Cai, cha người chính là dạy người như vậy sao?”

“Đại bá phụ, hắn sao xứng làm chủ mẫu Hoắc gia ta!” Hoắc Cai có chút không phục.

“Người đó xứng?” Hoắc Bái Đình hỏi lại, “Hoắc Cai, Hoắc gia cũng không cần loại người cho rằng mình rất giỏi như người đâu!”

Thấy Hoắc Cai định nói ra suy nghĩ của mình, Hoắc Bái Đình nhắc tay ngăn lại, “Người đi đi, đừng làm cho ta nhìn thấy người đến Liễu Uyển này nữa.”

Nhìn thấy Hoắc Bái Đình có chút mất hứng, Hoắc Cai không dám sinh thêm thị phi, nói một tiếng “Vâng” liền rời đi.

Vũ Sinh không nghĩ người giúp chính mình giải vây là Hoắc Bái Đình, y không phải phản đối hôn sự chính mình cùng Hoắc Ngạn sao? Cũng từng bảo mình hãy rời đi, mặc dù biết chính mình có nỗi

khổ riêng, cũng không tất yếu vì chính mình mà phản bội người thân a? Y đến tột cùng là người như thế nào?

14. Chương 13: Học Tập

“Quân kỵ thế nào rồi?” Hoắc Bái Đình mở miệng hỏi trước.

“A, ách, Kỵ nhi tốt hơn nhiều rồi, đại phu nói chỉ là bệnh sỏi thôi.” Vũ Sinh cuống quýt trả lời.

Hoắc Bái Đình không có nói nữa, chỉ gật gật đầu, sau đó cúi đầu nhìn chăm chăm vào Hoắc Cẩn đứng ở một bên.

“Đại gia gia.....” Hoắc Cẩn không biết đại gia gia vì cái gì nhìn chính mình như vậy, cho nên cảm thấy lúng ta lúng túng kêu lên.

Hoắc Bái Đình đột nhiên hoàn hồn, ánh mắt lại nhìn Vũ Sinh hỏi: “Người sẽ ở Hoắc gia cả đời sao?”

“Này.....” Đại bá vì cái gì lại hỏi như vậy? Vũ Sinh nghi hoặc, nhưng có thể khẳng định là chính mình cả đời đều không ly khai Hoắc gia, bởi vì người nợ không cho phép.

“Ân.” Vũ Sinh gật đầu.

“Vậy người nên trở thành một chủ mẫu chân chính! Cho người, cũng là cho mấy đứa nhỏ này.” Hoắc Bái Đình xoay người, “Ngày mai đến phía sau Mai Viên đi.” Nói xong liền đi ra ngoài cửa.

Đến Mai Viên, Vũ Sinh phụ thân, người muốn đi không?” Hoắc Cẩn có chút lo lắng hỏi, tuy rằng thái độ đại gia gia đối bọn họ so với những người khác tốt hơn nhiều lắm, nhưng nàng vẫn có chút e ngại hẳn.

Vũ Sinh trầm mặc, hẳn cũng không biết nên làm cái gì bây giờ. Hoắc Ngạn nhất định là sẽ không cho hẳn đi, nhưng hẳn muốn bảo hộ mấy đứa nhỏ này, bù lại khuyết điểm không thể thủ hộ đệ đệ.

“Xảy ra chuyện gì?” Từ Mặc Hương Trai trở về, Hoắc Quân Tướng vừa vào cửa liền nhận ra không khí khác thường trong phòng.

“Ca ca, người đã trở lại.” Hoắc Cẩn đem chuyện vừa mới xảy ra từ đầu chí cuối nói cho ca ca.

“Hoắc Cai, ta sớm hay muộn gì cũng cho người biết thế nào là lẽ độ!” Nghe được đệ đệ bị khi dễ, Hoắc Quân Tướng oán hận mắng: “Vũ Sinh phụ thân, ngày mai ta và người cùng nhau đến Mai Viên đi.”

“Ân.” Vũ Sinh đáp lời, chính mình thế nhưng không có quyết đoán như đứa trẻ này!

Ngày hôm sau, Vũ Sinh sớm đưa điểm tâm cho Hoắc Ngạn. Hoàn hảo trong hoàng cung gửi đến đây danh sách dài đồ hàng quý giá cần mua, Hoắc Ngạn bận sút đầu mẻ trán, không có rảnh khó xử Vũ Sinh.

Vũ Sinh ra khỏi thư phòng liền nhìn thấy Hoắc Quân Tướng đứng chờ ở dưới tàng cây, hai người vội vàng đuổi tới Mai Viên.

Dưới sự chỉ dẫn của nha hoàn, hai người tìm được Hoắc Bái Đình đang ngồi trong thư phòng ở Mai Viên. Lúc này, Vũ Sinh mới biết được: Trước đây Hoắc Bái Đình là gia chủ, mặc dù vẫn ở tại phòng tổ trong bốn gia, nhưng độc lập có được một cái vườn, bao gồm thư phòng, phòng ngủ, phòng bếp....., có thể xưng với vườn trong vườn, phủ trong phủ.

Nghe được cửa phòng mở, Hoắc Bái Đình không có ngẩng đầu, chỉ thản nhiên nói một câu “Đến đây.”

Hồi lâu, Hoắc Bái Đình mới buông bút, cầm lấy tờ giấy đã viết xong lên thổi thổi. Sau đó mới nhìn hướng người tới, “Quân Tướng cũng đến đây a, cũng tốt, có hai người các người ở đây..... càng tốt!”

“Chúng ta bắt đầu đi, Vũ Sinh, yêu cầu cơ bản nhất mà Hoắc gia đối chủ mẫu là ‘Trở ra phòng, vào trường phòng’. Đối với phía trước cần chậm rãi bồi dưỡng một chút. Chúng ta không có nhiều thời gian như vậy,

cho nên chúng ta chỉ có thể nắm bắt từ phía sau. Ở Hoắc gia, chỉ cần trong tay người nắm giữ thực quyền, người sẽ có địa vị không thể dao động. Hiểu chưa?” Hoắc Bái Đình dừng lại nhìn hai người.

Vũ Sinh cùng Quân Tướng tuy rằng không rõ “không có nhiều thời gian như vậy” là có ý gì, nhưng đều lựa chọn xem nhẹ, gật gật đầu.

Nhìn thấy hai người gật đầu, Hoắc Bái Đình mới tiếp tục nói: “Kinh thương không phải nghiên cứu học vấn, bởi vậy chỉ biết chữ thôi là không đủ. Muốn xem tướng, đầu tiên phải biết số học. Hôm nay chúng ta bắt đầu học tính bằng bàn tính trước.....”

Thời gian vừa dạy vừa học dần dần trôi qua, cho đến khi nha hoàn báo đã đến giờ dùng cơm trưa, Vũ Sinh mới cùng Quân Tướng rời đi.

Hai người rời đi không bao lâu, trong thư phòng Mai Viên tiến vào một thân ảnh xanh biếc.

“Hay là ông muốn rời đi?” Người tới mở miệng, dĩ nhiên là Văn Thúy.

Hoắc Bái Đình bát lộng bắt tay vào bàn tính không nói gì.

“Thỉnh ông mang theo Văn Thúy.”

“Vũ Sinh không phải là người có khiếu làm chủ mẫu, hẳn tâm địa rất thiện lương. Người phải giúp hắn.” Hoắc Bái Đình không có nhìn Văn Thúy, bởi vậy cũng không có nhìn thấy sau khi nghe được lời ấy, trong mắt Văn Thúy long lanh những lệ.

Những ngày kế tiếp Vũ Sinh cùng Quân Tướng mỗi ngày đều đến Mai Viên học tập. Nhưng bởi vì Vũ Sinh trụ cột kém, bởi vậy hai người tiến độ thông thả, hiệu quả không lớn.

Lúc này hai người ai cũng không ngờ chuyện kế tiếp sẽ phát sinh.

15. Chương 14: Khiêu Khích

Ngay khi Vũ Sinh cùng Quân Tướng mỗi ngày đến Mai Viên học tập, Hoắc Ngạn đã mua đầy đủ những thứ mà trong hoàng cung cần.

“Người gần đây đang làm cái gì?” Hoắc Ngạn khó được thanh nhàn, gọi lại Vũ Sinh vừa tiến vào đưa thức ăn khuya cho y. Y gần nhất bề bộn nhiều việc, không lo lắng đến Vũ Sinh, y muốn biết hết thấy hành động, tâm tư của người trước mắt, bởi vì hắn là người của y.

Vũ Sinh nghĩ đến chính mình làm sai sự nào đó, thấp giọng nói, “Thật xin lỗi, lần sau ta sẽ không như vậy nữa.”

“Sẽ không cái gì?” Hoắc Ngạn nhú mày, người trước mắt này sẽ không đem nói chuyện phiếm trở thành chỉ trích đi?

Nhìn thấy Hoắc Ngạn nhú mày, Vũ Sinh lại nghĩ là y đang tức giận, “Thật xin lỗi.” Sau đó cúi đầu không nói.

Hoắc Ngạn đi đến trước mặt Vũ Sinh, nâng cằm hắn lên, “Ta chỉ là đang cùng người nói chuyện phiếm, người sợ cái gì? Sợ ta?”

Vũ Sinh không dám ăn ngay nói thật, cũng không dám ở trước mặt Hoắc Ngạn nói dối, chỉ phải cắn môi dưới không nói lời nào.

Nhìn thấy hàm răng tuyết trắng đem đôi môi hồng anh cắn chặt đến lợi hại, Hoắc Ngạn cảm thấy một trận phiền táo, cúi đầu đem môi chính mình phủ lên.

Đầu lưỡi linh hoạt tách ra hàm răng, không chuẩn chúng nó tiếp tục khi dễ môi dưới đáng thương. Đôi môi kia cùng môi dưới mềm mại nhẹ nhàng hàm duyet.

Nhìn thấy môi anh đào không chỉ khôi phục nhan sắc, hơn nữa càng thêm đỏ tươi, Hoắc Ngạn mới nói:“Về sau không cho phép người khi dễ nó.”

Vũ Sinh hồng thấu hai má, khẽ gật đầu. Y làm sao có thể nói ra lời như vậy? Hảo tu nhân a!

Nhìn thấy Vũ Sinh gật đầu, Hoắc Ngạn thoáng ôn nhu hỏi:“Ta gần đây không có thời gian cùng người, người đều làm cái gì?”

Hoắc Ngạn là một thương nhân thành công, tự nhiên hiểu được muốn đánh bại đối thủ đầu tiên phải làm cho hắn mất đi cảnh giác, bởi vậy một bên ôn nhu hỏi đồng thời một tay khẽ vuốt ve thùy tai cùng cổ Vũ Sinh.

Bị hành động của Hoắc Ngạn biến thành mặt đỏ tim đập, Vũ Sinh then thùng nhỏ giọng nói:“Ta đang học xem tướng.”

“Xem tướng?” Hắn vì cái gì muốn học cái này? Hoắc Ngạn bất động thanh sắc tiếp tục nói:“Đây là chuyện tốt a, vì cái gì không nói?”

“Bởi vì ta học không được tốt.....” Vũ Sinh cảm thấy mặt mình nóng quá, nóng đến nỗi có thể thiêu đốt cả căn phòng.

“Không sao, từ từ sẽ được, việc này không thể gấp, trước kia người không tiếp xúc qua tự nhiên học sẽ chậm thôi. Lâu, thì tốt rồi.” Hoắc Ngạn không biết vì cái gì chính mình nhìn thấy bộ dáng then thùng của người trước mắt, những lời cổ vũ liền thốt ra.

“Ân, cảm ơn.” Vũ Sinh gật đầu nói cảm tạ.

“Cảm ơn cái gì?” Hoắc Ngạn đem gương mặt gần sát vào Vũ Sinh, y không thể khắc chế ý niệm muốn thân cận Vũ Sinh ở trong đầu chính mình. Mặt đỏ thành như vậy nhất định thật nhiệt đi, y một mình mấy năm nay đã lạnh đủ rồi, khiến cho bé này cấp chính mình một ít ấm áp vậy.

“Cảm ơn người cổ vũ ta.” Y vì cái gì phải tiến gần như vậy? Vũ Sinh thoáng di động cổ, tránh né hơi thở Hoắc Ngạn phả trên mặt hắn.

“Vậy người nói cho ta biết vì cái gì muốn học cái này?” Nhìn thấy hành động tránh né của Vũ Sinh, Hoắc Ngạn càng đem môi chính mình dán vào bên tai Vũ Sinh nhẹ giọng nói. Nói xong còn nhẹ nhàng hút vành tai Vũ Sinh.

“Đừng.....” Vũ Sinh chấn kinh giây giụa.

Thân thủ đem người khoá vào trong ngực, thấp giọng mệnh lệnh,“Không chuẩn trốn ta!”

Nghe vậy, Vũ Sinh chỉ phải cứng ngắc thân mình, mặc cho Hoắc Ngạn ôm chặt.

Phát hiện người trong lòng cứng đờ, Hoắc Ngạn khinh hồng,“Thả lỏng chút, đừng sợ, ta là phu quân của người, sẽ không thương tổn người.” Sau đó ôn nhu hôn hôn lên đôi môi đỏ mọng.

Vũ Sinh chưa bao giờ cảm thụ qua nụ hôn như vậy, Hoắc Ngạn từ trước thân hắn chỉ có bá đạo giữ lấy, chưa bao giờ mềm nhẹ qua như thế. Bởi vậy, Vũ Sinh “thiếu kinh nghiệm” chậm rãi chìm đắm trong nụ hôn này, nhuyển thân mình.

Cảm nhận được người này biến hoá, Hoắc Ngạn hơi kéo xuống vai áo của người trong lòng, làm cho môi mình càng lưu lại nhiều dấu vết nơi cổ thanh mảnh kia.

Cố gắng khai thác ranh giới, đồng thời Hoắc Ngạn còn không quên hỏi:“Nói cho ta biết, vì cái gì muốn học xem tướng, ân?”

Sớm hôn phi thiên ngoại Vũ Sinh dứt quang trả lời,“Bởi vì..... Ta.....cả đời, chiếu cố người..... Bọn nhỏ..... mạnh khoẻ..... hoàn thành..... trách nhiệm.”

Ý của Vũ Sinh vốn là: Bởi vì ta chỉ có thể ở nơi này cả đời, chiếu cố hết thấy các hài tử của người mạnh khỏe, xem như hoàn thành trách nhiệm chưa tròn đối với đệ đệ.

Nhưng lời này đến tai Hoắc Ngạn lại thành: Bởi vì ta muốn ở trong này cả đời, chiếu cố người cùng bọn nhỏ mạnh khỏe, hoàn thành trách nhiệm thế tử.

Nghĩ như thế nên nội tâm Hoắc Ngạn một trận ầm áp chảy qua, muốn hảo hảo yêu thương người trong lòng.

Nhưng vào lúc này —

“Lão gia, người thu trưởng được phái đi Giang Nam đã trở lại, ngài muốn gặp không?” Phó dịch ngoài cửa bấm báo.

Hoắc Ngạn buông ra Vũ Sinh, thay hần chỉnh sửa lại quần áo, “Người đi về trước đi, đêm nay ta sẽ trở về phòng.”

Vũ Sinh mơ mơ màng màng khi trở lại Trúc Hiên mới hiểu lời vừa nãy của Hoắc Ngạn là có ý gì —

Y muốn về phòng qua đêm!

16. Chương 15: Cùng Phòng

Y muốn về phòng qua đêm!

Hiểu được Vũ Sinh lập tức biến thành kiến bò trên chảo nóng. Nên làm cái gì bây giờ a?

Bọn nha hoàn tựa hồ biết được, không chỉ đem phòng ở thu thập không nhiễm một hạt bụi, cũng đem Vũ Sinh tẩy sạch sẽ.

Đã thay đổi thân xiêm y mới Vũ Sinh ở trong phòng đứng ngồi không yên. Y vì cái gì đột nhiên muốn về phòng qua đêm? Tìm Vũ Sinh đập nhanh đến nỗi muốn từ cửa miệng nhảy ra ngoài.

Trong khi Vũ Sinh đang trong cơn bất an, ánh trăng dần dần di chuyển về phía tây. Đã trễ như vậy, chắc là y sẽ không đến đây đâu? Vũ Sinh bắt đầu cảm thấy yên tâm, tựa vào đầu giường chậm rãi ngủ.

Người thu trưởng được phái đi Giang Nam gặp chút phiền toái, sau khi Hoắc Ngạn xử lý xong đã đến nửa đêm. Tiến ốc, y liền nhìn thấy tiểu thê tử của y giống như con tôm cúi đầu, tựa vào đầu giường nặng nề ngủ.

Lúc này Hoắc Ngạn không có nhận ra, trên lớp mặt nạ lạnh như băng xuất hiện một vết nứt. Khoé môi nhếch lên một độ cong không dễ phát hiện, tiết lộ lúc này tâm tình y rất hảo. Rốt cục có một người chờ ở trong phòng chính mình, vì chính mình đốt đèn gác đêm! Người này là thuộc về mình!

“Ngô.” Trong cơn mộng lung, Vũ Sinh cảm giác có người đang giải quần áo chính mình. Cởi áo phục? Vũ Sinh mạnh mẽ mở mắt ra, “Người, người như thế nào đã trở lại?”

“Ta nói rồi đêm nay sẽ trở về phòng.” Hoắc Ngạn nhú mày, bộ dáng bé mớ hồ thật đáng yêu!

“Đã trễ thế này.....”

“Người còn đang chờ ta, không phải sao?” Hoắc Ngạn cắt lời Vũ Sinh, đem gương mặt tối gần Vũ Sinh, làm bộ muốn hôn hân.

Thấy thế, Vũ Sinh không tự giác ngửa thân mình ra sau đến tránh né Hoắc Ngạn hôn.

“Nường tử là một mối sao? Canh giờ không còn sớm, chúng ta nên đi nghỉ thôi.” Vì động tác tránh né của Vũ Sinh, Hoắc Ngạn ra vẻ ngả ngớn nói.

“Không cần, ta không phiền lụy, lão gia người nghỉ ngơi trước đi.” Vũ Sinh vươn tay đặt ở trước ngực Hoắc Ngạn, ý đồ ngăn cản thân thể Hoắc Ngạn không ngừng áp đến.

“Không phiền lụy? Vậy thì chúng ta đây liền làm một chút chuyện dễ dàng mệt, để giúp nương tử đi vào giấc ngủ!” Hoắc Ngạn nghiêm trang nói ra lời câu dẫn. Đáng giận, hắn cũng dám kháng cự chính mình thân cận!

“Không, không cần, ta mệt mỗi, mệt mỗi quá! Lão gia mệt mỗi một ngày, chúng ta sớm đi ngủ đi.” Y không phải nghiêm túc đó chứ? Vũ Sinh dùng tiêu chuẩn tiêu tức phụ biểu tình khẩn cầu.

Hắn đang sợ hãi, sợ cái gì? Sợ mình hay là sợ việc trên giường? Hoắc Ngạn không hề động, y còn có thể cảm giác được người dưới thân run run. Sau một lúc lâu, Hoắc Ngạn đứng lên, “Giúp ta cởi áo.”

Vẫn là trốn không xong sao? Chính mình là thê tử y mua về, y có quyền lợi này. Vũ Sinh không ngừng bảo chính mình phải thuận theo, không cần không cam lòng.

“Người không phải mệt mỗi sao? Tốc độ người như vậy, giúp ta cởi xong quần áo thì trời cũng sáng, chúng ta ai cũng không ngủ được nữa.” Hoắc Ngạn nhú mày không kiên nhẫn nói.

“Thật xin lỗi.” Vũ Sinh vội vàng đứng dậy giúp Hoắc Ngạn cởi áo, nhưng mà càng khẩn trương lại càng không giải được nút nào.

“Quên đi, ta chính mình làm.” Hoắc Ngạn huy khai tay Vũ Sinh, chỉ hai ba cái đã cởi bỏ quần áo nằm xuống giường, “Còn đứng làm gì, không mau lên đây!”

Nghe được thanh âm Hoắc Ngạn, Vũ Sinh như con thỏ nhỏ chần chừ, bối rối leo lên giường.

Vừa lên, Vũ Sinh đã bị Hoắc Ngạn kéo vào trong lòng. Cảm giác người trong lòng nháy mắt thân thể cứng đờ, Hoắc Ngạn mở miệng, “Đêm nay đã khuya rồi, ta cái gì cũng sẽ không làm.”

Tránh thoát? Vũ Sinh nhẹ nhàng thở ra, chậm rãi thả lỏng thân thể.

Tuy rằng y là muốn cho người trong lòng đừng khẩn trương, nhưng khi nhìn thấy biểu tình tránh thoát một kiếp kia, Hoắc Ngạn vẫn là tức giận, “Người là người của ta, một cửa này sớm hay muộn gì cũng phải bước qua, người đang vọng tưởng cả đời ta cũng không bính người đi?”

Hắn lại chọc cho y tức giận rồi! Vũ Sinh cố gắng từ trong lòng Hoắc Ngạn ngẩng đầu, “Không phải, ta, ta là thê tử người mua về, người đối ta như thế nào đều có thể. Ta biết.” Đêm tân hôn hắn liền hiểu được nam nhân này có hết thấy quyền lợi đối với hắn.

“Nhưng mà người đang phát run.” Hoắc Ngạn mặt không chút thay đổi vạch trần.

Vũ Sinh đem mặt chôn ở trong lòng Hoắc Ngạn, “Bởi vì rất đau.” Không nghĩ làm cho y nhìn thấy chính mình không cam nguyện, y khôn khéo như vậy, nhất định sẽ nhìn ra.

Khôn khéo như Hoắc Ngạn làm sao nhìn không ra Vũ Sinh đơn thuần trong lòng không muốn, “Ngủ đi.”

“Lần sau sẽ không đau.” Lúc Vũ Sinh sắp ngủ, Hoắc Ngạn ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng nói. Y sẽ không làm cho hắn đau, y muốn người này cam tâm tình nguyện lên giường với y.

17. Chương 16: Trừng Phạt (thượng)

Lần sau sẽ không đau.”

Bởi vì một câu này của Hoắc Ngạn, Vũ Sinh một đêm không ngủ.

Buổi sáng thanh khí sáng khoái, khi Hoắc Ngạn nhìn thấy Vũ Sinh mang theo một đôi mắt thâm quầng, khó được sẵn sàng nói, “Hôm nay không cần người đến thư phòng, hảo hảo nghỉ ngơi đi.”

“Ân.” Vũ Sinh mơ mơ màng màng đáp ứng. Y phải đi? Vũ Sinh rốt cục an tâm nằm ngủ. Nhưng hắn cũng không ngủ lâu lắm, liền đứng dậy đi Mai Viên.

Mà lúc này Hoắc Ngạn tâm tình không tồi ở thư phòng nghe Trác Anh báo trưởng. Khi bọn hắn đang báo đến một đoạn —

“Tại sao hôm nay không thấy phu nhân đến đưa điểm tâm cho lão gia?” Trác Anh có chút kỳ quái, Lục Vũ Sinh kia là tuyệt đối không dám cãi mệnh lệnh lão gia a?

“Tối hôm qua hẳn ngủ quá muộn, ta bảo hẳn không cần đến đây.” Khoé miệng Hoắc Ngạn hơi hơi giơ lên, không nhìn kỹ sẽ không phát giác.

“Lão gia, tối hôm qua.....” Trác Ánh không tiếp tục hỏi. Đây là chuyện vợ chồng người ta, mặc dù vợ chồng hai người này đều là nam nhân, cũng không có đường sống nếu chính mình nói nhiều, nhưng không hỏi lại thấy có lỗi với việc chính mình hảo quan tâm.

“Tối hôm qua ta hỏi Trúc Hiên qua đêm, có vấn đề sao?” Hoắc Ngạn hào phóng thừa nhận.

Là hẳn nghĩ đến như vậy sao? “Thế thì có cần thỉnh lang trung hay không.....” Trác Anh còn không quên chuyện sau khi động phòng Vũ Sinh té xỉu, thân thể nhỏ nhắn như vậy.....

Trác Anh này thật đúng là quan tâm một cách thái quá, “Hừ, Vũ Sinh hảo thật sự, không cần người lo lắng!” Bé kia là của mình, y không thích người khác chú ý đến hẳn. “Hắn học được thế nào?”

“Cái gì?” Trác Anh nghe không hiểu. Ai? Đang học cái gì?

Hừ, còn giả bộ hồ đồ, “Không cần che giấu, Vũ Sinh đều nói cho ta biết Ta sẽ thưởng của người. Hẳn học được ra sao?” Hoắc Ngạn bắt đắc dĩ nghĩ có phải chính mình đã rất dung túng cho tên trợ thủ đắc lực này hay không.

“Tạ lão gia, nhưng mà phu nhân theo ta học cái gì?” Trác Anh không rõ.

“Còn giả bộ hồ đồ, hảo, Vũ Sinh học xem trưởng học được ra sao?”

“Lão gia, ngài có phải nhớ lầm hay không? Thời gian vừa qua ta bận tối mắt tối mũi, ngủ không được mấy canh giờ, ngay cả Văn Thúy còn bị điều lại đây hỗ trợ, làm sao có thời giờ giáo phu nhân xem trưởng?”

“Không phải người, cũng không phải Văn Thúy.....” Trong đầu Hoắc Ngạn hiện ra một người, nghĩ vậy Hoắc Ngạn lập tức trở lại Trúc Hiên.

Quả nhiên, nha hoàn ở Trúc Hiên đã chứng thật những gì Hoắc Ngạn đoán. Hẳn làm sao dám phản bội chính mình? Hoắc Ngạn cảm thấy vừa rồi tâm tình chính mình thật tốt cứ như là một tên ngốc. Y muốn hỏi cho ra lẽ!

Vũ Sinh cùng Hoắc Quân Tướng vừa về đến Trúc Hiên, chợt nghe nói Hoắc Ngạn đã đợi thật lâu, hai người vội vàng vào nhà.

“Tại sao người cũng đến đây?” Hoắc Ngạn đối Hoắc Quân Tướng hỏi.

“Là do ta, hôm nay học gì đó ta có chút không rõ, mới mời Quân Tướng đến giảng lại cho ta một chút.” Vũ Sinh giành trả lời. Hôm nay ở Mai Viên, Vũ Sinh luôn nghĩ tới lời nói của Hoắc Ngạn tối hôm qua, căn bản không có nghe được gì vào đầu, cho nên mới mời Hoắc Quân Tướng đến Trúc Hiên. Nếu đến Liễu Uyển, bọn nhỏ sẽ không để bọn họ thanh tịnh.

Ngay cả Quân Tướng cũng có phần? “Người đi về trước đi.” Hoắc Ngạn sắc mặt không tốt đối Quân Tướng nói. Y đối đứa nhỏ này thiếu một phần trách nhiệm làm phụ thân, không có quyền trách cứ nó.

“Vâng, cha.” Hoắc Quân Tướng phức tạp nhìn Vũ Sinh liếc mắt một cái rồi xoay người đi ra ngoài. Rồi đi Quân Tướng cũng không đi xa, mà là ở ngoài cửa ngừng lại. Cha đang tức giận, nó không yên lòng cho người quá thiện lương kia.

Hai người trong phòng ngồi xuống, tương đối trầm mặc trong chốc lát,—

“Người đi đâu?” Hoắc Ngạn mở miệng trước.

“Mai Viên.” Vũ Sinh nhỏ giọng trả lời. Hắn biết Hoắc Ngạn cùng đại bá phụ có hiềm khích, nhưng không nghĩ tới y sẽ tức giận đến như vậy. Hắn không thể đi Mai Viên sao? Rõ ràng Quân Tướng bọn họ đều có thể đi.

Cho dù Vũ Sinh cố gắng đem hai chữ kia hàm ở miệng, Hoắc Ngạn vẫn nghe thấy, “Người vì cái gì phản bội ta?”

Vũ Sinh giật mình nhìn nam nhân trước mắt, vội vàng phủ nhận, “Ta không có.”

“Vậy người vì cái gì đến Mai Viên?” Hoắc Ngạn rống giận, thanh âm lớn đến nỗi làm cho ngoài cửa Quân Tướng nghe rành mạch. “Người có biết người ở bên trong là ai hay không? Người có biết nương của Quân Tướng là chết như thế nào hay không? Người có biết cha mẹ của ta là chết như thế nào hay không?”

Nương chết cùng đại gia gia vẫn rất chiếu cố chính mình kia có liên quan. Điểm ấy làm cho Hoắc Ngạn rất khó nhận.

18. Chương 17: Trừng Phạt (trung)

Mà trong phòng Vũ Sinh đồng dạng khiếp sợ, “Không, sẽ không, đại bá phụ là người tốt.” Một người ôn nhu như thế, sao có thể liên quan đến cái chết của nhiều người như vậy.

“Người tốt?” Hoắc Ngạn cười lạnh, “Ồ Hoắc gia, không một ai còn sống mà xứng với hai từ xa xỉ đó. Người quá ngây thơ rồi!”

Hoắc Ngạn như vậy không phải là người mà Vũ Sinh quen thuộc. Tuy rằng Hoắc Ngạn ngày thường cũng là bất cầu ngôn tiểu, nhưng chưa bao giờ từng có biểu tình lạnh khốc thế này. Cảm giác khi mới gặp đã trở lại, nam nhân này sẽ xé nát hắn ra!

Hoắc Ngạn đi hướng Vũ Sinh, “Người không nên đi Mai Viên, không nên thân cận người kia.”

“Thật xin lỗi, ta, ta không biết, không biết không thể đi.” Vũ Sinh sợ hãi nói, lúc này hắn giống như một con ếch bị mãnh xà thôi miên, ngay cả lui về phía sau đều làm không được.

“Không biết? Hừ, người có biết người là người của ai không?” Hoắc Ngạn ở đứng trước mặt Vũ Sinh, trầm giọng hỏi.

“Ta, ta, ta là.....” Vũ Sinh nói không nên lời. Chính mình thân là nam tử, có thể nào là sở hữu của một nam nhân khác? Thể xác này có thể thuộc về y, nhưng nếu cho rằng ngay cả trong lòng của mình cũng thuộc về y, như vậy Lục Vũ Sinh cũng không tồn tại.

“Nói không nên lời sao?” Hoắc Ngạn ở bên tai Vũ Sinh nhẹ giọng hỏi.

“Ta, ta là.....”

Người trước mắt này là thê tử của Hoắc Ngạn ta, mặc dù chỉ là một nam nhân dùng tiền mua về, nhưng ta đã cùng hắn bá thiên địa, vào động phòng! Thế mà người này chẳng những bài xích cùng ta thân cận, nay chỉ trả lời câu hỏi như vậy lại nói không ra khẩu!

“Nói a, nói người thuộc về ai.” Hoắc Ngạn thấp giọng dụ dỗ.

“Van cầu người, ta, ta nói không được.” Vũ Sinh run run cầu xin.

Vũ Sinh cầu xin làm bùng phát lửa giận mà Hoắc Ngạn cực lực áp chế. Nắm lấy người đang cúi đầu kia, Hoắc Ngạn đi nhanh về phía giường.

Vũ Sinh chỉ cảm thấy một trận thiên toàn địa chuyển, sau đó hắn đã bị đại lực phóng đến trên giường.

“Không, không cần.” Tuy rằng không biết Hoắc Ngạn muốn làm gì, nhưng Vũ Sinh theo bản năng đem chính mình lui sâu vào trong giường, hoảng sợ cự tuyệt.

“Người biết ta muốn làm cái gì sao? Lại đây, không cần làm cho cơn giận của ta sống lại!” Hoắc Ngạn không biết khi nào thì chính mình trở nên nhân từ như vậy, thế nhưng cho con mồi cơ hội sinh tồn. Chỉ cần Vũ Sinh lúc này mềm mại tiến vào trong lòng y, nói ra là hẳn thuộc về y, Hoắc Ngạn tin tưởng chính mình nhất định sẽ đem chuyện kia làm như không phát sinh qua, nhưng mà.....

Vũ Sinh phe phẩy đầu càng hướng phía trong giường lui, “Van cầu người, cầu người thả ta.”

“Đáng giận, không chuẩn người nói đến mấy từ kia, những từ đó đối với cái mà người gọi là ‘người tốt’ mới hữu dụng. Đối với ta, sẽ chỉ làm ta càng thêm căm tức!” Người này đau khổ cầu xin cực kỳ giống người kia, khi đó nàng cũng là cầu xin như vậy..... “Lại đây!” Hoắc Ngạn dùng rộng giận để thoát khỏi hình ảnh ngày cũ.

“Không cần!” Vũ Sinh mạnh lắc đầu.

“Không phải do người!” Hoắc Ngạn bắt lấy chân Vũ Sinh, kéo hẳn ra, dùng thân thể ngăn chặn.

“Buông tha ta.....”

“Mơ tưởng, đời này kiếp này người đừng mơ tưởng rời đi Hoắc gia, rời đi ta! Người là của ta, ta sẽ cho người nói ra khẩu!” Hoắc Ngạn tuyên thệ, nói xong, dùng sức xé nát quần áo trên người Vũ Sinh.

“Không cần!” Vũ Sinh khóc lóc giãy giụa. Hình ảnh khủng khiếp đêm động phòng lại hiện ra!

Không biết khi nào Trác Anh cùng Văn Thúy đã đến dùng sức vỗ cửa, “Lão gia, lão gia bớt giận!”

“Cút ~!” Lúc này Hoắc Ngạn nghe không vào bất luận thanh âm kể nào, y chỉ thầm nghĩ làm cho Vũ Sinh khuất phục. Cúi đầu, Hoắc Ngạn nhìn thấy bé bị y áp chế trong người đã rơi lệ đầy mặt, cảnh tượng báii thân đêm đó lại xuất hiện ở trước mắt y. Hẳn vẫn là như vậy áp lực chính mình, ngay cả khóc cũng không phát ra tiếng, Hoắc Ngạn không tự giác trở nên ôn nhu.

“Đừng khóc,” Hoắc Ngạn nhẹ nhàng hôn lên nước mắt trên mặt Vũ Sinh, “Ta nói rồi sẽ không làm cho người đau nữa, ngoan ngoãn đem thân thể giao cho ta, ân ~?”

Vũ Sinh không thềm nhắc lại, mặc cho lệ không ngừng trào ra khoé mắt.

Cảm giác nước mắt trên mặt Vũ Sinh càng hôn càng nhiều, “Người là thê tử của ta, người đã nói, ta muốn đối với người như thế nào đều có thể, ta muốn người!”

Y nói đúng, chính mình là thê tử y mua về, nếu đã bán thân cho y, vì cái gì chính mình lại nói không ra là thuộc về y, chọc cho y tức giận đến như thế chứ? Nếu giao thân xác cho y mà có thể bình ổn lửa giận trong y, như vậy, “Người đối ta như thế nào đều có thể.” Vũ Sinh lại một lần nữa nhận mệnh.

Lửa giận lại ngút trời khi người này dùng thái độ đó để đồng ý, Hoắc Ngạn đem ôn nhu vừa rồi phao lên chín từng mây, “Chính người nói!”

19. Chương 18: Trừng Phạt (hạ)

Hoắc Ngạn đem quần áo Vũ Sinh tết thành sợi dây vải, đem hai cổ tay mảnh khảnh cột vào đầu giường, vừa lòng nhìn thấy hoảng sợ trong mắt người này.

“Ta muốn như thế nào đều có thể, không phải sao?” Hoắc Ngạn khiêu khích lên tiếng.

Vũ Sinh xoay mặt sang một bên, không hề nhìn y. Vũ Sinh yên lặng nói với chính mình: Không nhìn, không nghe, không nghĩ sẽ không sợ hãi.

Nghĩ đến người này đối chính mình khinh thường, Hoắc Ngạn buồn bực tách ra hai chân hẳn, ý đồ đem cường tráng của chính mình đỉnh tiến vào gian cổ mật của Vũ Sinh.

“A –!” Vũ Sinh kêu thảm thiết ra tiếng, lập tức cắn môi dưới nhin xuống đau đớn xé rách kia.

Phát hiện hần cắn môi nhịn đau, Hoắc Ngạn thân thủ nắm lấy hai má hần, “Ta nói rồi, không chuẩn người lại khi dễ nó!” Nói xong, đem môi chính mình áp lên.

Đầu lưỡi giảo hoạt ôm lấy đầu lưỡi định trốn tránh kia, dây dưa đùa bỡn, sau đó đem nó kéo vào trong miệng chính mình hút. Cho đến khi khuôn mặt nhỏ nhắn nhiễm hồng, Vũ Sinh mới có cơ hội thở dốc.

Hoắc Ngạn đem nam tính tráng kiện nhét vào cái miệng nhỏ nhắn sưng đỏ của hần, “Cho ta thêm!”

Vũ Sinh kỹ xảo so ra kém hơn danh kỹ thanh lâu nhiều lắm, trúc trắc ngay cả cơ bản hàm dục cũng không biết.

Khoá ngồi ở trước ngực Vũ Sinh, Hoắc Ngạn lơ đãng nhìn thấy bình sứ nơi gối đầu, là dầu bôi trơn mà tối hôm qua bọn nha hoàn chuẩn bị sao? Vừa vặn, người dưới thân đang rất cần được can thiệp.

Hoắc Ngạn từ trong miệng Vũ Sinh rút ra phân thân, lấy tay chấm chút dầu trơn lung tung ở huyết khẩu hần vẽ loạn vài cái, liền dừng mãnh đỉnh nhập vào đoá hoa hầy còn ướt đầm.

“A!” Vũ Sinh lại kêu thảm thiết, nhưng vừa mới vang lên, đã bị Hoắc Ngạn phong toả đôi môi.

Đau quá! Vũ Sinh thống khổ nhắm lại mi, hần không biết vì cái gì đau đớn như vậy mà chính mình lại không thể ngắt xui đi.

“Nói người là người của ta!” Hoắc Ngạn thừa dịp Vũ Sinh đang thống khổ thất thần mà dụ dỗ hần.

“Ta là của người.....” Ta là nam thê người mua về! Không đợi Vũ Sinh nói xong, hần chịu không được kịch liệt đau đớn, như nguyện ngã vào hắc ám.

Phát giác người dưới thân mất đi ý thức, Hoắc Ngạn dừng động tác trều sáp, xoay người nằm ở bên cạnh Vũ Sinh, nhớ tới tình hình lần đầu tiên nhìn thấy hần.

Đó là ngày mà sau khi Hoắc Ngạn cùng mấy lão bắt tử trong nhà lại một lần nữa ám đấu. Mấy lão già chịu thiệt kia muốn hoà nhau nhất thành, liền cường chế y cưới một danh môn khuê tú làm thê tử, nếu không bọn họ sẽ làm chủ. Thái độ của Hoắc Ngạn đối với việc này là: Ngay cả nhìn cũng không thèm liếc mắt đến bọn họ một cái liền kỳ mã ra khỏi thành tuần tra hiệu buôn.

“Lão gia thật muốn nghe theo mấy lão nhân kia an bài, cưới một tiểu thư khuê các trở về?” Vẫn đi theo bên cạnh Hoắc Ngạn, Trác Anh lo lắng hỏi.

“Người cảm thấy có khả năng sao?” Hoắc Ngạn liếc Trác Anh một cái.

Khi nói chuyện, Hoắc Ngạn chú ý tới ven đường có một đồng củi lớn đang di động, liền giục ngựa đi hai bước đến phía trước “đồng củi”, mới phát hiện là một đứa bé nhỏ gầy, trên lưng đang cõng một đồng củi so với hần còn muốn cao hơn, cố hết sức đi về phía trước.

Đứa nhỏ kia mặc bộ y phục che kín mồm vá cứ như khát cái, nhìn không ra là nam hay là nữ, “Ta thà rằng cưới cô thôn nữ này, cũng sẽ không cưới khuê tú mà mấy lão bắt tử kia an bài cho ta!” Hoắc Ngạn nói xong liền gờ roi giục ngựa đi, lưu lại Trác Anh giật mình nhìn đứa nhỏ kia.

Đó là lần đầu tiên y cùng Vũ Sinh gặp mặt, gặp thoáng qua.

Vài ngày sau, Hoắc Ngạn tuần tra trở về chợt nghe nói các trưởng bối Hoắc gia đang thay y tuyển chọn tân nương, nhưng mà mọi người khắp kinh thành ai cũng sợ hãi ác danh bên ngoài của Hoắc Ngạn, không hộ người trong sạch nào nguyện ý mà đem khuê nữ nhà mình gả cho y.

Nghe thế, Hoắc Ngạn cười lạnh mấy tiếng, mệnh lệnh Trác Anh: “Còn nhớ rõ thôn nữ chúng ta gặp khi ra khỏi thành không? Đi tìm cho ta, rồi chọn ngày hoàng đạo, lão gia ta muốn cưới vợ!”

“Vì cái gì?” Trác Anh không nghĩ tới lão gia vì giận dữ mà muốn thực hiện lời nói.

“Bởi vì nàng không phù hợp với tiêu chuẩn tuyển tức phụ của mấy lão già kia!” Hoắc Ngạn ác ý cười.

“Nhưng, nhưng hần là nam đứa nhỏ a?” Trác Anh không tin người có ánh mắt lợi hại như lão gia lại nhìn không ra.

“Nga? Ta lại không chú ý.” Hoắc Ngạn cười đến càng thoải mái “Vây càng tốt, mặc kệ bao nhiêu bạc, mua hạ hân cho ta. Ta muốn cưới hân làm vợ!”

Hoắc Ngạn không cần biết cưới ai làm vợ, chỉ cần có thể làm cho mấy lão gia này mất hết mặt mũi, y liền kiếm được.

Động phòng nến đỏ, lần thứ hai gặp lại hân đã là thê tử của y.

Một trăm lượng, ở trong mắt Hoắc Ngạn xem ra chỉ là giá của một nô tài bán đứt chung thân, nhưng y lại được một thê tử.

Bái thân ngày đó Vũ Sinh ngược nòng, bắt lực, tuyệt vọng cùng nước mắt đều làm cho tâm Hoắc Ngạn động. Nhưng đó chỉ là tâm động, không phải làm cho người ta mất hết lý trí, cũng không phải là thích hay là — yêu.

Kế tiếp, Hoắc Bái Đình đối hân chú ý, Văn Thúy cùng hân thân cận, làm cho Hoắc Ngạn cảm thấy vật sở hữu của chính mình bị mơ ước, vì thế y đem Vũ Sinh đặt ở chỗ mà mỗi ngày y có thể nhìn thấy được.

Thấy được nhiều hơn, sẽ không khó để phát hiện tâm tư mâu thuẫn của hân. Cùng lúc, hân cố gắng chặt đứt hy vọng rời đi Hoắc gia của chính mình, rồi lại thuận theo Hoắc Ngạn với mỗi một yêu cầu. Về phương diện khác, hân tưởng niệm đệ đệ, không tình nguyện lấy thân nam nhi hầu hạ dưới thân Hoắc Ngạn.

Vũ Sinh không biết tâm tư hân mâu thuẫn như vậy hấp dẫn tầm mắt Hoắc Ngạn, chính là thiên tính mềm mại hân thiếu tinh thần đấu tranh, làm cho Hoắc Ngạn cảm thấy mất chút thú vị.

Sau đó, Vũ Sinh tránh né cùng cự tuyệt khơi dậy chinh phục dục cùng giữ lấy dục của Hoắc Ngạn.

Cởi bỏ dây trói cho người bên cạnh, Hoắc Ngạn xoay người xuống giường mặc quần áo, sau đó rời đi.

Mở cửa, nhìn thấy sắc mặt lo lắng của vài nha hoàn bên người Vũ Sinh, “Đi thỉnh lang trung.” Hoắc Ngạn mặt không chút thay đổi nói.

“Coi chừng hân, đừng cho hân xông loạn đến nơi không thể đi nữa!” Hoắc Ngạn ngăn lại Văn Thúy định vào nhà thăm hỏi Vũ Sinh, “Trừng phạt còn chưa chấm dứt đâu!”

20. Chương 19: Rùng Mình

Nói là rừng mình cũng không đúng lắm, dù sao lấy tính cách của Vũ Sinh thì ngoại trừ nhẫn ra, còn ngoài mặt thì cái gì cũng không dám đối Hoắc Ngạn làm. Cho nên cái gọi là rừng mình chỉ là Hoắc Ngạn đơn phương bất hòa cùng Vũ Sinh, chứ không hề nói về hân.

“Sinh chủ tử, nên uống thuốc.” Văn Thúy thật cẩn thận gọi Vũ Sinh. Từ đêm đó đến nay đã muốn hai ngày, nhưng Văn Thúy không thể quên được cảnh tượng đã nhìn thấy sau khi vào nhà. Nhất đồng hỗn loạn như là sơn phỉ quá cảnh, đáng sợ nhất vẫn là người bị giường mạn che đậy. Đôi mày co rút nhíu chặt biểu hiện cho dù mất đi ý thức cũng không thể tránh khỏi đau đớn, trên người che kín xanh tím dấu vết, vết máu trên đệm càng thêm ghê người.....

“Sinh chủ tử.....” Văn Thúy gặp người không có phản ứng liền tiếp tục khinh gọi, cho đến khi người nằm thẳng tắp kia rốt cuộc có phản ứng, hơi hơi chuyển động ánh mắt nhìn về phía người trước giường.

Nằm trên giường là người mà Văn Thúy vẫn hầu hạ mấy tháng qua, hân đơn thuần, thiện lương, ngại nòng..... Văn Thúy không biết người vô tội như vậy vì cái gì lại bị cuốn vào gió lốc của Hoắc gia. “Nên uống thuốc.” Văn Thúy giúp đỡ Vũ Sinh ngồi dậy.

Vũ Sinh thuận theo uống thuốc xong, tiếp tục nằm thẳng tắp, ngẩn người nhìn lên trần nhà.

“Sinh chủ tử, ngài còn muốn gì nữa không?” Không chiếm được đáp lại, Văn Thúy thở dài, “Ta ngay tại ngoài cửa, ngài muốn gì cứ kêu ta.”

Vũ Sinh không có nghe thấy lời Văn Thúy nói, hắn vẫn mãi đắm chìm trong thế giới của chính mình.

Vũ Sinh cũng không oán Hoắc Ngạn thô bạo, hắn là thê tử của Hoắc Ngạn, Hoắc Ngạn có thể toàn quyền đối với hắn hết thảy. Hắn không biết vợ chồng những gia đình khác có phải cũng là như vậy hay không, hắn chỉ biết là trong trí nhớ nương luôn đối cha ngàn y trăm thuận, mặc dù sau đó Nhị nương được gả tới cũng là rất mực nghe theo cha. Ở Vũ Sinh xem ra trượng phu thô bạo đối với thê tử là không thường thấy.

Như vậy —

Hoắc Ngạn đối hắn thì bạo, là bởi vì hắn phạm vào cấm kỵ sao? Bởi vì hắn đi Mai Viên? Nhưng vì cái gì hắn không thể đi Mai Viên? Vũ Sinh không rõ. Từ sau khi hắn đến đây không ai nói cho hắn biết là hắn không thể đi Mai Viên, mà điều cấm kỵ này tựa hồ không áp dụng cho bất luận kẻ nào, theo hắn biết chỉ cần đại bá phụ Hoắc Bái Đình cho phép, bất luận kẻ nào đều có thể đến Mai Viên.

Ngay lúc Vũ Sinh đang tự mình kiểm điểm, thì tại thư phòng —

“Lão gia còn nhớ rõ khi ta cầm bán mình khế của phu nhân đến, ngài đã nói gì không?” Trác Anh đối Hoắc Ngạn đang cúi đầu bần rợn hỏi.

“Ta nói cái gì?” Hoắc Ngạn không muốn dừng lại công tác để mà suy nghĩ, đơn giản hỏi lại.

“Ngài nói, ‘Chủ mẫu Hoắc gia thật đúng là không đáng giá tiền.’” Trác Anh nhắc lại.

“Àn.” Nhưng Hoắc Ngạn cũng không cảm kích, chỉ là trả lời cho có lệ.

“Ngài còn nói, chỉ cần hắn nghe lời, ngài không ngại dưỡng một người rảnh rỗi.”

“Ta cũng không phải không dưỡng hắn.”

“Nhưng ngài thiếu chút nữa giết chết hắn.” Trác Anh nói có chút khoa trương. Ngày ấy hắn cũng không có đi vào, cũng không có nhìn thấy tình huống bên trong. Thế nhưng, nhìn thấy nha hoàn đi vào đều khóc đi ra, hắn đại khái có thể đoán được tình huống bi thảm bên trong.

“Hắn còn sống, không phải sao?” Hoắc Ngạn khẩu khí không khỏi hờn giận.

“Người tính làm sao bây giờ? Nếu ngài cảm thấy hắn không vừa mắt, liền thôi hắn đi!” Trác Anh thật tình đề nghị. Bé kia là do chính mình kéo vào hố lửa.

“Ai nói ta nhìn hắn không vừa mắt?” Hoắc Ngạn rút cuộc thu xếp công việc ngẩng đầu.

“Vậy ngài vì cái gì đối với hắn như vậy? Bởi vì hắn đi Mai Viên? Trước kia cho dù ngài oán hận người của Hoắc gia như thế nào cũng sẽ không đối người vô tội động thủ!”

Hoắc Ngạn nhìn chằm chằm nghiên mực trên bàn, thì thào nói: “Ta không biết. Mới đầu ta chỉ tính đưa hắn làm một phế nhân mà dưỡng. Nhưng đêm động phòng sau khi ta huých hắn, hắn cứ như vậy đi vào tâm mắt của ta. Bộ dáng hắn thẹn thùng giãy giụa làm cho ta nhin không được đùa hắn, đưa hắn ôm vào trong lòng làm cho ta cảm giác ấm áp, nhưng ấm áp này không phải là hắn thì người khác cũng thể có.”

“Nếu đã như thế này, ngài liền giơ cao đánh khẽ, thả hắn đi đi, người sẽ không đem một trăm lượng để vào mắt.” Trác Anh nhân cơ hội vì Vũ Sinh cầu tình.

Hoắc Ngạn lắc đầu, “Ta sẽ không tha hắn rời đi.”

“Vì cái gì?” Trác Anh có chút kỳ quái khi Hoắc Ngạn chấp nhất.

“Hắn đối với ta mà nói giống như là món ‘kê lặc’ của Tào Tháo, thực chi vô vị, khí chi khả tích (ăn thì vô vị, bỏ đi thì tiếc)*.”

“Vậy người vì cái gì còn muốn lưu trữ hắn?” Khẩu khí Trác Anh đã không có tôn kính như ngày thường, hắn không tin lão gia nhà mình, miệng nói ra những lời như vậy, thế nhưng lại muốn đem người giữ lấy!

“Ta sẽ không để ý này tiền trinh. Ta muốn dưỡng hắn, nhìn hắn hoàn toàn thuộc về ta, cho ta mà nở rộ.” Khoé miệng Hoắc Ngạn hơi hơi giơ lên, như là thấy được cảnh tượng sắp vô được con mồi.

“Dung ta cuối cùng nói một câu, hần là thê tử của ngươi, không phải đối thủ cùng con mồi của ngươi, ngươi liền thật sự dùng thủ đoạn không hạ thủ như vậy đối phó hần?” Trác Anh biết danh hào “người gian ác” của Hoắc Ngạn không phải là hư danh. Hoắc Ngạn vương, người gian ác, thủ đoạn của y có thể thấy được là cực độc.

“Không hạ thủ được? Có lẽ đi, thế sự khó liệu, không phải sao?” Hoắc Ngạn không hề nhiều lời, tiếp tục công việc còn chưa xong. Chỉ có chính y mới rõ ràng, Lục Vũ Sinh đã dần dần bước chân vào đáy lòng được che đậy bởi tầng tầng áo giáp của y.....

*(Tào Tháo đóng quân đã lâu, muốn tiến thì bị Mã Siêu chống cự hăng lắm, muốn thu quân về lại sợ quân Thục (quân Lưu Bị) coi thường; trong lòng còn do dự chưa biết nên quyết thế nào. Vừa lúc đó nhà bếp dâng món canh gà. Tháo thấy trong bát canh có miếng sườn gà, nghĩ, lại thấy buồn rầu trong lòng. Đúng lúc đó, Hạ Hầu Đôn vào trước, xin mật khẩu trong quân đêm nay, Tào Tháo buột miệng nói: “Kê lặc! Kê lặc” (Sườn gà, ôi, miếng xương sườn gà) Hạ Hầu Đôn truyền lệnh cho quân sĩ, mật khẩu đêm nay là “Kê lặc”. Quan chủ bạ hành quân là Dương Tu nghe truyền hai chữ “Kê lặc” liền sai quân sĩ của mình sắp xếp đồ đạc, chuẩn bị rút quân. Có người báo cho Đôn biết, Đôn cả kinh, liền mời Tu tới trước, hỏi: “Sao ngài lại thu xếp đồ đạc như vậy?” Tu đáp: “Qua mật khẩu đêm nay thì biết Ngụy Vương chắc sẽ thu binh sớm thôi. Kê lặc, ăn thì vô vị, bỏ đi thì tiếc. Ngay tiến binh thì không thắng nổi, lui về lại sợ người ta chê cười, ở đây mãi cũng vô ích, chi bằng sớm lui binh. Vài hôm nữa Ngụy Vương sẽ rút quân thôi. Vì thế tôi thu xếp đồ đạc trước, sợ tới lúc đó lại vội vàng.”)

21. Chương 20: Thăm Bệnh

Trác Anh không nghĩ ra vì cái gì Hoắc Ngạn đối Vũ Sinh phá lệ nghiêm khắc như thế. Vũ Sinh bởi vì cùng Hoắc Bái Đình một mình gặp mặt đã bị yêu cầu mỗi ngày đến thư phòng báo danh; lại bởi vì cùng Văn Thúy ở Liễu Uyển đợi một đêm đã bị lệnh cưỡng chế không thể ở bên ngoài Trúc Hiên qua đêm; hiện tại, lại bởi vì đến Mai Viên học xem tướng mà bị ép buộc đến ba ngày không xuống giường được; tương lai.....

Ra thư phòng, Trác Anh thở dài đi về hướng Trúc Hiên, đối với Vũ Sinh, gã có lỗi nhưng nói không ra lời. Lúc trước chính là do gã hướng Nhị nương Vũ Sinh mua hạ hần, biết rõ Hoắc Ngạn đem hần trở thành quân cờ trả thù, vẫn đưa hần đẩy vào hồ lửa. Gã đã muốn hết sức để bảo hộ hần, nhưng vẫn có sơ sót.

Lúc trước, Vũ Sinh vừa vào cửa, Trác Anh đã đem sổ sách giao cho hần là hy vọng hần ở Hoắc gia địa vị có điều bảo đảm. Bởi vì lấy thân nam nhi gả nhập Hoắc gia hần đã muốn thừa nhận lắm tai tiếng rồi, rất nhiều người đang chờ nhìn hần để mà chê cười, chờ dịp bỏ đá xuống giếng..... Ai ngờ lúc trước hảo ý bất thành, ngược lại còn hại hần.

“Phu nhân.” Trác Anh vào cửa liền thấy Vũ Sinh ngồi ở phía trước cửa sổ ngắm người.

“Trác tổng quản.” Văn Thúy ngồi ở bên cạnh Vũ Sinh đứng dậy hành lễ, sau đó nói, “Sinh chủ tử không thích người khác gọi hần ‘Phu nhân’.”

Ngay cả chính mình đều bị chán ghét! Trác Anh cười khổ gật gật đầu, “Àn, Sinh, Sinh chủ tử ~.” Quên đi, “nhập cảnh tùy tục” thôi!

Ngay cả sau khi kêu vài tiếng, Vũ Sinh vẫn là ngơ ngác nhìn ngoài cửa sổ, Trác Anh nghi hoặc nhìn về phía Văn Thúy.

“Vô dụng thôi, đã nhiều ngày ai kêu hần cũng không ứng, chỉ biết thuận theo. Bảo hần ngồi liền ngồi, bảo hần nằm liền nằm, bảo hần ăn liền ăn, bảo hần ngủ liền ngủ, cứ như một con rối.” Nói xong Văn Thúy liền đỏ hốc mắt. “Lão gia sao có thể xuống tay bắt lưu tình với một đứa nhỏ như vậy.” Mấy ngày nay nàng mỗi ngày bầu bạn ở bên cạnh Vũ Sinh, đã xem hần như đệ đệ chính mình, nay nhìn hần bị đối đãi như vậy, trong lòng nàng làm sao không khó chịu.

“Ta đi tiên được.” Không muốn bị người khác nhìn thấy chính mình khóc, Văn Thúy tìm cái có liền thối lui đến ngoài phòng.

“Sinh chủ tử, người nghe được, đúng không?” Trác Anh ngồi vào trên ghế mà Văn Thúy vừa mới ngồi qua đối với Vũ Sinh nói chuyện.

“Thật xin lỗi, là ta hại người.” Nhìn người vẫn không có phản ứng kia, Trác Anh thốt ra lời giải thích.

Nghe vậy, Vũ Sinh vẫn ngồi yên rất cuộc có biến hóa, hơi hơi nghiêng đầu, nghi hoặc nhìn Trác Anh.

Thấy Vũ Sinh có phản ứng, Trác Anh nói tiếp, “Ta không nên biết rõ lão gia muốn lợi dụng tình huống của người còn đem người.....” Trác Anh muốn nói “mua về”, nhưng liệu như vậy có càng thương tổn người yếu ớt này không?

Vũ Sinh cúi đầu nhìn bàn tay che đậy ở trong tay áo, thật lâu, “Không cần giải thích.”

“Cái gì?” Thanh âm Vũ Sinh thật sự quá nhỏ, Trác Anh không thể không hỏi.

“Không cần giải thích.” Thanh âm Vũ Sinh thoáng lớn hơn một chút, “Không phải người, cũng sẽ là người khác..... Sớm hay muộn cũng bị bán đi mà thôi.”

“Vì cái gì?” Trác Anh có chút giật mình.

“Ta là người dư thừa, không đáng được tồn tại.” Vũ Sinh lại một lần nữa nhìn về phía ngoài cửa sổ.

“Sao lại như thế?” Bé trước mắt rốt cuộc đã trải qua cái gì?

“Cha chỉ yêu nương, nương yêu ta lại sớm ra đi, sau đó Nhị nương chỉ yêu thương đệ đệ, đệ đệ cùng ta thân cận, ta lại phải rời khỏi nó.” Âm điệu Vũ Sinh không hề phập phồng như là đang nói chuyện người khác.

Hắn là đang tưởng niệm người thân đi, “Sinh nhi, ta có thể gọi người như vậy không?”

“Có thể, nhưng mà.....” Quân Tướng đã nói qua là hạ nhân không thể gọi tục danh của chủ nhân.

Trác Anh khoát tay, “Ta là biểu ca của lão gia, lúc không ai cũng sẽ hô thẳng tục danh của y. Trước mặt người khác, ta cuối cùng nên vì hạ nhân tạo tấm gương, cho nên..... Người phải thay ta bảo thủ bí mật a.” Nói đến sau gã bắt đầu chọc cho Vũ Sinh vui.

“Này không phải trọng điểm, trọng điểm là, Sinh nhi, người có thể xem chúng ta như người thân, người không phải đều kêu Văn Thúy là tỷ tỷ sao? Tiểu Tư, Tiểu Niệm, Tiểu Kỳ giống như rất thích người a? Còn có ta, theo lý, người nên gọi ta một tiếng biểu ca!” Trác Anh nghiêm túc nói, “Hiểu chưa? Người còn có người thân, còn có người yêu người, cần người.”

Sau một trận trầm mặc, “Cám ơn người, người, còn có Văn Thúy tỷ tỷ đều là người tốt.” Vũ Sinh thành tâm nói.

Người tốt? Trác Anh nhìn ra Vũ Sinh nói rất chân thành, nhưng chính nguyên nhân này lại làm cho gã cảm thấy xấu hổ vô cùng, “Không, ta không phải.” Không biết làm cho bao nhiêu người tán gia bại sản, chính mình như thế nào là người tốt?

“Nhưng các người đều đối ta tốt lắm.”

“Đó là bởi vì người không đồng dạng như vậy.” Đúng thế, không đồng dạng đơn thuần như vậy, không đồng dạng thiện lương như vậy, hết thấy những điều này bọn họ đã muốn bỏ qua mất rồi. “Ồ Hoắc gia không ai xứng với hai chữ xưng hô kia.”

Vũ Sinh giật mình nhìn gã.

“Có người đã từng nói giống như ta sao?” Ai dám đối đương gia chủ mẫu nói như vậy?

“Là lão gia, ngày đó.....” Vũ Sinh nói không được, hắn vẫn có chút sợ hãi.

Xem ra lão gia thật dọa phá hư hắn, “Sinh nhi, ta thay lão gia hướng người chịu tội, ngày đó.....”

“Không trách lão gia, là ta không tốt, ta không nên phạm vào cấm kỵ của lão gia.” Vũ Sinh vội vàng cắt ngang lời của Trác Anh, do dự một chút, nhỏ giọng hỏi: “Chỉ là ta không rõ, vì cái gì chỉ có mỗi ta là không thể đi Mai Viên?”

“Này, này đại khái chỉ có lão gia tự mình biết thôi?” Xem ra tiểu tử kia thật mẫn cảm a, “Bất quá ta có thể nói cho người biết vì cái gì lão gia không thích Hoắc gia, không thích người của Hoắc gia. Có lẽ nhờ đó mà người sẽ biết vì cái gì không thích người đi Mai Viên.”

Lão gia oán hận người của Hoắc gia, vào ngày bá thân hẳn đã biết, chính là nguyên nhân?

“Vốn, việc này nên do lão gia tự mình nói cho người biết, thế nhưng ta nghĩ y sẽ không nguyện hướng bất luận kẻ nào đề cập tới....., người phải biết rằng, kia không phải chuyện tốt đẹp gì.” Trác Anh trầm mặc trong chốc lát, làm như đang sắp xếp lại trình tự, sau đó, câu chuyện cũ phủ đầy bụi xảy ra đã lâu được khơi gợi lại trước mặt Vũ Sinh.

22. Chương 21: Chuyện Cũ

Chuyện của Hoắc Ngạn có thể nói là “hầu môn như hải” để hình dung. Đây là cảm xúc sâu nhất mà Vũ Sinh có được sau khi nghe xong.

“Nương ta cùng nương Hoắc Ngạn là thân tỷ muội. Năm đó ngoại tổ phụ của ta coi như là phú giáp một phương, cùng với Hoắc gia lúc ấy tương xứng. Khi đó, hai nhà là cùng hợp tác buôn bán, quan hệ rất tốt, liền hẹn ước kết thân gia. Thế nhưng hai nhà liên tiếp sinh đều là nam đinh, mà nương ta là con gái duy nhất lại sớm gả cho người ta, chuyện này liền gác lại. Thẳng đến tiểu di nương của ta ra đời, Hoắc gia liền lập tức phải người đến đính hôn, ước định tiểu di nương cùng Hoắc tộc trưởng, tiếp theo là đại chủ mẫu Hoắc gia. Sau đó ngoại tổ phụ qua đời, gia sản bị mấy cậu không ra gì của ta chia cắt hầu như không còn, ai cũng không muốn dưỡng tiểu di nương còn chưa đến tuổi cập kê, cho nên, nàng liền sớm bị đưa đến Hoắc gia.” Trác Anh nói đến đây thì ngừng lại.

“Có thể đoán được tiểu di nương sẽ không quá hảo, nhìn nương ta thì biết. Năm đó nàng là cỡ nào phong cảnh gả nhập Trác gia, nhưng sau đó nhà mẹ đẻ gia đạo sa sút, nàng liền ngay cả đứa con duy nhất của chính mình đều không bảo đảm! Cho nên sau khi ta có năng lực, việc trước hết ta cần phải làm là huỷ diệt những bất lợi đối với mẫu tử chúng ta tại Trác gia!” Nói đến đây, mặt Trác Anh trở nên có chút dữ tợn.

Bộ dáng Trác Anh lúc này trong mắt Vũ Sinh cực kỳ giống Hoắc Ngạn, nghĩ đến người kia Vũ Sinh không tự giác run lên một chút.

Nhìn thấy bộ dáng sợ hãi của Vũ Sinh, Trác Anh lập tức hoàn hồn, “Thật xin lỗi, ta kích động quá.”

“Không sao.” Vũ Sinh lắc đầu, “Người vừa mới nói đại chủ mẫu của Hoắc gia, vậy thì hẳn là thê tử của đại bá phụ a, tại sao lại trở thành nương của lão gia?” Vũ Sinh hỏi ra nghi hoặc của chính mình.

“Bởi vì tiểu di nương cùng nhị ông lương tình tương duyệt.” Trác Anh dừng một chút lại nói, “Hoắc gia lúc ban đầu cùng ngoại công đính ước làm thân gia, chính là vì mơ ước gia tài của ngoại công. Mọi người đều biết Nhan gia lão gia, cũng chính là ngoại công của ta, ái nữ như mạng, năm đó lúc nương ta lấy chồng tặng của hồi môn, đồ cưới đến mười xe ngựa. Hoắc gia đã sớm nhòm ngó đến Nhan gia, ý đồ lấy đám hỏi làm phương thức đoạt được Nhan gia, đáng tiếc còn chưa kịp xuống tay thì Nhan gia đã suy bại. Hừ hừ, vẫn còn quan hệ buôn bán không thể không dưỡng tức phụ. Áo nào đến cực điểm gia chủ Hoắc gia cảm thấy ăn không ngon, ngại cho danh dự trên thương trường không thể không đem tiểu di nương lưu lại.”

Trác Anh uống một ngụm trà tiếp tục giảng: “Bị lưu lại tiểu di nương không chỗ an trí, còn có bởi vì ngay lúc đó gia chủ hiền kẻ đem tiểu di nương an trí đến Mai Viên.”

“Mai Viên?” Nghe được nơi quen thuộc Vũ Sinh nhin không được xen mồm, “Là nơi mà hiện tại đại bá phụ đang ở sao?”

“Ân, ông cùng nhị ông, ác, chính là cha của Hoắc Ngạn, là huynh đệ cùng mẫu thân, khi đó hai người cùng ở Mai Viên.”

“Vì cái gì phải.....” Vũ Sinh không biết nên xưng hô nương của Hoắc Ngạn như thế nào, theo lý hần nên gọi bà bà, nhưng nếu nàng còn sống sẽ cho phép đứa con chính mình cưới một nam thê sao?

“Vì cái gì phải đem tiểu di nương an bài đến Mai Viên sao?” Trác Anh hiểu ý tiếp lời.

“Ân.” Vũ Sinh ngượng ngùng điểm đầu.

“Đem tiểu di nương an bài đến Mai Viên, là muốn vì ông tìm một người khác môn đương hộ đối bàn việc hôn nhân.” Trác Anh lơ đãng nói.

“Cái gì? Bọn họ không phải đã đem nàng lưu lại sao?” Vũ Sinh không rõ, đem tiểu thư Nhan gia lưu lại không phải đã thừa nhận nàng là chủ mẫu Hoắc gia sao?

“Hừ, bọn họ tính toán là đem tiểu di nương đặt ở Mai Viên, tiểu di nương lúc đó là ở trong phòng ông. Nếu có người hỏi, bọn họ liền có thể đúng lý hợp tình mà biện minh là đã thực hiện ước định cùng tổ tiên.” Thấy Vũ Sinh không rõ, Trác Anh tiếp tục giải thích, “Nói đúng ra là cho tiểu di nương làm thị thiếp của ông. Trên danh nghĩa là thê tử của ông, trên thực tế tiểu di nương lại vô danh vô phận.”

“Nhưng mà, lúc trước ước định không phải nói như vậy,” Vũ Sinh chưa bao giờ nghĩ đến lời hứa có thể thực hiện như thế, “Vị trí phải là chủ mẫu Hoắc gia.....”

“Hoắc gia là danh môn vọng tộc bản địa, một bé gái mồ côi sao xứng làm chủ mẫu? Đem tiểu di nương thu làm thị thiếp đã là Hoắc gia có mỹ danh hữu tình lắm rồi!”

“.....” Vũ Sinh không nói gì.

“Đáng tiếc kế hoạch không bằng biến hóa, bọn họ quên trong viện kia còn có một nhị ông cùng ông tuổi tương đương. Đợi cho lúc tiểu di nương vừa biết thế nào là tình yêu, người nàng yêu không phải là ông, mà là nhị ông. Nhị ông cũng thích tiểu di nương, cho nên trước mấy hôm ông cưới vợ, hai người liền bỏ trốn.”

“Sao, khụ, bỏ trốn?” Vũ Sinh bị hoảng sợ.

“Ân, một năm sau liền có Huống nhi, chính là lão gia, lão gia nguyên danh Hoắc Huống, sau khi trở lại Hoắc gia ông liền đổi tên cho hần.” Trác Anh tiếp tục kể, “Bởi vì tiểu di nương trên danh nghĩa là thê tử của ông, cho nên Hoắc gia luôn luôn không ngừng truy tra tung tích hai người. Hai người vì tránh né sự truy đuổi mà vẫn định cư không cố định, một năm kia, bọn họ đi ngang qua Trác gia, liền vào thăm nương ta, cứu sống ta thiếu chút nữa đã chết.”

Trác Anh liếm môi một chút, “Có thể là dự đoán được bọn họ sẽ đến chỗ nương ta, cho nên chung quanh Trác gia, Hoắc gia cho mai phục rất nhiều người. Vì tránh né truy binh nên dượng đã cho xe ngựa chạy vào một rừng cây.” Có thể là đang đắm chìm trong chuyện cũ, Trác Anh không phát hiện chính mình xưng hô đã xảy ra biến hoá. “Không xác định hướng đi nên chúng ta đánh bậy đánh bạ xông vào một thôn trang nhỏ, nơi đó cực kỳ giống chốn đào nguyên, chúng ta ở nơi đó sáu năm.” Nói tới đây Trác Anh ngừng lại.

“Sau đó thì sau?” Vũ Sinh lo lắng mở miệng hỏi.

“Sau đó?” Trác Anh mê man lặp lại một tiếng rồi đột nhiên hoàn hồn, “Sau đó ông đã tới rồi.”

“Đại bá phụ? Hần như thế nào tìm được các người?”

“Khi đó hần vừa mới trở thành tân nhậm gia chủ Hoắc gia, ta nghĩ hần là vận dụng quyền lực gia chủ đi!” Về vấn đề này Trác Anh không muốn nhiều lời, kể tiếp theo chuyện cũ, “Không lâu Huống nhi liền thấy mẫu thân bị luân bạo, tử vong, phụ thân thất hồn lạc phách, nhảy xuống núi tự sát.”

23. Chương 22: Ngoài Ý Muốn

Mẫu thân bị luân bạo, tử vong, phụ thân thất hồn lạc phách, nhảy xuống núi tự sát.

Bi thương lớn nhất của con người chính là cùng người mình yêu thương sinh ly tử biệt, nhưng trước lúc chết còn phải nhìn thấy bọn họ thống khổ, như vậy còn đau gấp trăm lần.

“Thế nhưng, nơi đó không phải chốn đào nguyên sao? Như thế nào lại.....” Sau khi biết chữ Vũ Sinh cũng thấy qua không ít danh lam, trong ấn tượng của hắn thì đó là nơi đẹp nhất.

“Sau khi ông tìm được chúng ta, khuyên bảo nhị ông theo ông về nhà. Nhị ông lúc đầu không chịu. Hắn là nghịch tử Hoắc gia, trở lại Hoắc gia chịu khổ không chỉ có chính hắn.”

“Thế vì cái gì sau này lại đồng ý?”

Nghe được vấn đề của Vũ Sinh, Trác Anh sửng sốt một chút, lập tức cảm thấy ánh mắt của ông quả không sai, Vũ Sinh là một đứa nhỏ thông minh, tương lai có khả năng đảm nhiệm vị trí chủ mẫu Hoắc gia. “Bởi vì ông ra mặt làm chủ, mệnh lệnh bất cứ một người nào trong Hoắc gia cũng không được khó xử một nhà ba người bọn họ. Nhị ông vốn còn đang do dự, nhưng tiểu di nương không đành lòng nhìn Huống nhi chịu khổ, muốn nhị ông về nhà. Nhưng không nghĩ tới chúng ta rời đi thôn không quá vài ngày, tiểu di nương cùng Huống nhi đã bị người bắt đi.”

“Những người đó.....” Vũ Sinh không biết chính mình nên hỏi cái gì, những người đó là ai phái đi? Những người đó chính là đối mẫu tử bọn họ thì bạo?

“Khi chúng ta ở một ngôi miếu đổ nát tìm được bọn họ....., tiểu di nương quần áo không chỉnh, vừa nhìn thấy nhị ông liền trở nên thật kích động, không ngừng nói ‘Không xứng ở bên cạnh hắn, không xứng thương hắn’, sau đó thừa dịp mọi người không chú ý liền đâm đầu vào cây cột trong miếu.” Trác Anh ngừng một chút, “Sau khi chôn cất tiểu di nương, nhị ông liền trở nên thất hồn lạc phách. Có một ngày, vào nửa đêm, mang theo Huống nhi lên đỉnh núi, sau đó, ở trước mặt Huống nhi nhảy xuống.”

Hai người tương đối trầm mặc hồi lâu —

“Việc này cùng Hoắc gia có quan hệ gì?”

“Sau khi lão gia cầm quyền liền tra xét ra, người năm đó bắt đi mẫu tử bọn họ là do đám lão già của Hoắc gia sai khiến. Về phần ông, nếu không phải vì hắn, một nhà tiểu di nương sẽ không rời đi thôn, cũng sẽ không có chuyện sau đó. Mà khi hắn biết chân tướng, hắn lại khắp nơi cản trở kế hoạch báo thù của lão gia.”

“Ý của ngươi là lão gia hận đại bá phụ?” Vũ Sinh thật cẩn thận hỏi, nếu thật sự là như thế, đêm đó bị thô bạo là do hắn gieo gió gặt bão.

“Có lẽ thế!” Trác Anh ba phải cái nào cũng được nói.

“Có lẽ.....” Ngay lúc Vũ Sinh định tiếp tục truy vấn thì —

“Sinh chủ tử, nên dùng cơm trưa.” Tiểu nha đầu Bích Tình thay thế Văn Thúy hầu hạ Vũ Sinh vào cửa bữa ăn.

Vũ Sinh ngăn ra, nên dùng cơm trưa? “Đã muộn lâu như vậy? Văn Thúy tỷ tỷ không phải đi tiên được sao? Tại sao lâu như thế?”

“Sinh chủ tử, người đã khỏe?” Bích Tình kinh hỉ kêu lên, “Ta đi nói cho Tử Quỳnh các nàng hay.” Các nàng đều rất thích nam phu nhân đơn thuần, dễ dàng thiện thù này.

“Ta phải đi.” Trác Anh cũng đi theo tự mình cáo từ.

“Trác đại ca ngồi trong chốc lát nữa đi.” Vũ Sinh thật tình giữ lại, hắn còn có việc muốn hỏi.

“Vì ngươi gọi ta một tiếng ‘Trác đại ca’, xem như hôm nay ta đến không uống công, có rảnh ta lại đến nhìn ngươi.” Trác Anh mỉm cười đáp lại, Vũ Sinh này thật sự làm cho người ta yêu thương a.

Vũ Sinh nhìn theo Trác Anh rời đi, không lâu chợt nghe thấy gã răn dạy bọn nha hoàn “Điên điên khùng khùng còn giống bộ dáng gì nữa”, rồi cảnh cáo các nàng “Nếu như tái phạm sẽ bị phạt”. Kỳ thật gã là một người ngoài lạnh trong nóng đi?

Sau đó, Vũ Sinh đã bị các oanh oanh yến yến vây quanh. Các nàng biểu đạt đầy đủ chính mình quan tâm.

“Sinh chủ tử!” Văn Thúy lo lắng chạy đến bên cạnh Vũ Sinh, “Xin hãy giúp ta!”

Chưa bao giờ gặp qua Văn Thúy ổn trọng lại có lúc thất thố như thế này, Vũ Sinh theo bản năng hỏi: “Làm sao vậy?”

“Xin hãy giúp ta!” Thế nhưng Văn Thúy lại không ngừng cầu xin.

“Người.....” Vũ Sinh vừa muốn mở miệng, phát hiện chung quanh đứng rất nhiều người, “Các tỷ tỷ, ta đã không có việc gì, cảm ơn các người quan tâm. Nhanh đi đi, không nên để quân sự nhìn thấy.”

Đuổi đi một đám người, Vũ Sinh dìu Văn Thúy ngồi xuống, “Tỷ tỷ, đã xảy ra chuyện gì? Nếu có thể giúp người, ta nhất định hỗ trợ, chỉ sợ ta không có bản sự như vậy.”

“Hắn phải đi!” Văn Thúy không đầu không đuôi nói.

“Ai?”

“Ông, ông muốn rời khỏi Hoắc gia, Sinh chủ tử, người nhất định phải giúp ta lưu hắn lại!” Văn Thúy như bắt được chiếc phao cứu mạng, nắm chặt lấy Vũ Sinh.

Hoắc Bái Đình muốn rời khỏi, Vũ Sinh sẽ đi giữ lại sao? Hoắc Ngạn sẽ làm như thế nào khi biết hắn làm vậy? Sau khi biết được chuyện cũ, Vũ Sinh còn có thể giống như trước tôn kính người nọ không?

24. Chương 23: Nói Lời Từ Biệt

“Ta không thể.” Vũ Sinh nhẹ nhàng cự tuyệt.

“Vì cái gì?” Tựa hồ thật không ngờ Vũ Sinh sẽ cự tuyệt, Văn Thúy ngây ngốc sững sốt sau một lúc lâu mới hỏi.

“Bởi vì.....” Vũ Sinh không biết nên trả lời như thế nào. Chẳng lẽ nói với nàng: Là do Hoắc Bái Đình hại chết cha mẹ Hoắc Ngạn, nên gã muốn rời đi để chuộc lỗi?

“Sinh chủ tử là sợ lão gia trách tội sao?” Văn Thúy đoán. Dựa vào tình huống mấy ngày hôm trước có thể đã làm cho Vũ Sinh sợ hãi.

“Không phải,” Vũ Sinh vội vàng phủ nhận, do dự một chút, “Lão gia sẽ mất hứng.” Ai có thể vui vẻ khi hung thủ hại chết cha mẹ chính mình cứ vờ quanh cuộc sống của mình chứ?

“Ta đã biết.” Tại sao nàng lại cảm thấy Vũ Sinh có thể lưu lại người kia chứ? Hắn chỉ là một chủ mẫu hữu danh vô thực mà thôi.

“Tỷ tỷ!” Vũ Sinh gọi lại Văn Thúy định rời đi, “Có lẽ đại bá phụ rời đi đối mọi người đều hảo.” Rời đi, là có thể đối kế hoạch trả thù của Hoắc Ngạn nhắm mắt làm ngơ. Rời đi, Hoắc Ngạn sẽ không tất cùng cừu nhân hại chết cha mẹ sinh hoạt cùng nhau.

“Sinh nhi nói đúng, ta rời khỏi đối mọi người đều hảo.” Hoắc Bái Đình đi theo sau Văn Thúy mà đến, khi nghe được lời nói của Vũ Sinh liền hiện thân nói tiếp.

“Hảo? Tại sao lại hảo chứ? Ngài từ nhỏ liền sinh hoạt tại Hoắc gia, cảm y ngọc thực, phó dịch thành đàn, rời khỏi sẽ màn trời chiếu đất, phải tự mình nuôi sống bản thân, như vậy mà hảo sao?” Văn Thúy không để ý tôn ti phân bác.

“Ta không phải ngà voi điêu thành, không có chiều chuộng như vậy. Bằng năng lực của ta, sau khi rời khỏi Hoắc gia cuộc sống của ta cũng sẽ rất khá.” Nhìn thấy Văn Thúy còn có lời muốn nói, Hoắc Bái Đình khoác tay ngăn lại nàng, chuyển hướng Vũ Sinh hỏi: “Người đều biết?” Bằng sự thiện lương của Vũ Sinh, nếu hắn không biết việc kia thì nhất định sẽ đáp ứng Văn Thúy.

Vũ Sinh cúi đầu không nói, chẳng lẽ tất cả đều là thật sự?

“Muốn biết cái gì liền hỏi đi.” Trên mặt Vũ Sinh giấu không được tâm sự.

“Cha mẹ lão gia.....?” Nên nói như thế nào, chẳng lẽ trực tiếp hỏi có phải người hại chết hay không?

“Là ta, là ta hại chết bọn họ.” Hoắc Bái Đình không chút do dự trả lời.

“Thật sự?” “Gạt người!”

Hai thanh âm đồng thời vang lên, một tiếng trước là Vũ Sinh hoài nghi, một câu sau là Văn Thúy phủ định.

Vũ Sinh nghi hoặc nhìn về phía Văn Thúy, nàng bắt quá so với chính mình lớn hơn hai tuổi, như thế nào biết chuyện tình năm đó?

“Cha ta năm đó là người hầu bên cạnh ông, từ đầu đến cuối bồi ở bên cạnh ông, biết được hết thấy sự tình.” Văn Thúy giải thích: “Chuyện năm đó cùng ông không hề quan hệ, có chăng, cũng chỉ có thể nói ông là người tối vô tội, bị hại mà thôi!”

Cái gì? Điều này cùng Vũ Sinh lúc trước nghe nói hoàn toàn tương phản a?!

“Ta như thế nào là người bị hại, ta rõ ràng chính là hung thủ!” Hoắc Bái Đình lớn tiếng nói, “Nếu ta không đi tìm bọn họ, bọn họ nhất định còn có cuộc sống hảo hảo.”

“Nếu không phải nhị ông không để ý tình nghĩa huynh đệ, làm ra cái loại chuyện bội bạc kia, làm sao ngài phải đi tìm bọn họ?” Văn Thúy tựa hồ đánh bạc hết thấy, không hề cố kỵ phản bác.

“Văn Thúy, không thể đối thệ giả bất kính!” Hoắc Bái Đình lên tiếng răn dạy.

“Chiếm đoạt con gái đàn ông, cùng người bỏ trốn, đối tượng vẫn là tẩu tử chính mình, hành vi của hắn không phải bội bạc thì là cái gì? Hắn còn đáng giá cho người khác tôn trọng ư?” Văn Thúy nửa đời trước thuận theo tựa hồ chỉ vì một khắc này mà tận tình phản kháng.

“Chiếm đoạt?” Văn Thúy là nói như vậy sao?

“Văn Thúy!” Hoắc Bái Đình quát bảo Văn Thúy ngưng lại, gã nên vì đệ đệ giữ lại thanh danh cuối cùng: “Là ta có lỗi với Tử Tiêm trước.”

“Cho nên hắn liền thừa dịp ngài không thể làm khác phải cưới vợ, vào thời điểm Thái phu nhân thương tâm liền chiếm đoạt nàng. Sau đó lại thừa dịp ngài bận chuẩn bị hôn sự mà dụ dỗ Thái phu nhân bỏ trốn, làm cho ngài mất hết mặt mũi.....”

“Văn Thúy!” Hoắc Bái Đình nắm chặt quyền tựa hồ đang cực lực nhấn nạy cái gì đó, “Đi ra ngoài!” Cảm giác Văn Thúy còn muốn nói, “Không được nói thêm chữ nào nữa!”

Văn Thúy đỏ hốc mắt, giận dữ rời đi.

Văn Thúy đi rồi, Hoắc Bái Đình lại qua hồi lâu mới trầm tĩnh lại.

“Đại bá phụ, bọn họ.....”

“Không nên hỏi. Người mất đã an phần, tất cả sai lầm đều phải do người còn sống đeo mang, hỏi, chỉ biết hổ thẹn với tổ tiên, người còn sống đau thương.” Hoắc Bái Đình cắt ngang câu hỏi của Vũ Sinh.

“Thay ta chiếu cố Ngạn nhi, có người ở đây nó vui vẻ rất nhiều.” Hoắc Bái Đình trầm mặc trong chốc lát, sau đó dặn dò Vũ Sinh.

“Ta? Lão gia hắn căn bản không thích ta.”

Hoắc Bái Đình mỉm cười, “Có lẽ nó không thích người, nhưng nó nhất định rất để ý người!”

Lão gia rất để ý hẳn? Vũ Sinh mờ mịt.“Để ý?”

“Đúng, nếu không sẽ không bởi vì người đi Mai Viên mà trừng phạt người, nó đã muốn đem người làm như vật tư hữu!” Hoắc Bái Đình yên tâm, những năm gần đây rốt cuộc có người không phải bởi vì hận mà bước vào trong lòng Hoắc Ngạn.

“Ta là do hận mua về, không tuân thủ quy củ nên chịu trách phạt.” Nô tài phải nghe mệnh lệnh chủ nhân, phải tuân thủ quy củ, điều này Vũ Sinh là hiểu được.

Hoắc Bái Đình mỉm cười lắc đầu,“Việc này không giống nhau.”

“Làm sao không giống nhau?” Vũ Sinh ngơ ngác hỏi.

“Người tự mình lĩnh ngộ đi.” Ngữ điệu Hoắc Bái Đình mang huyền cơ,“Ta phải đi, theo hoàng lịch nói thì ngày mai rất thích hợp xuất hành.” Không nghĩ tới, gã ở Hoắc gia sinh hoạt bốn mươi năm, đối tượng duy nhất có thể nói lời từ biệt lại là nam tước phụ mới vào cửa hơn nửa năm này!

Vũ Sinh đi theo Hoắc Bái Đình tới cửa,“Ngài còn có thể trở về không?” Vẫn là hỏi ra miệng rồi a!

“Người không phải nói ta rời đi đối với mọi người đều hảo sao? Nếu đều tốt thì vì cái gì còn muốn trở về?” Hoắc Bái Đình hỏi lại.

Gã muốn một mình thừa nhận chuyện đã qua sao? Mất đi người thân, gã cũng rất đau đi? Vũ Sinh cúi đầu do dự thật lâu,“Người là người tốt!” Gã sẽ trả lời chính mình như thế nào? Hay lại là đáp án giống nhau?

“Ha ha, những lời này người đối Ngạn nhi nói qua sao?” Thật sự là một đứa nhỏ thiện chân a!

Vũ Sinh cắn môi dưới gật gật đầu.

“Bọn họ nhất định nói với người Hoắc gia không có một người tốt đi?” Hoắc Bái Đình đoán.

Vũ Sinh lại gật đầu.“Trác tổng quản cũng nói như vậy.” Hắn không quên đã cùng Trác Anh ước định.

“Bọn họ nói đúng, ở trong Hoắc gia đều là quỷ. Một đám đều là quỷ ích kỷ, một đám ác quỷ chỉ biết vì chính mình mà thương tổn người khác! Ta cũng vậy, ta là một trong những con quỷ ác độc nhất!” Hoắc Bái Đình chán ghét chính mình nói.

“Ác nhân thật sự sẽ không nói như vậy.” Vũ Sinh nói ra lời phản bác suy nghĩ trong đầu.

“Vậy thì ác nhân sẽ nói như thế nào? Sinh nhi, ác nhân không chỉ một loại. Ngạn nhi nói như vậy, bởi nó vì báo thù không từ thủ đoạn; Trác Anh nói như vậy, bởi hắn vì đạt được mục đích dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào; còn lại chúng ta, vì duy hộ cái gọi là danh dự, danh vọng, cho nên bóp chết, phá hư, hy sinh đã đi quá xa, không phải một chữ ‘nhiều’ mà có thể hình dung.” Hoắc Bái Đình suy nghĩ một chút, nói tiếp,“Giống người hồn nhiên như vậy, tính tình thiện lương nếu muốn ở Hoắc gia tiếp tục sinh tồn, chỉ có hai biện pháp. Một là nắm lấy quyền lực Hoắc gia, một cái khác chính là làm cho Ngạn nhi không rời khỏi người.”

“Đại bá phụ, này.....”

Hoắc Bái Đình tự mình nói tiếp,“Người tư chất không kém, nhưng trụ cột không đủ, có lẽ có một ngày người có thể trở thành một chủ mẫu đủ tư cách. Nhưng trước đó, người chỉ có thể dùng biện pháp thứ hai. Ngạn nhi là sẽ không cho người chính mình để ý chịu uỷ khuất.”

25. Chương 24: Tộc Hội

Xa xa thấy bọn nha hoàn bùng thức ăn đi tới,“Ta thật sự phải đi. Nên chuẩn bị một chút, ngày mai sẽ không là một ngày bình tĩnh a.” Hoắc Bái Đình vội vàng rời đi.

Lời nói của đại bá phụ là có ý gì?

Sau khi dùng qua ngọc thiện, Vũ Sinh lại biến trở về bộ dáng buổi sáng, ngơ ngẩn, như là mất hồn lạc phách.

“Bích Tình, Sinh chủ tử tại sao lại như vậy? Rõ ràng lúc ông đến còn tốt lắm mà.” Tử Quỳnh kéo kéo áo của người bên cạnh.

“Đúng vậy, sợ là ông nói cái gì đi?” Bích Tình phụ họa.

“Tại sao ông lại nhần tâm như vậy.....”

“Tỷ tỷ, không liên quan chuyện đại bá phụ, ta chỉ là đang nghĩ một chút sự tình mà thôi. Còn có, đại bá phụ là người tốt.” Không đợi Tử Quỳnh nói xong, Vũ Sinh liền cắt lời nàng: “Vân Thúy tỷ tỷ đâu?” Vũ Sinh còn muốn hỏi nàng chút sự tình.

Bích Tình cùng Tử Quỳnh nhìn nhau, sau đó lắc đầu.

“Vậy thì các tỷ tỷ đi xuống nghỉ ngơi đi, ta nơi này không có sự gì.” Cho lui bọn nha hoàn, Vũ Sinh một mình ngồi ở trước bàn, nghĩ đến chuyện hôm nay vừa nghe được. Đến tột cùng chân tướng chuyện năm đó là như thế nào?

Hắn bị mua về làm quân cờ trả thù, nếu năm đó người kia trên thực tế là bị hiểu lầm, thế thì sự tồn tại của hắn vốn không có ý nghĩa, như vậy hắn có thể cầu xin được rời đi hay không? Vũ Sinh đều suy tư vấn đề này trong suốt thời gian còn lại. Rời khỏi là có thể đi tìm đệ đệ, Vũ Sinh cảm thấy cuộc sống lại có hy vọng, nhưng mà hắn quên Hoắc Ngạn đối hắn có hứng thú.

Ngày hôm sau quả thật giống như lời đại bá phụ đã nói, là một ngày không bình tĩnh.

Sáng sớm, Bích Tình đã đem Vũ Sinh kéo đứng lên, nói là các lão gia muốn triệu tập hội nghị gia tộc. Vũ Sinh là chủ mẫu Hoắc gia, đương nhiên phải cùng gia chủ Hoắc Ngạn tham gia.

Ở trong phòng, nha hoàn sau một khắc luống cuống tay chân, Vũ Sinh đã được thay y phục chủ mẫu hoa lệ. Bích Tình một bên vừa làm bước tân trang cuối cùng vừa nói, “Bộ khởi phượng này là dành riêng cho chủ mẫu Hoắc gia mặc, bởi vì Sinh chủ tử cùng chủ mẫu trước bất đồng, lão gia riêng sai người sửa lại, mấy ngày trước đây vừa đưa tới, không nghĩ tới nhanh như vậy liền có thể sử dụng.”

Vũ Sinh không biết khởi phượng đại biểu cho cái gì, chỉ biết là quần áo trên người tuy rằng hoa lệ, nhưng mà cũng là thiên nam tính hoá. “Vân Thúy tỷ tỷ đâu?” Trước đây y phục của hắn đều là do Vân Thúy chọn lựa, vì cái gì hôm nay không có nhìn thấy nàng?

“Tỷ tỷ cầu lão gia lưu lại ông, lão gia không đồng ý, tỷ tỷ ngay tại thư phòng quỳ một đêm.” Tử Quỳnh trả lời.

“Cái gì? Tỷ tỷ nàng.....” Vũ Sinh bất chấp Bích Tình còn đang vì hắn sửa sang lại truy sức, vội vàng lao ra khỏi cửa. Một cô nương sao chịu được một đêm tra tấn!

Ở ngoài cửa thư phòng, Vũ Sinh quả nhiên thấy Vân Thúy tiêu tụy rất nhiều. “Tỷ tỷ, người mau đứng lên!” Nói xong, Vũ Sinh định bước tới nâng Vân Thúy.

“Không cần diu nàng! Thay vì tiêu tốn thời gian ở trong này cầu cạnh ta, không bằng ngấm lại nên làm như thế nào có thể thuyết phục hắn mang người cùng rời đi.” Hoắc Ngạn ngăn lại động tác của Vũ sinh, nói xong không để ý tới phản ứng của Vân Thúy, nắm thất lưng Vũ Sinh rời đi.

Từ sau ngày Hoắc Ngạn tức giận, Vũ Sinh rốt cuộc chưa thấy qua y. Hiện tại Hoắc Ngạn giống như chuyện gì cũng không phát sinh qua, vô cùng thân thiết ôm lấy thất lưng Vũ Sinh làm cho Vũ Sinh không được tự nhiên.

“Lão gia, chúng ta đây là muốn đi đâu?” Vũ Sinh thử bỏ ra bàn tay to hữu lực bên hông.

“Vọng Tùng Thính.” Hoắc Ngạn ngắn gọn trả lời. Làm như muốn cùng Vũ Sinh đối nghịch, Hoắc Ngạn cố ý bỏ thêm nhất thành lực đạo, ôm chặt Vũ Sinh.

Vũ Sinh bị lực đạo đột nhiên khổng lồ, dựa sát vào trong lòng Hoắc Ngạn. Lúc này Vũ Sinh mới chú ý tới y phục mặc trên người Hoắc Ngạn cùng kiểu dáng với chính mình, chất liệu đều giống nhau, vô cùng hoa mỹ.

“Đây là?” Vũ Sinh từ trong lòng Hoắc Ngạn ngửa đầu hỏi.

“Đằng giao, cùng với khối phượng của người là một đôi, ngụ ý phu xứng phụ tuyền.” Hoắc Ngạn cúi đầu nói. Vũ Sinh giống như cảm giác được hơi thở Hoắc Ngạn. Không khí ái muội làm cho Vũ Sinh đỏ bừng mặt, không dám ngẩng đầu nữa. Y nhất định là cố ý! Vũ Sinh thầm khẳng định.

Vũ Sinh cảm thấy thời gian dài như là qua một năm, bọn họ rốt cục đến Vọng Tùng Thính. Đại sảnh đã muốn ngồi đầy các lão gia, Hoắc Ngạn cùng Vũ Sinh đến khiến cho xôn xao.

“Gia chủ thật sự cưới một nam tức phụ.” “Hắn như thế nào có mặt đi ra gặp người.” Linh tinh nghị luận không dứt, cũng có một người nhà đứng ra nói, “Gia chủ, khối phượng bị sửa thành như thế chẳng ra cái gì cả?”

“Như thế nào? Sinh nhi mặc khó coi sao?” Hoắc Ngạn buông thất lưng Vũ Sinh ra, cẩn thận quan sát một phen, sau đó phân phó Trác Anh đi theo phía sau, “Tay nghề may không tồi, bộ quần áo này rất xứng với Sinh nhi, về sau quần áo Sinh nhi mặc đều giao cho hắn làm.” Nói xong, liền dắt tay Vũ Sinh đi hướng vị trí chủ tọa ngồi xuống.

Vừa mới nghe được lời nói làm cho Vũ Sinh không dám nâng đầu lên, chỉ có thể tùy cho Hoắc Ngạn nắm mà đi về phía trước. Sau khi ngồi xuống, Hoắc Ngạn cũng không buông tay Vũ Sinh ra, mà là cầm thật chặt.

“Làm vợ của ta cho người cảm thấy không dám ngẩng mặt nhìn người sao?” Hoắc Ngạn thấp giọng hỏi Vũ Sinh.

“Không, không phải.” Vũ Sinh cuống quýt ngẩng đầu nhìn hướng Hoắc Ngạn.

“Vậy ngẩng đầu ưỡn ngực ngồi xuống. Người là chủ mẫu Hoắc gia, là thê tử mà Hoắc Ngạn ta cưới hỏi đài hoàng, ta cũng muốn nhìn xem ai dám làm khó dễ người!” Hoắc Ngạn cố ý đề cao âm lượng khi nói câu sau, to như vậy Vọng Tùng Thính nháy mắt lặng ngắt như tờ.

“Như thế nào? Các người liên danh yêu cầu triệu tập hội nghị gia tộc là vì đến trừng mắt với ta sao? Hay là rất nhớ ta, muốn đến nhìn ta?” Hoắc Ngạn có chút vô lại hỏi. Một bên Trác Anh cố gắng nhịn cười, nhớ y? Y cũng biết tìm lý do quá chứ, ai lại vội vã muốn đi gặp diêm vương?

Lão giả ngồi ở tay trái nhìn một lượt mọi người liếc mắt một cái, sau đó đứng lên, “Về chuyện tiền gia chủ muốn đi xa, không biết gia chủ định đoạt như thế nào?”

“Chuẩn.” Hoắc Ngạn lười biếng trả lời. Đây tính cái gì? Tiên lễ hậu binh? Vậy thì y liền bồi đám lão già này chậm rãi ngọa.

“Gia chủ như thế nào có thể.....”

“Ta như thế nào không thể?” Hoắc Ngạn cắt đứt lời nói của lão giả, “Phu tử chỉ dạy qua có cha mẹ không nên đi xa. Nay, đại bá phụ không chỉ không có cha mẹ, ngay cả thê tử đều không có, vô âu vô lo. Ta vì cái gì không chuẩn hắn đi xa? Chỉ vì việc nhỏ này, các người liên triệu tập hội nghị gia tộc?” Hoắc Ngạn nheo lại mắt.

Lão giả không nhìn Hoắc Ngạn, hướng về phía người ngồi đối diện Hoắc Ngạn hỏi: “Bái Đình tiểu tử nhất định phải đi?”

“Nhị thúc, cổ ngữ có câu: ‘Đọc vạn quyển sách, không bằng đi vạn dặm đường’, Bái Đình muốn kiến thức một chút phong thổ dân tình các nơi.” Vẫn không có ra tiếng Hoắc Bái Đình đứng dậy cung kính trả lời. Gã làm tiền nhiệm gia chủ tuy rằng địa vị cao hơn lão giả, nhưng ẩn bối phận gã phải xưng lão giả là thúc thúc.

“Năm đó kinh thương các nơi chạy còn không có kiến thức đủ sao? Nay nói phải rời khỏi, là muốn nhìn cơ nghiệp trăm năm của Hoắc gia bị tên tiểu tử không hiểu chuyện này phá đổ sao?” Lão giả không chút khách khí.

“Ngạn nhi tuy rằng tuổi trẻ, nhưng từ khi hắn cầm quyền tới nay việc kinh doanh của Hoắc gia phát triển không ngừng, sao có thể nói là phá đổ?”

“Cười một nam tức phụ, làm mất hết mặt mũi Hoắc gia, là người luôn luôn tiến cử hần, chúng ta mới cho hần làm gia chủ, nếu người nhất định phải đi, vậy làm cho hần giao quyền lại.” Lão giả trung niên ngồi ở hạ vị đứng lên nói.

Giao quyền? Chính mình tồn tại lại làm cho lão gia rước lấy phiền toái như vậy! Vũ Sinh lo lắng nhìn về phía Hoắc Ngạn, y phải xử lý như thế nào?

26. Chương 25: Giữ Lại

Xoa xoa tay Vũ Sinh, Hoắc Ngạn hứng thú nói, “Các người cho ta làm? Ta không có nghe lắm đó chứ? Hừ, đại bá phụ làm tôn trưởng từ đến nay chưa lập gia đình, ta làm cháu kế thừa vị trí gia chủ chỉ là vấn đề sớm muộn mà thôi. Ta làm gia chủ mà các người vẫn cung phụng người chết xương cốt đã rã ra.”

“Làm càn, người sao dám đối tổ tông bất kính? Bái Đình tiểu tử, đây là người mà người chọn lựa sao?!” Lão giả tức giận đến râu vểnh lên, trừng mắt.

“Được, các người không phải là sợ đại bá phụ đi rồi, liền mất kim bài tha tội, ta sẽ động thủ sửa chữa các người sao?” Hoắc Ngạn khinh miệt nói.

“Quả nhiên, lang là dưỡng không quen,” Trung niên nam tử oán giận nói, “Bái Đình người.....”

“Tứ thúc, ta đã thực hiện xong ước định năm đó, hai mươi năm chỉ kỳ đã đến, các người không có lý do gì giữ ta lại nữa.” Hoắc Bái Đình vẻ mặt hồ hững nói. Vũ Sinh chưa bao giờ gặp qua đại bá phụ lạnh lùng như thế.

“Hai mươi năm chỉ kỳ.....” Lão giả như là đột nhiên nhớ lại sự việc lúc trước, “Lúc trước người vì tiểu tử này hôn, cùng chúng ta ước định trong hai mươi năm tuyệt đối sẽ coi chừng hần. Còn nói hần chỉ là một đứa nhỏ, hai mươi năm cũng đủ làm hần quên chuyện xưa, người sớm có dự mưu?”

“Ta cũng không nghĩ tới Ngạn nhi lại chấp nhất như vậy.....”

“Vậy người hiện tại muốn như vậy mà rời đi? Nói đến thì chúng ta là vì ai? Còn không phải là vì người!” Lão giả truy vấn.

“Cho nên ta hộ các người hai mươi năm, đã muốn hết lòng quan tâm giúp đỡ.” Hoắc Bái Đình nhìn mặt người ở giữa phòng nói.

“Hết lòng quan tâm giúp đỡ? Nay rõ ràng là lúc trước ước định tốt! Người có thể dưỡng tên dã loại này, thì phải đảm bảo chúng ta bình an!”

“Dã loại? Nói hay lắm! Vũ nhục gia chủ, Trác Anh, vả miệng!” Hoắc Ngạn như là đột nhiên tinh thần tỉnh táo, hưng trí bừng bừng muốn Trác Anh đi vả miệng nam tử trung niên vừa mới nói năng lỗ mãng.

“Không biết sống chết!” Trác Anh tuân lệnh, lắc đầu thở dài đi hướng nam tử.

“Người dám? Bái Đình người mặc bọn họ làm bậy sao?” Nam tử cuống quýt hướng Hoắc Bái Đình cầu cứu.

“Tứ thúc, người nên biết, ta muốn làm không chỉ có như thế! Năm đó các người hợp mưu hại chết người ta yêu nhất, nếu không phải nhờ các người làm là vì thanh danh gia chủ của ta, các người đã sớm đầu thai vài lần.”

“Bái Đình, người không thể như vậy, mặc dù lúc trước chúng ta làm không đúng, nhưng chúng ta là vì bảo toàn danh dự Hoắc gia cùng mặt mũi của người a, người sao có thể qua sông đoạn cầu?” Nam tử hoảng hốt kêu lên.

“Đủ, không cần nói là vì ta nữa! Lúc trước các người có hỏi qua ý của ta sao? Ta thà rằng không cần mặt mũi, không cần vị trí gia chủ, chỉ hy vọng bọn họ sống được hảo hảo. Là các người! Hừ, dùng loại thủ đoạn

xấu xa đối đãi với một thiếu nữ, là có thể bảo toàn danh dự Hoắc gia sao?” Hoắc Bái Đình nhìn về phía Hoắc Ngạn, “Ngạn nhi, sáng mai phải xuất phát, ta còn có vài thứ cần thu thập, ta đi trước.”

“Bá phụ đi thông thả, buổi tối tiểu chủ thiết yến vì ngài tiễn đưa!” Hoắc Ngạn đứng dậy đưa tiễn.

Hoắc Bái Đình không hề liếc mắt tới bất luận kẻ nào trong sảnh, hướng cửa rời đi.

“Hoắc Bái Đình, người là tên vong ân phụ nghĩa!” Nam tử thẹn quá thành giận, chửi bậy ra miệng.

Nghe vậy, Hoắc Bái Đình dừng bước, “Ngạn nhi, người không có quyền đánh hắn.”

Trung niên nam tử nhẹ nhàng thở ra, tỏ vẻ đắc ý.

“Vì cái gì?” Hoắc Ngạn nghiêng răng nghiêng lợi hỏi, chẳng lẽ y nghĩ sai rồi? Kỳ thật đại bá phụ còn muốn duy hộ bọn họ?

“Cãi lời gia chủ, hắn đã không phải là người của Hoắc gia ta!” Nói xong, Hoắc Bái Đình bước nhanh rời đi, không hề nghe nam tử kêu rên.

Hoắc Ngạn lộ ra nụ cười hiền lành, “Trác Anh, đại bá phụ đã lên tiếng, vậy thì thỉnh vị khách nhân này rời đi đi.”

“Vâng, lão gia. Thỉnh đi, vị khách nhân này!” Trác Anh hoàn mỹ phối hợp Hoắc Ngạn, làm tức chết người không đền mạng.

“Ta không có! Ta khi nào thì cãi lời gia chủ chứ?” Nam tử giãy giụa.

“Khụ, để ta nhắc cho ngài nhớ vậy.” Trác Anh đồng tình nhìn hắn, “Cái này thì phải nói đến chuyện hai mươi năm trước, ông mệnh lệnh bất cứ người nào trong Hoắc gia không được khó xử một nhà nhị ông, nhưng mà các người thế nhưng....., ai, không chút nghe lời a!” Trác Anh không biết học phương ngôn ở nơi nào, vui sướng khi người gặp họa.

“Nhị ca.....” Nam tử đáng thương gọi lão giả bên phải.

“Gia chủ.....” Không đợi lão giả nói xong, Hoắc Ngạn liền lên tiếng —

“Muốn thay hắn cầu tình? Có thể, chỉ cần hắn không hối hận lưu lại là được.” Hoắc Ngạn hồi phục bộ dáng lười biếng lúc trước, “Còn có các người, muốn đi liền đi, muốn ở lại thì cứ ở lại, chỉ cần tương lai không cần hối hận.”

Hoắc Ngạn vừa nói như thế, vài người muốn vì nam tử cầu tình chỉ phải nuốt xuống lời đã đến bên miệng.

“Cáp ~!” Sau một trận trầm mặc, Hoắc Ngạn ngáp một cái, “Hôm nay sáng sớm liền đến đây, hiện tại thật mệt mỏi, các vị lão gia không việc gì khác liền tan đi, cáp ~! Trở về còn có thể hảo hảo ngủ một giấc.” Nói xong, Hoắc Ngạn nắm tay Vũ Sinh hướng ngoài cửa rời đi.

Ra Vọng Tùng Thính, Hoắc Ngạn không có trở lại thư phòng, mà là nắm tay Vũ Sinh trở lại Trúc Hiên.

Sau khi trút bỏ trang phục phiền phức, “Trác Anh, đêm nay ở Trúc Hiên thiết yến vì ông tiễn đưa. Đêm ngựa, lương khô, mọi thứ đều chuẩn bị tốt.” Hoắc Ngạn phân phó, “Sau khi hết thấy đều chuẩn bị hảo, người trở về nghỉ ngơi đi.”

Trác Anh lĩnh mệnh, mang theo chúng nha hoàn, phó dịch rời đi. Trong phòng chỉ còn lại Hoắc Ngạn cùng Vũ Sinh.

“Lại đây!” Hoắc Ngạn ở trên giường ngồi xuống, đối Vũ Sinh đứng ở trước bàn vờn tay.

Vũ Sinh do dự một chút, chậm rãi đi về phía y.

“Sợ cái gì, ta chỉ là muốn người theo giúp ta nghỉ ngơi trong chốc lát, ta đã vài ngày không có hảo hảo ngủ một giấc.” Hoắc Ngạn có chút không kiên nhẫn, ôm chặt Vũ Sinh cùng y nằm xuống, “Người cũng mau ngủ, đêm nay ai cũng đừng nghĩ ngủ ngon.” Trong giọng nói lộ vẻ oán giận.

Vũ Sinh cảm thấy Hoắc Ngạn trở nên không giống trước đây, không phải lãnh khốc khi mới gặp, không phải ôn nhu sau khi quen biết, lại càng không phải thô bạo khi trừng phạt hắn. Hắn cảm thấy chính mình nhìn

không thấu nam nhân này. Kỳ thật, Vũ Sinh nhìn không thấu Hoắc Ngạn là bình thường, không biết bao nhiêu cáo già gian thương cũng nhìn không thấu nam nhân này.

Bên kia, rời đi Vọng Tùng Thính, Hoắc Bái Đình ở cửa Mai Viên thấy một vị khách nhân đặc thù — Hoắc Quân Tướng.

“Nương ta là chết như thế nào?” Quân Tướng đi thẳng vào vấn đề hỏi.

“Bệnh chết.” Hoắc Bái Đình đáp rõ ràng.

“Này cùng người có quan hệ gì?”

“Bởi vì ta không đồng ý nàng tiến vào cửa Hoắc gia, nàng cả ngày hậm hực không vui, cuối cùng bệnh hiểm nghèo quần thân, không chữa trị được nên qua đời.”

“Vì cái gì không đồng ý nàng gả cho cha?” Quân Tướng liên châu pháo đặt câu hỏi.

“Khi đó cha ngươi vừa tiếp nhận chức vụ gia chủ, căn cơ chưa ổn, đám lão già kia như thế nào đồng ý hắt cưỡi một ca kỹ làm vợ? Mặc dù nàng thật sự vào Hoắc gia, nàng có thể chịu được Hoắc gia quá nhiều quy củ cùng quan hệ phức tạp sao?”

“Vậy ngươi vì cái gì đồng ý cha cưới một nam thê? Hẳn liền chịu được sao?”

“Bởi vì cha ngươi đã là đủ lông đủ cánh, có thể bảo hộ người hắt để ý. Về phần Vũ Sinh, lực nhẫn nại của hắt lớn hơn bất luận kẻ nào trong chúng ta.” Hoắc Bái Đình có hỏi tất đáp.

“Cuối cùng một vấn đề, ngươi có thể không rời đi không?”

27. Chương 26: Đưa Tiễn

Hoắc Quân Tướng không hy vọng đại gia gia rời đi, gã đi rồi sẽ không còn người nào làm cho huynh muội bọn họ dựa vào. Vấn đề vừa rồi chỉ là vì chứng thật suy đoán của nó mà thôi, nó có thể tưởng tượng ra nếu nương nó thật sự gả nhập Hoắc gia sẽ là kết cục thê thảm như thế nào. Lưu lại đại gia gia mới là mục đích cuối cùng nó đến Mai Viên.

“Không thể.” Hoắc Bái Đình suy nghĩ một chút, “Nhiều thân cận Vũ Sinh, đứng dưới bóng đại thụ là rất an toàn, nhất là khi đại thụ nguyện ý che nắng cho các người.”

“Hắt? Hắt nơi đó tính là đại thụ sao? Dưới tàng cây cỏ nhỏ còn kém không nhiều lắm.” Không phải Hoắc Quân Tướng nó chán ghét Lục Vũ Sinh, mà là tiểu tức phụ nọ bộ dáng thật sự làm cho người ta trông cậy vào không hơn.

“Vậy thì các người cũng phải ở chung quanh cỏ nhỏ, thì sẽ có đại thụ che gió chắn mưa cho các người.” Hoắc Bái Đình vì Quân Tướng điểm bước.

“Ngài là nói thật sao? Cha vừa rồi làm cho hắt nhiều ngày không xuống giường được, thì như thế nào mà bảo hộ hắt?” Quân Tướng cố gắng thăm thính chút nội tình, bởi vậy khách sáo nói ra vấn đề.

Hoắc Bái Đình chỉ cười không nói, tiểu hồ ly này cực kỳ giống Hoắc Ngạn mới trước đây, tương lai tất là một người kế vị.

Thời gian kế tiếp mặc cho Hoắc Quân Tướng dùng biện pháp nào cũng không có từ chỗ Hoắc Bái Đình moi ra được một chữ, cho đến chạng vạng Trác Anh đến thỉnh Hoắc Bái Đình đi tham gia yến tiệc tiễn biệt.

“Yến tiệc tiễn biệt?” Quân Tướng kỳ quái, cha cùng đại gia gia tuy nói không phải thủy hỏa bất dung, nhưng cha cũng chưa bao giờ cho đại gia gia một sắc mặt hoà nhã a, như thế nào bỗng nhiên trở nên thân thiết, vì đại gia gia đãi tiệc tiễn biệt?

“Nói cho Ngạn nhi biết ta sẽ không cản trở nó nữa, khiến cho nó làm như không có người tên Hoắc Bái Đình này đi.” Hoắc Bái Đình đoán Hoắc Ngạn chỉ là muốn xác nhận thái độ chính mình, vì thế hào phóng tặng một viên thuốc an thần cho y.

“Yến hội thiết lập tại Trúc Hiên.” Trác Anh nói, “Quân Tướng thiếu gia, vài vị thiếu gia, tiểu thư đã đến cả rồi.”

“Chúng ta cũng được tham gia?” Quân Tướng kinh ngạc, huynh muội bọn họ chưa bao giờ cùng cha ăn cơm a!

“Vâng, thực đơn là do Sinh chủ tử định.” Trác Anh ám chỉ với Quân Tướng rằng đồ ăn đều là bọn họ thích.

“Ngạn nhi nó.....” Tuy rằng cùng nhau sinh hoạt hai mươi năm, Hoắc Bái Đình vẫn là không biết chính xác Hoắc Ngạn đến tốt cùng suy nghĩ cái gì.

“Lão gia chuẩn bị rượu tuyết mai.”

Rượu tuyết mai? Năm đó huynh đệ bọn họ góp nhặt cánh hoa mai trên tuyết ở Mai Viên dung thành nước, Tử Tiêm dùng nước đó gây thành rượu. Bọn họ đặt tên cho rượu này là tuyết mai. Đó là rượu gã thích nhất a. Sau khi Tể Đình bọn họ rời đi, mùa đông hàng năm gã đều sai người sản xuất, thế nhưng không còn hương vị lúc ban đầu

Hoắc Bái Đình thu hồi suy nghĩ, “Nói cho Ngạn nhi ta sẽ theo sau.”

Nhận được đáp ứng, Trác Anh mang theo Quân Tướng trở về phục mệnh.

Hoắc Bái Đình một mình đứng ở trong vườn nhìn mai thụ cành lá tươi tốt, đã qua mùa hoa, trên cây đã không còn bóng dáng hoa mai. Nhưng mà gã vẫn thấy được, thấy được tuyết sau sáng sớm, nhất thụ tuyết trắng, ba thân ảnh bận rộn.....

Mặc kệ Ngạn nhi vì cái gì bỗng nhiên cùng gã thân cận, khiến cho gã nhìn y một mặt đi, duy nhất người nợ lưu cho chính mình kỷ niệm. Về sau, sợ là sẽ không còn được gặp lại đi.

Nghĩ xong, Hoắc Bái Đình sửa sang lại y quan, xuất môn hướng Trúc Hiên đi đến.

“Đại bá phụ, ngài đã tới.” Vũ Sinh ôm Quân Kỵ đứng ở cửa nghênh đón Hoắc Bái Đình, “Kỵ nhi, kêu gia gia!”

“Gia gia” Quân Kỵ nhỏ giọng kêu, kêu xong liền thẹn thùng đem mặt giấu vào trong ngực Vũ Sinh.

“Ha ha, đại bá phụ, mau vào ốc đi.” Vũ Sinh tiếp đón.

Đi vào bên trong Trúc Hiên, Hoắc Bái Đình mới phát hiện Trúc Hiên to như vậy lại không có lấy một hạ nhân. Ngạn nhi muốn làm gì?

Hoắc Bái Đình không ra tiếng, yên lặng đi theo Vũ Sinh vào trong phòng, xa xa thấy Quân Tư cùng Quân Niệm đứng ở cửa phòng. Hai người thấy bọn họ liền bay nhanh vào nhà, không lâu, Hoắc Ngạn đi ra đón.

Nếu sinh ở gia đình người bình thường, đây là quang cảnh rất thông thường đi? Trưởng bối đến, văn bối ra cửa đón chào. Nhưng mà ở Hoắc gia bốn mươi năm, Hoắc Bái Đình vẫn là lần đầu tiên nhận được loại lễ ngộ này. Khi gã vẫn còn là gia chủ đều là tiểu bối đi về phía gã thỉnh an, chờ sau khi Hoắc Ngạn tiếp vị, gã liền ngày ngày ở trong Mai Viên rất ít ra ngoài, chỉ là khi tâm huyết dâng trào mới đi Liễu Uyển nhìn xem mấy đứa nhỏ.....

“Đại bá phụ.” Không biết khi nào Hoắc Ngạn đã đi đến trước mặt Hoắc Bái Đình.

“Gia gia.” Mấy đứa bé trai đi theo phía sau Hoắc Ngạn cùng kêu lên.

“Ai.....” Hoắc Bái Đình không biết làm sao lên tiếng trả lời, sau đó đi theo Hoắc Ngạn vào nhà.

Trong phòng, vài nữ oa nhi đang dọn chén đĩa, nhìn thấy Hoắc Bái Đình liền buông xuống thứ gì đó trong tay, ngọt ngào kêu, “Gia gia.”

Hoắc Bái Đình nghi hoặc nhìn về phía Hoắc Ngạn, gã vẫn là không biết Ngạn nhi muốn làm cái gì.

“Là chủ ý của Sinh nhi.” Hoắc Ngạn mỉm cười giải thích nghi hoặc.

“Không phải, ta chỉ là cảm thấy người một nhà cùng nhau ăn cơm, có người ngoài ở đây sẽ không được tự nhiên.” Vũ Sinh đỏ mặt giải thích, “Bá phụ mau ngồi vào vị trí đi, đồ ăn sắp lạnh.”

“Đúng vậy, phụ tử chúng ta hôm nay hảo hảo uống một chén.” Hoắc Ngạn đưa Hoắc Bái Đình đến vị trí chủ tọa.

Người một nhà? Phụ tử, “Ngạn nhi.....” Hoắc Bái Đình mở miệng nhưng lại không biết nên hỏi như thế nào.

“Bá phụ kỳ quái thái độ ta hôm nay vì cái gì cùng dĩ vãng bất đồng?” Hoắc Ngạn một bên vì Hoắc Bái Đình thêm rượu, một bên hỏi.

“Àn.” Hoắc Bái Đình nhìn chung rượu gạt đầu. Không biết bắt đầu từ khi nào, gã không thường nhìn chất nhi này, vì mỗi khi nhìn đến đều nhớ tới người nọ.

Hoắc Ngạn bưng lên chén rượu, “Rượu tuyết mai, cho chúng ta cùng hoài niệm người xưa.”

Hoắc Bái Đình tiếp nhận chén rượu, chậm rãi uống cạn, vẫn là không có hương vị lúc trước a. “Ngạn nhi, ta sẽ không trở ngại kế hoạch gì của người nữa, người có thể xem như ta không tồn tại.”

“Thẳng thắn mà nói, bá phụ, kế hoạch của ta đã sắp đến giai đoạn thu vông, mặc dù người ở cũng không có tác dụng gì.” Hoắc Ngạn cũng uống cạn chén rượu.

“Vậy người vì cái gì.....”

“Bởi vì hôm nay ta mới biết được không phải chỉ có một mình ta hoài niệm bọn họ như thế.” Hoắc Ngạn lại đem chén rượu rót đầy, “Kính người thân đã đi xa của ta.”

Hoắc Bái Đình nở nụ cười, Tể Đình, Tử Tiêm, Ngạn nhi rốt cuộc đã thừa nhận ta là người thân của nó! Sau khi yên lặng cầu nguyện, Hoắc Bái Đình ngửa đầu uống cạn rượu, nguyên lai rượu tuyết mai này đúng là ngọt lành như vậy!

“Vũ Sinh phụ thân, ta muốn ăn cá.” Thanh âm nho nhỏ cắt ngang xúc động của Hoắc Bái Đình. Lúc này gã mới phát hiện một bàn mấy đĩa nhỏ đều đang đợi gã ăn cơm, gấp khối thịt bò đặt ở trong chén Quân Ky, “Mọi người đều ăn đi.” Sau đó cười nhìn bọn nhỏ ăn.

“Bá phụ kỳ thật không cần rời đi.” Hoắc Ngạn dâng lên chén rượu thứ ba.

“Rời đi vẫn là tâm nguyện của ta.” Tiếp nhận chén rượu, Hoắc Bái Đình không có vội vã uống, mà là cầm trong tay thưởng thức.

“Thuận buồm xuôi gió!” Hoắc Ngạn nâng chén.

“Cám ơn!” Rượu cổ nhân, tình người thân, gã sẽ nhớ rõ đêm nay! Nuốt xuống một ngụm rượu cuối cùng, “Ta phải đi!”

“Bá phụ.....” Vũ Sinh ý đồ giữ lại.

“Bữa tiệc nào rồi cũng đến lúc phải tàn!”

Hoắc Ngạn đứng dậy, “Còn có thể trở về không?”

“Không biết.”

“Nơi này là nhà, mang theo Văn Thúy.” Hoắc Ngạn biểu đạt hy vọng gã có thể trở về.

“Không cần.....” Hoắc Bái Đình ý đồ chối từ.

“Nàng sẽ nói cho người đường về nhà, hơn nữa người cũng biết ta không dưỡng người hai lòng.”

“Àn.” Hoắc Bái Đình cười rời đi.

“Lão gia không hề hận đại bá phụ?” Nhìn theo Hoắc Bái Đình đi xa, Vũ Sinh hỏi.

“Ta chưa bao giờ hận qua.” Hoắc Ngạn nhìn xa xa trả lời.

Chưa bao giờ hận qua? Kia vì cái gì ở ngày bái thân làm cho đại bá phụ nan kham? Lại vì cái gì khi biết chính mình đi theo đại bá phụ học tập lại bạo phát tính tình lớn như vậy?

28. Chương 27: Nhớ Lại

Có thể là do rất ít khi được cùng phụ thân thân cận, nên bọn nhỏ ở trước mặt Hoắc Ngạn rất câu nệ. Nhìn ra các đệ muội không được tự nhiên, Hoắc Quân Tướng tìm một lý do sớm mang đệ muội ly khai.

Trong phòng vốn có nha hoàn, nhưng trước tiệc tối đã bị Vũ Sinh khiến đi ra ngoài, cho nên lúc này trong phòng chỉ còn lại có hai người Vũ Sinh cùng Hoắc Ngạn.

Vũ Sinh cảm thấy hảo xấu hổ, tay chân cũng không biết nên làm như thế nào. Nói nói mấy câu đi?

“Lão gia.....” Vũ Sinh thử mở miệng.

“Ân?” Hoắc Ngạn nhàn nhàn đáp lại, bộ dáng bé không biết làm sao làm cho y hưng trí muốn trêu cợt.

Nên nói cái gì đây? Làm cho y nghĩ ngợi? Nhưng mà mới vừa dùng qua bữa tối a!

“Lão gia, gần đây công việc có thuận lợi không?” Vũ Sinh tìm được một đề tài.

“Hoàn hảo.” Hoắc Ngạn dùng hai chữ chấm dứt đề tài, ung dung nhìn người trước mắt nhú mày tiếp tục suy tư tìm đề tài mới.

“Lão gia, vừa rồi người nói.....” Vũ Sinh do dự, không biết có nên hỏi hay không?

“Nói cái gì?” Hoắc Ngạn chọn mi.

“Ngài nói không hận đại bá phụ.....” Vũ Sinh trộm liếc mắt một cái dò xét Hoắc Ngạn, thấy y không có tức giận mới hơi hỏi ra, “Là thật sao?”

“Ân ~?” Không nghĩ tới Vũ Sinh đánh bạo hỏi ra vấn đề như vậy, Hoắc Ngạn sững sốt một chút, “Người cho rằng phu quân của người thật sự là lang sao? Mặc dù là lang cũng biết tri ân báo đáp.”

“Nhưng mà.....” Vũ Sinh đã muốn mất đi dũng khí vừa nãy.

“Nhưng mà ta chưa bao giờ cho hấn sắc mặt hoà nhã, người muốn nói này sao?” Hoắc Ngạn lên tiếng hỏi thay.

Nhìn thấy bộ dáng nghiêm túc của Hoắc Ngạn, Vũ Sinh cúi thấp đầu, không dám gạt đầu cũng không dám lắc đầu.

Ý thức được chính mình dọa đến thê tử mảnh khảnh trước mặt, Hoắc Ngạn phóng nhu ngữ khí, “Muốn nghe thì an vị đến bên cạnh ta.”

“Không, không cần.” Vũ Sinh muốn tránh Hoắc Ngạn còn không kịp, làm sao dám chủ động đến bên cạnh y? Lúc này Vũ Sinh đang hối hận khi chính mình tìm đề tài này.

“Người không muốn biết vì cái gì bị ta đối đãi như vậy sao?”

“Ta, ta.....” Đây là Hoắc Ngạn sau đêm đối đãi thô bạo với hấn lần đầu tiên chủ động nhắc tới, Vũ Sinh thật sự rất muốn biết chính mình vì cái gì bị trừng phạt.

“Đến ngồi vào bên cạnh ta.” Hoắc Ngạn lại đưa ra điều kiện. Y muốn chậm rãi làm cho người này cam tâm tình nguyện thần phục, liền bắt đầu là chủ động thân cận y.

Phải đi qua sao?

“Lại đây.” Nhìn ra Vũ Sinh do dự, Hoắc Ngạn vươn tay.

Vũ Sinh yên lặng nói với chính mình đừng sợ, chậm rãi đem bàn tay nhỏ bé của chính mình phóng tới trong lòng bàn tay to lớn của Hoắc Ngạn.

Ở lòng bàn tay tiếp xúc được mềm mại, Hoắc Ngạn theo bản năng dùng sức. Khi hấn ý thức được chính mình làm cái gì, Vũ Sinh đã muốn ngã ngối ở trong lòng y.

Hoắc Ngạn thở dài. Y đối Vũ Sinh khát vọng so với trong tưởng tượng lớn hơn nhiều a, thôi, nếu người đã muốn ở trong lòng y, “Đừng nhúc nhích.” Ngăn lại người này giây giũa, “Cứ như vậy nghe đi.”

Bỏ qua người trong ngực cứng ngắc, Hoắc Ngạn nhẹ giọng hỏi: “Người đã biết bao nhiêu?”

Vũ Sinh cố gắng tập trung tinh thần nói, “Năm đó là đại bá phụ tìm được các người.....”

“Àn, sau đó đám lão bất tử kia liền phái người bắt ta cùng nương. Bọn họ muốn đổi nương thi bạo, mới đầu nương không ngừng giãy giũa, nhưng mà khi tên đầu lĩnh nói mấy câu, khiến cho nương buông tha cho hết thấy hy vọng.” Hoắc Ngạn chậm rãi lâm vào hồi tưởng.

“Gã nói nương đã muốn là tàn hoa bại liễu, thế nhưng còn vọng tưởng làm phu nhân của Hoắc gia. Còn nói lão gia Hoắc gia sẽ không cần nàng nữa.....” Hoắc Ngạn dừng lại, buộc chặt cánh tay ôm Vũ Sinh, “Nghe xong những lời này, nương không giãy giũa nữa, mặc ta kêu như thế nào, nương đều thờ ơ giống như một hình nhân. Sau đó, đại bá phụ cùng cha tìm được chúng ta. Nương nhìn thấy đại bá phụ liền khôi phục thần trí, bởi vì không muốn cho người trong lòng nhìn thấy bộ dáng chật vật của chính mình, nương lựa chọn chấm dứt sinh mệnh.” Hoắc Ngạn bình tĩnh trần thuật. Bình tĩnh cũng không phải bởi vì lượng giải, mà là bởi vì bất mãn. Bất mãn mẫu thân vì người yêu mà bỏ lại chính mình.

“Người có biết người Nhan tiểu thư yêu là đại bá phụ?” Vũ Sinh giật mình hỏi.

“Văn Thúy đều biết chuyện, ta là đương sự như thế nào không biết? Còn có, nàng là nương của ta, cũng là nương của người, không chuẩn kêu Nhan tiểu thư nữa.” Hoắc Ngạn sửa đúng Vũ Sinh, rồi tiếp tục kể, “Cha chịu không nổi đả kích nương mất, có một ngày nửa đêm mang ta lên núi. Hấn nói nương một mình ra đi sẽ cô đơn, chúng ta hấn là nên đi bồi nàng.”

“Cha hấn.....” Vũ Sinh không nghĩ tới có người muốn cho đứa con chính mình chôn cùng, hổ dử không ăn thịt con a.

“Cha cũng là một người si tình, biết rõ người nương yêu không phải hấn, hấn lại vẫn lo lắng nương một mình trên đường đến hoàng tuyền sẽ cô đơn. Đại bá phụ vẫn đi theo chúng ta đã ngăn trở cha, cứu được ta. Đại bá phụ đánh cha một bạt tai, muốn hấn thanh tỉnh. Cha sau khi bị đánh tỉnh táo lại. Hấn muốn bá phụ chiếu cố ta, lại hỏi vì cái gì hấn trả giá hết thấy vẫn không chiếm được tâm của nương..... Sau đó, hấn thừa dịp chúng ta không chú ý liền từ sơn thượng nhảy xuống.” Hoắc Ngạn thần nhiên tự thuật, nếu bị mẫu thân bỏ lại y chỉ là bất mãn, nhưng phụ thân hành động như vậy lại khiến cho y phần nộ!

Nếu có thể không chút nào để ý bỏ lại y, lúc trước vì cái gì phải sinh hạ y? Sau tầng tầng bất mãn cùng phần nộ là nỗi thương tâm của Hoắc Ngạn.

Cảm nhận được Hoắc Ngạn đáy lòng đau xót, Vũ Sinh thiện lương vươn tay ôm lấy thất lưng Hoắc Ngạn, không nói gì an ủi y.

Phát hiện động tác của Vũ Sinh, trong lòng Hoắc Ngạn cảm giác một trận ầm ập, nhưng trên mặt vẫn là bất động thanh sắc, tiếp tục nói, “Đại bá phụ đem ta mang về Hoắc gia, giáo dưỡng ta thành tài. Hấn vì ta hối hôn, ở trong lòng ta, hấn tựa như một phụ thân khác của ta. Ta kính hấn, thương hấn, nhưng cũng bởi vì như vậy mà ta không thể thừa nhận khi hấn phản bội.”

“Phản bội?”

Hoắc Ngạn không có trả lời, tiếp tục nhớ lại chuyện cũ, “Nhược Quán năm ấy ta chính thức tiếp chưởng Hoắc gia, trở thành gia chủ tối trẻ tuổi của Hoắc gia. Một lần cơ hội ngẫu nhiên, ta đã biết chân tướng năm đó cha mẹ chết thảm. Bọn họ huỷ nhà của ta, ta muốn trả thù là tự nhiên, nhưng đại bá phụ một lần lại một lần ngăn cản ta..... Đáng chết, ta vì cái gì không nghĩ tới đám lão già kia thống khoái mà làm cho bá phụ hối hôn, nhất định là có điều kiện!”

Vũ Sinh không biết nên an ủi Hoắc Ngạn như thế nào, chỉ có thể nhẹ nhàng nói: “Đều trôi qua.”

Đơn giản mấy chữ giảm bớt áy náy trong lòng Hoắc Ngạn, “Đáng tiếc, bá phụ sắp đi.” Hoắc Ngạn có chút cảm lưu luyến khi người cha đi xa.

“Chúng ta có thể lưu lại hân a.” Vũ Sinh nhớ tới Văn Thúy thỉnh cầu, nhân cơ hội nói ra.

Hoắc Ngạn lắc đầu, “Nửa đời trước hân vì ta mà sống, tuổi già hân nên vì chính mình. Nếu rời đi là nguyện vọng của hân, ta chỉ có thể giúp hân thực hiện.”

Vũ Sinh hiểu rõ điểm đầu, sau đó đột nhiên đỏ mặt, nhỏ giọng nói, “Ngài còn không có nói ngày đó.....”

“Ngày đó?” Hoắc Ngạn lập tức ngộ đạo, “Khi đó ta còn xem bá phụ là phản đồ, người cùng hân thân cận, ta tự nhiên mất hứng.”

“Thực xin lỗi, đều là ta không tốt.” Vũ Sinh thật trịnh trọng nhận lỗi.

Thật sự là thiện thể nhân ý, y đến tột cùng nhất được bảo bối như thế nào?

“Còn đau không?” Hoắc Ngạn đột nhiên hỏi.

“Ân?” Vũ Sinh nghi hoặc nhìn Hoắc Ngạn.

“Thì phải là không đau. Ngày mai sau khi vì bá phụ tiễn đưa, người đi đến thư phòng.” Hoắc Ngạn mệnh lệnh.

Chuyện gì? Không đợi Vũ Sinh hỏi ra miệng, Hoắc Ngạn để lại hân đứng dậy ly khai.

29. Chương 28: Thân Thụ

Ngày hôm sau, trời vừa tờ mờ sáng, đại bá phụ liền chuẩn bị xuất phát. Văn Thúy thay đổi trang phục nam tử cùng Vũ Sinh nói tiếng “bảo trọng” liền cũng không quay đầu lại đi theo ly khai.

Đến tận đây, trì độn như Vũ Sinh cũng nhìn ra tình ý mà Văn Thúy đối với Hoắc Bái Đình. Tuy rằng không hiểu tại sao Văn Thúy lại thích đại bá phụ lớn hơn nàng hai mươi tuổi, nhưng Vũ Sinh vẫn chân thành chúc phúc bọn họ. Về phần hai người sau khi rời khỏi đã xảy ra cái gì, đó lại là một câu chuyện khác.

Trước mắt, chúng ta tiếp tục chuyện của Hoắc Ngạn cùng Lục Vũ Sinh.

Tiến bước Hoắc Bái Đình, Hoắc Ngạn chuẩn bị bắt đầu một ngày làm việc mới. Lúc đi ngang qua bên cạnh Vũ Sinh, y nhớ tới quyết định tối hôm qua của chính mình, vì thế, “Còn thất thần làm gì? Theo ta đến thư phòng thôi.”

Vũ Sinh mềm mại nghe lời theo phía sau Hoắc Ngạn đi vào thư phòng.

“Từ hôm nay trở đi, người liền đi theo bên cạnh ta học tập việc buôn bán như thế nào, xem trưởng, cho đến khi người có thể một mình gánh vác chức trách chủ mẫu mới thôi.” Hoắc Ngạn nói cho Vũ Sinh biết quyết định của chính mình.

Vũ Sinh thật không ngờ Hoắc Ngạn muốn đích thân dạy hân, khẩn trương đứng lên, “Ta, ta rất ngốc, học được rất chậm.....” Hân muốn làm cho Hoắc Ngạn đánh mất ý niệm này trong đầu.

“Học được chậm không có nghĩa là người ngốc. Ta nghe Trác Anh nói đại bá phụ rất xem trọng người, người muốn cho hân thất vọng sao?” Hoắc Ngạn nâng mặt Vũ Sinh lên.

“Nhưng mà ta sợ.....” Vũ Sinh muốn nói sợ chậm trễ công việc của Hoắc Ngạn.

“Sợ cái gì? Ta cũng không đem người phóng tới trên bàn mà ăn luôn.” Chỉ biết phóng tới trên giường mà ăn luôn thôi. Một câu phía sau Hoắc Ngạn không có nói ra, y hy vọng bé cam tâm tình nguyện làm cho chính mình ăn, mặc dù có một lần không khống chế được cảm xúc, nhưng lúc này đây y nhất định muốn bé “nguyện ý” nói ra.

Lão gia là đang nói đùa sao? Vũ Sinh vẻ mặt không rõ nhìn về phía Trác Anh đang ở một bên cười trộm.

“Cứ quyết định như vậy đi!” Hoắc Ngạn bắt mắt khi Vũ Sinh đang cùng chính mình nói chuyện lại nhìn người khác, vì thế thừa dịp Vũ Sinh phân thần mà vỗ bàn tuyên bố.

“Cái gì?” Lúc này Vũ Sinh còn không biết bởi vì một lần phân thần, liền đem hấn lâm vào gian nan bên trong như thế nào.

Vũ Sinh ngày đầu tiên học tập liền đụng phải mười hai chương quỳ hiệu buôn thành nam, nửa năm một lần kiểm kê báo trưởng.

“Hôm nay học được cái gì?” Thời điểm dùng bữa tối Hoắc Ngạn liền hỏi Vũ Sinh.

Vũ Sinh khó xử cúi đầu, hôm nay người đến rất nhiều, hấn ngay cả chương quỳ nào quản lý cửa hàng nhà ai cũng chưa nhớ đầy đủ, làm sao có thể học được cái gì khác nữa chứ?

Hoắc Ngạn vươn tay nâng cằm Vũ Sinh lên, “Ta nói rồi không cho phép người cấn môi dưới nữa.”

“Thật xin lỗi..... Ngô.....” Nói chưa xong đã bị Hoắc Ngạn phong ấn bằng môi chính mình.

Sau khi quyền luyện liêm duyên, “Nếu người đã không nhớ được, không bằng từ nay để ta đến giúp người, về sau mỗi lần phạm một lỗi ta liền hôn một cái! Đã biết chưa?”

Vũ Sinh đỏ mặt gật đầu.

Hoắc Ngạn hài lòng thấy người này bộ dáng thẹn thùng, “Biết người đến hôm nay là những ai chẳng?”

Tuy rằng không biết Hoắc Ngạn vì cái gì hỏi như vậy, nhưng Vũ Sinh vẫn thành thật trả lời, “Thành nam chương quỳ mười hai hiệu buôn.”

“Mười hai gia cửa hàng này đều là làm nghề nghiệp gì?” Hoắc Ngạn hỏi tiếp.

“Một nhà bố trang, một nhà cửa hàng thợ may, hai nhà trà lâu, hai nhà tửu lâu, ăn, một nhà du phò, một nhà đồ cổ, một nhà hiệu cầm đồ,” Vũ Sinh chần chờ một chút “Còn lại tất cả đều là khách sạn.”

“Không sai, làm chủ mẫu Hoắc gia, đầu tiên phải biết Hoắc gia có những sản nghiệp nào. Sản nghiệp nào dễ kiếm tiền. Có vấn đề?” Nhìn ra Vũ Sinh có vấn đề, Hoắc Ngạn dừng lại hỏi.

“Vì cái gì phải ở thành nam mở nhiều khách sạn như vậy? Không phải cửa hàng đồng dạng càng ít càng dễ kiếm tiền sao?” Vũ Sinh không hiểu đạo lý việc buôn bán, chỉ biết là hàng năm vào thời kì gieo hạt, cấy giống hảo quý, bởi vì toàn thôn trấn chỉ có nhà hấn còn có cây giống, cho nên mọi người chỉ có thể mua ở nhà hấn.

“Àn, nhưng nếu ở trọ nhiều người, một khách sạn thì không thể nhận cùng lúc nhiều người như vậy, nếu không có thêm phòng thì cũng chỉ có lợi cho nhà khác.” Hoắc Ngạn vì Vũ Sinh giải thích. Hấn so với trong tưởng tượng thông minh hơn nhiều lắm.

Vũ Sinh lại hỏi, “Làm sao chúng ta biết được nơi đó có nhiều người ở trọ?”

Hoắc Ngạn mỉm cười, “Người cũng biết trên Tùng Tuyền Sơn ở thành nam có toà Vụ Ẩn Tự? Nghe nói phía sau núi Vụ Ẩn Tự thường có phật tích hiện ra.”

“Như vậy sẽ có rất nhiều người đến xem phật tích?”

“Ta hướng về phần đông tín đồ Phật giáo, người đến xem phật tích, khẩn cầu thần phật chúc phúc tự nhiên không phải ít.”

Vũ Sinh hiểu rõ điểm đầu, lập tức lại thắc mắc, “Nếu chúng ta biết ở thành nam mở khách sạn dễ kiếm tiền, vậy thì người khác cũng nhất định biết a.....”

“Cho nên khách sạn của chúng ta phải trở thành lớn nhất, tốt nhất.” Hoắc Ngạn thông dong nói.

“Vậy thì khi nào thì mới làm được?” Vũ Sinh có chút chờ mong.

Thật sự là vật nhỏ giấu không được tâm sự, “Người nói thử xem?”

“Người đã làm được?” Vũ Sinh giật mình hỏi.

Trả lời hắn là nụ cười bí hiểm của Hoắc Ngạn.

“Lão gia, ngài hảo lợi hại!” Vũ Sinh sùng bái nhìn Hoắc Ngạn.

Chẳng qua chỉ là tam gia khách sạn, là một trong phần đông sản nghiệp của Hoắc gia, có thể xem là bé nhỏ không đáng kể, nhưng mà ánh mắt sùng kính của Vũ Sinh làm cho Hoắc Ngạn có cảm giác thành tựu chưa hề có trước đây. Liền ngay cả thời điểm được Hoàng Thượng tứ phong y cũng không có tự hào như vậy.

Hoắc Ngạn bắt đầu thích vật nhỏ này. Hắn làm cho thói hư tật xấu của nam nhân hoàn toàn biểu hiện ra ngoài: Nắm trong tay dục cường, hảo mặt mũi còn có chính là — hảo sắc.

Hoắc Ngạn rốt cuộc hiểu được vì sao các kỹ nữ biết rõ khách làng chơi thật sự là đồ mặt dày vẫn biểu hiện ra một bộ dáng sùng bái, không đơn giản là lấy lòng, mà bởi vì dạng này có thể kích thích dục vọng.

Tỷ như hiện tại, Hoắc Ngạn liền sốt ruột muốn lần nữa tinh tế thưởng thức một phen tư vị ngọt ngào vừa mới hưởng qua.

“Tài khoản khách sạn mỗi ngày cùng khoản ra vào trong nhà có chút tương tự, chúng ta bắt đầu học từ nơi này trước.” Hoắc Ngạn kiểm chế tâm tư bắt đầu dạy Vũ Sinh xem tướng.

“Hảo.” Vũ Sinh không biết tâm tư Hoắc Ngạn, thống khoái mà trả lời.

Hoắc Ngạn cầm sổ sách cùng Vũ Sinh sánh vai mà ngồi, lúc này y đã muốn bắt đầu hối hận quyết định lúc trước. Hắn là thê tử của chính mình, quang minh chính đại là có thể đụng chạm, làm gì phải tự tìm tội mà chịu, cần gì phải đợi đến lúc người này cam tâm tình nguyện chứ? Nhất là khi trên người Vũ Sinh hình như có vô số hương khí tươi mát bay tới, Hoắc Ngạn hận không thể đem hắn ôm vào trong ngực hảo hảo yêu thương.

Ngay lúc Hoắc Ngạn nhin không được muốn biến ý tưởng thành hành động thì—“Hắt xì.”

“Cảm lạnh?” Hoắc Ngạn cảm thấy cái hắt xì này của Vũ Sinh phi thường đúng lúc, làm cho y có thể phá tan mê chướng, “Hôm nay tới đây thôi, ngày mai chúng ta đi thị sát hiệu buôn. Sớm một chút trở về nghỉ ngơi đi.”

Khẩn cấp làm cho Vũ Sinh rời đi, Hoắc Ngạn cho rằng chính mình nên hảo hảo bình tĩnh một chút. Y đối Vũ Sinh chú ý cùng khát vọng đều đã muốn vượt qua hạn độ bình thường, đây là chưa bao giờ từng có. Hoắc Ngạn không ngừng nói cho chính mình phải duy trì tâm tình thường ngày, không thể làm cho bất luận kẻ nào lại có cơ hội thương tổn chính mình.

Ngày hôm sau, Hoắc Ngạn lại biến trở về một gia chủ Hoắc gia lạnh lùng, vô tình, mặt không chút thay đổi mang Vũ Sinh thị sát mấy nhà hiệu buôn.

Sau đó Vũ Sinh trở thành cái đuôi nhỏ của Hoắc Ngạn. Về sau, mặc kệ là hiệu buôn, cửa hàng hay là trà lâu, tửu quán, thời điểm người ta nhìn thấy lão gia Hoắc gia anh tuấn vĩ ngạn đều nhìn thấy phía sau y là một tiểu nam hài tuấn tú.

Ngày lâu, cũng liền xảy ra vấn đề.

30. Chương 29: Nhân Ngôn

Mới đầu Hoắc Ngạn chỉ là mang Vũ Sinh đi thị sát sản nghiệp nhà mình. Chương quây các cửa hàng đều biết Vũ Sinh là chủ mẫu của họ, bởi vậy đối với việc chủ tử ở bên ngoài biểu hiện thân mật làm như lơ đãng không phát hiện. Cho nên Hoắc Ngạn cùng Vũ Sinh đều quên hôn sự của bọn họ là kinh thế hãi tục đến cỡ nào.

Hoắc Ngạn làm một thương nhân, nói đơn giản chính là làm chuyện lấy vật đổi vật, muốn đổi vật tự nhiên liền tránh không được phải cùng ngoại nhân giao tiếp. Hôm nay giữa trưa, Hoắc Ngạn liền hẹn người đàm chuyện mua bán được thảo.

Thế mà từ sáng sớm còn có hạ nhân bẩm báo nói vài vóc từ Tô Châu vận chuyển đến bị ẩm ướt, đang đặt ở bến tàu, trừ bỏ điểm chường quầy thỉnh lão gia nhìn một chút, Hoắc Ngạn đành phải mang theo Vũ Sinh tới bến tàu trước. Ai ngờ việc này đã làm mất hết thời gian một buổi sáng, đến giữa trưa hai người lại không kịp nghỉ ngơi nhanh chóng đến tửu lâu đã hẹn.

Lúc hai người đến so với thời gian ước định đã chậm một chén trà nhỏ, hoàn hảo Trác Anh tới trước một bước trấn an đối phương. Sau đó song phương gặp mặt tự nhiên tránh không được một trận khách sáo, ngay lúc hai bên hàn huyên, Trác Anh đi đến bên cạnh Vũ Sinh.

“Không thoải mái sao?” Trác Anh thân thiết hỏi. Ngay khi bọn họ vừa mới vào, gã liền chú ý tới Vũ Sinh khác thường.

“Không có việc gì, chỉ là phơi nắng nhiều nên có chút hoa mắt.” Vũ Sinh miễn cưỡng nở một nụ cười.

“Chạy nguyên một buổi trưa, có khi nào là bị cảm nắng hay không?” Trác Anh đỡ lấy Vũ Sinh lưng lay sấp đổ, “Ta đem người đưa về trước.....”

“Không được.” Vũ Sinh lắc đầu cự tuyệt, “Đây là lần đầu tiên ta cùng lão gia ra ngoài bàn công việc, ta không thể rời đi.”

“Việc buôn bán về sau còn nhiều cơ hội, không chỉ có lúc này thôi.” Trác Anh ý đồ giúp đỡ Vũ Sinh rời đi.

“Ta thật sự không có việc gì, cầu người cho ta lưu lại.” Vũ Sinh giọng đầy khẩn cầu.

“Nhưng mà người cứ như vậy, chịu tội liên đới là không được.....” Lâm tùy tùng của Hoắc Ngạn, bọn họ chỉ có thể đứng ở phía sau Hoắc Ngạn.

“Không sao, ta dựa vào một chút thì tốt rồi.”

Không lay chuyển được Vũ Sinh, Trác Anh có thể làm chính là mở ra song chường làm cho Vũ Sinh dựa vào.

“Sinh nhi lại đây!” Hoắc Ngạn đột nhiên dừng cùng đối phương hàn huyên, lên tiếng gọi Vũ Sinh.

“Lão gia.” Vũ Sinh lập tức rời đi Trác Anh đến bên cạnh Hoắc Ngạn đợi mệnh.

“Đến ngồi vào bên cạnh ta.” Hoắc Ngạn mặt không chút thay đổi mệnh lệnh.

“Ách?” Vũ Sinh sững sốt một chút, lập tức dụ ngoạn trả lời: “Vâng.”

Sau khi Vũ Sinh ngồi xuống, Hoắc Ngạn liền giữ lấy thắt lưng hắn. Vũ Sinh tuy rằng kỳ quái, nhưng hắn không biết lúc này Hoắc Ngạn chính là đang ghen ghét dữ dội.

Vừa rồi cùng đối phương ngừng nhân thoại một chút, Hoắc Ngạn liền chú ý tới Trác Anh đang đối với Vũ Sinh “động tay động chân”, ngại có người ngoài đang ở đây nên y nhịn xuống. Nhưng mà không nghĩ tới, đảo mắt Vũ Sinh thể nhưng còn chủ động tới gần trong lòng Trác Anh, hắn ngay cả đối với phu quân như y cũng không có chủ động qua như vậy.

Nghĩ đến đây, cánh tay Hoắc Ngạn ôm Vũ Sinh lại buộc chặt một ít. Vũ Sinh cảm thấy có chút không thoải, muốn cho Hoắc Ngạn buông ra hắn, nhưng không đợi hắn mở miệng, đã có người đoạt trước.

“Hoắc lão gia, đây là có ý gì?” Ngồi ở đối diện Hoắc Ngạn, thương nhân Đại Hồ Tử không hài lòng chất vấn.

“Thỉnh chỉ giáo!” Hoắc Ngạn chọn mi, vươn cánh tay đang rảnh rỗi ý bảo Đại Hồ Tử nói rõ.

“Ta cùng với người đang đứng đắn bàn công việc, vì sao người lại đem một luyến đồng ôm vào bên người?” Đại Hồ Tử không chút khách khí.

“Luyến đồng?” Hoắc Ngạn nhíu mày nhìn Vũ Sinh, lúc này mặt Vũ Sinh đã muồn hồng như là ráng đỏ.

“Ta nghĩ các hạ hiểu lầm, đây là thê tử, họ Lục, danh gọi Vũ Sinh.” Hoắc Ngạn thản nhiên giới thiệu. Bởi vì Vũ Sinh là nam tử, Hoắc Ngạn không có đem tên hán tỉnh lược.

“Nam nhân bàn công việc, một nữ nhân đi theo làm cái gì? Nữ nhân nên ở nhà bồi dưỡng tăng lên trọng lượng cơ thể để mà sinh con.” Đại Hồ Tử ngữ khí khinh thị, “Gầy giống phu nhân như vậy, chỉ sợ là dựng dục không được đứa nhỏ.”

Vũ Sinh nan kham cúi đầu, chính mình thật sự là dựng dục không được đứa nhỏ a!

“Phốc ~!” Phía sau, Trác Anh suýt nữa nhịn không được bật cười ra tiếng.

Hoắc Ngạn liếc mắt trừng người phía sau một cái, “Sinh nhi không cần dựng dục đứa nhỏ, ta đã có bốn trai ba gái.”

“Nữ nhân không thể sinh đứa nhỏ muốn tới làm gì?” Đại Hồ Tử kỳ quái kêu lên.

“Sinh nhi không phải nữ nhân!” Hoắc Ngạn nói thật rõ ràng, “Sinh nhi là một nam hài.”

Nghe vậy, Đại Hồ Tử giật mình mở lớn miệng, sau một lúc lâu mới lắp bắp hỏi: “Người, người nói cái gì, cái gì?” Đại Hồ Tử đáng thương còn tưởng rằng chính mình nghe lầm.

“Ta nói Sinh nhi là một nam hài.” Không để ý tới biểu tình kinh ngạc của Đại Hồ Tử, Hoắc Ngạn “hảo tâm” lặp lại.

“Người, người thế nhưng cưới một nam nhân làm thê tử?” Đại Hồ Tử nhảy dựng lên, “Hắn vừa gầy vừa nhỏ, lại không có chút thịt thà! Nữ nhân có bao nhiêu là hảo, vừa có thịt lại vừa có thể sinh thằng nhãi con.”

Nghe xong lời nói của Đại Hồ Tử, Vũ Sinh vừa thẹn vừa quẫn, hận không thể chui vào dưới gầm bàn. Nhưng cánh tay Hoắc Ngạn khóa chặt ở thắt lưng hắn đã dập nát hy vọng của hắn, làm cho hắn chỉ có thể tận lực đem chính mình thu nhỏ lại.

Nhìn thấy bộ dáng Vũ Sinh, Hoắc Ngạn hơi hơi tức giận. Tên Đại Hồ Tử chết tiệt này cũng dám phê bình người của chính mình như vậy! “Ta đối heo mẹ không có hứng thú.”

Có thịt lại còn sinh thằng nhãi con, không phải heo mẹ là cái gì? Trác Anh muốn cười, nhưng xét thấy vừa mới bị cảnh cáo liền nhịn xuống, không nghĩ tới người mà đối phương mang theo lại bật cười trước.

Trần cười này làm cho Đại Hồ Tử thật không còn mặt mũi, “Người thế nhưng nói ta đối heo mẹ có hứng thú?”

“Người của người có thể làm chứng, ta chưa nói qua.” Hoắc Ngạn nhàn nhàn uống ngụm trà.

“Người!” Đại Hồ Tử tức giận chỉ vào Hoắc Ngạn nửa ngày, mới phun ra, “Việc buôn bán của chúng ta bàn xong rồi!”

Hoắc Ngạn bất vi sở động khoát tay, “Xin cứ tự nhiên.”

Đại Hồ Tử không hề nhiều lời một chữ, phủi tay dẫn người rời đi.

Ngày hôm sau, phố lớn ngõ nhỏ, trà lâu tửu quán đều có người thảo luận chuyện lão gia Hoắc gia cưới một nam nhân.

“Ai, người có nghe nói không? Lão gia Hoắc gia cưới một nam nhân làm lão bà.” Người qua đường giáp thân bí hỏi người bên cạnh.

“Hừ, này có cái gì mới mẻ, ta còn biết người nọ chính là gã sai vặt gần đây vẫn đi theo bên người y.” Người qua đường ắt đắc ý khoe ra.

“Ai ai, đến kìa, nam hồ ly tinh không biết xấu hổ đó đến rồi kìa.” Phụ nhân kinh hô.

Vũ Sinh đi theo phía sau Hoắc Ngạn bất lực mặc mọi người chỉ trỏ. Vũ Sinh lúc xuất giá đã tính lấy cái chết tạ tội, căn bản không nghĩ đến chính mình còn sống để chịu người thoá mạ như vậy.

Lệ ở hốc mắt đảo quanh, Vũ Sinh không ngừng thật sâu hấp khí, nói với chính mình không được khóc.

Hoắc Ngạn quay đầu nhìn thấy bé cổ gẳng nhịn xuống nước mắt, tâm không hiểu sao run rẩy một chút.

Thân thủ đem bé ôm vào trong lòng, Hoắc Ngạn nhẹ giọng trấn an, “Đừng khóc, có ta ở đây.”

Khó khăn trở lại Hoắc phủ, Hoắc Ngạn lập tức tìm đến Trác Anh, “Sao lại thế này?”

“Cái tên Đại Hồ Tử đối heo mẹ có hứng thú kia đồn thổi.” Sau khi Trác Anh biết chuyện này cũng rất tức giận, trên phố các lời nói khó nghe đều truyền ra.

“Chết tiệt trư công, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ ư? Trác Anh, vậy làm cho hắn chết một hồi đi.” Hoắc Ngạn có chút dữ tợn nói.

“Không thành vấn đề.” Gã đã sớm bắt đầu động thủ.

“Chờ một chút,” Hoắc Ngạn tỉnh táo lại, “Ta cùng Vũ Sinh thành thân đã gần một năm, vì sao các loại nhàn ngôn toái ngữ hiện tại mới truyền ra ngoài?”

“Này.....” Trác Anh ghen lời.

“Đi thăm dò điều tra xem là ai ở châm ngòi thổi gió, ta cùng lúc dạy hắn chữ ‘tử’ là viết như thế nào.”

31. Chương 30: Trả Thù

Trác Anh làm việc hiệu suất cực cao, chỉ dùng một ngày liền tra được người xúi giục phía sau lưng.

“Lão gia, tra được.” Trác Anh vừa nhận được tin tức lập tức đi đến chỗ Hoắc Ngạn báo cáo, “Là Hoắc lão Tứ.”

“Là hắn?” Hoắc Ngạn nhú mày, xem ra chính mình lúc trước quá nhân từ.

“Ân, ban đầu mấy lão già kia sợ Hoắc gia mất mặt mũi, đối bên ngoài chỉ nói Sinh chủ tử xuất thân từ thư hương thế gia. Tộc hội ngày đó Hoắc lão Tứ chọc giận ông, suýt chút nữa bị trục xuất khỏi Hoắc gia, sau đó lão gia giữ hắn lại. Nhưng mà hắn sợ lão gia trả thù.....” Trác Anh phân tích.

“Hắn định tiên hạ thủ vi cường?”

Trác Anh không lên tiếng ngầm đồng ý lời của Hoắc Ngạn.

“Hừ, không biết tự lượng sức mình!” Hoắc Ngạn khinh thường nói, “Còn những lão gia kia liền dung túng hắn?”

“Bọn họ đem mọi chuyện không phải đều đổ lên trên người Sinh chủ tử.” Trác Anh giải thích, mấy lão già kia muốn cho Hoắc Ngạn bị nhục, lại không nghĩ Hoắc gia dọa người, nhưng thật ra là làm khó bọn họ.

“Hảo tâm muốn cho bọn họ nhảy nhót vài ngày, xem ra bọn họ là chán sống rồi. Người.....” Hoắc Ngạn “như thế như vậy” phân phó Trác Anh.

“Vâng, ta đã biết. Ta đi chuẩn bị ngay.” Trác Anh vừa mở cửa chuẩn bị rời đi, liền thấy Vũ Sinh đang nâng tay định gõ cửa.

“Trác đại ca, ta nghe nói người tra được.....” Sắc mặt Vũ Sinh có chút tái nhợt hỏi.

“Ân, lão gia đã phân phó qua rồi, người đừng lo lắng.” Trác Anh an ủi.

“Lão gia hắn phân phó như thế nào?”

“Chết không có chỗ chôn, như thế nào?” Hoắc Ngạn đi đến cạnh cửa, nghe thấy lời Vũ Sinh đã hỏi Trác Anh, “Tiến vào, có vấn đề gì trực tiếp hỏi ta!”

Trác Anh nghiêng người cho Vũ Sinh vào nhà, Vũ Sinh vừa vào cửa liền mở miệng, “Lão gia thật sự muốn.....”

“Đúng!” Hoắc Ngạn không nhìn Vũ Sinh, lại trả lời khẳng định.

“Không thể!” Vũ Sinh kích động nói.

“Người nói thử xem, vì cái gì không thể?” Hoắc Ngạn lấy tư thế thoải mái tựa vào trên ghế, cảm thấy hứng thú hỏi.

“Bọn họ nói là sự thật.....”

“Chuyện gì thật?” Hoắc Ngạn cắt lời Vũ Sinh.

“Ta, ta” Vũ Sinh cắn chặt răng, nói ra những lời vũ nhục, “Ta là không biết xấu hổ, rõ ràng là nam nhân còn muốn gả cho nam nhân. Ta là nam hồ ly tinh, câu dẫn nam nhân.....”

“Người là đang chỉ cây dâu mà măng cây hoè sao?” Hoắc Ngạn không khỏi hờn giận mở miệng. Tại sao bé có thể vũ nhục chính mình như vậy!

Vũ Sinh nghi hoặc ngẩng đầu nhìn Hoắc Ngạn, hẳn rõ ràng đều là đang nói chính mình mà?

“Ta biết rõ người là nam hài còn dùng tiền cưới người làm vợ, không biết xấu hổ nên là ta mới đúng? Dù sao người chỉ là bị bắt buộc. Nói đến câu dẫn.....” Hoắc Ngạn cố ý dừng một chút, “Thời điểm ta chủ động khiêu khích người có vẻ nhiều hơn thì phải?” Hai người mặc dù thành thân nửa năm có thừa, nhưng số lần thân mật cũng chỉ có hai lần mà thôi, hơn nữa đều là do Hoắc Ngạn dùng sức mạnh.

“Không, là ta không tốt.....”

Hoắc Ngạn đi đến trước mặt Vũ Sinh, lấy tay phải điểm điểm vào môi hắn, “Người là người của ta, mặc kệ nói người hay là ta, kia đều là đang vũ nhục ta, hiểu chưa? Ta tuyệt không bỏ qua cho ai vũ nhục người của ta!” Cuối cùng, Hoắc Ngạn tuyên thệ nói.

“Nhưng mà, tội bọn họ không chí tử.” Vũ Sinh vì bọn họ cầu tình.

“Sinh chủ tử, buông tha địch nhân chính là khó xử chính mình.” Đứng ở một bên Trác Anh mở miệng phản bác. Dù sao cùng Hoắc Ngạn nhiều năm, Hoắc Ngạn thủ đoạn âm hiểm, gã cũng bị ảnh hưởng rất sâu.

“Nhưng nếu chỉ vì nói mấy câu mà dễ dàng toi mạng, này cũng không tránh khỏi rất.....”

“Lời nói của Vũ Sinh rất có đạo lý,” Nghe xong lời Vũ Sinh nói, Hoắc Ngạn đột nhiên thấy trước mắt sáng ngời, “Yên tâm đi, ta chỉ trừng phạt bọn họ một chút thôi, sẽ không thương tổn tánh mạng bọn họ.” Hoắc Ngạn cam đoan.

Nhận được lời cam đoan Vũ Sinh an tâm rời khỏi thư phòng. Mấy ngày nay, bởi vì Hoắc Ngạn phải xử lý nhân ngôn bên ngoài nên hắn đã tạm dừng học tập.

“Người thật sự muốn tha cho mấy lão già kia?” Trác Anh không tin hỏi.

“Người cho rằng có khả năng sao?” Hoắc Ngạn liếc mắt nhìn Trác Anh một cái, thật sự là càng sống càng không hiểu biết!

“Nhưng người đáp ứng Sinh chủ tử không thương tổn tánh mạng bọn họ a?”

“Lời nói của Vũ Sinh nhắc nhở ta, cứ như vậy cho bọn họ chết đi, là quá mức tiện nghi bọn họ! Ta muốn bọn họ muốn sống không đường, tìm chết vô môn.” Thù mới hận cũ tính luôn một thể, như thế nào cũng không khả năng cho mấy lão già kia được một chút tiện nghi.

“Thế còn kế hoạch phải sửa sao?” Trác Anh không hề truy vấn, gã tin tưởng mấy lão già kia kết cục tuyệt đối so với trong tưởng tượng càng thê thảm.

“Kế hoạch không thay đổi, người tiếp tục chuẩn bị.” Hoắc Ngạn định liệu trước nói.

Ngày hôm sau, Hoắc Ngạn tuyên bố bổn gia cần đại lượng tài chính quay vòng, tạm thời đình chỉ tiền tài trợ đối với một số tư gia. Kế tiếp vài ngày lại có mấy hộ vì gia biến mà bán sản nghiệp lấy danh nghĩa độ nhật.

Tục ngữ nói lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa. Hoắc gia dù sao nhiều thế hệ kinh thương, mặc dù là có chút thua kém nhưng đệ tử cũng là có một ít tài năng. Bởi vậy, chủ gia đột nhiên cắt đi tài chính vẫn chưa mang đến cho tư gia quá lớn tổn thương.

Lại không quá vài ngày, có người nhìn thấy Hoắc Ngạn ở trà lâu cùng một thương nhân hải ngoại nháo phiến.

Nửa tháng sau, vài tư gia đột nhiên hướng bốn gia báo nguy, lại một tháng, đương gia của mấy tư gia đó đều bị bắt áp.

“Lão gia, đi cứu bọn họ đi!” Hôm nay người nhà của những đương gia kia đi cầu Vũ Sinh, hấn liền lại động trặc ẩn chi tâm.

“Cứu? Như thế nào cứu? Bọn họ tư vận gì đó là diêm! Không cần liên lụy đến chúng ta cho dù đã được Phật tổ phù hộ!” Hoắc Ngạn tức giận bẻ gãy bút lông trong tay. Y biết người nhà của mấy lão già kia ngay tại ngoài cửa nghe ngóng.

“Nhưng mà, lão gia, bọn họ cũng là vì đương gia sống tạm, hơn nữa nếu không phải chúng ta đình chỉ giúp đỡ bọn họ trước.....”

“Câm mồm!” Hoắc Ngạn rống giận, “Là ai đưa cho ngươi lá gan? Trước kia ngươi cũng không dám theo ta nói chuyện như vậy.” Hoắc Ngạn tức giận có một nửa là thật, y tức giận Vũ Sinh thế nhưng dễ dàng nghe lời người khác, còn dám tới chỉ trích y?!

Vũ Sinh sợ hãi nhìn lên ngoài cửa, những lời này hấn đều là nghe những người đó nói. Hấn không hiểu vì sao đương gia các tư gia bị bắt cùng việc lão gia đình chỉ giúp đỡ bọn họ có liên quan.

“Hết thầy vào đây cho ta!” Hoắc Ngạn nhìn thấy bộ dáng Vũ Sinh liền biết là người bên ngoài dạy hấn nói, mà chính hấn căn bản không rõ.

Nghe được lời nói của Hoắc Ngạn, ngoài cửa tám chín người rùng rần tiến vào thư phòng.

“Mấy bá bá thúc thúc hảo lớn mật a! Cho rằng Sinh nhi cái gì cũng đều không hiểu liền dạy hấn nói lời bậy bạ, các ngươi cho rằng ta đã chết rồi sao?” Cuối cùng một câu Hoắc Ngạn đột nhiên đề cao âm lượng.

“Ta hỏi các ngươi, chủ gia có nghĩa vụ duy trì các ngươi vô điều kiện sao? Buôn bán lời là các ngươi hưởng, tổn thất lại là do bốn gia gánh vác, các ngươi như thế nào không đi làm thổ phỉ? Chính mình thua kém trong việc buôn bán mất hết gia sản cũng liền thôi, còn dám đi buôn lậu diêm? Bây giờ còn dám đem hết trách nhiệm đổ lên trên đầu người khác.....” Hoắc Ngạn cười lạnh một tiếng, “Hừ, các ngươi đã quên ta là ai đi? Cũng đã quên cha nường ta là chết như thế nào đi?”

“Gia chủ bớt giận, văn bối không dám có ý trách cứ bốn gia. Lần này lao ngục tai ương vốn là tổ tông của văn bối, phụ bối gieo gió gặt bão, nhưng vạn lần mong gia chủ tha thứ, xem như nể mặt cùng là bộ tộc dòng họ, hơn nữa bọn họ đều tuổi tác đã cao, xin cứu bọn họ ra khỏi khổ cảnh.” Một tên thư sinh trẻ tuổi tiến lên khẩn cầu.

“Nhìn ngươi bộ dáng nhả nhận không quá giống con cháu mấy lão già kia. Đúng vậy, ta có năng lực cứu bọn họ, nhưng đối với ngươi vì cái gì phải làm như vậy?” Hoắc Ngạn thu liễm tức giận, thản nhiên hỏi.

“Xin ngài niệm tình bộ tộc dòng họ.....”

Hoắc Ngạn phất tay cắt ngang lời nói của thư sinh, “Lúc bọn họ hại chết cha nường ta có niệm tình bộ tộc dòng họ hay không?”

“Này.....” Thư sinh nghẹn lời.

“Muốn cứu bọn họ cũng không phải không thể, nhưng mà.....” Hoắc Ngạn cố ý lấp lửng trên người.

“Nhưng mà cái gì?”

32. Chương 31: Tai Hoạ Ngầm

“Nhưng mà cái gì?” Mọi người đồng loạt hỏi.

“Nhưng mà cho dù không nói hận cũ ngày xưa, chỉ cần nói thù mới hiện tại, ta cũng không nghĩ buông tha bọn họ.” Hoắc Ngạn duỗi cánh tay ra đem Vũ Sinh kéo đến đứng bên cạnh, “Nhàn ngôn bên ngoài chắc là các người nghe được không ít? Liền bởi vì hắn là người của ta nên bị bọn họ nhục nhã sao?”

“Hoắc gia là bản địa vọng tộc, làm gia chủ mà ngài lại cưới một nam thê tự nhiên sẽ khiến cho dân chúng nghị luận. Tại sao lại liên quan đến gia phụ?” Có người phản bác.

“Xuất xứ của những nhàn ngôn kia, hừ, các người so với ta phải rõ ràng hơn chứ? Ta đoán chính là một người trong số các người truyền ra.” Hoắc Ngạn thưởng thức tay nhỏ bé của Vũ Sinh, cũng không thêm nhìn tới bọn họ.

“Gia chủ vô chứng vô cứ sao có thể vọng ngôn?” Thư sinh vừa rồi lại lên tiếng.

“Muốn chứng cứ? Hảo, nhìn cũng đừng hỏi hận.” Hoắc Ngạn liếc mắt nhìn thư sinh một cái.

“Không, không, không, không cần. Mặc kệ là ai rải nhàn ngôn, chúng ta đem nó bình ổn là được.” Lập tức có người ngăn cản Hoắc Ngạn.

“Vay chờ nhàn ngôn trên đường không còn nữa ta sẽ đi cứu bọn họ, nếu bọn họ chờ được đến khi đó.” Hoắc Ngạn nói không đến nơi đến chốn.

“Điều này sao có thể? Án này sắp thăng đường xét xử, một khi phán, muốn lật lại bản án có thể gặp khó khăn!” Thư sinh lo lắng kêu.

“Nga, vậy các người cần phải hành động nhanh lên!” Hoắc Ngạn nhún vai tỏ thái độ như sự không liên quan mình.

“Lão gia,” Vũ Sinh nhẹ nhàng nói, “Này nhàn ngôn toái ngữ, đang là đề tài sôi nổi của mọi người, ngài cũng đừng làm khó bọn họ.”

Hoắc Ngạn liếc Vũ Sinh một cái, “Lúc người trốn đi vụng trộm khóc, bọn họ có thương hại người không?”

“Lão gia, ta chịu nhiều uỷ khuất cũng không sao, nhưng đây lại là mấy mạng người, cầu người giúp bọn họ đi!” Vũ Sinh khẩn cầu.

Hoắc Ngạn trầm ngâm một chút, “Là người cầu tình ta mới giúp bọn họ, nếu không bọn họ chết vạn lần ta cũng mặc kệ.”

“Tạ gia chủ!” Mọi người sợ Hoắc Ngạn đổi ý, vội vàng nói tạ ơn.

“Không cần cảm tạ, ta chỉ cứu tánh mạng bọn họ, cho dù các người tìm đến Sinh nhi cầu tình cũng vô dụng.” Diễn trò không thể quá mức, Hoắc Ngạn biết rõ đạo lý này. Tất cả mọi người biết y hận nhất mấy lão già kia, nếu y hứa hẹn làm cho bọn họ bình an vô sự, những người trước mắt này tuyệt đối sẽ không tin tưởng, hơn nữa y muốn cho mấy lão già đó sống không bằng chết, nên sao có thể cho bọn họ thoát cực khổ chứ?!

Vài ngày sau, vụ án đương gia các tư gia của Hoắc gia vận chuyển diêm có phán quyết cuối cùng — nghi phạm sở hữu giống nhau lưu đầy biên cương.

“Lão gia, người thật đúng là giết người không thấy máu a!” Trong thư phòng, Trác Anh trêu chọc Hoắc Ngạn.

“Mắt nào của người thấy ta giết người?” Hoắc Ngạn tâm tình tốt lắm đáp lời, rốt cuộc đã báo được thù, muốn tâm tình không tốt cũng khó.

“Đây mới là chỗ cao minh của người a! Làm cho quan phủ đưa bọn họ lưu đầy, chẳng phải giống như giết bọn họ rồi sao?” Trác Anh bắt đầu nói ra kế hoạch của Hoắc Ngạn, “Đầu tiên là rút về ngân lượng viện trợ, làm cho mấy lão già kia nghĩ đến người muốn bắt đầu trả thù.”

“Ta muốn bắt đầu trả thù, đúng vậy a.”

Trác Anh không để ý tới y, tiếp theo nói: “Người trả thù bước đầu tiên, là buộc bọn họ tìm cơ hội xuống tay trước. Sau đó người cố ý cùng thương nhân hải ngoại cãi nhau, làm cho bọn họ tưởng đã có được cơ hội kiếm một số tiền lớn, trên thực tế người đã sớm thông đồng với hải tặc, muốn hải tặc cướp đi số hàng hoá đó! Mấy lão già kia ăn trộm gà bắt thành còn mất nắm gạo.....”

“Không chỉ là mất gạo, mà là gia sản bọn họ sở hữu.” Hoắc Ngạn sửa đúng.

“Là gia sản sở hữu cộng thêm ngân lượng vay mượn bên ngoài nữa!” Trác Anh lắc đầu, “Chắc chắn, bọn họ thật sự là liều mạng, cũng không ngần ngại nếu thực sự nhiều lợi nhuận như vậy, làm sao người có thể cùng người ta nháo phiên!”

“Cái hàng hoá man di kia đúng thật là không tồi, đáng tiếc hẳn ra giá quá cao, cho dù vận trở về chỉ sợ cũng không có bao nhiêu lợi nhuận.” Hoắc Ngạn đánh giá đúng trọng tâm.

“Mấy lão gia đó còn tưởng rằng đã chiếm được đại tiện nghi, không nghĩ tới lại rút một đồng chủ nợ tới cửa. Sợ người biết bọn họ muốn lật đổ người, cho nên cũng không dám hướng người cầu viện, bắt buộc dĩ chỉ có thể lựa chọn hướng đi là bí quá hoá liều.” Trác Anh có chút đồng tình bọn họ, nhưng không mấy thật tình.

“Đúng vậy, mỗi một bước đều nằm trong dự liệu! Người biết nhiều chuyện của ta như vậy, cẩn thận ngày nào đó ta giết người diệt khẩu!” Hoắc Ngạn hỉ giận không hiện ra sắc, uy hiếp cũng là mặt không chút thay đổi.

“Cũng thể thôi, người biết chuyện của ta cũng không thiếu.” Trác Anh bĩ bĩ trả lời, tuyệt không cảm thấy sợ hãi, ngược lại còn cảm thấy vui mừng. Gã biết nếu Hoắc Ngạn muốn giết gã diệt khẩu sẽ không nhắc nhở gã, uy hiếp gã chỉ là đang nhắc nhở gã phải giữ bí mật, cẩn thận hoá là từ miệng mà ra.

Hai người tương đối trầm mặc trong chốc lát, “Người vì cái gì phải dùng một số tiền lớn như vậy bảo hộ tánh mạng bọn họ? Không cần nói cho ta biết người là muốn thoát khỏi can hệ, bọn họ một mình vận diêm bị khảm đầu người cũng không bị chỉ trích nặng.” Trác Anh lo lắng hỏi, chỉ một tia lửa, không thể không phòng a.

“Một đao khảm rơi đầu, chết kiểu này rất tiện nghi bọn họ, ta muốn bọn họ trước khi chết nhận hết cực khổ.”

“Nếu bọn họ trở về báo thù thì làm sao đây? Bọn họ tài trí cũng không bình thường!” Trác Anh bắt đầu sốt ruột.

“Nghĩ thông suốt thì đã sao? Bọn họ về được sao? Có thể sống được bọn họ nên mừng thầm mới đúng.” Hoắc Ngạn không cho là đúng.

“Vậy còn con cháu bọn họ thì sao? Người tài cán vì cha nương người báo thù, bọn họ sẽ không tài cán vì tổ phụ bọn họ báo thù sao?” Trác Anh có chút tức giận. Hoắc Ngạn này chỉ vì thống khoái, liền ngay cả mạng nhỏ cũng không để ý!

“Ta chỉ sợ bọn họ không đến.” Hoắc Ngạn tự phụ nói.

“Người.....” Trác anh vừa vội vừa tức, “Người đừng làm phiền hà người khác!”

“Người sợ bị ta liên lụy sao?” Bên cạnh y đã không còn ai có thể bị y liên lụy nữa.

Trác Anh thở dài, “Ta đương nhiên không sợ, nhưng còn Vũ Sinh thì sao? Người không phải đã quyết định không để hắn đi rồi sao?”

Nghe Trác Anh nhắc tới Vũ Sinh, Hoắc Ngạn cũng sốt. Nguyên lai bên cạnh y còn có một bé, thể nhưng y lại lợi dụng hắn lần nữa, vì làm cho con cháu những người đó đến cầu tình hơn nữa tin tưởng là y cứu người.

“Ta sẽ bảo hộ hắn.” Sau một lúc lâu, Hoắc Ngạn phun ra một câu.

Lúc này bọn họ thật không ngờ lời Trác Anh nói lại thành sự thật. Ngày sau, những chuyện phát sinh liên tiếp đều chứng minh cho câu “Trầm thảo bất trừ căn, xuân phong suy hựu sinh” (trừ cỏ không trừ tận rễ, gió xuân thổi nó lại sinh), bất quá đây đều là chuyện về sau.

“Ân.” Trác Anh tin tưởng Hoắc Ngạn nói được sẽ làm được. Lập tức gã lại hỏi, “Xử lý như thế nào bọn người bên ngoài loạn nói huyền thuyên?”

“Không cần để ý đến bọn họ, chờ bọn họ nhàm chán sẽ không còn ai quan tâm nhàn thoại nữa.” Đạo lý “Phòng dân chi khẩu, thậm vu phòng xuyên” (phòng chống miệng lưỡi người đời còn khó hơn là ngăn nước sông chảy) Hoắc Ngạn vẫn là biết, bởi vậy y quyết định cho chúng nó chậm rãi bình ổn.

“Nhưng mà bọn họ đã xông vào mấy tháng.” Trác Anh nhíu mày, những người đó đều không có việc gì khác để làm sao? Thế nhưng đối với nhàn thoai như thế lại làm không biết mệt.

“Vậy giúp bọn họ tìm vài đề tài mới mẻ đi.” Hoắc Ngạn thuận miệng trả lời.

Chẳng biết nói thì dễ mà làm thì khó, Trác Anh vắt hết óc cũng không dời đi được sự chú ý của mọi người, chỉ có thể nói Hoắc Ngạn rất xem nhẹ mị lực chính mình. Cho đến cửa ải gần cuối năm, mọi người bắt đầu lo lắng đón tân niên, chủ đề “nam tức phụ Hoắc gia” lưu hành trên phố chuyển thành “Lễ mừng năm mới chuẩn bị cái gì”.

Mọi người ở Hoắc gia nhẹ nhàng thở ra rồi bắt đầu vì tân niên làm chuẩn bị. Giao thừa sẽ phát sinh chuyện gì? Tân niên đối Vũ Sinh mà nói là bắt đầu cuộc sống mới hay là tiếp tục bất hạnh?

33. Chương 32: Chuẩn Bị Đón Năm Mới

Từ ngày ở trên đường bị người chỉ trở, không còn thấy Vũ Sinh ra khỏi cửa nữa, đến cuối năm Hoắc Ngạn bận tối mày tối mặt, hần liền ngay cả thư phòng cũng không đi.

Năm nay mùa đông đến sớm, tuyết lại rơi muộn, thẳng đến tháng chạp mới hạ tuyết.

Vũ Sinh ngồi ở trước cửa sổ nhìn cảnh sắc sau trận tuyết đầu tiên của năm nay, nhớ tới mùa đông trước kia.....

Đến mùa đông, rất nhanh sẽ đến lễ mừng năm mới. Nhị nương vừa gả tới được vài năm đầu, trong nhà còn có chút trụ cột, bởi vậy đến lễ mừng năm mới, Nhị nương sẽ may cho mỗi người một bộ đồ mới.

Vũ Sinh cũng có, bất quá y phục lại là áo cũ của cha được sửa lại, còn sợi bông là từ trong quần áo của đệ đệ lấy ra. Tuy rằng không phải hoàn toàn mới nhưng Vũ Sinh đã thấy thật thoải mái, ít nhất hần cũng có áo bông chống đỡ mùa đông gió lạnh. Sau khi đệ đệ dần dần lớn lên, mỗi mùa đông đến đều phải cần áo bông rộng hơn, mặc vào áo bông mới không quá vài ngày không biết vì sao lại rách vài chỗ, thế là nó lại được cái áo bông khác.....

Vũ Sinh nhớ lại cảm giác ấm áp khi mặc vào bộ đồ mới. Năm nay, gió lạnh vừa mới thổi Bích Tinh liền vì hần chuẩn bị tốt áo bông tơ lụa mới tinh, thời điểm hạ tuyết lại vì hần thêm hồ cừu, nhưng không có cảm giác ấm áp giống trước kia.

Sau lại, gia cảnh dần dần duy trì không nổi nữa, tiểu mưu kế hàng năm của đệ đệ không còn thực hiện được. Vũ Sinh cũng không có quần áo mới. Vào thời điểm ngay cả đệ đệ cũng không có quần áo mới mặc, hần đã bị bán đi.

Không biết đệ đệ năm nay có bộ đồ mới nào hay không, có đủ ấm hay không? Năm nay tuyết tuy rằng tới trễ nhưng lại đặc biệt lạnh. Bạc mà hần bán mình hần là đủ cho bọn họ hảo hảo qua năm nay đi.....

“Sinh chủ tử, các tá điền đã đem những thứ phải dùng cho lễ mừng năm mới tới, người xem.....” Bích Tinh thật cẩn thận hỏi Vũ Sinh đang thần du thiên ngoại. Chủ mẫu này ôn hoà không kiêu căng, vài nha hoàn hầu hạ bên cạnh đều thích hần, thế nhưng hần thường thường mất hồn lạc phách, giống như một khắc không lưu ý sẽ theo gió mà đi. Mỗi lần như vậy Bích Tinh cùng Tử Quỳnh luôn biến đổi phương pháp nói chuyện với hần, có thể Sinh chủ tử mới phản ứng.

“Này.....” Vũ Sinh phục hồi tinh thần lại, “Trước kia là ai phụ trách?”

“Trước kia đều là Văn Thuý tỷ tỷ lo liệu hết thảy, nhưng hiện nay tỷ tỷ không ở đây, vẫn là ngài đến làm chủ đi.” Bích Tinh cung kính đáp lời.

“Đợi thêm mấy ngày nữa đi, đại bá phụ sẽ trở về vào lễ mừng năm mới.....” Vũ Sinh muốn từ chối.

“Ông đã phái người mang thư về nói, lễ mừng năm mới sẽ không trở lại. Hơn nữa mọi người đều đến đây, đang ở thiên đình chờ.” Bích Tinh hoàn mỹ dập nát ý tưởng của Vũ Sinh.

“Nhưng mà.....” Vũ Sinh không muốn gặp người xa lạ, hấn sợ hãi nghe người bên ngoài nghị luận.

“Chủ tử không cần sợ, có ta cùng Tử Quỳnh ở đây, cam đoan sẽ không làm cho ngài chịu uỷ khuất. Hơn nữa đều là tá điền bốn gia, không dám loạn nói huyền thuyên.” Nhìn ra Vũ Sinh ngần ngại, Bích Tình thuyết phục.

“Ta cái gì cũng đều không hiểu a!” Vũ Sinh cuối cùng hé ra tấm mặt.

“Ta cùng Bích Tình biết là được, ngài chỉ cần đi thôi. Không có ngài, chúng ta danh bất chính ngôn bất thuận a.” Tử Quỳnh hỗ trợ thuyết phục. Lúc Văn Thúy còn ở đây, Bích Tình cùng Tử Quỳnh là hai trợ thủ đắc lực của nàng, đặt mua hàng tết tự nhiên không nói chơi.

Không lay chuyển được, Vũ Sinh chỉ phải đi vào thiên đình, vào cửa liền thấy trên mặt mọi người tràn ngập chờ đợi.

“Vị này là chủ mẫu của chúng ta, các người gọi Sinh chủ tử là được. Đây là lễ mừng năm mới đầu tiên Sinh chủ tử vào cửa, các người nên chuẩn bị tốt hơn mọi thứ.” Đi theo Vũ Sinh phía sau Bích Tình giới thiệu.

“Sinh chủ tử hảo.” Mọi người thở dài vấn an.

Vũ Sinh qua loa gật gật đầu. Hấn không dám ngẩng đầu, sợ ở trong mắt mọi người nhìn thấy hèn mọn.

“Tốt lắm, đừng ngần ra nữa, đem này nọ lấy đến chúng ta nhìn xem đi.” Tử Quỳnh nhìn ra Vũ Sinh khốn quẫn, vội vàng giải vây.

Mấy tá điền y lời đem các thứ đưa đến trước mặt ba người, Bích Tình cùng Tử Quỳnh xem một phần phê bình một phần, đợi cho đều xem xong rồi liền đem những thứ gì đó phê bình không đáng một đồng.

Nhìn ánh mắt vừa mới tràn ngập chờ đợi chậm rãi trở nên tuyệt vọng, Vũ Sinh có chút không đành lòng, “Bích Tình,” cắt lời Bích Tình đang thao thao bất tuyệt, “Ta cảm thấy mấy thứ này cũng không tòi a, bột mì thật trắng lại nhuyển, đồ ăn thật mới mẻ, lợn cũng rất béo a, này đã là tốt lắm rồi.” Vũ Sinh ở thôn quê lớn lên, tự nhiên biết các tá điền giao thuê luôn đem thứ thu hoạch tốt nhất bán cho nhà giàu đổi chút bạc qua năm mới.

Bích Tình tự nhiên biết năm nay những thứ gì đó không tòi, nhưng nếu không đem mấy thứ này chê nhiều khen ít thì làm sao ép giá chứ? “Nhưng mà Sinh chủ tử, giá mà bọn họ đưa ra so với năm rồi đắt hơn a.”

Thấy lão tá điền trông mong nhìn bọn họ, bộ dáng muốn nói lại không dám, tâm Vũ Sinh lại bắt đầu tràn ra đồng tình, “Ta cảm thấy giá bọn họ đưa vậy là phù hợp a. Mọi người qua một năm cũng không dễ dàng, còn chờ mang tiền này về để đón lễ mừng năm mới. Bích Tình, chúng ta liền chiếu theo giá của bọn họ mà trả đi?”

“Vâng, chủ tử.” Bích Tình biết tâm địa Vũ Sinh lương thiện, không phản đối. “Các người còn không cảm ơn Sinh chủ tử?”

Sau đó thanh âm “Cảm ơn Sinh chủ tử” vang thành một mảnh.

“Không, không cần cảm tạ. Các người nhanh đi lĩnh bạc đi.” Vũ Sinh then thùng xua tay.

Sau khi mọi người ngàn ân vạn tạ mới rời đi, ba người ở lại trong phòng thỉnh thoảng nghe thấy dạng đối thoại —

“Lão Tam, chúng ta năm nay gặp được quý nhân.”

“Đúng vậy, Sinh chủ tử này cũng thật hảo tâm, biết chúng ta không dễ dàng. Nếu không năm nay, những thứ chúng ta đưa tới thế nào cũng bị ép giá năm thành ba.”

“Đúng vậy, ai nha, năm nay rốt cục có thể dư dả qua năm rồi.....”

“Sinh chủ tử, này người tốt đều là ngài.” Bích Tình không thuận theo nói.

“Này, ta.....” Vũ Sinh tự biết hồng sự rồi, không biết nên giải thích như thế nào.

“Bích Tình!” Tử Quỳnh lên tiếng, “Sinh chủ tử đừng để ý nàng, chúng ta ở chung quanh nhìn xem đi. Mọi người đều đang chuẩn bị cho năm mới, rất nhiều chuyện đều cần ngài đến định đoạt.”

“Không, cũng là các người đi thôi, nếu không ta lại làm chuyện xấu.” Vũ Sinh vội vàng cự tuyệt.

Tử Quỳnh trừng mắt nhìn Bích Tình liếc một cái, ngầm bảo: Chính người gây chuyện, bản thân người tìm cách giải quyết đi.

“Sinh chủ tử, ngài nào có chuyện xấu? Mọi người không phải đều nói ngài là quý nhân sao?” Bích Tình nín nọt nói.

“Nhưng mà, ta làm cho các người tốn nhiều bạc.....”

“Ai nha, lão gia hàng năm tiêu tốn rất nhiều bạc, như thế nào để ý một chút tiền cởn con? Quan trọng là Sinh chủ tử càng ngày càng có tư thế chủ mẫu!” Bích Tình tiếp tục nín nọt, “Hiện tại ngài cần phải làm là giám sát chúng ta trừ uest!”

Bích Tình nói xong liền cùng Tử Quỳnh hợp lực đem Vũ Sinh kéo ra khỏi cửa, đối chủ mẫu hảo tâm này các nàng là không sợ.

Lúc đầu ba người vẫn là chung quanh kiểm tra tình hình làm việc của bọn hạ nhân, không biết từ khi nào, ba người cũng gia nhập vào đội ngũ trừ uest.

Bọn hạ nhân lúc mới vừa nhìn thấy nam chủ mẫu nhà mình đều là một loại thái độ không thể chịu được, chậm rãi mọi người phát hiện chủ mẫu này chẳng những thân thiết không hống hách, mà còn rất giỏi việc nhà.

“Ở nhà cũng là thường làm.” Khi có người hỏi hẩn như thế nào làm việc nặng, Vũ Sinh mỉm cười trả lời.

Sau đó thân thể Vũ Sinh liền truyền khắp Hoắc Trạch, biết chi tiết mọi người đồng tình cũng dần dần yêu thích nam chủ mẫu này.

Hai mươi tám tháng chạp, Hoắc Ngạn cùng Trác Anh rốt cục hoàn thành hết thấy công việc, lúc từ thư phòng đi ra, liền nhìn thấy bọn hạ nhân vây quanh Vũ Sinh vui vẻ nói gì đó.

“Hẩn đúng là một hiền thê.” Trác Anh mỉm cười, ánh mắt lão gia không sai a!

Hoắc Ngạn không ra tiếng, chỉ là gật gật đầu. Đây vật nhỏ đúng thật là làm y kinh hỉ a!

34. Chương 33: Trừ Tịch

Trong lễ mừng năm mới, người vui nhất luôn là bọn nhỏ, mà đối với người lớn, nhất là ở một đại gia tộc, lễ mừng năm mới luôn phá lệ bận rộn.

Trừ tịch sáng sớm, mọi người ở Hoắc gia đại Trạch liền bận tới mảy tới mặt: Sát gà, giết dê, thiếp câu đối..... Năm nay bởi vì có một chủ mẫu bởi bọn hạ nhân cùng nhau làm việc, cho nên bọn hạ nhân càng thêm hăng say.

“Sinh chủ tử, lão gia thỉnh ngài trở về phòng.” Một tiểu nha hoàn tìm được Vũ Sinh đang cùng các vú già chà lau bàn thờ.

“Biết có chuyện gì không?” Vũ Sinh trực giác hỏi.

“Nô tỳ không biết.”

“Sinh chủ tử vẫn là mau trở về nhìn xem đi, tuy là sắp sang năm mới, nhưng đừng chọc lão gia mất hứng.” Một bên vú già khuyên nhủ.

“Àn.” Vũ Sinh cầm khăn lau trong tay giao cho phụ nhân, kêu Bích Tình cùng Tử Quỳnh trở về Trúc Hiên.

“Sáng sớm đi nơi nào?” Vũ Sinh vừa mới vào cửa, Hoắc Ngạn đã không cao hứng hỏi.

“Đi hỗ trợ mọi người làm một vài việc vặt.” Vũ Sinh nhỏ giọng giải thích.

“Hàng năm đều làm như thế, năm nay cần người đến giúp sao? Chuyện hôm nay người phải làm chính là ở bên cạnh ta!” Hoắc Ngạn trầm giọng mệnh lệnh.

“Vâng.” Vũ Sinh không biết vì sao Hoắc Ngạn bỗng nhiên lại có vẻ tức giận như vậy, bởi vì hắn không ở trong phòng sao?

Hoắc Ngạn thật sự rất mất hứng, “Hôm nay phải đi tế bái người chết, đi thay khởi phượng!”

Đáp lại một tiếng “Vâng”, Vũ Sinh chuẩn bị đi thay quần áo. Nguyên lai hắn quên mất chuyện tế tổ trọng yếu như vậy, khó trách lão gia tức giận!

“Chờ một chút.” Hoắc Ngạn ra tiếng quát bảo Vũ Sinh ngưng lại, “Người rất sợ ta?” Hoắc Ngạn đường vòng đến trước mặt Vũ Sinh hỏi.

“Không có!” Vũ Sinh rất nhanh lắc đầu, hắn biết Hoắc Ngạn không thích hắn sợ y.

“Vì sao người chưa bao giờ cười với ta?” Mấy ngày nay y mới phát hiện Vũ Sinh có thể không hề phòng bị đối bất luận kẻ nào cười, nhưng lại chưa từng cười qua với y. Để đến được tâm Vũ Sinh so với trong tưởng tượng còn khó khăn hơn, này cũng là nguyên nhân vì sao y đột nhiên cảm thấy phiền não.

Vũ Sinh nghi hoặc nhìn Hoắc Ngạn, tại sao đột nhiên y lại để ý đến vấn đề này?

“Nói cho ta biết.....” Lúc Hoắc Ngạn mở miệng muốn hỏi cái gì đó thì...

“Lão gia, chính ngộ tế tổ nên bắt đầu chuẩn bị!” Hạ nhân ở ngoài cửa làm hết phận sự nhắc nhở.

“Đã biết.” Hoắc Ngạn giương giọng trả lời, sau đó, “Đi tế tổ trước, còn lại chuyện này nói sau.”

Hoắc Ngạn buồn bực xuất môn, nếu không phải đại bá phụ cố ý gửi thư dặn dò, y mà thêm để ý đến đám quỷ kia có nơi đón lễ mừng năm mới hay không ư!

Đợi cho các nghi thức chấm dứt thì trời đã tối rồi, sau đó chính là lễ mừng năm mới. Tiếng pháo rộn ràng vang lên, tiếp theo chính là đón giao thừa.

Hoắc Ngạn lười kéo Vũ Sinh chuẩn bị trở về phòng, lại bị đương gia của một tư gia ngăn cản.

“Gia chủ còn phải đón giao thừa a.” Người nọ nghĩ Hoắc Ngạn quên nên hảo tâm nhắc nhở.

“Không phải có người ở đây rồi sao?” Hoắc Ngạn dừng lại cước bộ.

“Nhưng vẫn phải do gia chủ ngài dâng hương a?” Trước đây đều là do Hoắc Bái Đình chủ trì tế tổ, cho nên tự nhiên đón giao thừa người dâng hương cũng là hắn. Năm nay.....

“Họ Hoắc không phải chỉ có một mình ta đi?” Hoắc Ngạn khẩu khí không tốt, “Ai muốn đi dâng hương thì cứ đi đi.”

Hoắc Ngạn lười kéo Vũ Sinh bước nhanh trở lại Trúc Hiên, sau khi vẫy lui bọn nha hoàn, quay đầu liền hỏi: “Người đang trốn tránh ta?”

Hôm nay từ lúc bắt đầu xuất môn, Vũ Sinh liền bảo trì khoảng cách hai bước với Hoắc Ngạn, ngay cả trong tiệc tối, hai người không thể không ngồi cùng nhau Vũ Sinh cũng tận lực rời xa Hoắc Ngạn.

“Không có.” Vũ Sinh phủ nhận.

“Thì phải là không muốn tới gần ta lâu?” Hoắc Ngạn híp lại hai mắt.

“Ta, không phải.” Vũ Sinh thói quen tính ở trước mặt Hoắc Ngạn cúi đầu.

“Nhìn ta nói chuyện.” Hoắc Ngạn nâng cằm Vũ Sinh lên, “Hôm nay vì cái gì cách ta xa như vậy?”

Vũ Sinh không nghĩ ra Hoắc Ngạn vì cái gì ở đêm trừ tịch lại muốn cùng hắn gần gũi, bình thường ngày trọng yếu như vậy mọi người không phải buông chuyện cá nhân không quan trọng trước sao?

“Sẽ bị người khác nghị luận.” Vũ Sinh vẫn là chịu không nổi cảm giác áp bách đến từ Hoắc Ngạn, thùy hạ mi mắt trả lời.

“Chỉ là nguyên nhân này?” Hoắc Ngạn không tin truy vấn. Y không rõ nhân ngôn toái ngữ đối Vũ Sinh tạo thành thương tổn như thế nào.

Nghĩ đến những lời đã thương người kia, Vũ Sinh lấy hết dũng khí mở miệng, “Lão gia thôi ta đi!”

“Vì cái gì?” Hoắc Ngạn khắc chế dục vọng muốn rống giận của chính mình, nhưng y biết chỉ cần y rống đi ra, y liền không nhận được đáp án mình muốn biết.

“Lão gia đã báo thù xong rồi, không cần ta nữa.”

“Ta nói rồi, đời này ngươi đừng mơ tưởng rời đi Hoắc gia, rời đi ta.” Hoắc Ngạn tin tưởng chính mình hiện tại có thể phun ra lửa. Nguyên vọng suốt hai mươi năm qua là báo được thù, nhưng sau khi báo được đại cừu, Hoắc Ngạn phát hiện chính mình đột nhiên không còn mục đích sống. Y bắt đầu mê mang, may mắn chuyện hiệu buôn làm cho y bận rộn một trận. Nhưng mà công việc có nhiều bao nhiêu thì cũng đến lúc làm xong, y lại mở mắt như trước. Ngày đó y cùng Trác Anh đi ra thư phòng, nhìn thấy người này mới nhớ tới chính mình còn có một mục tiêu khác – đó là làm cho người này thuộc về y, vì y mà nỗ lực. Có mục tiêu mới, điều này làm cho y thật khó chịu khi tâm niệm mà hắn lại không nằm trong tầm chú ý của y.

“Ta đây sẽ không rời đi Hoắc gia, cũng không rời đi ngài.” Vũ Sinh không có giấy giụa liền thỏa hiệp. Vũ Sinh thầm nói với chính mình: Nếu y không muốn cho mình rời đi, vậy thì mình liền ở lại Hoắc gia cho đến khi y nguyện ý cho mình rời đi.

“Kia vì cái gì muốn ta thôi người?” Lần này đối lại Hoắc Ngạn không nghĩ ra.

“Ta có thể làm nô làm phò, có thể vãn hầu hạ ngài, chỉ là thỉnh ngài không cần để ta làm thê tử của ngài nữa.” Vũ Sinh khẩn cầu.

“Hình như những lời giống thế này trong đêm động phòng ngươi cũng từng nói qua? Không làm thê tử của ta, ta còn có thể ôm người như vậy sao?” Nói xong Hoắc Ngạn liền nắm lấy eo nhỏ của Vũ Sinh, đưa hắn ôm vào trong lòng.

“Ách?”

Không đợi Vũ Sinh kịp phản ứng, Hoắc Ngạn lại hỏi, “Không làm thê tử của ta, ta còn có thể thân người như vậy sao?” Nói xong liền vuốt ve người trong lòng.

“Ngô..... Không thể.” Vũ Sinh chống đỡ.

“Không thể? Vậy ta đây vì cái gì phải bỏ qua cơ hội có thể đúng lý hợp tình đụng chạm người, hôn môi người?” Hoắc Ngạn thản nhiên hỏi.

Vũ Sinh giật mình trừng lớn hai mắt, hắn thật không ngờ Hoắc Ngạn lại muốn đối hắn làm chuyện thân mật như vậy.

“Ta chẳng lẽ không có nói cho người biết? Ta nghĩ cùng người đi chu công chi lễ, không phải bởi vì trả thù cũng không phải bởi vì trừng phạt.” Hoắc Ngạn ở bên tai Vũ Sinh nói.

“Nhưng, nhưng ta là nam!” Vũ Sinh lúng túng trả lời.

“Thì tính sao?” Hoắc Ngạn vẫn thản nhiên.

“Cái kia, cái kia hắn là cùng thê tử làm mới đúng đi?”

“Người chính là thê tử của ta!” Hoắc Ngạn nhắc nhở Vũ Sinh về thân phận của hắn.

“Này.....” Vũ Sinh không biết nói gì để chống đỡ. Bọn họ đã lạy thiên địa, đúng thật là vợ chồng.

“Không nói? Chúng ta đây tiếp tục!” Hoắc Ngạn không muốn lại buông tha cho cơ hội có thể tận tình nhấm nháp ngọt ngào.

“Nhưng mà, chu công chi lễ không phải chỉ có nam nữ mới có thể làm sao?” Vũ Sinh còn ngây thơ khi nghĩ nam nhân chỉ khi đối nữ tử mới có thể động dục.

“Nam nhân cùng nam nhân cũng có thể làm.” Hoắc Ngạn cảm thán khi bé quá hồn nhiên, “Lúc động phòng chúng ta không phải đã làm sao?”

Cái gì? Đó là chu công chi lễ? Vũ Sinh đơn thuần vẫn nghĩ đến đó là Hoắc Ngạn đang trừng phạt hắn, là một trong các hình thức phạt mà thôi.

Biểu tình của Vũ Sinh đã tinh tường nói cho Hoắc Ngạn biết là hắn không hiểu. Hoắc Ngạn thở dài, bẻ gả cho y đã sắp gần một năm, lại thuần khiết giống như tờ giấy trắng như trước, “Xem ra là ta quá sơ suất, không làm tròn nghĩa vụ của một trượng phu.”

Y muốn làm cái gì? Vũ Sinh khẩn trương nhìn Hoắc Ngạn

35. Chương 34: Đón Giao Thừa

Y muốn làm cái gì? Vũ Sinh khẩn trương nhìn Hoắc Ngạn.

“Đừng sợ, ta sẽ không làm người đau nữa đâu.” Hoắc Ngạn ngữ khí mềm nhẹ trấn an Vũ Sinh.

Vũ Sinh đang khẩn trương nên chỉ nghe mỗi một chữ “đau”, vì thế thân thể cứng ngắc, động cũng không dám động.

Xem ra hoàn toàn ngược lại a! Hoắc Ngạn lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve phía sau vành tai mẫn cảm của Vũ Sinh, “Đừng sợ ta, ả?”

Vũ Sinh không dám động, sợ chọc giận Hoắc Ngạn, cũng không dám thở mạnh mặc cho hành động của Hoắc Ngạn.

“Ngoan, nhắm mắt lại. Nhắm mắt lại sẽ không sợ hãi.” Hoắc Ngạn ở bên tai Vũ Sinh thổi khí, sau đó khẽ cắn vành tai hắn, hôn nhẹ hai má, rồi tinh tế nhắm nhấp đôi môi anh đào thơm ngọt kia.

Vũ Sinh thuận theo nhắm hai mắt lại, đôi hàng mi dài run run tỏ rõ hắn vẫn sợ hãi như trước.

“Sinh nhi, đừng sợ ta, đừng sợ ta,.....” Hoắc Ngạn nói một câu lại ngay trên môi Vũ Sinh khinh trác một chút.

Lời nói giống như ma chú cùng mềm nhẹ hôn môi, Vũ Sinh dần dần mất thần trí, phóng nhiên thân thể.

Phản ứng của Vũ Sinh cho Hoắc Ngạn thật lớn cổ vũ, Hoắc Ngạn làm càn dùng lưỡi khiêu khích bé đang thẹn thùng. Sau một trận liếm dục, dây dưa, Vũ Sinh chỉ có thể dựa vào trong lòng Hoắc Ngạn.

“Đem chính mình cho ta, Sinh nhi.” Hoắc Ngạn ti tiện thừa dịp Vũ Sinh thất thần liền đưa ra yêu cầu.

Lời nói của Hoắc Ngạn làm cho Vũ Sinh đang sa vào cảm giác phù phiếm bồng tĩnh, y nói cái gì? Vũ Sinh hơi hoảng sợ nhìn Hoắc Ngạn.

Không cho bé có cơ hội cự tuyệt, Hoắc Ngạn cúi người ôm lấy Vũ Sinh đi về phía giường.

Cảm giác được dưới thân đệm chăn mềm mại, Vũ Sinh bắt đầu giãy giụa, “Không cần -!”

Ngăn chặn tay chân Vũ Sinh, Hoắc Ngạn mới có cơ hội mở miệng, “Đừng sợ, Sinh nhi, ta không hề lộng thương người.” Nhưng Vũ Sinh lại hoàn toàn không nghe thấy tiếp tục giãy giụa, bắt đặc dĩ Hoắc Ngạn đành đem toàn bộ thân thể phục trên thân hình tinh tế đang không ngừng vận vẹo.

Khi thân thể hai người tiếp xúc, Vũ Sinh đành chỉ giãy giụa, thế nhưng thất thần không ngừng lặp lại hai chữ –“Cầu người”.

Tim Hoắc Ngạn giống như bị người hung hăng chém một nhát, y đối bé thương tổn thật sự sâu như vậy sao?

“Sinh nhi ngoan, ta chỉ là muốn hôn nhẹ người, sẽ không làm cái gì khác, ngoan, mau hoàn hồn đi.” Hoắc Ngạn buông ra áp chế đối với Vũ Sinh, ngồi ở mép giường, sau đó đem người ôm vào trong ngực nhẹ nhàng khuyên giải an ủi.

Không biết qua bao lâu Vũ Sinh mới hồi phục tinh thần lại. Sau đó phản ứng đầu tiên của hắn chính là từ trong lòng Hoắc Ngạn thoát đi.

“Đừng nhúc nhích, làm cho ta ôm ngươi một lát.” Hoắc Ngạn phản ứng không chậm kiềm chặt eo nhỏ của Vũ Sinh, “Làm cho ta ôm ngươi thêm chút nữa, ta sẽ không làm gì khác.”

Hoắc Ngạn cam đoan ngăn trở động tác thoát đi của Vũ Sinh, làm cho hắn ngoan ngoãn ngồi ở trong lòng mình.

Ấm áp ôm ấp, sau khi mẫu thân qua đời cũng không còn, Vũ Sinh dần dần cảm thấy thoải mái trong vòm ngực rộng lớn. Phát hiện Hoắc Ngạn thật sự hết lòng tuân thủ lời hứa, không có làm bất cứ hành động gì khác, mệt mỏi cả ngày hắn chậm rãi buông xuống đề phòng nặng nề ngủ.

Phát hiện bé ở trong lòng chính mình say giấc, Hoắc Ngạn thoáng mỉm cười. Tiểu tử này đúng thật là không có tinh thần cảnh giác gì cả, thế nhưng ở trong lòng người mới vừa tính ăn hắn luôn ngủ đến hương vị ngọt ngào như thế. Hắn liền như vậy tin tưởng chính mình hết lòng tuân thủ lời hứa, không hề làm gì khác sao?

Hoắc Ngạn thật cao hứng chính mình được vật nhỏ tín nhiệm, nhưng lập tức y lại nhắm đôi mi. Ngày thường, Vũ Sinh nhất gan dụ ngoan sẽ thuận theo mỗi một yêu cầu của y, mặc kệ là hợp lý hay là vô lý, nhưng vừa rồi hắn lại cự tuyệt chính mình yêu thương, có thể thấy hắn đối giường sự là cỡ nào sợ hãi.

Đều do chính mình mang đến cho bé hai lần kinh nghiệm quá mức không xong, nay muốn bé cam tâm tình nguyện sợ là có chút khó khăn. Y nên làm như thế nào đây?

36. Chương 35: Chúc Tết

Cho đến khi trời gần sáng, bọn nha hoàn đến gõ cửa, Hoắc Ngạn mới phát hiện chính mình ôm Vũ Sinh ngồi suốt đêm.

Hoắc Ngạn cúi đầu nhìn đến thấy bé đem mặt chôn ở trước ngực mình ngủ say sưa, liền nhẹ nhàng đem Vũ Sinh đặt xuống giường. Vũ Sinh tựa như đứa trẻ mới sinh, vừa chạm lưng đến đệm giường liền tỉnh lại.

“Nếu không muốn ngủ, liền đứng lên sớm một chút đi, như thế này sẽ có người đến chúc tết.” Hoắc Ngạn ôn nhu hồng Vũ Sinh thoạt nhìn có chút sương mù.

“Lão gia!” Vũ Sinh mơ hồ nhìn Hoắc Ngạn trong chốc lát mới mạnh ngồi dậy kêu.

“Lại đây rửa mặt đi.” Hoắc Ngạn hảo ý định vươn tay kéo lấy Vũ Sinh một phen.

Ai ngờ Vũ Sinh nhìn thấy tay Hoắc Ngạn vươn tới liền theo bản năng lui một chút, do dự trong chốc lát mới đưa tay chính mình phóng tới lòng bàn tay dày to của Hoắc Ngạn.

“Vũ Sinh phụ thân, chúng ta vội tới dập đầu với người đây!” Người chưa tới tiếng đã tới trước, Hoắc Quân Tư ở trên hành lang gấp khúc bắt đầu kêu.

Nghe được thanh âm kia Vũ Sinh nhanh chóng thu hồi tay lại, đi ra ngoài, mở cửa liền nhìn thấy bảy khuôn mặt tươi cười. Được đại ca ôm Quân Kỳ vừa nhìn thấy Vũ Sinh liền vận vẹo tiểu thân thể, nộn nộn kêu: “Phụ thân, ôm một cái.”

Vũ Sinh cười tiếp nhận Quân Kỳ phì đô đô, sau khi tiếp đón bọn nhỏ vào nhà, quay đầu hỏi Quân Tướng: “Tối hôm qua tại sao không đến tìm ta cùng nhau đón giao thừa?”

Quân Tướng chỉ mỉm cười trả lời: “Đệ đệ muội muội tuổi còn nhỏ không thể thức đêm, liền ngủ sớm, không có đón giao thừa.”

“Ai nói..... Ngô.....” Tiểu Tư định mở miệng nói chuyện, nhưng vừa mới nói hai chữ đã bị Tiểu Niệm bên cạnh bưng kín miệng.

“Cha, chúng ta vội tới ngài cùng Vũ Sinh phụ thân dập đầu.” Quân Tướng thấy Hoắc Ngạn ngồi ở bàn tròn liền thu liễm tươi cười, nghiêm túc nói.

“Vũ Sinh phụ thân?” Hoắc Ngạn nhíu mày, bộ dáng Vũ Sinh gầy teo nhỏ thoát nhìn cũng chỉ mười ba mười bốn tuổi, lại bị một đứa nhỏ tám tuổi gọi “phụ thân”..... Này cũng không trách khi Hoắc Ngạn nhíu mày, bởi vì thoát nhìn thật sự là rất quái dị!

“Lão gia không thích?” Vũ Sinh cẩn thận hỏi, “Vậy cho bọn họ bảo ta ca ca đi, thoát nhìn có vẻ giống.....” Hắn thật tình hy vọng bọn nhỏ có thể bảo hắn “ca ca”, kêu vậy, hắn có thể tưởng tượng như đệ đệ còn tại bên cạnh chính mình.

“Hoang đường!” Hoắc Ngạn trực giác phản đối, con cái y kêu Vũ Sinh “ca ca”, vậy thì hai người bọn họ là quan hệ gì chứ? “Cứ kêu ‘phụ thân’ đi!”

Sau khi Quân Tướng lên tiếng, liền dẫn đệ đệ muội muội cung kính quỳ xuống, ngay cả Quân Kỵ ít tuổi nhất cũng không ngoại lệ. “Chúc cha cùng Vũ Sinh phụ thân Phúc Thọ an khang, sống lâu trăm tuổi!” Bọn nhỏ cùng kêu lên rồi dập đầu ba cái.

“Ân, đứng lên đi, Bích Tình đem tiền mừng tuổi phân cho bọn họ.” Hoắc Ngạn đối những đứa con chính mình cũng khó có vẻ tươi cười, chỉ là thần nhiên phân phó.

“Năm ngộ càng đều qua (cái nì ta hem hiểu cho lém), tại sao còn phải dập đầu chứ?” Vũ Sinh đỏ mặt. Hắn niên kỷ như vậy sao có thể để người khác dập đầu với hắn chứ? Năm rồi hắn còn dập đầu trước cha cùng Nhị nương, sau đó cha sẽ cho hắn một bao lì xì tiền mừng tuổi, tuy rằng luôn bị Nhị nương lấy lại, nhưng sau dập đầu là cho tiền mừng tuổi hắn vẫn biết đến. Hiện tại làm sao bây giờ? Hắn căn bản không có bạc a!

“Bích Tình, ngay cả phần của Sinh nhi cũng phân cho bọn họ.” Nhìn ra bé khốn quẫn, Hoắc Ngạn bất động thanh sắc thay hắn giải vây.

Nghe lời Hoắc Ngạn nói mặt Vũ Sinh càng đỏ hơn, xấu hổ gục đầu xuống.

Không nghĩ tới chính mình hảo tâm chẳng những không đổi lấy ánh mắt cảm kích của người này, ngược lại làm cho hắn càng thêm xấu hổ, Hoắc Ngạn cảm thấy thật không còn mặt mũi. Y bao lâu đã làm loại hành động sẵn sóc này? Dĩ nhiên là tự làm mình mất mặt!

“Ta đi tiếp khách.” Hoắc Ngạn đứng lên tuyên bố, nhìn thấy Vũ Sinh không có ý bồi y cùng đi, oán hận phát tay áo ly khai.

Vũ Sinh mê hoặc nhìn phương hướng Hoắc Ngạn ly khai, giống như đang hỏi: Lão gia tức giận, vì cái gì?

Quân Tướng thở dài, người này thật “ngu ngốc” a, “Cha muốn người bồi hắn cùng đi!”

“Vì sao? Ta cái gì cũng đều không hiểu!” Vũ Sinh bất khả tư nghị hỏi.

Quân Tướng trả lời hắn là một tiếng thở dài.

“Còn chưa ra tháng giêng không cần thở dài, nếu không sẽ sầu suốt một năm!” Vũ Sinh đứng đắn cảnh cáo.

May mắn người này luôn có trách nhiệm làm cha, bằng không nó thật sự sẽ sớm sinh tóc bạc thôi! Hoắc Quân Tướng cảm khái, bất quá nó thông minh không nói ra khỏi miệng, bằng không người này lại truy vấn vì sao.

Nói đến Hoắc Ngạn, sau khi cảm giận rồi đi liền nghiêm mặt đi vào Vọng Tùng Thính, các khách nhân thấy trên mặt gia chủ lãnh khốc lại thêm một tầng hàn băng liền vội vàng chúc tết vài câu rồi tự tìm lý do mà rời đi.

Chúc tết, đó là các đối tác làm ăn thương lui tới bái phỏng ân cần thăm hỏi lẫn nhau. Bị Vũ Sinh liên tiếp né vài ngày, sắc mặt Hoắc Ngạn không chút gì hoà nhã dành cho khách tới chơi.

Lại một lần nữa tiến bước các vị khách bị sắc mặt hắc ám của Hoắc Ngạn dọa lui, Trác Anh không phải không có trêu chọc nói: “Người gần đây có bất mãn?” Khi chỉ còn lại hai người bọn họ chính là quan hệ anh em bà con cho nên không hề dùng kính ngữ.

Bị nói trúng tâm sự sắc mặt Hoắc Ngạn càng tối.

Sẽ không là thật đi, ‘Người gần đây không phải đều ở Trúc Hiên qua đêm sao?’ Trác Anh hỏi thăm.

“Hừ, hừ vì trốn ta có thể ở nhà vệ sinh nghỉ ngơi đến nửa đêm!” Hoắc Ngạn tức giận rồi cuộc tìm được nơi phát tiết, oán hận nói.

“Phốc –” Trác Anh không chút hình tượng phun ra nước trà trong miệng, “Khụ, khụ khụ, người là nói Vũ Sinh?” Trác Anh sau khi thuận khí liền truy vấn.

Hoắc Ngạn tức giận liếc mắt trừng Trác Anh một cái, “Ngoại trừ hừ ra còn có thể là ai?”

Nguyên lai là từ đêm trừ tịch Hoắc Ngạn về lại Trúc Hiên. Mới đầu, Vũ Sinh nghĩ đây chỉ là ngẫu nhiên, dù sao Trúc Hiên là phòng ngủ gia chủ, Hoắc Ngạn cũng sẽ ngẫu nhiên trở về, vì thế tìm mọi biện pháp kéo dài thời gian trở về phòng, có một đêm liền lấy cớ ăn không tiêu ở nhà vệ sinh đợi nửa canh giờ. Nếu không phải Hoắc Ngạn đã nói trước, không cho phép hừ qua đêm bên ngoài, chỉ sợ Vũ Sinh sẽ ở bên ngoài suốt một đêm. Sau lại, Vũ Sinh phát hiện Hoắc Ngạn còn không có ý rời đi, hai người cũng chỉ có thể ngồi ở trước bàn nhìn nhau.

“Không thể nào? Vũ Sinh dụ ngoạn giống như con thỏ nhỏ, sao có thể nghĩ ra cái cách quỷ quái đó chứ?” Trác Anh bỏ qua không tin.

“Người là nói có người giúp hừ?” Hoắc Ngạn cúi đầu suy tư, này cũng không phải không có khả năng, nhưng mà sẽ là ai chứ?

“Nghĩ ra được cái cớ buồn cười như vậy nếu không phải người ngu ngốc thì chính là đứa bé ba tuổi!” Trác Anh chỉ là thuận miệng nói, không nghĩ tới lại nhắc nhở Hoắc Ngạn: Gần đây Vũ Sinh thường cùng bọn nhỏ một chỗ mỗi ngày!

“Ta nên đem hừ cùng bọn nhỏ cách ly!” Hoắc Ngạn cực đứng đắn nói, cũng suy nghĩ làm như vậy có thể dễ tính hơn.

“Này không phải là tối trọng yếu, quan trọng là Vũ Sinh vì cái gì lại muốn trốn người!” Trác Anh lựa chọn xem nhẹ lời nói của Hoắc Ngạn, y căn bản không có khả năng làm như vậy. Nếu Hoắc Ngạn để ý Vũ Sinh sẽ biết hừ cỡ nào thích mấy đứa nhỏ kia, nếu không thèm để ý....., vậy thì y sẽ không sắc mặt hắc ám, dọa chạy vô số kẻ khách nhân như vậy.

Vũ Sinh vì sao phải trốn y? Ngoại trừ sợ hãi giường sự ra còn có nguyên nhân gì khác sao?

37. Chương 36: Hội Đèn Lồng

“Người nói Sinh nhi vì sao muốn trốn tránh ta?” Hoắc Ngạn không để ý lắm hỏi, bé sợ y chỉ đơn giản bởi vì y rất thô bạo.

“Bắt đầu từ khi nào thì hừ trốn tránh người?” Trác Anh không đáp mà hỏi lại.

Từ khi nào ư? Sau đêm trừng phạt đó bọn họ còn từng ngồi cùng nhau xem sổ sách, tựa hồ là từ ngày ở trên đường bị người khác khoa tay múa chân chỉ trích, Sinh nhi không đến thư phòng nữa, chỉ đi hai lần là vì mấy lão già kia cầu tình. Chẳng lẽ.....?

“Sinh nhi sợ không phải ta, mà là nhân ngôn toái ngữ bên ngoài?” Hoắc Ngạn cảm thấy bất khả tư nghị.

“Vũ Sinh không nên sợ sao? Tích huỷ tiêu cốt!” Trác Anh vẻ mặt đứng đắn nói. Từ lúc gã đi mua Vũ Sinh đã nghĩ đến sẽ có một ngày như vậy, nếu Vũ Sinh rời đi Hoắc gia, chờ đợi hừ không phải là kết cục chết già. Tuy rằng hiện tại mọi người dần dần quên đề tài này, nhưng khó đảm bảo không có người lại đem chuyện này khơi dậy thêm lần nữa.

“Ta sẽ không để cho người khác thương tổn hần.” Mặt Hoắc Ngạn giống như đang nói đến cái gì đó rất đáng sợ.

“Đó là bởi vì hần hiện tại vẫn là chủ mẫu Hoắc gia, nếu có một ngày hần không phải thì sao?” Trác Anh có chút khiêu khích hỏi, gã muốn bảo hộ tiểu tử nhỏ gầy kia.

“Ta nói rồi sẽ không tha hần rồi đi.” Hoắc Ngạn nghiêm mặt cường điệu.

“Muốn có sao? Vậy thì kết cục của hần càng thảm hại hơn, thất thân, thất tâm, thất thể diện.”

Muốn có? Y từng nói qua như vậy, nhưng hiện tại thì sao? Mặc dù ta không còn để ý hần, ta cũng sẽ cho hần một toà biệt viện, phụng dưỡng hần đến già.” Hoắc Ngạn lãnh khốc nói, mặc dù y biết Vũ Sinh ở trong lòng y không phải chỉ từ “muốn có” là có thể hình dung.

“Kia thật đúng là cảm ơn người a, Hoắc lão gia!” Trác Anh nói móc, gã biết Hoắc Ngạn nếu muốn ngăn chặn những lời này không phải làm không được, nhưng y lại không tích cực nghĩ biện pháp..... Xem ra ông nhìn lầm rồi, Hoắc Ngạn không có để ý Vũ Sinh giống như trong tưởng tượng.

“Không cần, Sinh nhi là người của ta!” Hoắc Ngạn nhắc nhở Trác Anh, gã đối Vũ Sinh quan tâm quá mức. Y không nghĩ đem Vũ Sinh cấp cho bất luận kẻ nào, anh em bà con cũng không được.

“Ta nghĩ hần còn không có thừa nhận đi?” Trác Anh nhìn thấy sắc mặt Hoắc Ngạn thay đổi, biết là chính mình đoán đúng rồi, “Lão gia, tiểu nhân cáo lui.”

“Đứng lại.” Hoắc Ngạn gọi lại Trác Anh muốn rời khỏi, “Ta sẽ làm cho hần thừa nhận! Hiện tại người đi đem sổ thực phẩm còn lại trong lễ mừng năm mới phân hết cho bọn khát cái, nói là ý của Sinh nhi.”

Đưa lưng về phía Hoắc Ngạn, Trác Anh hơi hơi gờ lên khoe miệng, thì ra Hoắc Ngạn đối Vũ Sinh không phải một chút tình ý cũng không có a! “Lão gia, cho người một lời khuyên – mưa dầm thấm đất.” Nếu Vũ Sinh có thể làm cho Hoắc Ngạn yêu thích hần, như vậy lưỡng tình tương duyệt sẽ là kết quả rất tốt.

Không phải là đang từng chút từng chút chậm rãi giữ lấy tâm bé sao, vậy mà còn bày đặt khuyên với bảo. “Nhanh đi!” Hoắc Ngạn lớn tiếng thúc giục, nhưng trong thanh âm không còn giống như vừa rồi lạnh như băng.

Mưa lược tác chiến có, nhưng cụ thể nên thực thi như thế nào đây? Hoắc Ngạn suy nghĩ thật lâu. Nay bé đối y có thể trốn liên trốn, mặc dù không đến nỗi sợ như rắn rết nhưng tránh được càng xa càng tốt.

Ngày ngày trốn trốn tránh tránh, đảo mắt tháng giêng đã muốn gần nửa, ngày mai chính là tiết nguyên tiêu.

Thời điểm Hoắc Ngạn tiễn bước tân khách đã muốn là nguyệt thượng trung thiên. Mang theo men say Hoắc Ngạn đẩy ra cửa phòng đã đến ở nửa tháng.

“Lão gia.” Nghe thấy cửa phòng mở, Vũ Sinh giống như con thỏ nhỏ chần kinh từ trên ghế đứng phát dậy.

“Ân.” Hoắc Ngạn nương theo cơn say đi đến trước mặt Vũ Sinh khẽ vuốt hai má hần.

Vũ Sinh bị hành động này biến thành thẹn thùng không thôi, muốn rời khỏi lại sợ Hoắc Ngạn tức giận. “Lão gia ngài uống rượu?” Vũ Sinh chỉ có thể nói thế để hoá giải xấu hổ trước mặt.

“Ân.” Hoắc Ngạn hừ hừ đáp lời.

“Ngài nhất định say, mau đến tháp ngồi nghỉ ngơi một chút đi.” Nói xong Vũ Sinh đã định đến nâng Hoắc Ngạn.

Hoắc Ngạn cảm thấy Vũ Sinh bị ngọn nến ánh ửng đỏ khuôn mặt, thủy linh đôi mắt, đôi môi nhỏ nhắn đỏ bừng đến mê chết người. Mà bị dụ hoặc kết quả chính là Hoắc Ngạn liên hàm lấy môi anh đào đang hé ra hợp lại kia.

Vũ Sinh thuận theo tùy ý Hoắc Ngạn hôn môi. Mấy ngày nay, Hoắc Ngạn mỗi ngày đều hôn môi hần như thế, hần đã chuyển từ cảm giác khó có thể chịu được trở nên dần dần thích ứng.

Vừa hôn chấm dứt Hoắc Ngạn quyến luyến liếm liếm vài cái mới ám ách hỏi: “Ngày mai là tiết nguyên tiêu, muốn đi xem hoa đăng không?”

“Hoa đăng?” Vũ Sinh mơ hồ nhớ lúc nương còn tại thế, một nhà ba người bọn họ từng cùng đi hội đèn lồng, chỉ là lúc ấy tuổi quá nhỏ, sớm quên bộ dáng hoa đăng. Đến sau cũng chỉ khắp nơi trong mộng gặp qua hoa đăng xinh đẹp, bởi vì hắn có việc vĩnh viễn cũng làm không xong.

“Ân, còn có thể đoán đồ đèn, muốn đi không?” Hoắc Ngạn một bên hỏi một bên trộm hôn.

Muốn đi xem hoa đăng kia cùng trong mộng giống nhau hay không, nhưng mà..... “Không, không đi.” Vũ Sinh nhẹ nhàng lắc đầu cự tuyệt.

“Vì cái gì?” Hoắc Ngạn dừng lại động tác hôn trộm hỏi.

“..... Người rất nhiều.....” Vũ Sinh lúng ta lúng túng nửa ngày mới nói ra ba chữ.

Quả nhiên bị Trác Anh nói đúng rồi, cái mà bé sợ quả thật là nhân ngôn! Hiện tại nghĩ đến, tựa hồ từ lần đó bé không còn bước ra khỏi đại môn Hoắc phủ, liền ngay cả ở trong phủ cũng không đi đến nơi có nhiều người, ngoại lai tân khách lại tuyệt thiếu mặt mày rạng rỡ.

“Không sợ, có ta ở đây! Chúng ta chờ trời thật tối mới đi, sẽ không ai chú ý chúng ta.” Muốn bé đột phá khúc mắc thì trước hết nhất định phải làm cho hắn không hề sợ hãi đám đông, cho nên Hoắc Ngạn nhẹ giọng khuyên giải.

“Nhưng mà còn có đèn.....” Nhiều đèn lồng như vậy sẽ đem trên đường chiếu so với ban ngày càng sáng hơn đi? Như vậy hắn một thân dơ bẩn liền không chỗ che lấp! Vũ Sinh vẫn là do dự.

“Bọn nhỏ chắc là rất muốn đi?” Hoắc Ngạn lấy ra pháp bảo, đánh thẳng vào Vũ Sinh uy hiếp.

Bọn nhỏ quả thật có nói qua muốn đi xem hoa đăng, hôm nay lại năn nỉ Vũ Sinh cả ngày, “Ta.....”

Nhìn ra Vũ Sinh dao động, Hoắc Ngạn không ngừng cố gắng, “Đừng lo lắng, khi đó mọi người bận xem hoa đăng còn không kịp, lấy đầu ra thời gian mà chú ý tới chúng ta.”

Rốt cuộc, Vũ Sinh hạ quyết tâm dùng sức gật đầu một cái.

Vẫn là câu nói kia: Nghĩ là một chuyện, làm lại là một chuyện khác.

Mặc dù Vũ Sinh đã hạ quyết tâm cùng với bọn nhỏ cùng đi xem đăng, nhưng khi hắn nhìn thấy đám người chật chội tham gia hội đèn lồng, hắn lại có chút lùi bước.

Mỗi khi nghe được có người khe khẽ nói nhỏ, tâm Vũ Sinh sẽ khẩn trương, cánh tay ôm Quân Kỳ cũng dần dần buộc chặt, cho đến khi vật nhỏ trong lòng hắn rốt cuộc chịu không nổi, “Phụ thân, đau đau.”

“Á, thật xin lỗi.” Vũ Sinh cuống quýt buông Quân Kỳ, “Cái kia, ta.....” Muốn nói ta nghĩ đi về trước, nhưng nhìn thấy ánh mắt chờ mong của bọn nhỏ, nói đến bên miệng lại biến thành “Chúng ta tiếp tục đi dạo thôi.” Vũ Sinh nắm tay nhỏ bé của Quân Kỳ muốn đi tiếp lại bị người từ phía sau kéo lấy cánh tay.

“Không muốn xem cũng đừng miễn cưỡng. Trác Anh, người mang bọn nhỏ đi xem đi.” Hoắc Ngạn phân phó xong liền dắt Vũ Sinh đi trở về xe ngựa. Bộ dáng bé rõ ràng sợ hãi lại còn cường chống đỡ làm cho y hối hận vì đã đề nghị đi ngắm đèn.

Bởi vì hội đèn lồng người nhiều lắm, xe ngựa chỉ có thể đứng ở góc hẻo lánh rồi xa hội đèn lồng. Ven đường người đến người đi, Vũ Sinh bị người nhìn không được tự nhiên, liền nhẹ nhàng né tránh cánh tay hy vọng Hoắc Ngạn buông ra hắn. Nhưng Hoắc Ngạn như là không hiểu, ngón tay càng buộc chặt nhanh hơn cước bộ.

Hai người vừa lên xe ngựa không bao lâu, chợt nghe thấy bên ngoài có đứa nhỏ kêu, “Cha, không tốt.”

“Dường như là thanh âm Cẩn nhi.” Vũ Sinh vén lên rèm cửa, quả nhiên, từ xa xa chạy tới đúng là Hoắc Cẩn cùng hai tiểu muội muội của nó.

Vũ Sinh cuống quýt nhảy xuống xe đón hỏi, “Xảy ra chuyện gì?”

38. Chương 37: Gặp Tai Kiếp

“Xảy ra chuyện gì?”

“Cha, phụ thân,” Hoắc Cẩm thuận khí, “Là Tiểu Tư cùng Tiểu Niệm không thấy.”

“Sao lại thế? Mới trong chốc lát, bọn họ.....” Vũ Sinh có chút kích động, nơi này có nhiều người như vậy, nếu đi lạc làm sao tìm a?

Hoắc Ngạn vỗ vỗ vai Vũ Sinh, ngừng hẳn nói năng lộn xộn, “Bọn họ tại sao lại không thấy? Không thấy ở đâu? Trác Anh đâu?”

Hoắc Cẩm hít sâu, một hơi nói ra: “Sau khi ngài cùng Vũ Sinh phụ thân rời khỏi, Trác thúc thúc liền mang chúng con đi tới phía trước, nhưng thúc thúc một mình không thể chiếu cố hết bảy đứa chúng con, Tiểu Tư Tiểu Niệm lại nghịch ngợm liên tiếp chui về phía trước, không biết khi nào thì lạc mất. Trác thúc thúc cùng ca ca đã đi tìm, ca ca muốn con trước mang bọn muội muội tới tìm hai người.”

“Ồ nháo, nếu các người lại lạc mất thì làm sao bây giờ?” Hoắc Ngạn càng nghe càng nhíu mày, cuối cùng nhẹ giọng: “Các người về trên xe trước, xa phu, người theo ta đi tìm người.” Vì không muốn người khác chú ý, bọn họ lần này xuất hành không mang theo nhiều người, ngoại trừ xa phu ra chính là Trác Anh mặt dày mày dạn cùng theo.

“Ta và các người cùng đi.” Vũ Sinh giữ chặt ống tay áo Hoắc Ngạn yêu cầu.

“Người lưu lại nhìn xe ngựa cùng mấy cô nương này.” Hoắc Ngạn cự tuyệt, bé nếu có thể đi tìm người thì vừa rồi bọn họ không tắt về đây trước. Không cho Vũ Sinh có cơ hội nói chuyện, Hoắc Ngạn liền cùng xa phu bốn ba về hướng đám người chật chội.

Nhìn Hoắc Ngạn cùng xa phu biến mất trong đám người, Vũ Sinh có thể làm chính là cùng vài tiểu cô nương ngồi ở trong xe chờ tin tức.

Đám người rộn ràng nhốn nháo dần dần tan, các tiểu cô nương đã bắt đầu ngủ gà ngủ gật, trong góc hẻo lánh càng thêm im lặng, tĩnh lặng đến ngay cả tiếng hít thở nghe đều vang dội như vậy.

Ngay khi Vũ Sinh nhận không được muốn đi tìm bọn họ —

“Các người buông, lão khốn kiếp, không biết xấu hổ.....”

“Vũ Sinh phụ thân, thanh âm gì vậy?” Hoắc Cẩm tỉnh táo lại, có chút sợ hãi hỏi.

“Đừng sợ, ta đi nhìn xem.” Vũ Sinh cảm thấy thanh âm kia có chút quen thuộc, hẳn muốn đi xem có phải là người hắn quen biết hay không.

“Không cần, nếu người xấu làm sao bây giờ?” Hoắc Cẩm ôm lấy cánh tay Vũ Sinh kiên trì không buông.

“Ta phải đi nhìn xem, không có việc gì.” Đấy lòng có thanh âm nói với Vũ Sinh là nhất định phải đi nhìn xem, cho nên Vũ Sinh giẫy khởi tay Hoắc Cẩm, xuống xe hướng nơi có thanh âm đi đến.

Đi vào ngõ nhỏ, Vũ Sinh liền thấy nơi thanh âm phát ra: Vài đại hán trắng kiện bắt được một nam hài sáu bảy tuổi hướng bên này đi tới.

“Lão không biết xấu hổ, đều có thể làm gia gia ta, không đúng, ông nội của ta còn sống cũng không lớn tuổi như hắn! Thật không mặt mũi.....”

Tiếng nam hài không ngừng chửi bậy tại ngõ nhỏ yên lặng có vẻ phá lệ trong trẻo. Tiếp theo dưới ánh trăng sáng ngời, Vũ Sinh thấy rõ bộ dáng nam hài — “Vũ Tiêu!” Vũ Sinh kêu sợ hãi. Đúng vậy, tuy rằng trên mặt có chút bầm tím nhưng nhất định là đệ đệ hắn!

Nghe được tiếng Vũ Sinh kêu, tất cả mọi người sửng sốt một chút, lập tức Vũ Tiêu kêu to, “Ca ca, ca ca cứu ta.”

Nghe đệ đệ bảo bối cầu cứu, Vũ Sinh đương nhiên là liều lĩnh xông lên, “Buông đệ đệ!”

Bọn đại hán tất nhiên là sẽ không đem lời của Vũ Sinh nghe lọt trong tai, một người liền chặn đứng động tác của Vũ Sinh đang đánh về phía đệ đệ.

“Ai, thật sự là nhiệt tình a! Đến, làm cho đại gia nhìn một cái.” Đại hán một tay bắt lấy Vũ Sinh, một tay nâng cằm hắn lên.

“Đừng bỉnh ca ca ta!”

“Đừng bỉnh ta!”

Huynh đệ hai người trăm miệng một lời quát lớn, nhưng mà không nghĩ tới cái này càng phát ra kích thích đại hán. “Không nghĩ tới tiểu mỹ nhân mạnh mẽ thế nhưng còn có một ca ca xinh đẹp như vậy, tuy rằng tuổi lớn một chút, nhưng khẳng định là hàng không tồi, lần này thật sự là buồn bán lời.” Nói xong đại hán đem tay đang nắm cằm Vũ Sinh dời về phía đầu vai mảnh khảnh, còn ý đồ tiến vào bên trong áo chiếm càng nhiều tiện nghi.

“Không được dùng tay dơ bẩn của ngươi bỉnh ca ca ta.” Vũ Tiêu giãy giụa lợi hại hơn.

“Ha ha, làn da ca ca của tiểu tử ngươi vừa trơn vừa mịn, hấp tay của ta không buông này!” Đại hán tựa hồ thật vui vẻ, “Các huynh đệ, tiểu mỹ nhân này là luyện đồng mà Vương lão gia coi trọng, chúng ta không thể bỉnh, nhưng đại mỹ nhân này không có chủ nhân, coi như là thưởng cho các huynh đệ chúng ta, thay phiên nhau vui vẻ được không?”

“Hảo, chúng ta nghe đại ca!” Bọn đại hán đều hưởng ứng.

“Vậy thì lần đầu tiên của đại mỹ nhân liền về ta!”

“Không cần, không nên đụng ta!” Bọn họ muốn làm cái gì? Vì sao lại ở bên ngoài thoát quần?

Ngay lúc Vũ Sinh còn chưa hiểu bọn đại hán muốn làm cái gì, miệng đại hán đầu lĩnh đã áp về hướng Vũ Sinh, “Không cần!” Vũ Sinh nghiêng mặt né tránh. Hiếm hiếm né tránh lang hôn, thân mình Vũ Sinh đã bị móng vuốt sói chiếm lĩnh.

“Tự lap ~” Quần áo Vũ Sinh bởi vì giãy giụa mà bị xé rách, lộ ra da thịt chung quanh xương quai xanh. Da thịt non mịn ở dưới ánh trắng lóng lánh trắng ngần sáng bóng, dẫn tới chúng sắc lang suýt nữa chảy nước miếng.

Vũ Sinh vội vàng lấy tay che khuất cảnh đẹp, “Ta, ta quen biết Hoắc lão gia, các ngươi nếu không nhanh thả ta cùng đệ đệ của ta, Hoắc lão gia sẽ không bỏ qua các ngươi!” Vũ Sinh lấy hết can đảm đe dọa những người trước mắt, người mà hắn quen biết là Hoắc Ngạn lợi hại nhất, chắc là có thể dọa được bọn họ đi?

“Hoắc lão gia? Người gian ác? Huynh đệ chúng ta cũng nhận được a, nhưng hắn biết chúng ta là ai a? Đại mỹ nhân, muốn dựa vào quan hệ cũng nên tìm cái nào thực tế hơn chứ!” Đại hán đầu lĩnh lơ đãng nói.

“Ta, ta thật sự quen biết Hoắc lão gia, ngươi, ngươi bỉnh ta một chút, hắn sẽ chặt đứt tay ngươi!” Vũ Sinh lắp bắp nói.

“Ha ha, ta đã đụng chạm rất nhiều đấy thôi, tại sao tay của ta còn ở trên người ta a?” Đại hán đầu lĩnh dường như khoe ra đem hai tay giơ lên trước ngực.

“Nga? Nói như vậy ngươi thừa nhận tay chính mình đã chạm qua hắn?” Một đạo thanh âm không thuộc bất luận kẻ nào trong bọn họ vang lên.

“Không riêng tay, miệng cũng chạm qua, ha ha.” Đại hán đắc ý không để ý tới chủ nhân của thanh âm.

“Phải không?” Thanh âm trầm thấp rõ ràng không khỏi hờn giận. “Ta muốn tay hắn.”

Ngân quang chợt lóe, đột nhiên nghe thấy tiếng kêu thảm thiết như heo bị chọc tiết.

“Phụ tặng hai phiên môi. Còn muốn thứ nào của hắn không?”

“Không cần!” Từ lúc đạo thanh âm thứ nhất vang lên, Vũ Sinh đã biết là Hoắc Ngạn đến đây, nhưng mà bộ dáng chật vật làm cho hắn không dám quay đầu, hiện tại nếu hắn không ra tiếng, chỉ sợ còn có nhiều cánh tay bị chặt đứt.

“Đa tạ, ngày khác trả lại người nhân tình này.” Hoắc Ngạn lạnh như băng nói xong, trời biết thân thể y sắp bị lửa giận thiêu đốt.

“Sau này còn gặp lại.” Người bên cạnh Hoắc Ngạn không nhiều lời, sau khi cáo từ liền xoay người đi vào ngõ nhỏ.

Hoắc Ngạn dùng áo choàng bao lấy Vũ Sinh quần áo không chỉnh, rồi mới hỏi mấy tên tráng hán: “Biết ta là ai không?”

Vài tên tráng hán nhìn thoáng qua, nuốt nước miếng, mới gật đầu một cái.

“Hắn là thê tử của ta, các người động hắn, đây là kết cục.” Hoắc Ngạn liếc mắt nhìn đại hán còn đang kêu gào một cái.

“Chúng ta không đụng chạm phụ nhân một đầu ngón tay, thật sự!” Bọn đại hán tranh nhau làm sáng tỏ.

“Các người vừa rồi có nghĩ tới đúng không?” Hoắc Ngạn đem Vũ Sinh che ở phía sau, “Các người nói ta nên làm như thế nào đây?”

39. Chương 38: Phân Phòng

“Các người nói ta nên làm như thế nào đây?” Thanh âm lạnh lẽo như đến từ địa ngục làm cho các tráng hán nhất thời mềm nhũn cả hai chân.

“Hoắc lão gia tha chúng ta lần này đi!”

Hoắc Ngạn định mở miệng bỗng nhiên cảm giác phần áo phía sau bị người nắm chặt. Vật nhỏ lại mềm lòng: “Tha các người? Có thể!”

Tựa hồ không dự đoán được người gian ác lại dễ dàng buông tha bọn họ như vậy, vài tên đại hán hai mặt nhìn nhau một trận mới vội vàng nói: “Tạ Hoắc gia, tạ Hoắc gia.....”

“Chậm đã!” Hoắc Ngạn mở miệng vào thời điểm mọi người nghĩ rằng đã tránh được một kiếp, “Muốn ta bỏ qua cho các người cũng được, nhưng các người phải hiểu được lí lẽ.”

Vài người có chút mờ mịt, nên hiểu chuyện như thế nào chứ?

Hoắc Ngạn ôm Vũ Sinh, “Người này là thê tử của Hoắc Ngạn ta, sinh là người của ta, tử là quỷ của ta, nhìn thấy hắn tựa như nhìn thấy ta, các người biết nên làm như thế nào rồi chứ?”

“Vâng vâng vâng, huynh đệ chúng ta về sau tuyệt không dám mạo phạm phụ nhân.”

Hoắc Ngạn khinh thường giống như đang cùng một đám cẩu nói chuyện, phất tay ý bảo bọn họ rời đi.

Vũ Sinh ở trong lòng Hoắc Ngạn nhẹ nhàng kéo kéo vạt áo y, nhỏ giọng nói, “Đệ đệ.”

Đệ đệ? Chính là người mà bé tâm tâm niệm niệm muốn rời khỏi y đi tìm? “Dừng lại, đem đứa nhỏ kia lưu lại.” Hoắc Ngạn mở miệng gọi lại mấy người muốn rời đi.

Một đại hán khúm núm nói, “Đứa nhỏ này là người mà Vương lão gia thành tây chăm trúng, Hoắc lão gia.....”

“Ca ca, lão gia gia kia thoát quần của ta, còn sờ tiểu kê kê của ta. Người nói cái kia là không thể để cho người khác sờ, ngay cả ca ca cũng không thể, cho nên ta không để hắn sờ ta, hắn, hắn liền đánh ta, ô ~” Vũ Tiêu thiên chân nói, nói xong liền ô ô khóc lên.

Vũ Tiêu này vừa khóc, Vũ Sinh hận không thể đem vầng trăng tròn trên trời kia hái xuống, “Tiêu nhi đừng khóc, lão gia ~” Vũ Sinh biết Hoắc Ngạn có bản lĩnh đem Vũ Tiêu chịu uỷ khuất gấp bội đòi lại.

“Nội tử vào năm trước thu được thư của lão nhạc phụ, nói là nội đệ muốn tới. Nội tử liền mong đợi gần một tháng, ăn không vô ngủ không ngon. Thì ra nội đệ là được Vương lão gia mời về đón lễ mừng năm mới. Các người nhần với Vương lão gia vài câu, làm cho chính hần tự hiểu lấy!”

Trong thành Tấn Dĩnh truyền lưu một bài đồng dao thể này, “Thành đông ‘Ngạn’ thành tây ‘Vương’, mãi thành tiểu quỷ yêu quái quỷ quái.” Vương lão gia thành tây mặc dù cùng Hoắc Ngạn nổi danh, nhưng luận thực lực mười phần Vương gia so ra kém hơn Hoắc gia, cho nên Hoắc Ngạn mới có thể kiêu ngạo làm cho nhà người ta “tự hiểu lấy”.

Vài người một bên đáp lời “Tiểu nhân nhất định chuyển lời.” Một bên nâng tên đại hán còn đang rên rỉ vội vàng rời đi.

Chờ vài người rời đi, Vũ Sinh vội vàng ôm lấy đệ đệ, “Thật xin lỗi, đều do ca ca vô dụng, cho người chịu uỷ khuất”

Hoắc Ngạn không còn được ôm ấp, nhất thời cảm thấy gió lạnh đến xương. Tại sao bé có thể bỏ y ra? “Trở về rồi ôn chuyện xưa cũng không muộn đi?” Nói xong Hoắc Ngạn phát tay áo đi trước một bước ra ngõ nhỏ.

Trong lòng cùng mãi mãi đều là đệ đệ nên Vũ Sinh làm sao còn tâm trí lo lắng Hoắc Ngạn, ôm đệ đệ xa xa đi theo.

Lúc trở lại Hoắc gia đại trạch trời đã sắp sáng.

“Mọi người đều mệt nhọc, trước ngủ một hồi đi, chuyện gì đều chờ thức dậy rồi nói sau.” Ở cửa Trúc Hiên, Hoắc Ngạn phân phó mọi người.

“Ca ca, ta muốn ngủ với người!” Vũ Tiêu trước hết đưa ra yêu cầu.

Còn đắm chìm trong vui sướng nhìn đệ đệ, Vũ Sinh đã sớm quên thân phận hiện tại cũng như nơi này là đâu, đang định mở miệng đáp ứng —

“Hắn phải theo ta ngủ.” Hoắc Ngạn cực lực áp chế lửa giận chính mình. Tiểu quỷ này không chỉ chiếm trọn tâm tư Sinh nhi, nay còn muốn chiếm đi người của hắn, không có cửa đâu!

“Ca ca, thúc thúc này hảo hung nga!” Vũ Tiêu sợ hãi ôm chặt đùi Vũ Sinh.

“Lão gia ~” Vũ Sinh khó xử nhìn Hoắc Ngạn. Hắn rất muốn cùng đệ đệ ngủ chung. Thứ nhất bởi vì cùng đệ đệ đã lâu không thấy, hai người có rất nhiều lời muốn nói; thứ hai hắn cũng không muốn cùng Hoắc Ngạn thân cận, hắn sợ ánh mắt Hoắc Ngạn nhìn hắn, giống như muốn nuốt luôn hắn.

Hoắc Ngạn không hề nói một câu, nhắc chân đi về hướng thư phòng.

Rốt cuộc có thể cùng ca ca ngủ chung, Vũ Tiêu lời kéo Vũ Sinh nói liên miên không ngừng. Nhưng dù sao nó cũng là một đứa nhỏ, giằng co suốt một đêm đã sớm mệt mỏi, nếu không phải nhìn thấy ca ca vẫn tìm kiếm chỉ sợ đã sớm ngủ như chết. Cho nên, hai người cũng chỉ nói trong một khắc, Vũ Tiêu đã bị chu công tìm đi chơi cờ.

Vũ Sinh cứ như vậy nhìn đệ đệ, mà bản thân lại không ngủ được.

Đồng dạng không ngủ được còn có Hoắc Ngạn ở thư phòng.

Hoắc Ngạn không ngủ được không phải vì y không muốn ngủ, mà là y đang giận chính mình vì cái gì nhất thời mềm lòng buông tha cơ hội được cùng bé đồng giường cộng tắm. Mấy ngày nay y đã muốn thích ứng trong lòng có người ngủ, nay trong lòng trống trơn làm y không sao ngủ được. Hoắc Ngạn không nghĩ ra, vì sao trong thời gian ngắn ngắn hơn mười ngày mà y đã thay đổi thói quen không cộng tắm cùng người khác!

Hoắc Ngạn lẩn qua lộn lại, sau một lúc thì xuất môn đi đến Trúc Hiên.

“Chi nha ~” Hoắc Ngạn đẩy ra cửa chủ phòng đi đến bên giường.

Vũ Sinh nằm ở trên giường, nghe thấy cửa phòng mở, liền ngồi bật dậy nhìn về phía cửa, còn chưa thấy rõ người đến là ai thì môi đã bị hôn.

“Ngô ~” Vũ Sinh không ngừng vận vẹo giầy giũa, người kia là ai, dám làm càn hôn hấn như vậy?

“Là ta!” Hoắc Ngạn ôm chặt bé đang giầy giũa, ghé vào lỗ tai hấn nói.

“Lão....., ngô ~” Không đợi Vũ Sinh hô lên “lão gia”, đôi cánh hoa lại bị phong toả. Bá đạo cướp đoạt mỗi một tắc mật tân, bắt buộc đầu lưỡi dính hương cùng giao triền nhảy múa.....

“Đám cầu kia huých người làm sao?” Hoắc Ngạn thừa dịp Vũ Sinh đang thở dốc hỏi.

Còn bị vây trong trạng thái thiếu dưỡng khí, Vũ Sinh nghe được lời nói của Hoắc Ngạn lập tức ngừng thở, sắc mặt trắng bệch.

“Nói!” Hoắc Ngạn không khỏi hờn giận gầm nhẹ.

“Ca ca?” Ngủ ở giường bên trong Vũ Tiêu bị đánh thức đi về hướng Vũ Sinh, “Tại sao người lại không ngủ?”

Vũ Sinh đem Vũ Tiêu đang đi tới ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng hống, “Tiêu nhi ngoan, nhắm mắt lại hảo hảo ngủ.” Vừa nói vừa lấy tay vỗ nhẹ theo tiết tấu.

Không biết qua bao lâu, đợi cho Vũ Tiêu lại tiến vào mộng đẹp, Hoắc Ngạn mới mở miệng châm chọc: “Người không giống ca ca nó, mà giống hệt mẹ nó!” Bé trốn y như đang trốn ác lang, nhưng lại không chút ngần ngại mở rộng vòng tay ôm lấy đệ đệ hấn! Nên nhớ rằng người tối có tư cách được hấn ôm chính là Hoắc Ngạn y!

Vũ Sinh chậm rãi đem Vũ Tiêu buông, vì nó đắp hảo chăn. “Tiêu nhi vẫn luôn ngủ cùng ta, cho nên ta đều là dỗ nó ngủ như vậy.”

Hoắc Ngạn mạnh xốc lên chắn trên người Vũ Sinh, bế hấn lên! Đáng giận! Chỉ cần có đệ đệ ở bên cạnh, bé sẽ không chú ý đến y. Vừa rồi rõ ràng là đang nói chuyện với y, nhưng bé vẫn nhìn đệ đệ.

“Lão gia!” Đột nhiên bị ôm lấy, Vũ Sinh thiếu chút nữa thất thanh hô lên, sợ đánh thức đệ đệ nên chỉ cúi đầu kêu một tiếng.

Hoắc Ngạn đem người phóng tới trên ghế nằm đối diện giường, dùng thân thể ngăn chặn, “Trả lời ta, đám cầu kia huých người làm sao?”

“Ta..... hấn..... nơi này.” Vũ Sinh nói không nên lời, đành phải lấy tay chỉ chỉ hai bên má.

Hoắc Ngạn cúi đầu khẽ liếm nơi Vũ Sinh chỉ, đợi cho toàn bộ hai bên má Vũ Sinh đều được liếm, “Còn có nơi nào?”

“Lão gia.....” Vũ Sinh thẹn thùng, muốn cầu xin tha thứ.

“Còn có nơi nào?” Không cho Vũ Sinh có cơ hội nói tiếp, Hoắc Ngạn truy vấn.

40. Chương 39: Đệ Đệ

“Còn có làm sao?” Hoắc Ngạn truy vấn. “Hấn sờ người?”

Vũ Sinh nghiêng đầu sang một bên không nói lời nào, cam chịu theo như lời Hoắc Ngạn nói.

Đám đuôi mù kia phúc lớn mạng lớn gặp được Vũ Sinh mới có thể chỉ mất một đôi tay cùng hai phiến môi. Nếu là Hoắc Ngạn y, chặt đứt hai tay, chặt luôn vận mệnh tử chỉ sợ còn đối xử tử tế với bọn họ.

“Hấn sờ người nơi này?” Bàn tay to của Hoắc Ngạn dừng ở thắt lưng Vũ Sinh.

Vũ Sinh không nói chuyện cũng không có động, nhưng Hoắc Ngạn nhờ vào ánh sáng mỏng manh ngoài cửa sổ chiếu vào mà thấy bé sau khi nghe xong lời y nói, lông mi thật dài khẽ run lên một chút.

Bọn cậu không biết sống chết! Hoắc Ngạn nghĩ, lần sau nhìn thấy bọn họ nên làm cho bọn họ sống không bằng chết như thế nào, một bên đem đại chưởng lên vào bên trong áo lót Vũ Sinh.

“Nơi này thì sao?” Hoắc Ngạn vuốt ve khuôn ngực đơn bạc của Vũ Sinh.

Lông mi Vũ Sinh run rẩy càng lợi hại hơn. Lúc người nọ sờ hần, hần chỉ cảm thấy ghê tởm, nhưng Hoắc Ngạn đối hần vuốt ve làm cho toàn thân hần nóng lên, thẹn thùng không thôi.

“Không cần, lão gia!” Vũ Sinh chặn lại tay Hoắc Ngạn cách lớp áo.

“Đừng sợ, ta chỉ là muốn đem dấu vết mà bọn cậu kia để lại trên người người xử lý mà thôi.” Lưu lại dấu vết của ta! Cậu sau Hoắc Ngạn chỉ nghĩ cứ không nói ra.

Vũ Sinh không tiếp tục phản kháng. Hần là nam tử, vốn không nên có cảm giác khuất nhục sau khi bị người đùa giỡn, nhưng đối với nam nhân trên người, Vũ Sinh luôn có một loại áy náy, cái loại cảm giác này giống như hần không cẩn thận làm dơ bẩn thứ gì đó thuộc về nam nhân.

Vũ Sinh nhân nhượng đối Hoắc Ngạn mà nói giống như là bãi bỏ lệnh cấm, làm cho y có thể tận tình nhắm nháp thân thể mềm mại y khát vọng đã lâu.

“Hần cũng bính người nơi này?” Hoắc Ngạn lặng lẽ cởi bỏ phần y phục bên phải xương quai xanh của Vũ Sinh, hạ xuống một cái hôn, “Không sao, ta sẽ ở mỗi một chỗ trên người người lưu lại dấu vết của ta.”

Hoắc Ngạn hôn dần dần xuống phía dưới, một cái khoả nút thắt khác của áo lót cũng bị cởi bỏ, thân hình gầy yếu trắng nõn cứ như vậy hiển lộ ở trước mặt Hoắc Ngạn.

Môi Hoắc Ngạn ở trước ngực Vũ Sinh đảo quanh, sau đó chiếm lĩnh một chỗ nổi lên. Đầu lưỡi linh hoạt khi thì liếm lộng nụ hoa nhỏ hồng nhạt, khi thì qua lại bát lộng.....

Ngứa ngáy khó nhịn Vũ Sinh rốt cuộc mở miệng: “Lão gia, hần, hần không có, không có bính nơi đó.”

“Phải không? Nơi này của người thật đáng yêu, ta rất thích.” Hoắc Ngạn nói xong còn dùng răng khê cắn một chút tiểu thịt dần dần cứng rắn lên kia.

“Ân ~” Vũ Sinh vội vàng che lại miệng vừa thốt ra rên rỉ. Trời ạ! Tại sao hần có thể phát ra thanh âm đáng xấu hổ như vậy?

“Đừng che, làm cho ta nghe thêm một chút.” Hoắc Ngạn lấy tay khuấy động đoá hoa nhỏ, dụ hồng nói.

“Không, không cần.” Vừa rồi rên rỉ đã làm cho Vũ Sinh hận không thể tìm cái hố đem chính mình chôn giấu đi, sao còn dám lên tiếng nữa.

“Không tồi, đã học được làm nũng.” Hoắc Ngạn hôn lên đôi môi vừa phun ra lời yêu kiều, rồi đem lực chú ý quay lại nơi phần ngực trắng nõn.

Da thịt mềm mại trên người bé không giống như đứa nhỏ nông gia nên có, chỉ cần nhẹ nhàng hấp một cái sẽ nở rộ một đoá hồng mai.

Đôi môi thăm dò càng ngày càng xuống phía dưới, không biết khi nào dây lưng tiết khổ của Vũ Sinh cũng bị giải khai, “Lão gia, không cần!” Vũ Sinh vội vàng kêu.

“Đừng sợ, ta sẽ không thương tổn người.”

“Cầu người.....”

Hoắc Ngạn phát hiện hai chữ này giống như là định thần chú, mỗi lần chỉ cần tiểu tử kia vừa nói hai chữ này, cho dù dục hoả có bốc tận trời y cũng sẽ không động bé một chút. Không sao, hôm nay xem như có chút tiến triển, ít nhất bé đã chịu cho y hôn môi thân thể hần, Hoắc Ngạn tự an ủi chính mình.

Hoắc Ngạn đứng lên, đem người ôm về trên giường, “Ngủ một hồi đi, về sau người cũng chỉ có thể ngủ ở bên cạnh ta.” Ở trên trán bé ấn tiếp theo một nụ hôn, Hoắc Ngạn trở về thư phòng.

Lúc Vũ Sinh tỉnh lại mặt trời đã lên cao. Thấy đệ đệ ở trong chăn nằm úp sấp nhìn hần, Vũ Sinh hoảng hốt nhớ tới trước kia lúc còn ở nhà.

“Tĩnh rồi tại sao không gọi ta? Ta đi múc nước cho người rửa mặt!” Vũ Sinh đối với đệ đệ ôn nhu cười. Ngồi dậy, Vũ Sinh mới nhớ tới bọn họ đã không còn ở trong ngôi nhà tranh kia nữa. Nơi này là chủ trạch Hoắc gia, phòng ngủ gia chủ, nơi này có nha hoàn tới tứ thành đàn.

Vũ Sinh phát hiện đệ đệ vẫn không lên tiếng, này không giống với tính cách của nó a! Trước kia Vũ Tiêu chỉ cần nhìn thấy Vũ Sinh tĩnh lại sẽ lú lú nói không ngừng, kể cho hắn nghe buổi tối nằm mơ thấy cái gì.

“Làm sao vậy?” Vũ Sinh quay đầu xem xét.

Vũ Tiêu một câu cũng không nói, chỉ nhìn chăm chăm vào nơi cổ Vũ Sinh.

Phát hiện đệ đệ nhìn chính mình, Vũ Sinh theo bản năng sờ sờ mặt cùng bên cổ, “Ta rất bẩn sao?”

Vũ Tiêu lại nhìn trong chốc lát mới lắc đầu, “Ca ca bị ‘sâu’ cắn, không đau sao?” Vũ Tiêu cố ý nhấn mạnh chữ “sâu”.

“Sâu?” Vũ Sinh nghi hoặc nhìn đệ đệ, trời lạnh như thế, sao lại có sâu? “Trong nhà rất sạch sẽ, không có sâu.”

“Nga.” Vũ Tiêu gật đầu, nó đối ca ca làm nũng, tùy hứng, nên không phủ định lời ca ca nói. Kỳ thật chuyện tối hôm qua nó đều nhìn thấy, cái con “sâu” cắn thương ca ca chính là người mà ca ca gọi là “lão gia”! Có lẽ ca ca rất sợ hắn, cho nên bị cắn cũng không dám nói, không sao, nó sẽ bảo hộ ca ca. “Ca ca, chúng ta mau rời giường đi, ta đói bụng.” Vũ Tiêu hướng ca ca ngọt ngào cười.

Nhận được ý chỉ của đệ đệ, Vũ Sinh vội vàng đứng dậy thu xếp. Đợi cho đệ đệ ăn uống no đủ, Vũ Sinh mới nghĩ đến một vấn đề thật nghiêm trọng: “Cha cùng nhị nương đâu?”

“Ách,” Con mắt Vũ Tiêu đảo qua một vòng, “Cha cùng nương dọn đến thôn trấn khác rồi. Ta nói nhớ người, muốn đến thăm người, nương liền nhờ người đem ta đi.” Nó làm sao dám nói cho ca ca biết là nó bởi vì nghe nương nói đem ca ca bán đi mới từ trong nhà trốn ra ngoài.

“Vậy tại sao người lại bị Vương lão gia bắt đi?”

“Người nương nhờ là một tên phiến tử, nhận tiền của nương xong liền đem ta vào trong thành bán đi.” Vũ Tiêu thuận miệng kể khổ, “Ca ca, bọn họ đều là người xấu, không cho ta ăn cơm còn đánh ta.” Nếu tiếp tục bị hỏi sớm hay muộn gì cũng lộ, Vũ Tiêu thông minh dời đi lực chú ý của ca ca.

“Đều là ca ca không tốt, hại người chịu khổ!” Vũ Sinh khổ sở cúi đầu.

“Mới không phải lỗi của ca ca! Đều là do bọn người rất xấu kia thôi!” Vũ Tiêu bổ nhào vào trong lòng ca ca an ủi, “Ca ca, chúng ta không bao giờ xa nhau nữa được không? Suốt mấy tháng qua ta rất nhớ người!”

“Ca ca cũng nhớ người! Nhưng cha cùng nhị nương làm sao bây giờ?”

“Lúc ta đi có nói qua với bọn họ, bọn họ cũng tán thành.” Vũ Tiêu lại tự biên tự diễn, chỉ cần có thể cùng ca ca một chỗ là tốt rồi.

“Này.....” Vũ Sinh do dự. Hắn ở Hoắc gia thân phận đáng xấu hổ, tuy nói là chủ mẫu nhưng dù sao cũng là một nam nhân, bên ngoài những loại lời khó nghe chỉ mới tạm thời lắng xuống, hắn không thể cho đệ đệ chịu vũ nhục cùng với hắn!

“Ca ca, người không cần ta?” Vũ Tiêu đỏ hốc mắt.

“Không phải, đương nhiên không phải, ca ca sao lại không cần Tiêu nhi chứ,” Thấy đệ đệ sắp khóc, Vũ Sinh đều quên hết lo lắng, “Ta đi cầu lão gia, làm cho hắn lưu người lại.”

Lại là tên lão gia kia! Người nọ khẳng định thường thường khi dễ ca ca, mới làm cho ca ca ngay cả lưu lại nó cũng không dám. Nó nhất định phải thay ca ca báo thù, nhưng làm như thế nào mới hảo đây?

41. Chương 40: Định Ý

Ban ngày, huynh đệ hai người cứ dính vào nhau nói chuyện phiếm, sau khi dùng qua bữa tối Bích Tình vào cửa bẩm báo: “Sinh chủ tử, phòng của cậu lão gia đã chuẩn bị tốt, ngài có muốn đi qua xem một chút không?”

“Cậu lão gia? Là cậu lão gia đến đây sao?” Vũ Sinh cuống quýt đứng lên. Làm chủ mẫu Hoắc gia, trưởng bối đến đây hẳn không đi bái kiến, thật sự là quá thất lễ.

“Cậu lão gia? Nô tỳ cho tới bây giờ không có nghe nói qua a?” Bích Tình bị hỏi vô cùng ngạc nhiên.

“Vậy người nói là ai?” Vũ Sinh cũng là vẻ mặt nghi hoặc, cậu lão gia không phải cậu lão gia sao?

“Ha ha, nô tỳ nói là đệ đệ của ngài, cậu em vợ lão gia.” Rốt cục hiểu được Bích Tình cười giải thích.

“Người là nói Tiêu nhi? Nó mới bảy tuổi, sao có thể làm lão gia?!” Vũ Sinh kinh ngạc nói.

“Cậu lão gia tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng các thiếu gia, tiểu thư gặp được vẫn phải kêu là ‘cậu’.” Bích Tình ý cười không giảm, kêu một đứa bé bảy tuổi là “lão gia” quả thật rất buồn cười.

“Nói đến thiếu gia, Bích Tình, người có biết lão gia như thế nào xử trí Tiểu Tư cùng Tiểu Niệm không?” Tối hôm qua, sau khi Vũ Sinh nhìn thấy đệ đệ đã đem hai huynh đệ kia xem nhẹ, cho đến khi Bích Tình nhắc tới hai chữ thiếu gia mới nhớ tới mà hỏi.

“Này.....” Bích Tình suy nghĩ một chút, “Nô tỳ cũng không biết rõ ràng lắm, lão gia giống như cố ý đem hai vị thiếu gia tách ra.”

“Điều này sao có thể?” Vũ Sinh giật mình nói. Sau mấy ngày ở chung Vũ Sinh thật sâu biết đôi song bào thai này cảm tình có bao nhiêu hảo.

Vũ Tiêu không hài lòng ca ca bỏ qua nó, vươn tay kéo kéo ống tay áo Vũ Sinh, “Ca ca, ai là Tiểu Tư cùng Tiểu Niệm?”

“Là con lão gia, còn nhớ hai huynh đệ giống nhau như đúc nhìn thấy trên xe ngựa tối hôm qua không?” Vũ Sinh cúi đầu giải thích với Vũ Tiêu.

“Bọn họ cùng chúng ta có quan hệ gì?” Vũ Tiêu dùng ngữ khí thiên chân lạnh lùng hỏi.

“Lúc Tiêu nhi không ở bên cạnh ca ca, may mắn có bọn họ ca ca mới không tịch mịch.....”

“Ta hiện tại đã ở bên cạnh ca ca a!” Vũ Tiêu ngụ ý muốn Vũ Sinh không cần để ý tới hai huynh đệ kia nữa.

“Nhưng mà.....”

“Ca ca không thích Tiêu nhi, muốn đệ đệ khác sao?” Vũ Tiêu uỷ khuất nhìn Vũ Sinh. Nó làm sao không biết ca ca có bao nhiêu để ý đến nó, chỉ là không muốn người khác đến chia sẻ ca ca yêu quý mà thôi.

“Tiêu nhi là đệ đệ duy nhất của ca ca, ca ca không cần người khác làm đệ đệ. Tiểu Tư cùng Tiểu Niệm bảo ta phụ thân a, như thế nào là đệ đệ của ta chứ?” Vũ Sinh ôn nhu dỗ dành đệ đệ bốc đồng.

“Thật là phụ thân?” Ở trong ấn tượng của Vũ Tiêu, phụ thân chính là người không để ý tới đứa nhỏ xa lạ.

“Thật sự!” Vũ Sinh cam đoan.

Biết ca ca không bị chia cắt, Vũ Tiêu cười mở mắt, “Ca ca tốt nhất!”

“Tại sao còn ở nơi này? Xem qua phòng chưa?” Thanh âm lạnh lùng phá vỡ bầu không khí ấm áp của hai huynh đệ.

“Lão gia.” Vũ Sinh nghe được thanh âm Hoắc Ngạn liền bay nhanh nhìn y một cái, cúi đầu đỏ bừng mặt.

Hoắc Ngạn bị bộ dáng thẹn thùng của Vũ Sinh làm cho trống ngực đập liên hồi, hình ảnh tối hôm qua không ngừng hiện lên ở trong đầu y..... Kiểm chế cảm xúc, Hoắc Ngạn cần xử lý phiền toái không cần thiết trước.

“Người đâu, mang..... Tiêu thiếu gia đi nghỉ ngơi.” Thời điểm Hoắc Ngạn kêu “Tiêu thiếu gia” thoáng do dự một chút, tựa hồ cũng phát hiện kêu một đứa bé là “lão gia” thật không ổn.

“Vâng, lão gia.” Bích Tình kính cẩn nghe theo đáp lời, “Tiêu thiếu gia, mời đi bên này.”

“Ta làm sao đều không đi, ta muốn cùng ca ca ngủ!” Vũ Tiêu sao mà chịu đi chứ, ôm lấy Vũ Sinh không buông.

“Lão gia, có thể đem Tiêu nhi lưu lại không? Nó ăn rất ít, cũng có thể cùng ta ngủ.....” Nhìn thấy trong mắt Hoắc Ngạn là không đồng ý, Vũ Sinh càng nói càng nhỏ giọng, cuối cùng chỉ còn tiêu âm.

Không đợi Hoắc Ngạn mở miệng, Trác Anh trước tiên lên tiếng: “Tiêu thiếu gia muốn thường trú a? Kia thật tốt quá.” Vũ Sinh lúc này mới nhìn thấy người đứng ở phía sau Hoắc Ngạn.

Hoắc Ngạn oán hận trừng mắt nhìn người phía sau liếc mắt một cái. Cái tên [ăn cây táo, rào cây sung] này, thế nhưng muốn đem tình địch của y lưu lại?! Trác Anh sờ sờ cái mũi, “Nếu muốn thường trú, vậy ở cùng một chỗ với Sinh chủ tử cũng không phải biện pháp. Không bằng an bài đến Liễu Uyển đi! Nơi đó đều là đứa nhỏ, cũng có bạn cùng chơi.”

“Ta không đi! Ca ca, ta không đi, không đi.....” Vũ Tiêu ỷ vào tuổi còn nhỏ bắt đầu ăn vạ.

“Lão gia.....” Vũ Sinh khẩn cầu nhìn Hoắc Ngạn, trong mắt là bao hàm thiên ngôn vạn ngữ.

Ngay tại thời điểm Hoắc Ngạn dao động, “Sinh chủ tử, chắc người còn chưa biết? Lão gia đang tính cho Tư thiếu gia cùng Niệm thiếu gia trước tiên đi Mặc Hương Trai học bài. Tiêu thiếu gia cũng đến tuổi cần đến trường đi học, cho thiếu gia ở tại Liễu Uyển cùng vài vị thiếu gia học bài, sau khi tan học cùng nhau ôn tập không phải tốt lắm sao?”

Hoắc Ngạn âm thầm khen ngợi một chút, hoàn hảo có đem quân sư quạt mo theo, bằng không lại đại bại khi thấy bé khẩn cầu. Không biết bắt đầu từ khi nào, y ở trước mặt tiểu tử kia rốt cuộc không còn xứng với danh hiệu “người gian ác”, luôn không tự chủ mềm lòng, luôn lơ đãng nhiệt nhu, bé đối y ảnh hưởng quá lớn, này không phải dấu hiệu tốt a!

“Tiêu nhi, không bằng liền đến ở Liễu Uyển đi thôi.” Vũ Sinh loan hạ thất lưng cùng Vũ Tiêu thương nghị.

“Ca ca nói qua sẽ không không cần ta, nói qua sẽ không tách ra!” Vũ Tiêu cảm thấy có chút uỷ khuất, vì sao ca ca chỉ nghe xong mấy câu đã không cần nó chứ?

“Ca ca sao lại không cần Tiêu nhi chứ? Tiêu nhi ở tại Liễu Uyển chỉ là không cùng ca ca ngủ chung, người vẫn là mỗi ngày nhìn thấy ca ca a.” Vũ Sinh có chút sốt ruột giải thích.

Ca ca yêu thương nó như vậy, nhất định sẽ không muốn cùng nó tách ra ngủ, khẳng định là hai người trước mắt buộc hấn. Vũ Tiêu cúi đầu suy nghĩ một chút, “Ca ca, ta muốn ăn tô bính (Ròm thật ko biết nó là món gì, ai hảo tâm giúp Ròm zì) người làm.”

“Cái gì?” Vũ Sinh có chút theo không kịp ý nghĩ của đệ đệ. Vì cái gì vừa rồi còn oán hấn đột nhiên lại muốn ăn tô bính?

“Ăn không được ta sẽ không đi nơi khác.” Vũ Tiêu bắt đầu giở trò ăn vạ.

“Hảo hảo hảo, ta đi làm cho người ngay.” Lời nói của đệ đệ đối Vũ Sinh mà nói chính là thánh chỉ, Vũ Sinh sau khi “lĩnh chỉ” vội vàng đi phòng bếp làm bính.

Nghe thấy tiếng bước chân Vũ Sinh đi xa —

“Không được khi dễ ca ca ta!”

“Không được sai khiến nương tử ta!”

Hai đạo thanh âm đồng thời vang lên.

“Tiểu tử, người có biết hấn là ai không?” Trác Anh bàng quan, thỉnh thoảng mang thêm củi.

“Ta mới mặc kệ hấn là ai, ca ca là của ta!” Vũ Tiêu cực kỳ giống tiểu ngư, quật cường nói.

“Sinh nhi là người của ta, nương người đã đem hấn bán cho ta.” Dám đối y nói chuyện như vậy, đứa nhỏ này không đơn giản a!

“Ta sẽ có nhiều tiền hơn so với người, sau đó mang ca ca đi!” Vũ Tiêu nắm chặt tiểu quyền, ưỡn ngực nói.

“Bằng người? Chữ to không nhìn được một cái, chỉ biết ở trước mặt Sinh nhi làm nũng, làm cho hấn khó xử..... Người làm sao so được với ta?” Người này không phải Vũ Sinh, Hoắc Ngạn sẽ không mềm lòng, “Cho người một cơ hội hảo hảo học bài, chờ đến lúc người mười bảy mười tám tuổi có lẽ sẽ vượt qua ta.” Đợi cho Vũ Tiêu mười bảy mười tám tuổi, Hoắc Ngạn đã sớm “ăn” mất người kia rồi, cũng liền không quan tâm có bị vượt qua hay không.

Binh thư có nói: Khiến binh không bằng khích tướng. Về phần kết quả khích tướng ra sao, sau khi Vũ Sinh trở về phòng thì mới biết.....

42. Chương 41: Tô Bính

Thời điểm Vũ Sinh trở về phòng, trong phòng chỉ còn lại một mình Hoắc Ngạn.

“Lão gia, Tiêu nhi bọn họ đi nơi nào?” Vũ Sinh không có chuẩn bị tâm lý một mình đối mặt với Hoắc Ngạn, chỉ biết đỏ mặt đánh trống lảng hỏi những người khác.

“Đã rồi, nên ta bảo Trác Anh đưa đệ đệ người đi nghỉ ngơi. Người làm tô bính đâu? Lấy đến ta nếm thử.” Hoắc Ngạn ngồi ở bên cạnh bàn tròn nghiêng ngẫm nhìn Vũ Sinh. Bé thẹn thùng là vì y sao?

“Ách, vâng.” Vũ Sinh vội vàng mở ra thực hạp.

Hoắc Ngạn cầm lấy một khối điểm tâm chỉ có thể dùng từ “giản dị” để hình dung, cắn một miếng nhỏ. Không phải ngọt nị như trong tưởng tượng, mà là mềm nhuyễn, có chút không đẹp mắt. Một hơi ăn luôn ba khối, “Tuy rằng bộ dáng không được tốt lắm, nhưng hương vị cũng không tệ.”

Vũ Sinh có chút ngoài ý muốn khi Hoắc Ngạn có vẻ thích ăn điểm tâm hấn làm, “Lão gia thích liền ăn nhiều chút.”

“À, tại sao người lại biết làm thứ này?” Ba khối tô bính đã làm cho Hoắc Ngạn cảm thấy có chút chống đỡ, vì thế liền dừng lại cùng Vũ Sinh nói chuyện.

“Nhi nương từng làm đầu bếp cho nhà giàu có, trước kia khi còn trong nhà, vào những lúc nhàn rỗi, nàng thường xuyên làm cho chúng ta ăn. Ta, thời điểm hỗ trợ cho nàng đã học được.” Nhắc tới chuyện cũ, Vũ Sinh có chút chua xót. Người phụ thân đã sinh hạ hấn hiện tại ở nơi nào? Từng nghĩ tới đoạn tuyệt quan hệ, nhưng là máu mủ tình thâm, hấn vẫn luôn tưởng niệm, luôn lo lắng.

Hoắc Ngạn tiến lên nhẹ nhàng ôm lấy thân mình nhỏ nhắn kia, “Người còn có thể làm cái gì?”

“Không nhiều lắm, mấy thứ điểm tâm, còn có vài món đồ ăn cùng việc vặt trong nhà.” Vũ Sinh tựa hồ không phát hiện Hoắc Ngạn ôm mình, nên không giãy giụa nhỏ giọng nói.

“Ngày mai đều làm cho ta nếm thử.” Hoắc Ngạn chậm rãi buộc chặt cánh tay làm cho bé dựa vào trong ngực y. Y không thích biểu tình ưu thương trên mặt bé.

“Àn.” Vũ Sinh thả lỏng thân thể dựa vào Hoắc Ngạn. Hảo an toàn! Như là ôm ấp của phụ thân mới trước đây. Vũ Sinh lần đầu tiên phát hiện, nam nhân có thể xé nát hấn lại có thể vì hấn mà mở rộng vòng tay.

Nam nhân không có làm càn hôn hấn, chỉ ở trên thái dương hấn hạ xuống một nụ hôn phớt như chuồn chuồn lướt nước liền ôm hấn ngủ.

Lần đầu tiên ở trong lòng nam nhân tỉnh lại, Vũ Sinh phát hiện chính mình cũng không cảm thấy thẹn như trong tưởng tượng, chỉ là một chút thẹn thùng cùng rất nhiều rất nhiều ấm áp.

Vũ Sinh tỉnh táo nhìn mặt nam tử. Nam nhân luôn tỉnh sớm so với hấn, cho nên hấn chưa bao giờ gặp qua khuôn mặt khi ngủ của nam nhân. Nguyên lai bộ dáng lúc ngủ của y cũng tốt xem lắm a!

Đột nhiên cảm thấy chính mình suy nghĩ linh tinh, Vũ Sinh dùng sức vỗ vỗ mặt mình. Trời ạ, hắn rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì, bọn họ đều là nam nhân a! Tại sao hắn có thể quên phía ngoài tường cao mọi người đã nói những gì chứ.

“Tĩnh?” Hoắc Ngạn bị thanh âm thanh thúy đánh thức, vừa mở mắt liền nhìn thấy tiểu tử kia đang ngược đãi khuôn mặt nhỏ nhắn của chính mình.

“A –!” Bị thanh âm đột nhiên vang lên làm cho giật mình, Vũ Sinh theo phản xạ tính về phía sau trốn.

“Cẩn thận!” Hoắc Ngạn vươn tay bảo vệ sau gáy Vũ Sinh để tránh hắn đụng vào tường.

Hình ảnh lúc này chính là Vũ Sinh nằm nghiêng dán vào tường, cùng hắn mặt đối mặt là Hoắc Ngạn đang ôm đầu của hắn, khoảng cách môi cùng môi trong lúc đó không đến một tấc, chỉ cần đồ khởi miệng là có thể chạm đến môi đối phương.

Nhưng hai người ai đều không có động, cứ như vậy lẳng lặng nhìn đối phương. Qua thời gian nửa chén trà nhỏ, Hoắc Ngạn mới hơi hơi rướn đầu, ở trên môi Vũ Sinh lưu lại một nụ hôn nhẹ. Ý thật thích cảm giác cùng vật nhỏ đối diện như vừa rồi, không thể dùng thiên ngôn vạn ngữ kể ra, nhưng càng thích lại càng nguy hiểm, cho nên y buông tha trước.

“Tĩnh liền đứng lên đi.” Hoắc Ngạn buông ra Vũ Sinh xoay người xuống giường.

Vũ Sinh ôm chần ngồi ở góc giường, đỏ bừng mặt. Tim đập thật nhanh a! Vì sao thời điểm cùng lão gia đối diện tim như là muốn nhảy ra khỏi ngực, hắn bị bệnh rồi chăng?

“Ca ca! Ca ca!.....” Vũ Tiêu phóng lên giường khẩn trương phụ giúp Vũ Sinh.

“Ách, Tiêu nhi, tại sao ngươi lại đến đây?” Không biết qua bao lâu Vũ Sinh mới hoàn hồn lại.

“Ca ca ngươi làm sao vậy? Có phải hay không bại hoại lại khi dễ ngươi?” Vũ Tiêu tức giận hỏi.

“Ai? Không ai khi dễ ta, vừa rồi ta chỉ là đang nghĩ một số sự tình.”

“Ngươi còn gạt ta, ta đều biết cả. Bại hoại làm cho ngươi ba ngày không xuống giường được, còn trở nên không khóc không cười không nói lời nào.” Về mặt Vũ Tiêu là “ngươi không cần thay hắn che giấu nữa”.

Vũ Sinh tuy rằng kỳ quái vì sao Vũ Tiêu lại biết sự kiện kia, nhưng tối trọng yếu là trước hết phải hướng đệ đệ giải thích rõ ràng: “Tiêu nhi, lão gia không phải người xấu, hắn còn cứu ngươi không phải sao? Không được kêu lão gia là ‘bại hoại’ nữa.”

Vũ Tiêu tuy rằng buồn bực ca ca che chở cái tên mặt lạnh kia, nhưng lời nói của ca ca không thể không nghe: “Nhưng mà,” Vũ Tiêu ưỡn khuất nói, “Nhưng hắn ăn tô bính ca ca làm cho ta.”

Vũ Sinh nhin không được bật cười, “Tô bính không còn, ngươi còn có ca ca a, ca ca lại làm cho ngươi!”

Ai ngờ Vũ Tiêu lại lắc lắc đầu.

“Làm sao vậy?” Nụ cười của Vũ Sinh sượng ở trên mặt.

“Cái thứ kia làm rất phiền toái đúng không? Trước kia ca ca hàng năm cũng chỉ làm một lần cho ta ăn. Tối hôm qua ca ca vừa mới làm, ta không muốn ca ca vất vả. Hơn nữa ta thấy trên bàn vẫn còn một ít, ta ăn cái kia thì tốt rồi, thứ ca ca làm không thể lãng phí!” Vũ Tiêu thật nhỏ giọng nói.

Trong mắt Vũ Sinh nổi lên hơi nước, “Không phiền toái, Tiêu nhi muốn ăn cái gì cũng không phiền toái, ca ca nhất định làm cho ngươi.”

Vũ Tiêu ôm lấy Vũ Sinh, “Àn, ta cũng vậy. Ca ca muốn cái gì cứ nói cho ta biết, ta nhất định sẽ làm cho ca ca.”

“Tiêu nhi.....”

“Ca ca tiểu trư lười, mau rời giường đi, Tiêu nhi đã đói bụng.” Vũ Tiêu buông ra Vũ Sinh, đồng thời mở miệng cắt ngang lời Vũ Sinh.

“Ngươi ăn tô bính trước, ta đi kêu người đưa đồ ăn sáng đến.”

Vũ Tiêu ngồi ở trên giường nhìn ca ca luống cuống tay chân, nó biết ca ca không tin lời nó nói, không sao, chỉ cần nó có thể làm thì tốt rồi.

“Không phải đói bụng sao? Sao còn không ăn?” Vũ Sinh thừa dịp thay quần áo hỏi.

“Ta chờ ca ca đưa cho ta.” Vũ Tiêu trả lời ca ca không chút do dự.

Vũ Sinh tựa hồ là thói quen đệ đệ như vậy, vội vàng từ trên bàn cầm khối tô bính đưa đến trước mặt Vũ Tiêu.

Vũ Tiêu không có tiếp, chỉ há mồm cắn một cái, “Ăn ngon thật, xấu xa..... Người nọ thể nhưng đem tô bính ăn ngon như vậy chứa lại, thật sự là quá ngu ngốc!”

Kỳ thật cách đem tô bính vừa không thơm cũng không mềm, đơn giản đây là do Vũ Sinh làm, cho nên mặc dù có chút khó ăn nhưng Vũ Tiêu cũng xem như mỹ vị mà ăn hết.

“Ca ca cũng ăn đi, nhưng chỉ cho ăn một miếng nhỏ thôi nha!” Vũ Tiêu tiếp nhận tô bính trong tay Vũ Sinh uy đến bên môi hắn, không quên lấy tay ra hiệu một miếng nhỏ.

Bị hành động trẻ con của đệ đệ làm cho vui vẻ không thôi, “Ca ca còn chưa rửa mặt, người ăn là được rồi.” Vũ Sinh đem tô bính bên môi đưa về phía miệng Vũ Tiêu.

Vũ Tiêu do dự một chút, “Ta đây chính mình ăn.”

Gật gật đầu, Vũ Sinh mỉm cười nhìn đệ đệ ăn cứ như lang thôn hổ yết, thỉnh thoảng nhắc nhở “Ăn chậm một chút”, “Cẩn thận mắc nghẹn”.

Đây là lần đầu tiên sau khi Vũ Sinh lập gia đình có được cảm giác vui sướng, hạnh phúc hẳn là ngay tại cách đó không xa đi?

43. Chương 42: Hạnh Phúc

Dân gian có câu nói “Tháng giêng vui chơi, hai tháng đùa giỡn”. Nói đúng là vào đầu xuân, các tiền nhân là mặc kệ công việc, tận tình hưởng thụ thành quả một năm lao động cho đến hồi xuân, vạn vật sống lại. Nhưng câu nói này không thích hợp với người nghèo đói, bởi vì dạng này càng làm người ta không có cơm ăn. Cũng không phải giống như Hoắc gia nhà đại phú như vậy, bởi vì..... nhàn rồi vẫn là nhàn rồi.

Gia quy Hoắc gia gồm có ba trăm năm mươi bốn quy định: Phàm là nô bộc trong phủ đều có khế. Sinh khế, sáng tối tối về; Tử khế, năm trước đi mười sáu về.

Là có ý gì? Hỏi rất hay!

Nói đúng là: Chỉ cần là người làm ở Hoắc phủ mọi người phải có khế ước. Người ký sinh khế giống như cầm cổ [thời hiện đại nói chính là làm công bán thời gian], sáng sớm đến đây buổi tối về nhà. Mà tử khế chính là đem cả đời đều bán cho Hoắc phủ, người như vậy có thể về nhà trước đêm trừ tịch mừng năm mới, mười sáu tháng giêng thì trở về.

Người trong Hoắc gia hàng năm đều trải qua như vậy, năm nay cũng không ngoại lệ.

Vốn mọi người đều trải qua như vậy là không có gì để nói, nhưng năm nay Hoắc gia có thêm một thành viên mới. Không phải lão gia hay thiếu gia của Hoắc gia có con, mà là gia chủ Hoắc gia — Hoắc Ngạn cưới vợ.

Vũ Sinh ôn nhu thuận theo tuy rằng là một nam tử, nhưng cũng không có gì đáng nói. Nhưng mà chuyện xấu duy nhất này lại cùng hắn có liên quan. Bởi vì đệ đệ của hắn — Lục Vũ Tiêu trốn học.

Kỳ thật Vũ Tiêu cũng không có thoát được quá xa, chỉ là chạy trốn tới phòng ngủ Vũ Sinh mà thôi. Khi hạ nhân Liễu Uyển đều bỏ hết công việc đi tìm “Cữu lão gia” mới đến hai ngày, thì Vũ Tiêu lại đang mồm to ăn tô bính Vũ Sinh làm.

“Vũ Sinh phụ thân, Vũ Sinh phụ thân, tiểu cậu không thấy.....” Tiểu Tư còn chưa vào cửa đã nghe tiếng hô từ xa vọng lại. Mà tiếng cuối cùng, khi Tiểu Tư vào nhà nhìn thấy Vũ Tiêu liền nuốt trở về. “Tiểu cậu đang ăn cái gì? Ta cũng muốn!”

“Không cho, đây là ca ca làm cho ta!” Vũ Tiêu đứng ở trên ghế nâng lên thật cao, làm cho Tiểu Tư mới năm tuổi nhảy như thế nào cũng với không tới. Vì thế, dân cư mất tích lại gia tăng thêm một đứa.

Vũ Sinh không tiến lên khuyên giải, chỉ cười, nhìn bọn nhỏ chơi đùa.

Đi theo phía sau Tiểu Tư, Tiểu Niệm đứng ở cửa xem náo nhiệt, cho đến khi Tiểu Tư sắp khóc mới lên tiếng, “Tiểu cậu, cho ca ca ta ăn một khối đi.” Tiểu Niệm nhấn mạnh hai chữ “Ca ca”, uy hiếp Vũ Tiêu nếu không cho, nó liền vì ca ca mình mà đoạt lấy.

Vũ Tiêu nhìn Tiểu Niệm trong chốc lát, “Được rồi, chỉ có cùng nơi nga, không được lãng phí!”. Vũ Tiêu thống khoái chia xẻ vì nó tìm được người đồng bệnh tương liên rồi – lại có thêm một người quan tâm ca ca.

“Tiểu Niệm, cho ngươi một nửa nè.” Tiểu Tư tiếp nhận bánh liền xoay người chạy đến bên cạnh đệ đệ.

“Ta không cần, chính ngươi ăn đi.” Tiểu Niệm lắc lắc đầu nói.

“Đây chính là Vũ Sinh phụ thân làm nga!” Tiểu Tư dương dương tự đắc với miếng bánh trong tay.

“Ăn.” Tiểu Niệm nhìn bánh gật gật đầu.

Nhìn hai huynh đệ đem tô bánh cắn vào miệng, Vũ Tiêu mỉm cười hỏi, “Ăn ngon không?”

“Hảo, hảo, ăn ngon!” Tiểu Tư trả lời. Còn Tiểu Niệm lại không ra tiếng, đang cố nuốt miếng bánh xuống. Kỳ thật lúc vừa mới cắn, hai huynh đệ liền hối hận, trong lòng thầm nghĩ “Hoàn hảo chỉ có một nửa thôi”.

“Ca ca, có thể ăn điểm tâm được chưa?” Nhìn thấy một ngum bánh cuối cùng đã được nuốt vào miệng, Vũ Tiêu ngẩng đầu hỏi Vũ Sinh vẫn đứng ở một bên.

“A,” Vũ Sinh như là nhớ tới cái gì, “Ta đi nhìn xem.”

Vũ Sinh vừa rời đi, Tiểu Tư cùng Tiểu Niệm lập tức nhẩn mặt nhú mày, “Cứng quá a!”

“Còn không phải tại cha các ngươi, đem bánh ca ca vất vả làm bỏ một đêm!” Vũ Tiêu bĩu môi, “Này, uống miếng nước sẽ không cứng nữa.” Xét thấy hai huynh đệ ở trước mặt Vũ Sinh “biểu hiện tốt đẹp” [kỳ thật là không có can đảm đem thứ đó nhổ ra], Vũ Tiêu đã đem hai người trở thành bằng hữu.

Không bao lâu Vũ Sinh liền bừng điểm tâm trở lại, “Tiểu Tư, Tiểu Niệm cũng đến cùng nhau ăn đi.”

Bốn người ngồi vây quanh, vui vẻ ăn điểm tâm nóng hôi hổi, đều không chú ý tới hoặc là nói đã quên mọi người bên ngoài vẫn còn đang tìm kiếm. Thẳng đến —

“Trúc Hiền đổi thành Mặc Hương Trai khi nào, tại sao ta lại không biết?” Một đạo thanh âm lạnh như băng vang lên.

“Lão gia!” Nghe được thanh âm Hoắc Ngạn, Vũ Sinh lập tức buông bát đĩa, đứng lên kính cẩn chào.

“Cha!” Tiểu Tư cùng Tiểu Niệm ở một bên học theo.

“Sư —” Vang dội tiếng hú cháo, không cần hỏi nhất định là Vũ Tiêu.

“Hừ, mười lăm ngày đã là xử lý khoan dung đối với các ngươi. Hiện tại thế nhưng ngày đầu tiên bá sư liền không thấy bóng người! Muốn nặng tay a!” Thanh âm Hoắc Ngạn tựa như gió lạnh ngoài cửa, làm cho người ta lạnh đến trong xương.

“Lão nhân, bọn họ là tới tìm ta!” Vũ Tiêu tà tà nhìn người tới liếc mắt một cái, tiếp tục ăn cháo.

“Vũ Tiêu! Không được như vậy!” Vũ Sinh ngăn lại Vũ Tiêu, “Lão gia, là ta không tốt, nghĩ đến hôm nay mới mừng mười, còn không đến....., chậm trễ bọn họ đi thư phòng!”

“Dám làm sẽ dám chịu, không cần ngươi vì bọn họ gánh tội thay. Trác Anh, gia pháp đến!”

“Không cần!” Vũ Sinh hộ ba đứa nhỏ ở sau người, “Lão gia không cần!”

“Người tránh ra!” Hoắc Ngạn nghiêm mặt mệnh lệnh.

Ngay tại thời điểm hai người đang tiến vào giai đoạn “giằng co” lẫn nhau, “Ha ha, hảo một bức tranh nghiêm phụ từ mẫu!”

“Câm miệng!” Hoắc Ngạn đang nổi nóng, mở miệng không chút cảm tình.

Mà khi Vũ Sinh nghe đến hai chữ “từ mẫu” liền đỏ mặt, lại có người nói hần giống “nương”.

“Lão gia bớt giận.” Trác Anh sắc mặt không thay đổi nói: “Lần này muốn an bài ba vị thiếu gia cùng nhau đọc sách xác thực là chuyện quá đột ngột, các thiếu gia không thích ứng cũng có thể lý giải.”

“Ta đã cho bọn chúng một ngày để điều chỉnh.” Với Hoắc Ngạn xem ra: Đến trường chỉ là một chuyện vô cùng đơn giản, cần bản không cần thích ứng.

“Lão gia không cần suy bụng ta ra bụng người.” Trác Anh dùng ngón chân cũng biết Hoắc Ngạn là đang nghĩ đến y mới trước đây: “Tiêu thiếu gia vừa mới tìm được ca ca, muốn được ở chung vài ngày cũng là nhân chi thường tình. Không bằng lão gia cho ba vị thiếu gia nhập học trễ một chút. Hay là người sợ ở chung lâu, tâm Vũ Sinh sẽ bị đệ đệ hần cướp đi?” Một câu cuối cùng Trác Anh ở bên tai Hoắc Ngạn nhỏ giọng nói.

“Không cần kích ta!” Hoắc Ngạn nhìn chằm chằm Vũ Sinh cứ như gà mái bảo vệ gà con, thật đúng là giống như Trác Anh nói “từ mẫu” A! Mẹ, con, hơn nữa y lại là một phụ thân không hợp cách, nhưng đây chính là một gia đình, là người này cho y: “Hai mươi! Ngày đó chính thức bá sự.” Hoắc Ngạn nói xong liền chuẩn bị rời đi.

“Lão gia!” Vũ Sinh ngượng ngùng mở miệng, “Ta vừa mới đến phòng bếp nhìn thấy có sẵn nguyên liệu, ta nghĩ.....”

“Hảo.” Không đợi Vũ Sinh nói xong Hoắc Ngạn liền đáp ứng. Thê tử vì trượng phu nấu cơm, không nghĩ tới Hoắc Ngạn y còn có cơ hội thể nghiệm một ngày ẩm áp như vậy. Hạnh phúc rất đơn giản, cũng có vẻ rất không thật!

Đồng dạng cảm giác hạnh phúc còn có Vũ Sinh. Tìm được đệ đệ vẫn luôn thương nhớ, Hoắc Ngạn không hề bắt buộc hần, bọn nhỏ lúc còn lại thật đáng yêu....., nếu ngày có thể qua như vậy cả đời, Vũ Sinh tin tưởng chính mình nhất định sẽ cười mãi cho đến ngày nhập liệm.

Nhưng mà, tựa như câu nói của người xưa “Chỉ có hạnh phúc sẽ không là cuộc sống”, chuyện xấu vẫn tồn tại.....

44. Chương 43: Giã Giũa

Mùa đông, ban ngày rất ngắn, mặt trời sớm một chút đã xuống núi nghỉ ngơi. Trong nhà mới lên đèn Hoắc Ngạn đã về đến Trúc Hiên.

Trúc Hiên to như vậy chỉ mơ hồ nghe thấy thanh âm bọn nhỏ nô đùa. Lại không có hạ nhân sao? Nhớ tới ngày trước khi Hoắc Bái Đình rời đi, người kia đã nói “Người một nhà cùng nhau ăn cơm, có ngoại nhân ở sẽ không được tự nhiên”. Vẫn là không thói quen a?

“Cha!” Đang ký ngựa tre Tiểu Tư ngẩng đầu nhìn thấy phụ thân, xa xa kêu, “Vũ Sinh phụ thân, cha đến đây!”

“Trời tối, tại sao còn ở bên ngoài?” Hoắc Ngạn không có biểu tình gì hỏi.

“Ta, ta.....” Hoắc Quân Tư cúi đầu, cắn ngón trỏ tay phải. Cha hảo hung nga!

“Tiểu Tư ngu ngốc, ca ca gọi người đi vào kia.” Nhìn thấy Tiểu Tư như là tiểu bạch thỏ đang bị lang trùng, Vũ Tiêu ra tiếng cứu viện.

“Nga, cha, ta vào ốc trước!” Nói xong không đợi Hoắc Ngạn gật đầu, Tiểu Tư liền chạy vào trong phòng.

Thấy Tiểu Tư vào phòng, Vũ Tiêu đi hướng Hoắc Ngạn, “Ca ca hôm nay rất vui vẻ, không cần làm ra sắc mặt người chết hù dọa kẻ khác!”

Hoắc Ngạn không để ý đến con quỷ nhỏ Vũ Tiêu, lướt qua nó đi vào trong phòng.

“Uy, có tiểu hài tử nào bị người dọa khóc hay không?” Vũ Tiêu đứng ở phía sau Hoắc Ngạn có chút ý xấu lớn tiếng nói.

Có tiểu hài tử nào bị y dọa khóc hay không? Tựa hồ, giống như, đại khái..... là có.

Đó là tôn tử tròn thán của một lão chưởng quầy cửa hàng của Hoắc gia, ôm đi ra khoe khoang, lão chưởng quầy nhất định phải làm cho Hoắc Ngạn ôm một cái, nói là có thể cho đứa nhỏ thêm phúc khí, nhưng đứa nhỏ kia còn chưa đụng tới góc áo Hoắc Ngạn, chỉ nhìn liếc mắt một cái liền gào khóc lên.

Nhìn thấy Hoắc Ngạn sau một lúc lâu không nói lời nào, Vũ Tiêu cười đoán, “Thật sự có a, ha ha, thật buồn cười.....”

“Câm miệng! Đừng tưởng rằng ngươi là đệ đệ của Sinh nhi ta sẽ không động ngươi!” Hoắc Ngạn lạnh lùng nói xong, tiếp tục đi vào phòng ở.

“Chờ một chút!” Vũ Tiêu chạy mau hai bước, đi đến bên cạnh Hoắc Ngạn, “Ta có thể nghe lời ngươi, nhưng ngươi không được khi dễ ca ca ta, không được làm cho hấn thương tâm!”

“Ngươi không phải muốn dẫn ca ca ngươi rời đi sao?” Hoắc Ngạn nhìn Vũ Tiêu.

“Hiện tại ta còn bảo hộ hấn không được, cho nên.....” Vũ Tiêu cảm thấy dưới ánh mắt sắc bén của Hoắc Ngạn, không chỗ nào che giấu được, cho nên rõ ràng ăn ngay nói thật.

“Phải là cầu ta, ngươi dựa vào cái gì cùng ta đàm điều kiện?”

“Ta.....” Đúng vậy, nó hai bàn tay trắng làm sao có thể cùng đại gian thương lột da phệ cốt này đàm điều kiện!

“Hấn là người của ta, ta sẽ đối xử tử tế với hấn. Về phần ngươi, chỉ cần ngươi không gây chuyện, ta sẽ không làm khó dễ ngươi.”

“Ngươi!” Vũ Tiêu bị thái độ khinh thị của Hoắc Ngạn chọc giận

Hoắc Ngạn đối vẻ mặt tiểu báo tử của Vũ Tiêu không chút phật lòng, “Đây là địa phương của ta, ngươi nên đối ta có ít nhất tôn trọng, không cần nghĩ ‘cư chiếm thước sào’”. (câu thành ngữ này đại khái là chim bồ câu chiếm mất tổ của chim sáo, ý Hoắc Ngạn ra sao thì mọi người hiểu rồi ha).

Vũ Tiêu giận đến đỏ hai gò má, một câu cũng nói không nên lời. Dem ca ca giao cho người như vậy bảo hộ có thể chứ? Mặc dù là tạm thời, cũng rất không an toàn đi? Vũ Tiêu trong lòng giãy giụa.

“Ngươi không phải ca ca ngươi, ta sẽ không mềm lòng.” Cuối cùng nhìn Vũ Tiêu liếc mắt một cái, Hoắc Ngạn nhanh chóng rời đi.

Y nói nếu là ca ca sẽ mềm lòng? Người lãnh huyết sẽ như vậy sao? Nhưng trong hai ngày quan sát vừa qua, chỉ cần ca ca dùng ánh mắt vô tội của chú chó nhỏ nhìn y, y sẽ thoái nhượng..... Đúng rồi, ca ca bề ngoài yếu hơn nữa ánh mắt biết nói, không ai có thể chống cự được.

Vũ Tiêu thoáng yên tâm, đi theo phía sau Hoắc Ngạn vào phòng.

Cơm chiều là Vũ Sinh dùng mấy thứ nguyên liệu sẵn có nấu, giống như tô bính, giản dị lại mỹ vị.

Một bầu rượu ngon ấm áp là Vũ Sinh cố ý chuẩn bị cho Hoắc Ngạn. Không nóng không lạnh, uống vào cam thuần, hảo tửu! Làm cho toàn thân nóng lên không chỉ vì men rượu, còn vì người tri kỷ kề bên.

Rót đầy một chung, Hoắc Ngạn tinh tế nhăm nháp. Bên cạnh, người kia một bên trấn an mấy đứa nhỏ không chịu ngoan ngoãn ăn cơm, một bên vì bọn chúng chia thức ăn uy thực.....

“Lão gia, chỉ uống rượu sẽ làm bị thương thân, ăn chút đồ ăn đi.” Vũ Sinh nói xong liền vì Hoắc Ngạn gấp mấy thứ đồ ăn.

“Ân, người cũng ăn nhiều chút, không cần chỉ lo cho bọn nhỏ.” Hoắc Ngạn tự nhiên mà thốt ra như vậy.

Nói xong Hoắc Ngạn liền ngậy ngấn cả người. Đối thoại như vậy cực kỳ giống một đôi lão phu thê, cảnh tượng trước mắt cực kỳ giống một gia đình ấm áp!

Gia đình? Từ hai mươi năm trước, lúc một nhà ba người bọn họ rời đi thôn, y vốn không có nhà! Y khao khát một gia đình, bằng không sẽ không lưu lại nhiều con nôi dòng như vậy, nhưng những nữ nhân kia không có thực hiện được nguyện vọng của y. Nay một nam hài nhỏ gầy lại làm cho y cảm giác được ấm áp của gia đình, cỡ nào chăm chọc a! Càng chăm chọc là Hoắc Ngạn y lại sợ hãi!

Bởi vì từng mất đi cho nên biết nỗi đau sau khi đánh mất, hiện tại nếu vươn tay liệu có chạm vào ấm áp được không? Chính mình có thể thừa nhận nỗi đau lại mất đi lần nữa không? Buông tha sao? Buông xuống nguyện vọng hai mươi năm sao? Nội tâm Hoắc Ngạn giằng giụa.

Ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt thân thiết của người kia.

“Lão gia không thoải mái sao?”

Không nghĩ buông tha cho a! Người này ôn nhu như vậy, bỏ lỡ sẽ không còn gặp được đi! “Không có việc gì, rượu này không tồi, theo giúp ta uống một chén đi.”

“Ca ca không biết uống rượu!” Vũ Tiêu từ trong bát cơm ngẩng đầu.

“Tiêu nhi!” Vũ Sinh không đồng ý nhìn Vũ Tiêu, quay đầu đối Hoắc Ngạn bên kia nói, “Lão gia, ta chưa từng uống rượu, chỉ sợ sẽ làm lão gia mất hứng.”

“Vậy thì chỉ uống một chén là được rồi.” Hoắc Ngạn đem chung rượu của mình đưa cho Vũ Sinh.

Vũ Sinh nhìn nhìn chung rượu rồi lại nhìn nhìn Hoắc Ngạn, đưa tay tiếp nhận, nhắm mắt lại ngửa đầu uống một hơi.

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Vũ Sinh nhăn thành một đoàn, khoé miệng Hoắc Ngạn hơi hơi gợn lên, “Ăn một chút đồ ăn sẽ không cay như vậy nữa.”

Vũ Sinh chạy nhanh ăn một ngụm đồ ăn, cảm giác không còn cay nồng như vừa rồi, “Rượu không phải là ngọt sao?”

Thật sự là người đơn thuần a! Hoắc Ngạn lấy qua chung rượu không, rót đầy, uống cạn, không có nói nữa.

Đại khái là một lần sinh hai lần thực, bọn nhỏ đã không còn giống lần trước khi cùng phụ thân ăn cơm câu nệ như vậy, sau khi dùng qua bữa tối còn tại Trúc Hiên chơi trong chốc lát. Cho đến khi Quân Kỵ nhỏ tuổi nhất bắt đầu dụi mắt, đại ca Quân Tướng mới mang theo bọn đệ đệ muội muội rời đi. Lần này bên cạnh nó có thêm một “tiểu cậu”.

Tiến bọn nhỏ ra cửa, Vũ Sinh dùng nước ấm thấm ướt khăn mặt. “Lão gia, lau mặt nghỉ ngơi sớm một chút đi!” Vũ Sinh nhẹ giọng gọi Hoắc Ngạn đang chớp mắt ở trên ghế.

Hoắc Ngạn không mở mắt, vươn tay kéo người kia vào lòng, “Lau giúp ta.”

Không dự đoán được Hoắc Ngạn sẽ có động tác như vậy, Vũ Sinh đành phải ngồi ở trên đùi Hoắc Ngạn không dám động đậy.

“Khăn mặt sắp lạnh.” Hoắc Ngạn vẫn như trước nhắm hai mắt, thản nhiên nhắc nhở.

Vũ Sinh do dự một chút, thử thăm dò đưa khăn lau mặt cho Hoắc Ngạn.

Trong lòng hần giống như chú thỏ nhát gan, tim thùng thùng không ngừng đập nhanh. Cùng Hoắc Ngạn có động tác thân mật sẽ làm hần mặt đỏ tim đập, nhưng không hề bài xích, thậm chí đáy lòng còn có một tia ngọt ngào.

Nhưng mà từng nghe qua những lời xì xầm trên phố vẫn còn đè nặng trong tim Vũ Sinh, hần nên làm cái gì bây giờ?

Cảm giác được người trong lòng phân tâm, Hoắc Ngạn cầm lấy tay nhỏ bé không ngừng chà lau mặt y, đem môi ấn vào phiếm môi anh hồng hồng ngọt liếm kia.

Vũ Sinh hơi hơi ngửa ra sau, làm cho môi cùng môi chỉ là nhẹ nhàng chạm vào mà thôi.

“Vì sao lại trốn?”

Hắn là nam nhân a! Có thể nào mặc cho một nam nhân khác chiếm lĩnh thân thể hắn? Nhưng nam nhân trước mắt là trượng phu hắn, là một chủ nhân khác của thân thể hắn a!

Giương mắt nhìn thấy ánh mắt kém vui của Hoắc Ngạn, chỉ là một nụ hôn mà tức giận như vậy? Vũ Sinh vùng trộm nuốt nước miếng, run run ở khoé môi Hoắc Ngạn đáp lại một nụ hôn.

“Ta muốn người!”

45. Chương 44: Thổ Lộ

Lửa cháy đổ thêm dầu chính là nói loại tình hình này đi?

Hoắc Ngạn khát vọng thân thể mềm mại của người trong lòng. Nếu người này vẫn không thuận theo, như vậy có lẽ y còn không chế được con mãnh thú trong người, nhưng người này lại cho y “ngon ngọt”. Một nụ hôn nhẹ vừa rồi tựa như quăng cho con lang đang đói khát một miếng thịt xương, chẳng những không thể uy nó ăn no còn làm cho nó càng thêm khát vọng đại tiệc phong phú.

“Ta muốn người!”

Không nghĩ tới nụ hôn chính mình lại có hiệu quả như vậy, Vũ Sinh sợ tới mức muốn thoát đi Hoắc Ngạn ôm ấp.

“Không được trốn!” Hoắc Ngạn siết chặt cánh tay, vây khốn người kia đang có ý đồ chạy trốn, “Đem chính mình cho ta!”

“Lão gia..... Ngô.....” Không muốn nghe đến lời cự tuyệt, Hoắc Ngạn cuồng bạo hôn lên đôi môi nhỏ nhắn hồng nộn của ai đó.

Sau khi tuần tra qua mỗi một tác lãnh địa thuộc về chính mình, đầu lưỡi bá đạo dần dần trở nên ôn nhu, đôi mắt kinh hoàng chậm rãi trở nên sương mù.....

“Ân ~” Tiếng rên rỉ ngọt nị giống như đã từng quen biết làm Vũ Sinh bừng tỉnh. Ở trước mắt hắn là một màn “Uyên ương diễn hà”. Trời ạ! Tại sao có thể như vậy!

Lúc này Vũ Sinh nằm ngửa ở trên giường mềm mại, vạt áo mở rộng..... Da thịt trắng nõn cùng ánh mắt vô thố để lộ ra người này hồn nhiên, nhưng mà hồn nhiên như vậy ở trong mắt Hoắc Ngạn là vô tận mị hoặc.

Không hề chần chờ, Hoắc Ngạn đem môi thiếp thượng da thịt trắng nõn hoài niệm đã lâu.

“Lão gia, không cần.” Vũ Sinh chống đẩy, hắn vẫn không thói quen loại cảm giác bị một nam nhân khác đùa bỡn.

Hoắc Ngạn đem cổ tay mảnh khảnh của hắn áp chế ở hai bên gối đầu, “Là người dụ hoặc ta trước!”

Dụ hoặc? Là nụ hôn kia sao? Hắn chỉ không muốn nam nhân lại nổi giận mà thôi! “Ta không có!”

“Người có! Người luôn ôn nhu, tri kỷ, thuận theo..... như vậy. Người ở trước mặt ta mỗi thời mỗi khắc đều là đang dụ hoặc ta! Là người làm cho ta trở nên khó kìm dục vọng. Mỗi lần nhìn thấy người ta đều muốn hôn người, ôm người, đem người đặt ở trên giường làm chuyện thân mật hơn!” Hoắc Ngạn đỏ hồng mắt ở trước mặt Vũ Sinh gầm nhẹ.

Vũ Sinh bắt đầu hối hận đã chuẩn bị rượu cho Hoắc Ngạn trong bữa tối, “Lão gia, người uống say!”

“Say? Kia không phải rất tốt sao? Ta sẽ không sợ thương đến người, sẽ không vào thời điểm máu chót mà dừng tay!” Hoắc Ngạn dùng một tay ngăn chặn đôi cổ tay nhỏ gầy của Vũ Sinh phía trên đỉnh đầu, bàn tay còn lại hướng phía dưới thân đánh tới.....

“Lão gia!” Cảm giác nơi tư mật phía hạ thân bị đụng chạm, Vũ Sinh sợ hãi kêu.

“Ta nói rồi, một cửa này sớm hay muộn đều phải qua!” Hoắc Ngạn nói xong liền cúi đầu hôn lên đôi môi vẫn không ngừng huyền não kia.

Nam nhân này là nghiêm túc! Quên đi, y muốn liền cho y thôi. Thuận theo lâu như vậy thì việc gì phải bướng bỉnh trong chuyện này chứ? Giây giụa thì như thế nào? Nếu nam nhân không có ý định buông tha hẳn, hẳn cần bản trốn không thoát!

Có được nhận tri như vậy, Vũ Sinh chậm rãi thả lỏng thân thể chính mình.

Cảm giác được người dưới thân phóng nhiên thân thể, Hoắc Ngạn trở nên càng thêm vội vàng. Kéo xuống một mảnh quần áo chướng mắt cuối cùng, thân hình bạch ngọc hoàn toàn hiện ra ở trước mắt y.

“Đừng nhìn!” Vũ Sinh nghiêng mặt qua một bên yêu cầu. Tuy là ban đêm, nhưng chỉ một cây nến đỏ vẫn đem cả gian nội thất chiếu đến sáng ngời.

“Vì cái gì? Thân mình đẹp thế này là thuộc về ta!” Hoắc Ngạn nghĩ còn chưa nghĩ liền cự tuyệt. Thân thể xinh đẹp như vậy, y nhìn cả đời cũng không chán!

Cả đời? Y vừa mới nghĩ đến là cả đời sao? Y khi nào thì có ý niệm cùng một ai đó qua cả đời trong đầu? Nữ nhân bên cạnh y hết thay lại đổi, có người vì y sinh hạ đứa nhỏ, nhưng y chưa từng nghĩ qua muốn cùng các nàng chung sống cả đời, cho dù y từng nghĩ tới muốn cùng một nữ nhân kết hôn.

Thân thể kêu gào phóng thích không cho Hoắc Ngạn nhiều thời gian suy tư, hiện tại y rất muốn làm chính là “để thương ra trận”.

46. Chương 45: Tìm Hoan

Thân thể kêu gào phóng thích không cho Hoắc Ngạn nhiều thời gian suy tư, hiện tại y rất muốn làm chính là “để thương ra trận”.

Da thịt tuyết trắng dưới ánh sáng ấm áp của ngọn nến như phiếm ra màu mật, dụ dỗ Hoắc Ngạn dùng môi nhấm nháp hương vị ngọt ngào kia. Bàn tay nóng rực dọc theo thắt lưng mẫn cảm của Vũ Sinh xuống phía tiểu chồi ngây ngô. Y sẽ không giẫm vào vết xe đổ hai lần trước, y muốn cho người này cũng cảm giác được khoái hoạt!

“Ân ~ a ~” Chỉ có hai lần kinh nghiệm cho nên Vũ Sinh hưởng thụ vuốt ve như mất hồn tra tấn, không đến vài cái liền vận vẹo vòng eo mảnh khảnh muốn giải phóng.

Người kia vận vẹo không chú ý tới hai chân thon dài của chính mình ma sát đến cái gì, nhưng mà Hoắc Ngạn cảm giác được — da thịt nhẵn nhụi khi ma sát đến vật dâng trào của y sinh ra khoái cảm.

Hoắc Ngạn không muốn chờ đợi thêm, vì thể buông ra tay đang vuốt ve phía trước Vũ Sinh, lần mò đến gian mật nhị tìm kiếm. (Anh nóng vội quá rồi đó nha ^.^)

“A —!” Vũ Sinh bị dị vật đột nhiên đâm vào sợ tới mức kêu lên, lập tức cắn chặt răng. Lúc này Vũ Sinh đều không quên Hoắc Ngạn từng nói qua không thích hẳn cắn môi dưới. Sắp tới rồi sao? Cái loại đau đón xé rách kia hẳn có thể nhịn một lần nữa không?

“Thả lỏng chút!” Hoắc Ngạn vừa nói vừa đưa tay về phía gối đầu sờ soạng.

Không có? Sao lại thế này? Mấy ngày nay y luôn luôn tại Trúc Hiên qua đêm, cái bình sứ dầu trơn kia mấy ngày trước đây còn nhìn thấy qua.....

Hoắc Ngạn nào biết đâu rằng, bình sứ kia trước lúc y về Trúc Hiên đã bị Quân Kỵ không cẩn thận đánh nát. Vũ Sinh sợ Hoắc Ngạn trách tội liền hỗ trợ “hủy thi diệt tích”.

Không có! Hạ thể trưởng đến phát đau làm cho y chờ không nổi nữa, Hoắc Ngạn cứng rắn quyết tâm tham nhập thêm một ngón tay nữa.

“Đau –!” Hai tay không biết khi nào lấy được tự do Vũ Sinh chụp lấy đau vai Hoắc Ngạn thở hắt ra.

“Thả lỏng!” Hoắc Ngạn ách thanh mệnh lệnh. Tuy là vào đêm đông giá lạnh, thế mà trán Hoắc Ngạn lại toát đầy mồ hôi, khẩn cấp gia nhập thêm ngón thứ ba –

“Đau quá, không cần, thả ta, thả ta, cầu người!” Vũ Sinh hai mắt đầm lệ khẩn cầu, “Đau quá, cầu người.....”

“Qua một lát sẽ không đau.” Hoắc Ngạn không thể nào dụng tâm trấn an người dưới thân, tốc độ trứu sát trên tay nhanh hơn. Y chờ không kịp muốn vào trong thân thể ấm áp của tiểu tử kia.

“Ngô –!” Vũ Sinh cố gắng nhịn xuống không ra tiếng, nhưng đôi tai chộp vào hai vai Hoắc Ngạn tiết lộ hẳn thống khổ. Bởi vì trên người Hoắc Ngạn đã có vài nơi bị móng tay bầu thương.

“Cầu người! Lão gia!” Vũ Sinh biết Hoắc Ngạn muốn hẳn, cũng đã hạ quyết tâm phải thuận theo, nhưng khi bị cảm nhận sâu sắc đột kích, hẳn lại nhịn không được cầu xin tha thứ.

Nhìn hai mắt Vũ Sinh đầm lệ, Hoắc Ngạn lại một lần nữa mềm lòng. “Đáng chết!” Không phải y đang say sao? Vì sao khi nhìn thấy bộ dáng bé rơi lệ đầy mặt lại một lần nữa không đành lòng?

Hoắc Ngạn dừng lại động tác, cùng Vũ Sinh đối diện. Khó như vậy sao? Làm cho đôi mắt thu thủy sáng ngời kia nhiễm thượng sắc đục khó như vậy sao? Vì sao đến nay trong ánh mắt này vẫn là sợ hãi?

Chăm chú nhìn hồi lâu, Hoắc Ngạn xoay người xuống giường nhanh chóng sửa sang lại hảo quần áo, chuẩn bị rời đi.

“Lão gia.....” Vũ Sinh ôm lấy chân bông sợ hãi kêu.

Hoắc Ngạn dừng lại nhưng không có quay đầu.

“Này, đã trễ thế này.....” Vũ Sinh lắp bắp nói. Vũ Sinh không biết mình đang làm cái gì? Lưu lại Hoắc Ngạn sao? Nếu y còn muốn thì làm sao bây giờ? Nhưng từ đáy lòng có một thanh âm nói với hắn: Lưu nam nhân này lại! Thanh âm này áp qua nỗi sợ hãi giường sự trong hắn.

Đáp lại là Hoắc Ngạn mở cửa, rời đi. Y không muốn tiếp tục cùng tiểu tử kia một chỗ, điều này đối y là dụ hoặc cũng là khiêu chiến và tra tấn.

Rời đi Trúc Hiên, theo thường lệ Hoắc Ngạn phải đến thư phòng, nhưng dục hoả trong thân thể bị bé khơi mào làm như thế nào cũng tắt không được. Mỗi khi nghĩ đến khuôn mặt nhỏ nhắn kia, dục hoả lại càng dâng lên thêm một cấp.

Đáng giận! Rõ ràng đã bị cự tuyệt, vì sao khi nghĩ đến khuôn mặt kia còn động dục! Hoắc Ngạn tức giận chính mình đối Vũ Sinh có dục vọng mãnh liệt như thế. “Không có người, ta có thể tìm người khác!” Không cam lòng đối khuôn mặt hiện ra trong lòng kia nói.

Người khác! Đúng, Hoắc Ngạn y vì cái gì phải ở một thân cây thất cổ chết? Không phải Lục Vũ Sinh còn có thể là người khác, một người cam tâm tình nguyện vì y mở ra hai chân y vẫn là tìm được.

Kỳ thật, Hoắc Ngạn anh tuấn tiêu sái, nếu không phải ác danh bên ngoài là làm việc tàn nhẫn, y sẽ là trượng phu lý tưởng của rất nhiều khuê nữ. Mặc dù biết y có ác danh “người gian ác”, vẫn không hề thiếu các khuê nữ đem y làm tình nhân trong mộng.

Nghĩ đến đây Hoắc Ngạn xoay người đi về phía đại môn. Phân phó người gác cổng chuẩn bị nhuyển kiệu, không bao lâu y đã đến xướng quán lớn nhất trong thành — Điệp Vũ Lâu.

“Các người trở về đi, sáng mai lại đây tiếp ta.” Hoắc Ngạn bước xuống nhuyển kiệu, đối kiệu phu phân phó. Hai kiệu phu nhìn nhau một chút, đây là tình huống gì?

Hai người trước kia cũng từng nửa đêm đưa lão gia tới nơi này, nhưng mà mặc kệ là vì bàn việc kinh doanh hay là vì phát tiết, Hoắc Ngạn cũng chưa từng ngủ lại qua đêm. Cho nên hôm nay Hoắc Ngạn phân phó làm cho hai người sờ không được ý nghĩ.

“Như thế nào? Lời ta nói nghe không hiểu sao?” Hoắc Ngạn không khỏi hờn giận trầm hạ thanh âm.

Hai kiểu phu nào dám đắc tội Hoắc Ngạn? Chỉ nói một câu “Tiểu nhân không dám!” liền vội vàng nâng kiểu không rời đi.

Thấy kiểu phu rời đi, Hoắc Ngạn tránh đi mấy kỹ nữ dong chi tục phấn đứng ở cửa kiếm khách, đi nhanh vào trong Điệp Vũ Lâu đèn đuốc sáng trưng.

“U, này không phải.....” Cắt ngang lời dạo đầu của tú bà vạn năm không thay đổi.

“Ta muốn hoa khôi nơi này, lập tức, lập tức!” Hoắc Ngạn tùy tay tung năm mươi hai đồng bạc trắng.

Bạc làm mắt tú bà loang loáng, liên tiếp nịnh nọt đáp lời, “Vâng, vâng, vâng.....”

Cho dù Hoắc Ngạn lúc này nói: Người là đầu heo. Tú bà cũng sẽ cười xác nhận.

Hoắc Ngạn không khỏi hờn giận nhăn lại mi, “Biết rồi, còn không mau mang ta đi!”

Thanh âm rõ ràng áp lực lửa giận làm cho tú bà lấy lại tinh thần, “Thất thần làm gì? Còn không mau vì khách quý dẫn đường? Mau cho Thái Điệp đi ra gặp khách!” (Tên bị ta chế đi 1 chút ^.^)

Thái Điệp, hoa khôi của Điệp Vũ Lâu. Nghe đồn nàng sắc nghệ song tuyệt, không ít công tử tiêu hết gia tài chỉ vì muốn cùng nàng kết một đoạn sương sớm nhân duyên.

Nhưng một mỹ nhân như vậy, Hoắc Ngạn ngay cả con mắt cũng chưa nhìn liếc một cái đã đem người lên giường. Đẹp thì như thế nào? Dù sao trong lòng y tưởng là người kia chứ không phải nàng. Nếu không phải nhiều năm qua dưỡng thành thói quen chỉ dùng tinh phẩm, y từ lúc vào cửa sẽ kéo ngay một cô nương bất kỳ làm tình. Tới nơi này, chỉ vì dập tắt dục hỏa do người nọ khơi.

“A ~ hảo sâu! Người a, người muốn giết chết ta ~” Kiều mỵ rên rỉ, lời lẽ câu người, Hoắc Ngạn đều mất điếc tai ngơ tất cả, giờ phút này trong đầu tất cả đều là thân mình trần trụi của Vũ Sinh, mặc y làm tư thái mỹ nhân.

Lúc này ở lại Trúc Hiên, Vũ Sinh bắt lực nhìn Hoắc Ngạn ra khỏi cửa. Vũ Sinh từng nghĩ tới làm cho Hoắc Ngạn buông tha hắn, thả hắn rời đi, thời điểm tân hôn từng có, thời điểm bị người chỉ trở từng có..... Nhưng mà hiện tại, lúc Hoắc Ngạn thật sự ở trước mặt hắn xoay người rời đi, cho thấy thời điểm này không hề cần hắn, hắn sợ hãi.

Vũ Sinh không chỉ một lần tự hỏi chính mình: Vì cái gì phải phản kháng, vì cái gì không thể nhẫn xuống? Thật vất vả mới tìm được cảm giác gia đình ấm áp, vì cái gì không cẩn thận trân quý? Y, còn có thể trở về không?

47. Chương 46: Đình Thê (thượng)

Cao trào qua đi, sau khi bình tĩnh trở lại Hoắc Ngạn nhìn thấy bộ dạng người dưới thân lập tức cảm thấy một trận chưa đủ. Không phải hắn, không phải người mà y vẫn nghĩ.

Nàng không có sự ngưỡng chừng như người nọ, không có sự đơn thuần như người nọ, càng không có thân mình tinh tế đơn bạc như người nọ. Hoắc Ngạn càng so sánh càng nghĩ đến Vũ Sinh hảo, nghĩ đến Vũ Sinh hảo khiến cho dục hỏa vừa mới bình ổn lại thiêu đốt lên.....

Vì thế, suốt một đêm, Hoắc Ngạn nhớ lại rồi phát tiết, phát tiết rồi nhớ lại, cứ tuần hoàn như vậy mà vượt qua.

Sáng sớm, khi ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ chiếu đến trong phòng, Hoắc Ngạn mới dừng động tác liên tục suốt đêm xoay người xuống giường, mặc quần áo rời đi.

Đi ra khỏi Điệp Vũ Lâu, Hoắc Ngạn luôn ần ần cảm thấy bức mình. Rõ ràng phát tiết cả đêm, tại sao còn không thỏa mãn?

Ngồi trên nhuỷễn kiệu chờ đã lâu, Hoắc Ngạn quyết định không suy nghĩ đến việc đó nữa, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Trở lại Hoắc phủ, Hoắc Ngạn không có ngừng lại trực tiếp đến thư phòng bắt đầu một ngày công tác.

Mà sau khi Hoắc Ngạn rời đi, Vũ Sinh vẫn không hề động đậy, ngơ ngác nhìn phòng ở trở tối, lại chậm rãi biến sáng, không ngừng mà trách cứ chính mình không nên chọc Hoắc Ngạn giận bỏ đi.

“Chi nha ~”

Nghe thấy cửa phòng mở Vũ Sinh lập tức nhảy xuống giường, “Lão gia.....”

“Sinh chủ tử?” Bích Tình vẻ mặt nghi hoặc nhìn Vũ Sinh, “Lão gia không ở đây sao?”

“Bích, Bích Tình.” Không phải y! Đáy lòng Vũ Sinh có một sự thất vọng nói không ra lời.

“Sinh chủ tử? Ngài làm sao vậy? Tại sao sắc mặt lại khó coi như vậy?” Bích Tình vội vàng buông chậu rửa mặt trong tay, đặt tay lên trán Vũ Sinh xem có nóng lên hay không.

“Ta không sao, tối hôm qua ngủ không tốt mà thôi.” Vũ Sinh không có cự tuyệt hảo ý của Bích Tình, mặc nàng sờ tới sờ lui.

“Vậy thì ngài ngủ tiếp trong chốc lát nữa đi, ta không phiền ngài.” Bích Tình nói xong định nâng Vũ Sinh lên giường.

“Bích Tình, ta không sao, người có thể giúp ta hỏi thăm một chút lão gia ở đâu được không?” Vũ Sinh đẩy ra tay Bích Tình, có chút lo lắng nói.

“Xảy ra chuyện gì?” Bị cảm xúc khẩn trương của Vũ Sinh cuốn hút, Bích Tình bất an hỏi.

“Ta, ta tối hôm qua....., ta tối hôm qua chọc lão gia nổi giận.” Vũ Sinh nói không nên lời chính mình tối hôm qua phá huỷ Hoắc Ngạn hưng trí cầu hoan.

Cao thấp đánh giá Vũ Sinh một phen, “Lão gia đánh ngài?”

Vũ Sinh lắc đầu.

“Mắng ngài?”

Vũ Sinh lại lắc đầu.

“Vậy không có việc gì?” Bích Tình cười nói. Nhìn thấy ánh mắt tràn ngập nghi hoặc của Vũ Sinh, Bích Tình bổ sung, “Người chọc lão gia tức giận đã sớm đầu thai vài lần.” Ngấm lại nói như vậy có khả năng dọa đến Vũ Sinh, Bích Tình lại thay đổi cách nói khác, “Người chọc lão gia tức giận không thể gặp được mặt trời ngày hôm sau..... Cũng không đúng, tóm lại, lão gia không có nổi giận với ngài đâu!”

“Nhưng mà.....” Vũ Sinh muốn nói lại thôi. Hắn làm sao có thể nói với Bích Tình: Hoắc Ngạn nổi giận, bởi vì tối hôm qua hắn không làm cho y thoải mái.

“Không cần nhưng mà, nếu ngài thật sự sợ lão gia tức giận, vậy thì vào bữa tối làm nhiều đồ ăn một chút hướng hắn bồi tội. Lão gia nhất định sẽ không giận nữa! Hiện tại ngài ngủ trước một hồi đi!” Bích Tình cất ngang sự lo lắng của Vũ Sinh, đưa hắn lên giường nằm hảo.

Kế hoạch tốt đẹp của Bích Tình không thực thi được, bởi vì đêm đó Hoắc Ngạn không có đến Trúc Hiên.

Đợi từ lúc hoàng hôn cho đến khi lên đèn rực rỡ, Hoắc Ngạn vẫn không xuất hiện. “Vũ Sinh phụ thân, ta đói bụng!” Mấy đứa nhỏ không chịu được đói, ôm bụng tội nghiệp nhìn Vũ Sinh.

“Chúng ta ăn trước đi.” Vũ Sinh có chút thất vọng nói. Lão gia quả nhiên là nổi giận!

Vũ Sinh thật không biết mùi vị của bữa tối nay ra sao, tiến bước bọn nhỏ, “Bích Tình, lão gia hắn là còn tại thư phòng? Chúng ta làm chút thức ăn khuya đưa qua được không?”

“Ha ha, Sinh chủ tử thật đúng là hiền thê a!” Không biết tình huống Bích Tình cười trêu chọc.

Vũ Sinh cười khổ một chút. Hiền thê sao? Hy vọng lão gia không nổi nóng.

48. Chương 47: Đình Thê (hạ)

Vũ Sinh mang theo thực hộp (hộp cơm), bắt an đi về phía thư phòng, trong lòng nghĩ nên làm như thế nào hướng lão gia bồi tội. Nhưng không nghĩ tới nghênh đón hắn là đại môn đóng chặt.

“Lão gia!” Vũ Sinh kêu một tiếng, lập tức nghĩ đến vạn nhất lão gia đang ngủ thì làm sao bây giờ?

“Là ai ở đằng kia?” Gia đình hộ viện nghe thấy động tĩnh liền tiến đến xem xét, “Sinh chủ tử, tại sao ngài lại đến đây?” Từ lễ mừng năm mới, bọn hạ nhân Hoắc phủ liền quen thuộc với nam phu nhân này, đồng thời “Sinh chủ tử” cũng được dùng để xưng hô.

“Ân, ta, ta làm chút thức ăn khuya..... Lão gia y đang nghỉ sao?” Vũ Sinh có chút ngượng ngùng.

“Lão gia?” Gia đình ấp úng nói, “Lão gia, lão gia hẳn, hẳn đi ra ngoài.”

“Đi bàn việc kinh doanh sao?” Không cần nhìn thấy Hoắc Ngạn làm cho Vũ Sinh nhẹ nhàng thở ra.

“Không, không phải.” Gia đình do dự một chút, hạ quyết tâm nói, “Lão gia đi Điệp Vũ Lâu!”

“Điệp Vũ Lâu?” Nơi đó Vũ Sinh có biết đến, năm trước lúc cùng Hoắc Ngạn ra ngoài học tập từng nghe nói qua, nơi đó là kỹ quán lớn nhất trong thành.

Y đi kỹ viện! Hoắc Ngạn từng có rất nhiều mỹ thiếp như hoa, y chưa từng đi qua loại địa phương hạ lưu này? Sau khi cưới Vũ Sinh, y đã đem tất cả cơ thiếp đều phân phát, đơn giản là sợ các nàng lại giống như nương của Quân Kỵ.

Nếu y có một thê thiếp bình thường, làm sao đi đến nơi không sạch sẽ đó?! Vũ Sinh không biết chính mình làm như thế nào trở lại Trúc Hiên, trong đầu không ngừng nghĩ nếu Hoắc Ngạn cưới là một nữ nhân, như vậy y sẽ không tất đi kỹ viện phát tiết.

Tự trách suốt một đêm, khi trời còn chưa sáng Vũ Sinh liền đi vào phòng bếp, dọn dẹp, nấu nướng, bận rộn một buổi sáng.

Mặt trời đã muốn lên cao, chắc là lão gia đã trở lại? Vũ Sinh khẩn trương ôm thực hộp lại đi vào thư phòng, trùng hợp gặp được Trác Anh đi ra ngoài.

“Lão gia....., y tỉnh chưa?” Vũ Sinh do dự một chút vẫn là mở miệng hỏi ra.

“Ân.” Trác Anh gật gù đầu, “Đang ở bên trong.”

“Ta, ta có thể đi vào đưa chút đồ ăn được chứ?”

“Đương nhiên có thể, ta cũng không phải ngục tốt.” Trác Anh lắc mình làm cho Vũ Sinh đi qua.

“Lão gia!” Vũ Sinh nhỏ giọng kêu người đang bận rộn kia.

“Chuyện gì?” Hoắc Ngạn không có ngẩng đầu, cũng không có ôn nhu như trước.

“Ta,” Vũ Sinh lấy thêm can đảm, “Ta làm chút đồ ăn, lão gia ăn xong rồi hãy làm tiếp.”

Ăn? Hắn sáng sớm đến chính là vì cái này! “Ta còn chưa đói bụng, người đặt ở đó đi.”

“Lão gia, mấy thứ này thừa dịp còn nóng ăn mới tốt.” Vũ Sinh càng nói càng nhỏ giọng.

Hoắc Ngạn buông sổ sách trong tay, “Người làm cái gì?”

“Là chút đồ bổ dưỡng, lão gia.....” Vũ Sinh đột nhiên dừng lại lời muốn nói, đem thức ăn trong hộp bày ra, “Lão gia mau thừa dịp còn nóng ăn đi.”

Nhìn đồ ăn bày ra trên bàn, mặt Hoắc Ngạn đen xuống. Thế nhưng còn có ngu tiên (dương vật bò)! Đây tính cái gì?

“Phu nhân thật đúng là hiền thê rộng lượng a!” Hoắc Ngạn không phải không có châm chọc nói.

Nghe lời nói của Hoắc Ngạn, Vũ Sinh cúi đầu trầm mặc trong chốc lát mới nhỏ giọng nói, “Là ta không tốt, nếu lão gia có thể thiếp bình thường sẽ không tất đi đến kỹ viện.....”

Đáng giận! “Cái loại địa phương đó có cái gì không tốt? Đó là nơi mà nam nhân thích nhất.” Hoắc Ngạn cố ý nói lời tương phản với Vũ Sinh.

“Nhưng, nhưng mà, nơi đó không sạch sẽ.” Vũ Sinh lúng ta lúng túng nói.

“Không sạch sẽ? Có sạch sẽ, hắn cũng không làm cho ta bính!” Hoắc Ngạn không biết chính mình làm sao vậy, lại có thể thốt ra mấy lời trẻ con như thế. “Mấy thứ này người mang về đi, không cần đến đây nữa.”

“Lão gia, ta.....”

“Đi mau!” Hoắc Ngạn cao giọng cắt ngang lời Vũ Sinh, “Người còn không đi là đang chờ ta làm cái gì sao?”

Cái gì? Y muốn làm cái gì? Vũ Sinh nhìn Hoắc Ngạn đi bước một tới gần, trong mắt loé ra quang mang quen thuộc.....

49. Chương 48: Tiểu Quan

Hoắc Ngạn vươn tay kéo qua Vũ Sinh chần kinh giống như con thỏ nhỏ, đưa hắn gắt gao ôm vào trong lòng, “Đây là người tự tìm!”. Dứt lời cúi đầu thật sâu hôn lên đôi môi đỏ mọng tưởng niệm đã lâu.

Y muốn chính là này sao? Vũ Sinh ngoan ngoãn phối hợp Hoắc Ngạn hôn môi. Trên thực tế hắn cũng không chán ghét Hoắc Ngạn hôn môi, thậm chí có một chút thích, nếu không có tiền thêm một bước động tác kia.

“Ân ~, hô ~!” Vừa hôn chấm dứt, Vũ Sinh xui lơ ở trong lòng Hoắc Ngạn, “Lão, lão gia.....”. Vũ Sinh khẩn cầu nhìn Hoắc Ngạn, hy vọng y không nổi giận.

“Người nghĩ chỉ như vậy ta liền thoả mãn đi?” Tuy rằng vừa rồi cùng tiểu tử kia hôn môi so với việc y phát tiết cả một đêm càng thoả mãn, nhưng Hoắc Ngạn muốn không chỉ là hôn môi mà thôi.

“Lão gia.....” Vũ Sinh biết Hoắc Ngạn muốn thân mình của hắn. Ở trong mắt Vũ Sinh, Hoắc Ngạn giống như là đói bụng đã lâu, giờ đột nhiên nhìn thấy mỹ thực như núi.

Vũ Sinh cứ như vậy ngơ ngác nhìn dục vọng trong mắt Hoắc Ngạn ngưng tụ thành cao trào tảo bạo, sau đó đưa hắn cắn nuốt.

Mới đầu, Vũ Sinh còn tận lực thả lỏng chính mình. Chuẩn xác mà nói, Vũ Sinh đã dần dần thói quen Hoắc Ngạn phủ xúc, bắt đầu cảm nhận được khoái cảm hơi tê dại. Bởi vậy, giai đoạn tiền diễn Vũ Sinh cũng không cảm thấy miễn cưỡng.

Nhưng mà, “Không ~!” Khi ngón tay Hoắc Ngạn tìm tòi thâm nhập cốc huyết Vũ Sinh, thân thể hắn lập tức liền căng thẳng, mặc Hoắc Ngạn khuyên giải an ủi như thế nào cũng không thể thả lỏng nửa phần.

“Quả nhiên!” Hoắc Ngạn buông ra Vũ Sinh gần như bán lõa thân, “Người thích ta hôn môi đi?”

Nghe vậy Vũ Sinh đỏ mặt.

“Cũng không chán ghét ta đụng chạm đi?” Nói xong đầu ngón tay Hoắc Ngạn nhẹ nhàng ở trên gương mặt Vũ Sinh trượt.

Cái này không chỉ hai má, da thịt lỗ lổ bên ngoài của Vũ Sinh đều biến thành phấn hồng sắc mê người.

Mạnh rút tay về, Hoắc Ngạn phẫn nộ rống, “Nhưng mà người lại không nguyện ý làm cho ta tiến vào thân thể của người!”

Miên cưỡng áp chế lửa giận kiềm dục hoả của chính mình, Hoắc Ngạn trầm giọng mở miệng, “Người nên biết nam nhân bị đủ loại dục vọng chi phối, quyền lực, tài phú còn có dâm dục. Ta đã có quyền lực có thể thao

túng sinh tử của người khác, tài phú có thể địch quốc, còn có dục vọng cuối cùng..... Nếu người không thể thoả mãn ta thì đừng nên xuất hiện ở trước mặt ta. Nếu không, người sẽ không có cơ hội toàn thân trở ra!”

Vũ Sinh không nghĩ ra Hoắc Ngạn vì cái gì khi bị hấn cự tuyệt lại tức giận như vậy, trong ấn tượng của hắn, Hoắc Ngạn cũng không phải rất muốn hắn, bởi vì mỗi lần chỉ cần hắn cầu xin tha thứ, Hoắc Ngạn luôn buông tha hắn.

“Lão gia, ta....., ngài nên có một thê tử bình thường.” Vũ Sinh không biết nên nói gì, không cần thận nói ra những lời từ đáy lòng. Một thê tử bình thường hắn là có thể thoả mãn hết thấy các loại dục vọng của y đi?

“Ta chỉ cần một thê tử có thể thoả mãn ta!” Hoắc Ngạn hung tợn nhìn thẳng Vũ Sinh. Vật nhỏ vẫn là không muốn làm thê tử của y sao? Cho dù y vì hắn chịu đựng khổ sở khi dục hoả đốt người, không hề miễn cưỡng hắn, cũng không được sao?

“Ta.....” Vũ Sinh không biết nên khuyên giải như thế nào, lên tiếng lại nói không ra lời.

“Làm không được liền biến mất trước mặt ta đi!” Hoắc Ngạn xoay người, không hề nhìn gương mặt có thể dễ dàng khơi dậy dục vọng trong y.

Nhìn thấy bộ dáng Hoắc Ngạn, trong lòng Vũ Sinh tựa như bị đào một cái động, từng trận gió lạnh thổi vào. Vài lần định mở miệng, lại không biết nên nói gì, cuối cùng vẫn là thuận theo Hoắc Ngạn, biến mất ở trước mặt y.

Nghe được Vũ Sinh rời đi, Hoắc Ngạn phẫn nộ ném đi bàn tính trên bàn tròn, “Người đâu, chuẩn bị kiệu! Ta muốn đi Điệp Vũ Lâu!” Hoắc Ngạn bất chấp chính mình vừa mới từ nơi đó trở về, càng bất chấp hiện tại là ban ngày Điệp Vũ Lâu là không mở cửa, y chỉ thầm nghĩ đem cơn tức trầm tích trong lòng tất cả đều phát tiết ra.

Chộp mở đại môn nhắm chặt, đánh thức cô nương mới đi vào giấc ngủ, Hoắc Ngạn lại lập tức mất hưng trí. Đã không còn son phấn che lấp, hé ra gương mặt xanh trắng giống như ác quỷ làm cho người ta thật nuốt không trôi.

Không có nhìn liếc mắt thêm cái nào, Hoắc Ngạn xoay người rời đi Điệp Vũ Lâu. Trải qua một trận như vậy, bị cơn tức làm cho ý nghĩ mơ hồ thoáng chốc khôi phục một tia thanh minh, Hoắc Ngạn mệnh lệnh kiệu phu đi đến cửa hàng nhà mình, y không thể bởi vì một người mà mất hết lý trí như vậy.

Hoắc Ngạn cứ như vậy tuần tra một ngày, chạng vạng ngay tại tửu lâu nhà mình tự châm tự uống một mình.

“Ai, lão ca, này xem như người trả, ngày khác, ta mang người đi Nam Phong Quán mở mang kiến thức, thế nào?” Khách nhân giáp dáng vẻ lưu manh nói.

“Cái gì ‘Nam Phong Quán’, không phải là Nam Xướng Quán thôi sao!”

“Ai, Nam Phong Quán cùng Nam Xướng Quán không giống nhau, nơi đó tiểu mỹ nhân, hấp ~, ngấm lại đều làm cho người ta chảy nước miếng.....”

Hoắc Ngạn dừng tay châm rượu, Nam Xướng Quán? Cái mà từ người kia chưa đủ thoả mãn có thể ở nơi nào đó bổ khuyết lại hay không?

Hoắc Ngạn vốn là người làm việc quyết đoán, bởi vậy khi y quyết định tìm một nam nhân phát tiết đã lập tức xuất phát đến Nam Phong Quán.

Màn đêm xuống, Nam Phong Quán mặc dù không giống Điệp Vũ Lâu đông như trẩy hội, nhưng cũng náo nhiệt phi phàm.

“Đại gia là lần đầu tiên đến tiểu quán đi? Ta.....”

Hoắc Ngạn lấy ra tờ ngân phiếu trăm hai ngăn chặn lời của quy công, “Ta muốn tốt nhất.” Cảm thấy lời người kia nói, quả nhiên không sai, ngay cả quy công đều mặt mày thanh tú.

“Kia, thỉnh gia dời bước hậu viện.” Quy công cười quyến rũ dẫn Hoắc Ngạn đi.

Hầu hạ Hoắc Ngạn là tiểu quan hồng bài chi nhất của Nam Phong Quán, mảy liễu phần thần, phong tình càng hơn hoa khôi Thái Diệp của Diệp Vũ Lâu.

Không có nói nhiều lắm, hợp thời rên rỉ, liêu nhân vận vẹo, co rút lại..... Không lâu Hoắc Ngạn liền phát tiết một lần. Ngay tại thời điểm Hoắc Ngạn chuẩn bị bắt đầu lần thứ hai —

“A —! Không cần, cầu ngài, không cần!.....” Sau đó là tiếng roi da đánh vào trên thân thể người.

“Quán chủ nhà người cũng biết chọn thời gian dạy dỗ người mới đi?” Hoắc Ngạn xoay người ngồi ở bên giường.

“Này cũng không phải là quán chủ nhà ta đang dạy dỗ người mới.” Tiểu quan mềm mại đáng yêu đem thân mình dựa vào phía sau lưng quang loả của Hoắc Ngạn, “Mà là một loại ngoạn pháp của những khách nhân.”

Hoắc Ngạn nhú mi, đem người đánh cho chết đi sống lại có cái gì thú vị?

“Gia, muốn nhìn một chút không?” Thấy Hoắc Ngạn từ chối cho ý kiến, mỹ nhân rời giường phủ thêm nhất kiện sa y, “Gia theo ta đi.”

Hai người ra ngoài đi hướng tây sương phòng. Xuyên thấu qua cửa sổ khép hờ, Hoắc Ngạn nhìn thấy một người mảnh khảnh trần như nhộng bị trói ở giữa phòng, từng đạo xanh tím che kín nửa người trên, phía sau hậu huyệt đang cắm một dục cụ, huyết dọc theo hai chân trắng nõn chảy xuống.....

Huyết tinh nhưng cũng đậm mỹ, nhưng mà, Hoắc Ngạn cũng không thích. Y mặc dù lãnh khốc vô tình, nhưng sẽ không cố ý tra tấn người khác khi làm chuyện giường sự. Đương nhiên ngoại trừ hai lần đối đãi Vũ Sinh ra, tiểu tử kia luôn có thể làm cho y không không chế được.

“A!” Ngay tại thời điểm Hoắc Ngạn tính rời đi, người trong phòng nâng lên mặt vẫn cúi kêu thảm thiết ra tiếng.

Nghe được tiếng kêu, Hoắc Ngạn theo bản năng quay đầu xem, “Cầu người, cầu người!” Người trong phòng đúng là đang hướng y cầu cứu.

Đổi lại bình thường, Hoắc Ngạn là tuyệt đối không quản, nhưng đôi mắt người nọ chứa đầy lệ cầu xin nhìn y, lại có vài phần rất giống Vũ Sinh!

“Dừng tay!” Chờ khi Hoắc Ngạn ý thức được thì đã hô lên tiếng, một khi đã như vậy, “Người này ta bao hạ.”

“Gia, này, này không hợp quy củ!” Tiểu mỹ nhân bên người Hoắc Ngạn kêu sợ hãi.

“Ta muốn bao hạ hắn!” Hoắc Ngạn chính là thần nhiên lặp lại, không khỏi giận tự uy.

“Hắn chính là một nô lệ.....” Tiểu mỹ nhân có chút không phục nói, sau đó nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của Hoắc Ngạn, “Kia, kia cũng phải chờ hắn tiếp khách nhân này.....”

“Nếu ta mua hắn thì sao?” Chỉ có thể nói Hoắc Ngạn nhất thời quật khởi, đêm đó đã đem người nọ mang về Hoắc gia.

“Lão gia đây là có ý gì?” Sau khi Trác Anh đem người đàn xếp hảo, liền chất vấn. Lão gia nhà mình nửa đêm mang về một người mình đầy thương tích, làm cho già trẻ lớn bé từ trên xuống dưới sợ hãi.

“Ta mua người, không thể mang về sao?” Hoắc Ngạn không chút nào để ý nói.

“Mua? Một Vũ Sinh thứ hai sao? Lão gia có phải cũng tính cưới hắn vào cửa hay không?” Trác Anh không phải không có châm chọc hỏi.

“Có gì không thể?”

50. Chương 49: Lại Cưới

Có gì không thể?” Nhắc tới người làm cho y luôn tích tụ kia, Hoắc Ngạn không thể tiếp tục nguy trang bình tĩnh nữa, không thể đụng chạm vào người tối tưởng niệm, tìm người thể thân chẳng lẽ không thể sao? Hoắc Ngạn y chịu uỷ khuất như vậy đã bao lâu? Hiện tại thể nhưng còn bị chỉ trích!

“Người nói thật sự?” Trác Anh tỉnh táo lại, trầm giọng hỏi.

“Không thể là thật sao?” Hoắc Ngạn hỏi lại.

“Thể còn Vũ Sinh thì sao?” Trác Anh nhú mày, “Hay là rốt cuộc người đã nghĩ thông suốt, muốn thả hần tự do?”

“Nguyên lai như thế nào, liền còn như thế ấy. Ta, sẽ không thả hần rời đi!” Nói xong, Hoắc Ngạn nhắm hai mắt lại, ý bảo Trác Anh rời đi, y muốn nghỉ ngơi.

Trác Anh nhìn Hoắc Ngạn trong chốc lát, rốt cuộc không nói gì, lặng lẽ rời đi.

Sau khi tiếng cửa phòng được đóng lại vang lên, Hoắc Ngạn lập tức mở hai mắt. Bọn họ đều quá để ý Vũ Sinh!

Vừa rồi thốt ra là muốn kết hôn với tên tiểu quan kia chỉ vì giận mà thôi, hiện tại nghĩ lại có lẽ là một chủ ý không tồi?!

Y đã sớm phát hiện chính mình đối Vũ Sinh quá mức để ý, một lần lại một lần đắm chìm trong cảm giác ấm áp mà tiểu tử kia mang đến cho y là không thể tự kiềm chế Có lẽ, cưới tiểu quan này có thể làm cho chính mình chặt đứt chấp niệm đối với Vũ Sinh, khôi phục vô tâm vô tình như ngày xưa. Cái mà Hoắc Ngạn y tối không cần chính là nhược điểm!

Có quyết định Hoắc Ngạn lại một đêm không ngủ, sáng sớm hôm sau liền tự mình đến phòng khách tuyên bố tin tức chính mình muốn kết hôn với tiểu quan kia.

Người kia suy yếu nằm ở trên giường, khó hiểu hỏi, “Vì cái gì?”

“Người là ta mua trở về, không có tư cách hỏi lý do.” Hoắc Ngạn vẩy lui nha hoàn, ngồi ở bên giường từ trên cao nhìn xuống người trên giường.

“Đúng như ngài nói, ta là ngài mua trở về, ngài không cần cho ta danh phận.” Người kia thùy hạ mi mắt, không dám nhìn thẳng vào nam nhân bên giường.

“Ta muốn làm như thế nào, không cần người phải dạy! Nhớ kỹ thân phận chính người!” Hoắc Ngạn không mang theo một tia cảm tình nói.

“Kia nguyên lai phu nhân ngài đâu?”

“Ta chỉ là nói với người ‘Ta sẽ cưới người’, còn việc của hần không cần người tới quản. Còn có, mặc dù người vào cửa Hoắc gia, người cũng chỉ là tôi thiếp, không cần vọng tưởng thân phận nào đó không phù hợp với chính mình!” Hoắc Ngạn đứng dậy cảnh cáo, nói xong liền định rời khỏi.

“Chờ một chút!” Người nguyên bản vẫn nằm cố hết sức khởi động thân thể, gọi lại Hoắc Ngạn sắp rời đi.

“Chuyện gì?” Cổ ý đề thấp thanh âm biểu hiện ra chủ nhân không khỏi hờn giận.

“Ngài cũng nên biết người mà ngài muốn kết hôn tên gọi là gì chứ?” Người này thật sự là kỳ quái, bá đạo tuyên bố muốn kết hôn với hần, cũng không nhiều liếc hần một cái.

“Nói!” Hoắc Ngạn không kiên nhẫn rống.

Nhưng mà cái người muốn nói cho y biết tên lại đột nhiên trầm mặc, ngay tại thời điểm Hoắc Ngạn muốn phát tác —

“Cửu.”

“Cái gì?” Thanh âm của hần quá nhỏ, đến nỗi Hoắc Ngạn hoài nghi chính mình không có nghe rõ ràng.

“Ta ở trong Cửu Vọng Nô đánh số thứ chín, bọn họ đều bảo ta ‘Cửu’”

“Ta đã biết.” Nhận được đáp án Hoắc Ngạn không có dừng lại, bước nhanh ra khỏi phòng.

Ra khỏi cửa không quá vài bước, Hoắc Ngạn liền nhìn thấy người làm cho y không khống chế được. Hoắc Ngạn một đêm không ngủ lúc này trong lòng đầy phiền não, không muốn cùng hắn nói chuyện, thế nhưng

“Lão gia!” Vũ Sinh xa xa liền nhìn thấy Hoắc Ngạn từ trong phòng khách đi ra, không biết vì sao liền lên tiếng kêu y.

“Người đến nơi đây làm gì?”

“Ta, ta nghe nói đêm qua lão gia dẫn theo một khách nhân bị thương trở về, nên mới tới đây xem có thể giúp được gì đó chăng” Bị Hoắc Ngạn mặt lạnh dọa đến, Vũ Sinh nhỏ giọng nói.

“Hắn không phải khách nhân!” Nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Vũ Sinh, Hoắc Ngạn đột nhiên muốn biết nếu Vũ Sinh biết người trong phòng sẽ cướp đi hết thấy thuộc về hắn, hắn còn có thể đi quan tâm người nọ không? “Hắn là người mà ta sắp sửa cưới.”

“Cái gì?” Vũ Sinh nghe chưa hiểu lắm.

“Ta nói rồi, ta cần một thê tử có thể thoả mãn ta” Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Vũ Sinh nháy mắt trắng bệch, Hoắc Ngạn vừa lòng gọi lên khoe miệng, nghiêng người lướt qua Vũ Sinh rồi đi.

Bị lưu lại Vũ Sinh ngơ ngác đứng yên thật lâu, hắn không kinh ngạc vì Hoắc Ngạn sắp cưới người khác, thế nhưng không hiểu vì sao tim hắn lại ần ần đau. Hắn đây là bị làm sao vậy?

51. Chương 50: Thất Hồn

Vũ Sinh cứ ngơ ngác đứng như vậy, thẳng đến —

“Vũ Sinh!”

Trác Anh làm chủ quán, sau khi Hoắc Ngạn tuyên bố muốn kết hôn không thể không cao thấp thu xếp, lúc này gã đang muốn đi hỏi một chút tân tức phụ cần cái gì, thật xa liền thấy Vũ Sinh giống bị làm phép định thân, đứng ở ngoài cửa phòng khách vẫn không nhúc nhích.

“Vũ Sinh, tại sao đứng ở nơi này?” Trác Anh có chút lo lắng hỏi.

“Trác đại ca!” Vũ Sinh có chút thất hồn lạc phách, theo bản năng kêu xong mới hồi phục tinh thần lại.

Nhìn thấy biểu tình có chút mất mát của Vũ Sinh, Trác Anh có chút không đành lòng, “Xảy ra chuyện gì? Tại sao đứng ở nơi này ngẩn người?”

“Ta” Vũ Sinh không biết nên hỏi như thế nào. Hoắc Ngạn muốn một thê tử có thể thoả mãn y, Vũ Sinh hiểu được người này không phải là mình, nay người này đã xuất hiện, hắn lại đau lòng.

Thông minh như Trác Anh đại khái đã đoán được nguyên nhân làm cho Vũ Sinh biến thành cái dạng này, “Lão gia cùng người nói cái gì?”

Vũ Sinh ngẩng đầu liếc mắt nhìn Trác Anh một cái, lại nhanh chóng cúi đầu, sau đó nhẹ nhàng gật gật đầu, “Lão gia nói khách nhân tối hôm qua là người mà y muốn kết hôn, là, là thật sao?”

Trác Anh trầm mặc một chút. Hiển nhiên Vũ Sinh đối Hoắc Ngạn có một ít tình cảm, bằng không sẽ không cái dạng này, nhưng Hoắc Ngạn lại ở phía sau lựa chọn cưới thêm vợ, này “Là thật.”

Trong lòng Vũ Sinh âm thầm chờ mong những gì Hoắc Ngạn nói lúc này chỉ là do tức giận, nhất định là bởi vì y còn chưa nguôi giận mới có thể nói như vậy, nhưng nay nghe Trác Anh khẳng định làm cho chờ mong của hắn hoá thành hư ảo.

“Hắn,” Nghĩ đến vấn đề muốn hỏi, Vũ Sinh đỏ bừng mặt, nhưng nếu không hỏi hắn lại không yên lòng, “Hắn có thể thoả mãn lão gia không?”

Trác Anh không nghĩ tới Vũ Sinh luôn luôn then thừng thế nhưng lại hỏi vấn đề lớn mật này, sững sốt nửa ngày mới trả lời, “Hắn là có thể đi!” Hắn trước kia là tiểu quan ngàn người áp vạn người kỵ. Một câu sau Trác Anh cũng không nói ra khỏi miệng, chỉ là thầm nghĩ trong lòng.

“Ta đã biết.” Những lời này Vũ Sinh nói rất nhỏ, như là nói cho chính mình nghe.

Cáo biệt Trác Anh, Vũ Sinh tiếp tục du hồn trở lại Trúc Hiên, nơi đó Vũ Tiêu đang chờ hắn.

“Ca ca? Người làm sao vậy?” Vũ Tiêu vừa mới nghe được tin tức Hoắc Ngạn sắp cưới thiếp liền lập tức trốn học chạy đến Trúc Hiên, không nghĩ tới Vũ Sinh không ở đây. Hiện tại nhìn thấy bộ dáng thất hồn của Vũ Sinh, trong lòng Vũ Tiêu tựa như bị chém một đao. Khổ sở rất nhiều, Vũ Tiêu âm thầm kinh ngạc, nguyên lai ca ca nó để ý Hoắc Ngạn như vậy.

“Tiêu nhi? Tại sao người lại ở chỗ này? Tan học rồi sao?” Nhìn thấy đệ đệ bảo bối, Vũ Sinh thói quen lộ ra tươi cười.

“Không có.” Vũ Tiêu vẫn hay dối Vũ Sinh nói dối, nhưng một ít việc nhỏ rêu rĩa sẽ không giấu diếm.

“Tại sao người có thể trốn học?” Vũ Sinh không nghĩ tới đệ đệ đáng yêu nhu thuận trong ấn tượng lại làm ra chuyện bất hảo như vậy.

Vũ Tiêu huy phát tay, ý bảo Vũ Sinh không cần để ý, “Không sao, có Hoắc Quân Tướng ở đó rồi.” Dừng một chút mới nhớ đến chính mình muốn nói không phải cái này, “Ca ca, người có biết lão già kia sắp cưới vợ không?”

“Vũ Tiêu, không được đối lão gia vô lễ nữa.” Vũ Sinh nhắc lại mi.

“Y muốn cưới người khác” Nhìn thấy Vũ Sinh không chút giật mình, “Ca ca đã biết? Vậy người” Vũ Tiêu muốn hỏi Vũ Sinh phải làm sao bây giờ, nhưng lại sợ Vũ Sinh sẽ buồn.

“Tiêu nhi, nếu ca ca không thể cho người cuộc sống nhân nhả giống như hiện tại, người có trách ca ca không?” Vũ Sinh nghĩ đến Hoắc Ngạn đã không còn cần hắn nữa, cho nên trước mặt hắn chỉ có một con đường — rời đi.

“Ca ca muốn làm cái gì ta đều không có ý kiến, chỉ cần có thể cùng ca ca một chỗ thì tốt rồi.”

Nghe được lời Vũ Tiêu nói, Vũ Sinh cũng không có cảm giác an ủi, chỉ cảm thấy trong lòng hảo lạnh.

Vũ Sinh lại một lần nữa lâm vào thất hồn. Rốt cuộc đã đi đến bước này rồi sao? Vì sao hy vọng lúc trước vẫn duy trì hắn sống sót, hiện tại lại làm hắn khổ sở như vậy?

52. Chương 51: Khởi Phượng

Vũ Tiêu rời đi khi nào Vũ Sinh không biết, khi hắn từ trong thất hồn tỉnh lại thì bốn phía đã là một mảnh hắc ám.

“Vì sao không thấp đèn?” Trong bóng đêm truyền đến thanh âm không khỏi hờn giận của Hoắc Ngạn.

“Lão gia.” Phản xạ có điều kiện Vũ Sinh cúi đầu kính cẩn kêu, khi ngẩng đầu thì trong phòng đã một mảnh sáng ngời.

“Người cái dạng này là cho ai xem? Người không phải vẫn muốn rời đi ta sao?” Nói “rời đi” Hoắc Ngạn có chút nghiêng rằng nghiêng lợi, vì sao y khắc chế lâu như vậy, làm nhiều như vậy, thế nhưng người trước mắt lại có thể làm như không thấy?

Vũ Sinh trực giác lắc đầu, hắn không nghĩ rời đi!

Đem ý tưởng trong đáy lòng Vũ Sinh trở thành có lệ, “Mặc kệ người cỡ nào muốn rời đi, ta cũng sẽ không thả người đi! Nghe được không?” Hoắc Ngạn kích động đi đến trước mặt Vũ Sinh, bắt lấy hai vai hắn, chậm rãi nói từng chữ một: “Ta – không – cho – phép – người – rời – khỏi – ta!”

Lúc vừa mới từ thư phòng đi ra, nhìn thấy ánh mắt oán hận của Vũ Tiêu, nghe nó nói ca ca muốn dẫn nó rời đi, trong lòng Hoắc Ngạn không biết xẹt qua một tia khác thường là gì, y chỉ biết là muốn lập tức nhìn thấy Vũ Sinh, nghe chính miệng người này cam đoan. Bước nhanh đi vào Trúc Hiên, Hoắc Ngạn không dự đoán được y lại nhìn thấy một mảnh hắc ám trong gian phòng. Đã đến chậm rồi sao? Không, sẽ không. Vũ Sinh sẽ không bỏ lại đệ đệ bảo bối của hắn. Tuy rằng ghen tị người mà người kia không nỡ rời xa không phải y, nhưng chỉ cần hắn còn chưa rời đi, y sẽ không so đo.

Dưới ánh sáng của ngọn nến, Hoắc Ngạn thấy rõ biểu tình đau thương cô đơn trên mặt Vũ Sinh, trong lúc nhất thời y thầm nghĩ ôm lấy người này vào trong lòng hảo hảo yêu thương. Nhưng nhớ đến lời nói của Vũ Tiêu, Hoắc Ngạn đột nhiên trở nên táo bạo, một chữ một chữ mệnh lệnh cũng không thể khiến cho y an tâm, y muốn Vũ Sinh cam đoan!

“Nói chuyện! Nói người nghe được, nói người sẽ không rời đi ta!”

“Lão gia không phải đã tìm được thê tử có thể thỏa mãn ngài rồi sao? Ngài đã không còn cần ta.” Vũ Sinh bỗng nhiên nhớ tới, lúc trước Hoắc Ngạn mua hắn là vì trả thù trưởng bối Hoắc gia, nay những người đó cũng không biết bị lưu đầy đến nơi đâu, hẳn thật đúng là một chút tác dụng đều không có.

“Người là đang ghen tị sao?” Ý tưởng này làm cho phiền não trong lòng Hoắc Ngạn toàn bộ không cánh mà bay, chỉ để lại cảm giác vui sướng.

“Không có.” Vũ Sinh cúi đầu làm cho Hoắc Ngạn nhìn không thấy vẻ mặt của hắn.

Thấy động tác Vũ Sinh trở thành thẹn thùng, Hoắc Ngạn gọi lên khoé môi đem người ôm vào trong lòng. Đây là động tác từ lúc vào cửa y đã rất muốn làm a.

“Sinh nhi, cho ta đi. Nói người nguyện ý đem chính mình cho ta, ân?” Hoắc Ngạn hơi hơi cúi đầu xuống ở bên tai Vũ Sinh dụ dỗ.

Vũ Sinh như là không nghe thấy, vẫn không nhúc nhích. Ôm ấp này rất nhanh sẽ không thuộc về hắn nữa!

Nhìn thấy Vũ Sinh không phản ứng, Hoắc Ngạn có một tia lo lắng, lập tức y nghĩ đến tính tình Vũ Sinh thẹn thùng thì làm sao có thể đem lời lớn mật như vậy nói ra khỏi miệng, không có tránh khỏi ôm ấp của y hắn là cam chịu đi? Có sự nhận tri này, Hoắc Ngạn làm càn đưa tay tham nhập vào trong vạt áo Vũ Sinh, âu yếm da thịt bóng loáng làm cho y quyến luyến không thôi.

“Không cần!” Vũ Sinh như là chú mèo xù lông khi bị đập phải cái đuôi, kịch liệt giãy khỏi ôm ấp của Hoắc Ngạn. Không thể, nếu hắn đã quyết định phải rời khỏi thì không thể làm cho loại chuyện vi phạm luân thường này phát sinh nữa!

“Làm sao vậy?” Hoắc Ngạn không biết vì sao không khí vừa mới hảo, thế nhưng kết quả lại thành ra như thế này?

Vũ Sinh trốn được vào một góc cách Hoắc Ngạn xa nhất, “Không cần, không nên đụng ta!”

Nghe vậy sắc mặt Hoắc Ngạn lập tức trở nên xanh mét, vẫn là không được! Cho dù Vũ Sinh vì y ghen tị, cũng không cam tâm tình nguyện hiến thân cho y. Hoắc Ngạn nắm chặt quyền, rốt cuộc xoay người rời đi.

Vũ Sinh cuộn mình ở trong góc, chờ Hoắc Ngạn vừa rời khỏi liền chạy nhanh đến trước rương đồ thu thập quần áo. Vũ Sinh muốn rời khỏi, lập tức rời đi, bằng không hắn sẽ lại một lần nữa thuận theo yêu cầu của Hoắc Ngạn, mấy ngày nay thuận theo đã muốn trở thành thói quen.

Vũ Sinh lung tung mở ra một thùng, bên trong là nhất kiện hoa lệ trường bào — khởi phượng. Đẳng giao khởi phượng, ngụ ý phu xướng phụ tùy.

Vũ Sinh nhớ lại sự tồn tại của bộ y phục này, lệ tràn ra khoé mắt, hắn không còn là chủ nhân của nó nữa rồi.

53. Chương 52: Tình Dịch

Vũ Sinh nhẹ nhàng vuốt ve vật liệu may mặc tinh mỹ mềm nhẵn kia thật lâu, rốt cuộc hạ quyết tâm đem khỏi phượng bao lại.

Ôm khối phượng ra Trúc Hiên, Vũ Sinh không ngừng nói với chính mình: Đẳng giao khối phượng, phu xướng phụ tùy, khối phượng này chỉ thuộc về thê tử lão gia, mà hần đã không còn xứng đáng có được nó.

“Sinh chủ tử? Tại sao ngươi lại đến phòng khách này?” Tiểu nha hoàn được điều đến hầu hạ tân phu nhân gọi lại Vũ Sinh đang không ngừng trầm tư suy nghĩ.

“Ta, ta đến xem” Giống như chưa biết khuê danh người mới, “Đến xem tân tức phụ. Nàng còn chưa có ngủ đi?”

“Không đâu, cho dù ngủ, ngài đã tới hần cũng nên đứng lên bái kiến!” Tiểu nha hoàn không phục một tiểu quan có thể lên làm nhị phu nhân Hoắc gia.

“Nàng thương thế còn chưa hảo, nếu không tiện, ngày mai ta lại đến” Vũ Sinh chối từ.

“Đến đây liền vào đi!” Thanh âm từ phòng trong truyền đến.

Vũ Sinh vẫy lui tiểu nha đầu, mới đẩy cửa vào nhà, nhìn thấy mỹ nhân đơn độc dựa vào thành giường. Nói là mỹ nhân, nhưng cũng không phải là tuyệt mỹ, chỉ là thanh tú mà thôi. Nhưng ở trong mắt Vũ Sinh, nhất cử nhất động của người trên giường, thậm chí là một ánh mắt đều chứa phong tình nói không nên lời.

“Ngươi là thê tử Hoắc lão gia?” Người trên giường đã mở miệng trước, người trước mắt chuyên chú nhìn bộ dáng gã làm cho gã không được tự nhiên, cho dù trước kia không mặc quần áo bị người nhìn cũng không có quá thẹn thùng.

Vũ Sinh gật gật đầu, suy nghĩ một chút lại lắc lắc đầu, hần cũng sắp không còn là thê tử Hoắc Ngạn. “Lão gia không thích mang theo dòng họ khi người khác gọi y.” Vũ Sinh nói sang chuyện khác, “Thương thế của ngươi đã hảo nhiều chưa?”

“Hừ, không chết được. Nếu ngươi là đến thị uy, nói cho ngươi biết không tất yếu! Ngươi có thể đi rồi!” Người trên giường đột nhiên giống như con nhím, dựng thẳng mũi nhọn lên. Vừa vào cửa đã giáo huấn gã còn muốn tìm sọ, là muốn một kích thị uy sao?

“Ta, không phải, ta chỉ là muốn đến xem ngươi, trò chuyện với ngươi, không phải” Vũ Sinh cuống quýt giải thích.

“Ta là người tương công ngươi muốn kết hôn, là người vào cửa uy hiếp đến địa vị của ngươi, ngươi lại hảo tâm đến xem ta, theo ta nói chuyện?” Tới nơi này mới một ngày, gã đã thấy rõ sắc mặt của mọi người đối với gã.

“Ta, thật xin lỗi, nếu ngươi không muốn nhìn thấy ta, ta lập tức đi ngay, nhưng mà vật này mời ngươi nhất định phải nhận lấy!” Vũ Sinh bước nhanh đem vật nọ phóng tới trên giường, lại lập tức lui trở về, “Lão gia là một người rất ôn nhu, y sẽ đối đãi với ngươi tốt lắm. Ngươi nhất định phải hảo hảo mà cùng lão gia chung sống” Vũ Sinh vừa nói vừa lui đến cạnh cửa.

“Chờ một chút! Ngươi đây là có ý gì?” Người trước mắt này dựa vào cái gì mà đến giáo huấn gã? “Ngươi cần chi phải làm bộ dáng sắp khóc như vậy? Giả vờ đáng thương rồi sau đó đi cáo trạng, đúng không? Tốt, ta là Cửu, ngươi đi nói với tướng công ngươi là ta khi dễ ngươi đi!”

“Không, không phải” Vũ Sinh vội vàng xua tay phủ nhận.

“Cút! Khụ, khụ khụ.” Cửu phẫn nộ rống xong liền khụ không ngừng. Vì cái gì mọi người đều khinh thường gã, đều muốn khi dễ gã, liền ngay cả người thoát nhìn thật ôn nhu này cũng đến đối phó gã!

“Người, người đừng tức giận, ta đi, ta lập tức đi ngay!” Nghĩ lắm tân phu nhân không dung được hắn, Vũ Sinh càng muốn nhanh chóng rời khỏi. Nếu hắn không thể trở thành thê tử làm cho Hoắc Ngạn vừa lòng, như vậy ít nhất không thể là chứng ngại vật để y đạt được hạnh phúc.

Ban ngày, Vũ Sinh dùng một ngày thời gian để hồi tưởng, trong trí nhớ đều là Hoắc Ngạn đối hắn hảo. Bất tri bất giác, hắn đã đem Hoắc Ngạn trở thành người nhà cùng nhau chung sống cả đời, có sự tồn tại trọng giống như đệ đệ. Nhưng vào lúc hắn ý thức được chính mình đối Hoắc Ngạn để ý, Hoắc Ngạn đã không còn cần hắn. Nhưng hắn vẫn hy vọng Hoắc Ngạn hạnh phúc, giống như hạnh phúc mà hắn từng tìm được lại mất đi.

Rời đi thôi, ngày mai bước đi!

54. Chương 53: Trốn Đi

“Sinh chủ tử, Sinh chủ tử, đã trễ thế này tại sao người còn ở trong này xem xét? Ngay cả nhất kiện ngoại bào đều không có thêm!” Bích Tình vừa thấy Vũ Sinh liền thăm oán nói, “Ta đi Trúc Hiên đưa đồ ăn khuya cho ngài, lại tìm không thấy ngài, ta nghĩ đến , mọi người đều đi ra tìm người. Sinh chủ tử, người đi đâu vậy?” Nói đến câu sau Bích Tình còn mang theo tiếng khóc.

“Thật xin lỗi, làm cho mọi người lo lắng, ta, ta chung quanh đi dạo một chút thôi.” Vũ Sinh lần đầu tiên đối người quan tâm hắn nói dối.

“Sinh chủ tử, nếu ngài ra ngoài phải thông báo cho chúng ta một tiếng, đột nhiên tìm không thấy ngài chúng ta hảo lo lắng.” Bích Tình quả thật lo lắng, Hoắc Ngạn lại cười thiếp, Vũ Sinh nhu nhược sẽ như thế nào đây? Nàng lo lắng Vũ Sinh sẽ làm chuyện điên rồ.

“Bích Tình, ta” Vũ Sinh hạ quyết tâm phải đi, hắn muốn hướng người vẫn luôn chiếu cố hắn cáo biệt, nhưng nếu nói ra còn đi được sao? Vì thế nói đến bên miệng lại nuốt trở vào.

“Chuyện gì, Sinh chủ tử?”

“Ta , về sau nếu đến Trúc Hiên tìm không thấy ta, không cần đi ra ngoài tìm ta.” Vũ Sinh vẫn không đành lòng để cho những người quan tâm hắn phải vất vả, vì thế nói như vậy với Bích Tình, là hy vọng sau khi hắn rời khỏi những người này không cần vì hắn bận rộn không công.

“Sinh chủ tử là muốn chúng ta ở lại Trúc Hiên chờ sao? Vậy thì ngài cần phải đi nhanh về nhanh nga.” Bích Tình không có ý thức được lời nói đơn thuần của Vũ Sinh lại chứa đầy ẩn ý.

Vũ Sinh không nói nữa, chỉ yên lặng theo Bích Tình trở lại Trúc Hiên.

“Ca ca, người đi nơi nào? Ta hảo lo lắng!” Vừa nhìn thấy thân ảnh Vũ Sinh, Vũ Tiêu liền chạy ào ra.

“Ta chung quanh đi một chút.” Vũ Sinh cắn răng tiếp tục nói dối, “Bích Tình, các người đều đi nghỉ ngơi đi.”

Đợi cho bọn nha hoàn đều rời khỏi, Vũ Sinh mới thành thật hỏi Vũ Tiêu: “Tiêu nhi có nguyện ý cùng ca ca rời đi không?”

Rời đi? Vũ Tiêu không nghĩ tới Vũ Sinh thật sự hạ quyết tâm phải rời khỏi, uổng phí nó còn đi mật báo với Hoắc Ngạn. Nó không muốn đem ca ca giao cho bất luận kẻ nào, nhưng ngày rời nhà tìm kiếm ca ca đã làm cho nó hiểu, ngay cả chính mình nó còn bảo hộ không được, càng không thể bảo hộ ca ca.

Nhưng bảo hộ không được không có nghĩa là Vũ Tiêu trở mắt nhìn Vũ Sinh chịu uỷ khuất, “Ca ca đi nơi nào, ta sẽ đi nơi đó.”

“Chúng ta đây ngày mai đi đi.”

“Ban ngày? Đi đại môn sao?” Ca ca sẽ không đơn thuần đến nước này đi? Vũ Tiêu đã muốn bắt đầu hỏi hạn quyết định vừa rồi, có một ca ca đơn thuần như vậy, tương lai bọn họ sẽ khó khăn a.

“Chúng ta đây”

“Nửa đêm rồi đi!” Vũ Tiêu đưa ra quyết định. “Ta đi thu thập hành lý, ca ca cũng thu thập một chút đi.” Nói xong, không đợi Vũ Sinh kịp phản ứng, Vũ Tiêu đã vọt ra khỏi Trúc Hiên.

Vũ Tiêu thật cẩn thận trở lại Liễu Uyển thu thập vài bộ quần áo, thời điểm đang muốn cùng ca ca hợp mặt

“Người muốn đi đâu?”

Nghe được thanh âm quen thuộc thân thể Vũ Tiêu cứng ngắc, là Hoắc Quân Tướng! Tuy rằng tuổi không lớn, nhưng đã trải qua không ít chuyện Vũ Tiêu nghiêm nhiên thành một tiểu hầu tử, nói dối không chớp mắt. “Đi theo giúp ca ca ta!”

“Có tất yếu mang theo hành lý không?” “Tiểu cậu” tinh quái này sẽ rời khỏi ư?

“Đương nhiên, khó có được cơ hội cùng ca ca ở chung một chỗ, ta hận không thể một bước cũng không rời đi ca ca, sao có thể lãng phí thời gian mỗi ngày đến nơi đây thay quần áo?” Vũ Tiêu nói dối nhưng cũng là lời nói thật, dù sao nó bám ca ca cũng không phải ngày một ngày hai.

“Khó có được cơ hội, người sẽ không trở lại đi?” Thanh âm Quân Tướng có chút lưu luyến.

Vũ Tiêu muốn nói đúng vậy, nhưng lại không đành lòng làm cho người bên cạnh khó chịu, “Không biết! Muốn trách thì trách cha người, ai bảo hần khi dễ ca ca ta!” Nói xong, Vũ Tiêu muốn đi. Vì cái gì nhìn thấy người nọ khổ sở nó cũng thấy không thoải mái.

“Chờ một chút! Đây cho người, đói bụng có thể đổi vài cái bánh bao.” Hoắc Quân Tướng gọi Vũ Tiêu lại, đem một khối bạch ngọc bội nạm vàng nhét vào trong tay nó.

“Người” Hần đã biết. “Cám ơn, ta sẽ trở về gặp các người.” Nếu người này đã đưa cho nó ngọc bội thì chính là muốn thả bọn họ rời đi Vũ Tiêu cuối cùng nhìn Hoắc Quân Tướng liếc mắt một cái, sau đó biến mất trong bóng đêm.

Thừa dịp bóng đêm, huynh đệ hai người rời khỏi Hoắc gia đại trạch, chờ đợi bọn họ là không biết bình minh.

55. Chương 54: Tá Túc

Vũ Sinh không nghĩ tới có thể dễ dàng rời đi nơi mà lúc trước làm như thế nào cũng trốn không thoát như vậy, nơi ấy, hần từng cho rằng đó là chiếc lồng giam giữ chính mình suốt đời.

“Ca ca, chúng ta đi chỗ nào?” Cho dù là ban đêm, Vũ Tiêu vẫn có thể nhìn thấy trong mắt Vũ Sinh là tiếc nuối cùng lưu luyến.

“Ta, ta không biết.” Chỉ thầm nghĩ mau mau rời đi không có tính toán gì, thậm chí ngay cả đến nơi nào đều không có chuẩn bị.

“Trời chưa sáng là chưa thể ra thành, không bằng chúng ta tìm một chỗ sưởi ấm trước đi, ban đêm hảo lạnh.” Như là để chứng minh lời nói của mình, Vũ Tiêu còn đánh cái rùng mình.

“Lạnh không? Chúng ta đi khách điểm đi?” Vũ Sinh ôm chặt đệ đệ, có chút áy náy nói. Nếu không phải hần, đệ đệ sẽ không rời đi cha mẹ, lại càng không tại nơi này chịu lạnh.

Quả thật không quản gia không biết củi gạo quý! Vũ Tiêu lắc đầu, lời nói của ca ca làm cho nó nhớ tới những ngày vừa mới lên ra ngoài, cũng là đơn thuần cái gì cũng không hiểu như vậy. Ca ca trước kia chỉ là làm việc vặt trong nhà cũng rất ít đi mua vật dụng, gả vào Hoắc gia lại áo cơm không thiếu, nào biết đâu rằng ở một đêm khách điểm phải tiêu tốn bao nhiêu bạc a!

“Ca ca, hay là thôi đi, nơi này mọi người đều nhận được người, mà khách điểm lại người đến người đi, nếu vào đó bị người nhìn thấy.....” Vũ Tiêu cố ý bỏ lửng câu nói.

Vũ Sinh khó xử nhìn đệ đệ, thế thì nên làm thế nào cho phải? “Nếu không chúng ta đến trong miếu tá túc một đêm đi?”

Bởi vì người đương thời tin phật, bá phật, lễ Phật, dân gian tôn trọng Phật giáo không khí rầm rộ, cho dù là ở trong thành cũng thường thường có thể nhìn thấy thiền viện miếu nhỏ, môn quy không quá lớn, số lượng cũng không thiếu.

“Ân, ta nghe ca ca.” Kỳ thật vừa rồi Vũ Tiêu cũng muốn nói đến trong miếu tá túc, nếu ca ca nói, nó liền lập tức biểu hiện ra bộ dáng nhu thuận nghe lời.

Vũ Sinh đề nghị đến trong miếu tá túc là vì ngoại trừ khách điểm ra hắn cũng chỉ nghĩ đến nơi mà lũ khách thường hay dừng chân. Mà Vũ Tiêu lựa chọn chùa miếu bởi vì người xuất gia sẽ không hướng Hoắc Ngạn mật báo, cũng sẽ không giống thế nhân bình thường khinh khi bọn họ, ca ca bởi vì thân phận xấu hổ bị không ít uy khuất nó là biết đến. Nhưng việc tối trọng yếu là bọn họ không cần tốn tiền! Về phần tiền nhang đèn, ý tứ một chút thì tốt rồi!

Tá túc thật thuận lợi. Vũ Sinh bộ dáng yếu đuối hơn nữa Vũ Tiêu điềm điềm đáng yêu nói một câu “Sư phụ, ta hảo lạnh!” Tiểu hoà thượng ra mở cửa liền cho bọn họ đi vào trong miếu.

Bởi vì miếu thật sự quá nhỏ, không có bao nhiêu phòng dư, huynh đệ hai người liền cùng tiểu hoà thượng ra mở cửa ở cùng một cái tháp. Vũ Tiêu dù sao cũng là tiểu hài tử, gây sức ép gần một ngày một đêm đã sớm buồn ngủ, bởi vậy vừa đặt xuống gối đầu liền vù vù ngủ. Chỉ lưu lại một mình Vũ Sinh nhìn màn ngăn người.

“Ca ca ngủ không quen sao?” Vũ Tiêu giống như nói mê hỏi.

Nhìn thấy đệ đệ rõ ràng đã mở mắt không ra còn cố nói chuyện, Vũ Sinh mỉm cười một chút, “Không, chỉ là ngủ không được. Người mau ngủ đi.” Nói xong Vũ Sinh trấn an vỗ về đệ đệ.

Tại sao lại ngủ không quen chứ? Trước kia lúc ở nhà cũng chỉ có thể ngã ra đất nghỉ, vừa lạnh vừa ê ẩm cả người. So với hiện tại, thế này đã thật thư thái. Nếu muốn nói ngủ không quen, kia cũng là lúc ở Hoắc gia đi? Cái giường vừa rộng lại vừa mềm mại, nơi hoàng đế ngủ bất quá cũng như thế đi?

Cũng là ở nơi đó, Hoắc Ngạn lần đầu tiên muốn hắn. Buồn cười ngay lúc đó hắn không cho rằng đó là chu công chi lễ, kỳ thật đến bây giờ Vũ Sinh cũng không cho rằng hoan ái giữa hắn cùng Hoắc Ngạn lúc đó chính là chu công chi lễ. Trong quan niệm của Vũ Sinh, chỉ có vợ chồng yêu nhau mới là chu công chi lễ, còn hắn không khác gì giống như động vật giao phối. Hắn cùng với Hoắc Ngạn lần đầu tiên có thể xưng là trường phật, lần thứ hai miễn cưỡng gọi là giao phối đi.

Nghĩ đến đây, Vũ Sinh không thể không nhớ lại vài canh giờ trước hắn còn ở trong lòng Hoắc Ngạn, hắn còn cự tuyệt Hoắc Ngạn cầu hoan..... Nam nhân kia không phải đã tìm được thể tử hợp ý rồi sao? Vì sao còn muốn đổi hắn làm loại sự tình ấy? Hiện tại hắn là y đang ở nơi cửa tân thể tử đi?

Vũ Sinh không biết vì sao chỉ cần nghĩ đến Hoắc Ngạn ở trong phòng tân tức phụ qua đêm, tim hắn lại ê ẩm đau. Đúng là hắn đã đem Hoắc Ngạn trở thành người nhà, nhưng sẽ có người nhà bởi vì không cùng nhau ngủ mà trong lòng không thoải mái sao? Trước kia hắn cùng đệ đệ cũng không ngủ cùng nhau a, nhưng hắn lại không có loại cảm giác này. Chẳng lẽ Hoắc Ngạn ở trong lòng hắn đã trọng yếu hơn so với đệ đệ?

Vũ Sinh một lần lại một lần tự hỏi vấn đề này thẳng đến hừng đông.....

56. Chương 55: Đêm Suy Tư

Trước lúc bình minh là thời điểm tối hắc ám, Vũ Sinh rót cuộc nhắm lại hai mắt, không phải cảm thấy buồn ngủ, mà là hắc ám khôn cùng làm cho hắn cảm thấy bất lực, chỉ có nhắm mắt ôm chặt đệ đệ bên cạnh, làm

như hết thấy chính là chuyện của một năm trước.

Vũ Sinh có thể tưởng tượng nếu sau khi Hoắc Ngạn biết hắn đào tẩu sẽ phần nộ như thế nào, đơn giản là vì hắn không có vâng theo mệnh lệnh của y, không ai có thể cãi lời nam nhân kia. Bị bắt trở về sẽ như thế nào, lúc Vũ Sinh trốn đi không có nghĩ qua, đại khái sẽ bị đánh đến chết đi? Tuy rằng Hoắc Ngạn chưa bao giờ đánh hắn, nhưng mà hắn biết đối với thê tử không thuận, trượng phu là có quyền này.

Không, từ thời khắc hắn trốn ra đại môn Hoắc gia, hắn không còn là thê tử của Hoắc Ngạn nữa, một nam thê là hậu thế không tha! Hoắc Ngạn ôn nhu có thể làm bộ như không thèm để ý đến nhân ngôn toái ngữ nhằm vào hắn, nhưng hắn không muốn anh danh của Hoắc Ngạn bị huỷ.

Kiều thê mỹ thiếp, đại khái qua không được bao lâu mọi người sẽ quên mất việc thật hoang đường là lão gia Hoắc gia từng cưới một nam thê? Vũ Sinh đáng thương đến bây giờ còn không biết cô dâu mà Hoắc Ngạn định cưới cũng là nam nhân, thế nhưng một mặt may mắn là khi hắn trốn đi lại làm cho kế hoạch của ai đó có chỗ hảo ngoại ý muốn.

Vũ Sinh bắt buộc chính mình bỏ qua chua xót nảy lên dưới đáy lòng, một lần lại một lần thuyết phục chính mình: Rời đi khi đúng! Rời đi là đúng.....

Trong đêm tối đen, đồng dạng không ngủ được không chỉ có mỗi mình Vũ Sinh, còn có người cầu hoan bị cự tuyệt, Hoắc Ngạn.

Từ Trúc Hiên đi ra, Hoắc Ngạn không có đi Điệp Vũ Lâu hoặc là Nam Phong Quán. Y đột nhiên không có tâm tình lại đi chu toàn cho một đôi oanh oanh yến yến nào đó.

Hoắc Ngạn đi đường vòng đến kệ rượu cầm một vò “Tương phi lệ”, mới trở lại thư phòng ở gần một năm.

Nhiều buồn cười, Hoắc Ngạn y lần đầu tiên cưới vợ, nơi ngủ nhiều nhất cư nhiên là thư phòng! Mới đầu là cảm thấy thuận tiện, sau lại nghĩ không sao cả, khi y muốn thì cũng có thể trở về gian phòng ngủ kia.....

Hoắc Ngạn tự giễu cười, xé đi giấy dán niêm phong vò rượu. Không có chung rượu, hay dùng chén trà cũng tốt lắm. Có lẽ dùng bát càng sang khoái, nhưng như vậy sẽ say. Hoắc Ngạn chưa muốn say. Hoắc Ngạn chưa muốn say, bởi vì y còn có chút sự tình cần phải hiểu rõ.

Đầu tiên là thái độ Vũ Sinh đối với y. Y tin tưởng lúc này không phải y nhìn nhầm, Vũ Sinh thật sự vì y mà đổ kỵ. Nhưng mà tại sao hắn lại không chịu cho y đụng chạm chứ? Y biết bóng ma đã dần dần đi qua, bởi vì mấy ngày nay tiểu tử kia đã muốn thói quen y âu yếm.....

Dục vọng bức thiết muốn giữ lấy thân thể mềm mại kia làm cho Hoắc Ngạn thoát nhìn giống như sắc lang quỷ đói, nhưng y rõ ràng chính mình đối người kia không chỉ là vì muốn thân thể hắn. Nhưng người kia lại làm cho y cảm thấy rất mơ hồ, chỉ có cách duy nhất là khi thân thể giao triền, y mới thật sự xác định người kia thuộc về y.

Thuộc về y thì sao chứ? Vũ Sinh ở trong lòng y chiếm một vị trí như thế nào?

Hồi tưởng vừa rồi ở Trúc Hiên, Vũ Sinh thậm chí không cần phải nói đã có thể làm cho y hốt giận hốt vui. Đây đã không phải là để ý đơn thuần có thể giải thích, sức ảnh hưởng của Vũ Sinh đối với y lớn hơn so với trong tưởng tượng! Ảnh hưởng như vậy sẽ làm y có nhược điểm.

Người như y cả ngày sinh hoạt trong môi trường người lừa ta gạt, nhược điểm chính là táng gia bại sản cửa nát nhà tan thê ly tử tán..... Tóm lại là không thể sống yên chết ổn. Nếu là ở mười năm trước, Hoắc Ngạn tuyệt đối sẽ không cho nhược điểm này tiếp tục tồn tại, nhưng hiện tại y lại tham luyến sự ấm áp kia.

Quả nhiên là ở trên đỉnh quyền lực lâu quá, cảnh giác cùng vô tâm đều giảm xuống. Nhưng Hoắc Ngạn không thèm để ý, người có thể làm cho y không thể chết già còn chưa sinh ra đâu. Nhưng mà càng nhiều tình cảm sẽ càng nguy hiểm, không biết thời điểm mất đi chính mình còn có thể bình tĩnh ứng đối được không. Cho nên y phải tỉnh táo lại, về sau đối đãi Vũ Sinh không thể làm cho tình cảm chiếm thượng phong, bình tĩnh mới có thể làm cho hết thấy mọi việc nắm gọn trong tay.

Nhưng mà hừng đông hôm sau, tin tức Vũ Sinh rời đi làm cho hết thấy quyết tâm kia đều hoá thành hư ảo

57. Chương 56: Tìm Người

Thời điểm Hoắc Ngạn biết tin tức Vũ Sinh rời đi đã là sau giờ Ngọ.

Hoắc Quân Tướng có tâm phóng huynh đệ Vũ Sinh rời đi, bởi vậy cho dù nó biết, cũng không có lộ ra.

Ngoại trừ Quân Tướng ra thì người đầu tiên phát hiện Vũ Sinh không thấy đâu có lẽ là nha hoàn thường thường hầu hạ hắn, Bích Tình cùng Tử Quỳnh. Khởi điểm hai người cứ nghĩ sau khi Vũ Sinh tỉnh ngủ đã đi ra ngoài. Nhưng mà qua canh giờ ăn sáng vẫn không thấy Vũ Sinh trở về, hai người có chút sốt ruột. Bích Tình nhớ tới Vũ Sinh từng nói qua nếu tìm không thấy hắn thì ngay tại trong phòng chờ, ngay tại thời điểm hai người lo lắng chờ đợi lại nghe nói Vũ Sinh không thấy tin tức. Này.....

Bích Tình cùng Tử Quỳnh chấn động, Vũ Sinh nhất gan mềm mại thể nhưng cùng nam nhân khác bỏ trốn? Mặc dù nam nhân kia là đệ đệ của hắn cũng không thể! Phải biết rằng có chồng mà cùng nam nhân khác bỏ trốn, bị bắt trở về là phải bị bỏ lỏng heo!

Một lòng duy hộ chủ tử nên Bích Tình cùng Tử Quỳnh không dám lộ ra, chỉ có thể vụng trộm ra ngoài tìm kiếm. Hai đại a đầu quên Vũ Sinh chính là nam nhân, nam nhân cùng hắn “bỏ trốn” so với hắn nhỏ hơn mười tuổi, lại là một tiểu oa nhi sáu bảy tuổi.

Cho đến chính Ngọ, uống công quay về hai người không dám giấu diếm nữa, chỉ phải đem sự tình báo cáo cho đại tổng quản Trác Anh.

Trác Anh nghe được tin tức Vũ Sinh trốn đi, thầm nghĩ: Hoắc Ngạn lần này không thể làm ngơ nữa rồi! Không dám chậm trễ, Trác Anh lập tức phân phó gia đình ra ngoài tìm kiếm, đối với mọi người chỉ nói là Vũ Sinh mang theo đệ đệ ra ngoài dâng hương đã lạc nhau với nha hoàn.

Luôn luôn tại thư phòng nên Hoắc Ngạn không có phát hiện dị trạng bên ngoài, cho đến thời điểm dùng cơm trưa mới phát hiện trong phủ im lặng có chút kỳ quái, liền hỏi đại nương đưa cơm đến.

Đại nương giật mình: Phu nhân đã mất tích, mọi người lại quên nói cho lão gia biết! Vì thế liền tường tận đem lời Trác Anh nói với Hoắc Ngạn.

Không đợi đại nương nói xong, Hoắc Ngạn liền bẻ gãy làm đôi chiếc đũa trong tay. Vũ Sinh từ sau ngày nguyên tiêu đã không còn ra ngoài dâng hương, giờ lại mang theo đệ đệ! Lời nói đối vụng về đến bậc này sao có khả năng lừa gạt y?

Cưỡng chế lửa giận Hoắc Ngạn bước nhanh trở lại Trúc Hiên, y muốn xác định người kia có phải thật sự rời đi y hay không.

Trong viện lặng lẽ rồi cuộc tìm không thấy thân ảnh mảnh khảnh trầm tĩnh kia, cửa phòng rộng mở, cho biết người đi nên nhà trống lạnh lùng.....

Hắn thật sự đi rồi! Đêm qua hắn còn thuận theo mặc y ôm, vì sao vừa xoay người liền tổn hại y, thoát đi bên người y.

Không cho phép! Hoắc Ngạn nắm chặt quyền, y không cho phép Vũ Sinh cứ như vậy bước ra khỏi cuộc sống của y. “Người đâu! Chuẩn bị ngựa!” Y muốn đích thân đem người trở về, sau đó sẽ làm cho tiểu tử kia không bao giờ rời đi Trúc Hiên này một bước!

“Ta nghe nói hắn đi rồi?” Hoắc Ngạn nghe tiếng xoay người liền nhìn thấy Cửu một thân hoa lệ.

“Làm sao vậy? Ta mặc thân quần áo này khó coi lắm sao? Đây chính là phu nhân tặng cho ta!” Cửu như là không nhìn thấy sắc mặt khó coi của Hoắc Ngạn. Mọi người đều chỉ trích gã chọc Vũ Sinh giận bỏ đi, gã đã làm gì? Dựa vào cái gì cũng bị quả trách?

“Ba!” Một bạt tai đầy thanh thúy vang lên, Cửu còn thật suy yếu liền ngã nhào ra đất. “Tiện nhân, bằng người cũng xứng mặc vào khởi phượng?” Nói xong, Hoắc Ngạn vượt qua người này, đi đến chuồng ngựa.

Khởi phượng? Liền ngay cả xiêm y đều có tên, vì sao gã lại không có? Nam nhân này chắc rất yêu người trốn đi kia?

“Lão gia là một người rất ôn nhu, y sẽ đối đãi người tốt lắm.....” Cửu nhớ tới lần gặp mặt duy nhất cùng Vũ Sinh, Vũ Sinh đã nói những lời này. Nam nhân kia có lẽ thật sự ôn nhu, nhưng ôn nhu của y chỉ dành cho một người.

“Thật sự là đang ở trong phúc mà không biết phúc a!” Cửu chậm rãi từ trên mặt đất đứng lên.

Vì sao ông trời không công bằng như vậy? Nếu có người không biết phúc, có thể nào đem hạnh phúc kia cho gã không? Một chút, gã chỉ cần một chút thôi là đủ rồi.....

58. Chương 57: Truy Thê

Hoắc Ngạn đến chuồng lấy ngựa, ra cửa liền thẳng hướng cửa thành đông đuổi theo. Vũ Sinh tâm tư đơn thuần, nếu rời đi tất là đi được càng xa càng tốt. Như vậy, tiểu tử kia nhất định sẽ ra thành.

Về phần vì sao lại là cửa đông, bởi vì cửa đông gần nhất, nếu muốn nhanh nhất ra khỏi thành, Vũ Sinh sẽ không chọn đường xa mà đi. Đối với điều này, Hoắc Ngạn nắm chắc chín phần.

Nói về huynh đệ Vũ Sinh, trời vừa tờ mờ sáng, liền ly khai! Rời đi nam nhân kia, rời đi nam nhân đầu tiên cũng là duy nhất giữ lấy hắn.

“Ca ca luyến tiếc?” Vũ Sinh giữ chặt tay ca ca hỏi.

“Không, không có.” Vũ Sinh thu hồi ánh mắt nhìn lại. Chắc là y đã sớm biết chính mình rời đi? Nhưng y không có truy trở về..... Nghĩ đến Hoắc Ngạn có lẽ đã sớm hy vọng hắn rời đi, Vũ Sinh nhin không được trong lòng chua xót.

“Ca ca làm sao vậy?” Nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Vũ Sinh, Vũ Tiêu lo lắng hỏi, “Là không thoải mái sao?”

“Không có việc gì, có thể là tối hôm qua ngủ không hảo.” Vũ Sinh miễn cưỡng đối đệ đệ mỉm cười, hắn không muốn làm cho đệ đệ vì hắn lo lắng.

“Ca ca có phải nghĩ đến tên bại hoại kia hay không?” Vũ Tiêu có chút tức giận hỏi.

“Không có.” Vũ Sinh theo bản năng phủ nhận, “Tiêu nhi, không được kêu lão gia như vậy! Y là người tốt, người tốt lắm.....” Nhưng mà sẽ không còn được gặp lại.

“Ca ca thích hắn rồi đúng không?” Vũ Tiêu tiếp tục truy vấn.

“Cái gì, cái gì?” Sắc mặt Vũ Sinh càng thêm tái nhợt, “Không, không có, ta, chúng ta đều là nam nhân, ta, ta làm sao có thể thích y, không, ta không có.....” Vũ Sinh không biết là đang thuyết phục Vũ Tiêu, hay là đang thuyết phục chính mình.

“Ca ca không thích ta sao? Ta cũng là nam a!” Ca ca thật sự thích người kia! Bằng không hắn sẽ không bối rối như vậy.

“Người là đệ đệ của ta a, ta đương nhiên thích người! Nhưng mà ta cùng lão gia.....” Vũ Sinh không biết nên hướng đệ đệ giải thích như thế nào, chỉ có thể qua loa nói: “Nam nhân là không thể tùy tiện thích nam nhân!”

“Ta đây cũng không thể thích Nhị Cửu cách vách sao? Hắn là bằng hữu tốt nhất của ta a, hắn còn giúp ta đánh con chó.....” Vũ Tiêu ngây thơ hỏi.

“Kia không giống nhau. Người đối Nhị Cửu là bằng hữu thích nhau.” Vũ Sinh không biết đệ đệ vì cái gì đột nhiên dây dưa vấn đề này, chỉ có thể nhẫn nại trả lời.

“Vậy ca ca đối với người kia không phải bằng hữu thích nhau sao?”

“Không phải, ta là thê tử của lão gia, ta đối y.....” Vũ Sinh im bật, hẳn muốn nói gì? Là vợ chồng thích nhau sao? Kia như thế nào có thể?

Vũ Tiêu lẳng lẳng chờ ca ca suy nghĩ cẩn thận. Nếu ca ca thật sự thích Hoắc Ngạn, nó sẽ nghĩ biện pháp ngăn cản Hoắc Ngạn cưới thiếp.

“Tiêu nhi, chúng ta đi thôi!” Vợ chồng thích nhau cũng tốt, bằng hữu thích nhau cũng được, hẳn sẽ không gặp lại người nọ.

“Ca ca?” Nhìn ca ca sau một trận đấu tranh tư tưởng là bộ dáng vô lực, Vũ Tiêu biết đáy lòng ca ca có đáp án, nhưng mà, “Chúng ta đi chỗ nào?”

“Không biết, trước rồi đi rồi nói sau.”

“Vì cái gì, ca ca không phải luyến tiếc người kia sao?” Vũ Tiêu chịu không nổi ca ca trì hoãn, muốn đánh thức hẳn.

“Tiêu nhi, ta cùng lão gia tựa như người cùng ta vậy, là thân nhân! Nay lão gia có người vừa ý, ta tiếp tục ở lại nơi đó sẽ vương bận, hiểu chưa?” Vũ Sinh loay hạy thất lưỡng nhìn thẳng vào mắt Vũ Tiêu nói.

“Àn.” Tuy rằng không hiểu ca ca là nghĩ như thế nào, tại sao đã thích còn muốn bỏ qua? Nhưng Vũ Tiêu vẫn là gật gật đầu, nó không muốn ca ca tiếp tục nhớ tới chuyện không thoải mái, dù sao người nọ nhất định sẽ đuổi theo, đến lúc đó ca ca nghĩ như thế nào không trọng yếu nữa.

“Chúng ta đi tìm cha cùng Nhị nương đi? Ta nhớ rõ người nói bọn họ ở Phù Dung Trấn, cũng không xa lắm, đi đường nhỏ.....”

“Không cần!” Vũ Tiêu lập tức phản đối, đưa tới ánh mắt nghi hoặc của Vũ Sinh, “Trời còn lạnh như vậy, tuyết trên đường nhỏ nhất định còn chưa tan hết, không dễ đi, hơn nữa vạn nhất lạc đường sẽ không tốt lắm. Vẫn là đi đường lớn thôi, nói không chừng có thể gặp được người hảo tâm cho chúng ta quá giang một đoạn đường.”

Ngẫm lại Vũ Tiêu nói cũng là lý, Vũ Sinh không có kiên trì nữa, “Vậy được rồi!”

Có thể là do trời lạnh, huynh đệ hai người không có gặp được chiếc xe nào, hơn nữa Vũ Tiêu đi rất chậm, đi đến chính ngõ cũng mới đi không đến hai mươi dặm. (Thằng nhóc nì cố ý đi chậm đây mà.)

Ngồi ở ven đường, Vũ Sinh nhìn đệ đệ ăn lương khô lạnh cứng: “Tiêu nhi, ca ca cho người chịu ủy khuất rồi. Từ hôm nay trở đi, cũng chỉ có người cùng ta sống nương tựa lẫn nhau.....”

“Ta không cho phép!”

59. Chương 58: Về Nhà

“Ta không cho phép!” Một đạo thanh âm cứng rắn ở phía sau Vũ Sinh vang lên.

Vũ Sinh nghe được thanh âm kia liền cứng ngắc thân thể. Người tới, đúng vậy, chính là Hoắc Ngạn. Bởi vì không đi đường vòng, hơn nữa kỵ mã là ngày đi ngàn dặm lương câu, Hoắc Ngạn không có phí bao nhiêu thời gian liền đuổi kịp huynh đệ hai người.

Nhưng mà, Hoắc Ngạn vừa mới đến gần liền nghe được người này muốn cùng người khác sống nương tựa lẫn nhau, vậy thì hẳn đưa tướng công như y đặt ở chỗ nào?

“Liền như vậy không muốn nhìn thấy ta sao, nương tử?” Hoắc Ngạn nhấn mạnh hai chữ “nương tử”, nhắc nhở thân phận Vũ Sinh.

Vũ Sinh chậm rãi xoay người, nhưng không dám nhìn hướng người tới, chỉ cúi đầu, không thể nghe thấy kêu một tiếng “Lão gia!”

“Lão gia? Người còn nghĩ ta là lão gia sao? Bỏ trốn! Người lá gan thật lớn a!” Hoắc Ngạn hận không thể cắn ngay vào bên cổ mảnh khăn kia để khỏi phải tốn hơi thừa lời.

“Hung cái gì mà hung? Rõ ràng là người không cần ca ca, muốn cưới thêm thiếp, dựa vào cái gì trách ca ca rời đi?” Vũ Tiêu giống như chú nhím xù lông. Tuy rằng nó nguyên ý cho ca ca trở lại bên cạnh Hoắc Ngạn, nhưng không có nghĩa là nó có thể nhìn ca ca bị khi dễ.

Hoắc Ngạn không để ý tới Vũ Tiêu kêu la, vươn tay về phía Vũ Sinh, “Theo ta về nhà!”

Trước đây Vũ Sinh nhìn thấy động tác này đều sợ hãi, hắn không biết Hoắc Ngạn sẽ đối hắn làm cái gì, nhưng mà lần này hắn thật sự muốn bắt lấy bàn tay to ấm áp kia, cùng y về — nhà.

Nhưng mà, “Ta, ta không thể.” Vũ Sinh nhịn đau lắc đầu.

Việc này là lần đầu tiên Vũ Sinh giáp mặt cãi lời Hoắc Ngạn, nếu ở nhà Hoắc Ngạn chắc chắn tức giận. Nhưng, lần này Hoắc Ngạn không nói một chữ, thống khoái mà thu hồi tay, tiến lên một bước đem Vũ Sinh ôm lấy.

“Dem đứa nhỏ kia mang về.” Hoắc Ngạn đối với Trác Anh ký mã mà đến nói, xong liền xoay người lên ngựa.

Trở lại Hoắc Trạch, Vũ Sinh không có cơ hội chạm đất đã bị Hoắc Ngạn ôm hồi Trúc Hiên, còn bị đặt lên nhuyễn tháp.

“Vì cái gì trốn đi?” Không cho Vũ Sinh có cơ hội giãy giụa, Hoắc Ngạn xoay người ngăn chặn thân mình gây yếu của hắn.

“Lão gia đã tìm được người hợp ý, ta.....”

“Ta nói rồi, đời này người không được ly khai nơi này! Người là người của ta! Thân mình là của ta, tâm cũng là của ta. Ta sẽ không thả người đi! Người kiếp này có thể cùng người sống nương tựa lẫn nhau chỉ có thể là ta!” Hoắc Ngạn không có rống giận, chỉ là ở bên tai Vũ Sinh nhẹ nhàng nỉ non, nhưng Vũ Sinh lại cảm giác nếu lần này hắn nói “Không”, như vậy kết cục của hắn sẽ rất thê thảm.

“Vì cái gì trốn đi?” Di? Tại sao lão gia lại hỏi lần nữa? “Bởi vì ta cưới người khác?”

Vũ Sinh trừng lớn hai mắt nhìn Hoắc Ngạn? Trước kia nam nhân này đã làm rất nhiều chuyện thương tổn hắn, hắn đều không có rời đi, nhưng mà lần này.....

“Nếu không muốn ta cưới người khác, liền đem chính mình cho ta, đây là điều kiện trao đổi duy nhất!” Hoắc Ngạn không kiên trì muốn cưới thiếp nữa, trải qua chuyện lần này, y hiểu ra một điều: Mặc dù cưới người khác, y cũng phóng không ra Vũ Sinh.” Đêm nay, ta muốn câu trả lời của người!” Nếu phóng không ra, nên bức vật nhỏ đáp lại, phương pháp ôn hoà sẽ chỉ làm hắn thoát được xa hơn.

Vũ Sinh ngơ ngác nhìn Hoắc Ngạn nhẹ nhàng hôn phủ bờ môi hắn, rồi lại ngơ ngác nhìn Hoắc Ngạn đứng dậy rời đi.....

Lão gia có thể vì hắn không cưới thiếp? Nguyên lai lão gia vẫn rất để ý hắn. Nghĩ đến đây, trong lòng Vũ Sinh ngọt ngào. Sau một lúc cười ngây ngô, Vũ Sinh đột nhiên ngồi dậy. Hắn nghĩ đến Hoắc Ngạn nói đêm nay muốn hắn trả lời.

Hắn trả lời? Hắn trả lời gì đây? Vũ Tiêu hỏi hắn đối Hoắc Ngạn là loại thích thế nào, hắn trả lời là....., Hoắc Ngạn hỏi hắn vì cái gì rời đi, hắn trả lời là.....

Mấy vấn đề này hắn không phải đáp không được, mà là hắn không muốn thừa nhận ý nghĩa đằng sau mỗi đáp án. Hiện tại hắn lại về nơi này, nói vậy kiếp này rốt cuộc không ly khai, như vậy hắn có nên tiếp tục bỏ qua hàm nghĩa đáp án này không?

60. Chương 59: Đáp Án

“Sinh chủ tử!” Sau khi Hoắc Ngạn rời đi không lâu, đám người Bích Tình liền chạy ào vào nhà loạn cả lên: “Sinh chủ tử, người đi nơi nào.....”, “Sinh chủ tử, vì sao phải đi.....”

Cuối cùng vẫn là Bích Tình tri kỷ đem mọi người ra ngoài bớt. “Sinh chủ tử!” Thanh âm Bích Tình có chút nghẹn ngào, “Tại sao ngài có thể đi không từ già? Ngài không phải muốn chúng ta ở trong phòng chờ ngài sao? Nếu ngài vẫn không trở về, ngài muốn chúng ta vẫn chờ đợi sao?.....”

“Thật xin lỗi, ta, ta chỉ là không muốn các người vì ta mà vất vả thôi.” Vũ Sinh chân thành nói.

“Ngài rời đi, lão gia rất tức giận. Chúng ta không sợ bị phạt, nhưng thân mình ngài kém như vậy, làm sao.....” Trong giọng nói tràn đầy quan tâm.

“Không có việc gì.” Vũ Sinh an ủi Bích Tình. Chỉ cần hấn cho Hoắc Ngạn đáp án mà y muốn, chắc Hoắc Ngạn sẽ không phạt hấn đâu?

“Lão gia rất sủng ngài, hy vọng lần này sẽ không cùng ngài so đo. Sinh chủ tử, ngài không cần rời đi nữa, được không?” Bích Tình chờ mong nhìn Vũ Sinh.

“Ta sẽ không rời đi nữa đâu.” Vũ Sinh mỉm cười trả lời. Không chỉ vì Hoắc Ngạn không cho phép, càng bởi vì hấn không muốn rời đi nơi này — nhà của hấn.

Nghe được Vũ Sinh cam đoan, Bích Tình cười lui ra ngoài, “Chắc Sinh chủ tử tối hôm qua không có nghỉ ngơi tốt? Về mặt không hảo lắm, ngài ngủ một lúc đi, vào bữa tối ta sẽ kêu ngài.”

Vũ Sinh cười nhìn phòng ngủ an tĩnh. Đây là cảm giác gia đình ấm áp, ngoài đệ đệ ra, hấn rất cuộc cũng có người thân. Người kia cũng là người thân của hấn đi?! Nghĩ đến vấn đề lúc này: Tướng công hấn, đêm nay đến tột cùng nên cho y đáp án như thế nào đây?

Hồn du thiên ngoại nên hấn bỏ lỡ rằng mây đỏ đầy trời, khi hoàn hồn lại đã là đến lúc nên dùng bữa tối.

“Linh hồn nhỏ bé đã quay về?” Vũ Sinh ngẩng đầu liền thấy Hoắc Ngạn ngồi bên cạnh, “Người một cái thất thần liền đến mấy canh giờ là luyện như thế nào?” Hoắc Ngạn dường như tâm tình tốt lắm đùa với người bên cạnh. Vũ Sinh đáng thương nào biết đâu rằng đây là bởi vì Hoắc Ngạn hạ quyết tâm trong đêm nay ăn luôn hấn.

Đúng vậy, thật xấu luôn thất thần này của hấn là như thế nào dưỡng thành? Vũ Sinh đơn thuần vì Hoắc Ngạn trêu chọc mà đỏ hai gò má.

Bộ dáng then thùng của người này gợi lên dục hoả vẫn áp lực trong Hoắc Ngạn, y quyết định thẳng đến chủ đề, “Đáp án ta muốn đâu?”

Nghe thanh âm Hoắc Ngạn vì dục vọng mà khàn khàn, khuôn mặt nhỏ nhắn của Vũ Sinh càng đỏ, líu ríu hỏi, “Đáp án gì?”

“Người là muốn ta cưới người khác hay là đem chính mình cho ta?” Hoắc Ngạn không chút nào ngần ngại hỏi, y đã không thể chờ đợi thêm.

“Ta, ngài, ngài thật sự có thể không cưới những người khác sao?” Cảm giác ngọt ngào kia đã trở lại. “A —” Vũ Sinh cảm thấy một trận thiên toàn địa chuyển, sau đó hấn liền nằm ngả xuống giường.

“Có thể!” Hoắc Ngạn không chuẩn bị tâm lý nhận bất cứ câu trả lời nào của Vũ Sinh ngoài đáp án “Đem chính mình cho người!”, cho nên Vũ Sinh vừa mới mở miệng, Hoắc Ngạn liền khấn cấp đem Vũ Sinh ôm chặt chuẩn bị hôn môi.

“Chờ, chờ một chút!” Vũ Sinh cố gắng chống đẩy.

“Lại làm sao vậy?” Hoắc Ngạn không khỏi hờn giận nhú mày, không có người nam nhân nào có thể chịu được chuyện tốt nhiều lần bị cắt ngang.

“Ta, không biết nên làm như thế nào.....” Trở thành thê tử làm cho ngài vừa lòng. Còn chưa nói xong, đã bị dục hoả đốt người của Hoắc Ngạn cắt đứt.

“Người chỉ cần ngoan ngoãn nằm là tốt rồi!” Tên đã lên dây Hoắc Ngạn đợi không được, cùng Vũ Sinh hảo hảo chấm dứt nói chuyện, chỉ là lung tung đoán có thể vì Vũ Sinh không biết nên làm như thế nào lấy lòng y.

Chỉ cần nằm thì tốt rồi sao? Cũng chỉ muốn thân thể mình thì tốt rồi sao? Cảm giác ngọt ngào trong lòng Vũ Sinh thoáng chốc vô tung vô ảnh, thay thế là tư vị đau khổ, nên sớm biết.....

61. Chương 60: Sầu Nảo

Chỉ cần nằm thì tốt rồi sao? Cũng chỉ muốn thân thể mình thì tốt rồi sao? Cảm giác ngọt ngào trong lòng Vũ Sinh thoáng chốc vô tung vô ảnh, thay thế là tư vị đau khổ, nên sớm biết..... nam nhân muốn là thân thể hẳn. Không chỉ một lần ngăn chặn hẳn, nói muốn hẳn — vì cái gì trước kia không phát hiện chứ?— Nam nhân muốn bắt quả là ở trên người hẳn phát tiết dục vọng! Đáng thương hẳn còn sa vào sự ôn nhu kia mà không thể tự kiềm chế.

“Chỉ nghĩ đến ta!” Hoắc Ngạn phát hiện Vũ Sinh không chuyên tâm, vì thế kiềm chế chiếc cảm khéo léo kia làm cho đôi con ngươi đánh mất tiêu cự ánh lên thân ảnh của y.

Vội vàng hôn dần lên mi, mắt, mũi, môi, rồi sau đó dọc theo cổ trượt dài đến trước ngực..... Vũ Sinh.

Hết thấy như là lúc ban đầu, thế nhưng lần này Vũ Sinh động tình. Không nên a! Không nên động tâm! Vũ Sinh âm thầm trách cứ chính mình. Động tâm, ngay cả nguyện vọng có thể cùng đệ đệ sinh hoạt cùng nhau đều thực hiện không được. Nguyện vọng này trước một ngày còn gần như vậy, nhưng bởi vì chính mình quyền uyển ám áp nơi này, cơ hội cứ như vậy ở trước mắt hẳn biến mất.....

“Cho ta!” Hoắc Ngạn áp lực găm nhẹ, xé rách quần áo hai người, gấp đến không thể chờ lấy tay tìm kiếm tiểu huyết bí ẩn kia.

Hoắc Ngạn làm tốt vạn toàn chuẩn bị, y sẽ không làm cho món ngon đã tới miệng bay đi ở trước mắt y. Dầu trơn trắng mịn làm cho ngón tay thoải mái mà chui vào cúc huyết, xoay tròn, trừu sáp..... Không lâu, cúc huyết kia đã rộng mở cửa hoan nghênh y. Hoắc Ngạn không chút do dự rút ngón tay ra, thay vào vật cường tráng của chính mình.....

“A ~!” Như một bước lên thiên đường làm cho Hoắc Ngạn thoả mãn kêu ra tiếng. Không một chút dừng lại, giai điệu cứ như diễn tấu không ngừng lặp lại.

Mãi mê rong rui trong khoái cảm nên Hoắc Ngạn không có chú ý tới đôi con ngươi của người dưới thân đã mất đi thân ảnh y. Không có phản kháng, cũng không có hưởng ứng, thậm chí không có hô đau. Đây một đêm cảm thấy thoả mãn cũng chỉ có một người.

Giống như hai lần trước, sau khi kích tình qua đi, lúc Vũ Sinh tỉnh lại trong phòng cũng chỉ có một mình hẳn. Nhìn như là cái gì cũng không có biến, nhưng quả thật là có cái gì đó đã thay đổi. Cảnh còn người mất, có thể dùng như vậy để hình dung đi?

Không cần suy nghĩ! Vũ Sinh lắc đầu quầy quầy, không muốn nghĩ đến điều gì nữa. Hẳn đã phát hiện ra, chỉ cần thất thần sẽ nghĩ đến thân ảnh bá đạo kia. Hẳn không muốn nghĩ đến người kia.

Đầu óc trống không, cảm quan lại mẫn cảm lên, “Người nghe nói chưa? Quá ngộ hôm qua, sau khi đích thân lão gia tìm Sinh chủ tử về, lão gia đã cho đại tổng quản đem tiểu quan kia đưa trở về. Xem ra lão gia sẽ không cưới thiếp nữa.”

“Đúng vậy, lão gia đối Sinh chủ tử tốt như vậy, nhất định sẽ không làm cho Sinh chủ tử thương tâm.”

Sau một trận lặng im, “Ta nghe nói, tiểu quan kia chết cũng không chịu trở về, thừa dịp người không chú ý đâm đầu vào núi giả. Máu chảy đầy đất, đến bây giờ còn chưa có tỉnh!”

“Cũng là một người đáng thương a, nghe nói từ rất nhỏ đã bị bán vào xưởng quán, đều tiếp không ít khách nhân rất tàn bạo.”

“Về mặt dụ dỗ xứng đáng bị bán đi, cái loại người này không đáng đồng tình, tỷ tỷ không cần hảo tâm”

Cũng là bị bán đi! Đều cùng chung số phận bị bán, so với gã, chính mình thật đúng là may mắn a! Nên thấy đủ sao?

“Người tới a!” Khởi động thân mình bủn rủn, Vũ Sinh giương giọng gọi nha hoàn đang ở ngoài cửa nói chuyện phiếm. Đột nhiên, hắn rất muốn gặp lại “tình địch” chỉ mới gặp một lần.

Bọn nha hoàn sốt ruột khuyên can. Nếu Bích Tình cùng Tử Quỳnh ở đây nhất định sẽ bồi hắn cùng đi, nhưng sau khi hắn trở về Hoắc Ngạn đã phạt các nàng đến phòng bếp. Lần đầu tiên liên lụy người khác, Vũ Sinh cảm thấy thật áy náy, người kia thà rằng tự sát cũng không rời đi cũng là bị hắn liên lụy, nếu hắn không nói ra yêu cầu như vậy..... Hắn muốn đi xem người cùng hắn đồng bệnh tương liên, lại bị hắn thương tổn.

Nhìn người qua vẻ ngoài, nhất định sẽ dễ làm cho người ta lầm lẫn, hắn là biết đi?

62. Chương 61: Áy Náy

Vũ Sinh cuối cùng tìm được Cửu ở sài phòng. Lúc tìm được Cửu còn chưa tỉnh, vết thương trên trán cũng chưa được băng bó, máu me nhầy nhụa một đoàn.

Đây là muốn gã tự sinh tự diệt sao? Sau này nếu Hoắc Ngạn không còn muốn hắn nữa, chờ đợi hắn cũng là kết cục giống như thế này đi?

“Nhanh đi mời lang trung, rồi đem một bồn nước ấm đến!” Vũ Sinh cố gắng làm cho thanh âm chính mình vững vàng.

“Nhưng mà Sinh chủ tử.....”

“Nhanh đi!” Hai mắt Vũ Sinh vẫn không rời đi vết máu đã muốn thành màu đỏ sẫm.

Không bao lâu, nha hoàn mang nước ấm tới. Vũ Sinh lẳng lặng tiếp nhận bồn nước, yên lặng dùng khăn mềm nhẹ nhàng lau đi vết máu trên khuôn mặt thanh tú.

Thật bi ai a! Hắn nên làm cái gì bây giờ?

Không biết qua bao lâu, lang trung đẩy ra cửa sài phòng, theo ở phía sau là Trác Anh.

“Các người đã biết người này muốn chết, để làm chi còn gọi ta đến?” Lang trung chỉ nhìn liếc mắt một cái liền xoay người định rời đi.

“Đại phu, đại phu chớ đi! Cầu ngài cứu cứu người này.” Vũ Sinh giữ chặt ống tay áo đại phu cầu xin, hắn không muốn người này chết, bởi vì người này có thể là hình ảnh sau này của hắn.

Đại phu thở dài không nói gì nữa, xuất ra thuốc mỡ thay Cửu băng bó. “Hắn rất yếu, ta cũng chỉ có thể tận nhân lực, hắn có thể sống hay không thì phải nghe thiên mệnh. Đổi nơi khác cho hắn đi, nếu các ngài thật tình muốn hắn sống.”

Tiến bước đại phu, Vũ Sinh cùng Trác Anh ở sài phòng nhìn người đang hôn mê kia. “Đem hắn đưa đến Trúc Hiên thôi.” Vũ Sinh mở miệng trước. Buổi sáng nghe xong lời bọn nha hoàn nói, hắn lo lắng khi đem người này giao cho người khác.

“Không được!” Trên mặt Trác Anh là sự nghiêm túc trước đây chưa từng có. “Lão gia sẽ không đáp ứng.” Lưu lại một câu, Trác Anh cúi người ôm lấy thân thể mềm mại kia, nhìn như là động tác thô lỗ nhưng lại bao hàm trăm ngàn cẩn thận.

Vũ Sinh vẫn không nhúc nhích nhìn Trác Anh hành động, cho đến khi trong không gian nhỏ hẹp chỉ còn có một người.

“Ta không có làm cho hấn chết.” Thanh âm không mang theo một tia thương hại ở phía sau Vũ Sinh vang lên. Nghe từ nữ nói Vũ Sinh một mực đòi đến sài phòng, Hoắc Ngạn lập tức buông sổ sách chạy đến, vào cửa liền nhìn thấy hấn đối với vết máu trên đất ngẩn người.

Vũ Sinh xoay người: “Lão gia!” Hành lễ, rồi đi.

“Không phải ta muốn làm cho hấn chết.” Ở khoảnh khắc hai người lướt qua mặt nhau, Hoắc Ngạn bắt được cánh tay người này. Y là người đứng đầu một nhà, khó bảo toàn người phía dưới sẽ không vì lấy lòng y mà làm một ít chuyện xấu xa. Nhưng tại sao Vũ Sinh lại biết chứ? Hấn mềm lòng như đậu hủ, nhìn thấy tiểu quan kia hình dáng thâm trầm.....

“Ân.” Vũ Sinh gật đầu tỏ vẻ đã biết: “Là ta hại hấn.”

“Cái gì?”

“Nếu ta không trở về, không nói yêu cầu kia, hấn vẫn là vị hôn thê của ngài. Sẽ không bị khi dễ, lại càng không chết.” Thanh âm Vũ Sinh có chút trống rỗng.

“Này cùng người có quan hệ gì đâu!” Đáng chết! Trải qua tối hôm qua, y cứ nghĩ người này đã chấp nhận y, nhưng hiện tại lại vì một người xa lạ..... “Không được vì người khác mà khổ sở! Người là của ta!”

“Vâng.” Vũ Sinh thuận theo trả lời. Trở về thật sự có đúng không?

Hoắc Ngạn duỗi cánh tay ra, đem người hơi hơi cúi đầu kia kéo vào trong lòng, “Không nên suy nghĩ bậy bạ. Cho dù hấn thật sự gả cho ta cũng sẽ không vui vẻ, bởi vì trong mắt ta căn bản không có hấn.”

Thế trong mắt ngài có ai? Vũ Sinh cuối cùng không thể hỏi ra miệng, hấn không muốn nghe Hoắc Ngạn nói ra một cái tên xa lạ. “Có thể cho hấn lưu lại không?”

“Tuỳ người!” Hoắc Ngạn sững sững nói: “Người là thê tử của ta, cũng là chủ mẫu Hoắc gia, trong nhà này người muốn làm gì đều có thể.”

Cái gì đều có thể ư? Ân sững như vậy có thể tồn tại trong bao lâu?

63. Chương 62: Đề Ra Nghi Vấn

Cuộc sống vẫn giống như những ngày trước khi Vũ Sinh trốn đi, thế nhưng người bên cạnh không còn là Bích Tình cùng Tử Quỳnh quen thuộc. Mỗi ngày hấn đều dành hơn phân nửa thời gian đi chiếu cố Cửu chưa tỉnh.

“Vẫn là không muốn tỉnh lại sao?” Vũ Sinh cầm bố khăn trong tay thả lại vào chậu đồng, đối với người nằm ở trên giường nói. Mấy ngày nay hấn đã có thói quen đối với người kia lăm bầm lăm bầu.

“Trác Anh nói người chịu khổ nhiều lắm, cho nên không muốn tỉnh lại. Người là bị bán đi đúng không? Ta cũng vậy. Bị Nhị nương của ta bán. Ta so với người may mắn, bị bán cho lão gia. Nhưng mà....., thật xin lỗi, ta không nên trở về! Là ta hại người, cho nên, tỉnh lại đi, tỉnh lại ta liền đem hạnh phúc của ta cho người, nếu ta có.....” Vũ Sinh vẫn cúi đầu kể ra, không nhìn thấy người trên giường đã mở mắt.

“Vì..... Khụ khụ.....” Hơn mười ngày không sử dụng qua nên vừa mở miệng cổ họng liền đau rát.

“Người tỉnh! Người, người uống chút nước trước đi!” Vũ Sinh luống cuống tay chân rót cho Cửu chén nước, uy gã uống.

“Vì cái gì?” Nuốt xuống ngụm nước, chờ cổ họng không còn đau nữa, Cửu mở miệng hỏi, “Vì cái gì muốn đem hạnh phúc cho ta?”

Vũ Sinh sợ run một chút, “Bởi vì một người không vui, còn tốt hơn là so với hai người không vui.”

“Ta với người rất thân thuộc sao? Tại sao người lại muốn đem hạnh phúc của người cho ta? Khụ khụ!” Cửu có chút kích động, gã không muốn được bất luận kẻ nào thương hại. Bỏ ra bàn tay vì gã thuận khí, “Khụ khụ, đúng là tên ngây thơ, người thật sự được bảo hộ quá tốt rồi! Khụ khụ.....”

Nhìn thấy Cửu ho lợi hại, Vũ Sinh cuống quýt phái người đi gọi đại phu cùng Trác Anh. Mấy ngày nay người chiếu cố Cửu chỉ có hắc cùng Trác Anh. Vì để tiện chăm sóc, Trác Anh còn đem Cửu an trí ở trong phòng chính mình.

Thấy Trác Anh cùng đại phu trở về, Vũ Sinh yên lặng đi ra ngoài. Cửu đã tỉnh, cảm giác có tội trong hắc cũng giảm bớt một ít, còn có thể làm được gì nữa đây?

Vũ Sinh không yên lòng ở hoa viên lúc ẩn lúc hiện, cho đến khi phát giác sắc trời u ám xuống mới bừng tỉnh trở lại Trúc Hiên. Từ sau khi hắc trở về, Hoắc Ngạn mỗi đêm đều cùng hắc dùng bữa tối, sau đó làm một ít chuyện ái ân.

Quả nhiên! Vũ Sinh vừa tiến vào phòng liền thấy Hoắc Ngạn với vẻ mặt không khỏi hờn giận ngồi ở trước bàn.

“Đi nơi nào?” Mấy ngày nay Hoắc Ngạn vừa vào cửa sẽ nhìn thấy Vũ Sinh nhu thuận ngồi chờ y, nhưng mà hôm nay.....

“Ta, ta đi xem..... Cửu.” Vì sao một người đẹp như thế lại không có được một cái tên?

“Sau đó thì sao?” Hiển nhiên đáp án này không thể làm cho Hoắc Ngạn vừa lòng.

“Sau đó ở hoa viên đi một chút.....” Hoắc Ngạn đối Vũ Sinh giữ lấy dục càng ngày càng nghiêm trọng, y muốn Vũ Sinh đem mỗi ngày làm cái gì, thấy người nào đều báo cáo cho y biết.

“Đến bây giờ?” Hoắc Ngạn có vài phần tin tưởng, hắc lại ngăn người đến quên mất thời gian đi?

“Ân.” Vũ Sinh cúi đầu, hắc cũng đã thói quen bị đề ra nghi vấn như vậy.

“Lại đây!” Hoắc Ngạn mệnh lệnh. Ôm lấy người đi đến bên cạnh, “Ta sẽ không cho người bất cứ cơ hội nào rời đi ta nữa, hiểu chưa?”

Vũ Sinh mềm mại tựa vào trong lòng Hoắc Ngạn, gật gật đầu. Đã muốn giữ lấy hắc hết thấy, còn không vừa lòng sao? Hắc thậm chí không thể một mình cùng đệ đệ gặp mặt.

Hoắc Ngạn ở hai bên má Vũ Sinh hạ xuống một nụ hôn, “Hiểu được rồi thì dùng cơm thôi! Người gần đây hơi gầy, là ta yêu cầu quá độ sao?”

Vũ Sinh đem mặt vui vào trong ngực Hoắc Ngạn, lắc lắc đầu.

Thích động tác cứ như chú mèo nhỏ của Vũ Sinh, Hoắc Ngạn mở miệng trêu chọc người nào đó đang thẹn thùng, “Ta nhìn không thấy, nói cho ta biết, là ta muốn nhiều lắm sao?”

“Không. Không phải.”

Hoắc Ngạn không phải không biết chính mình gần đây yêu cầu nhiều lắm, xuân tình hàng đêm không phải thân thể gầy yếu này có thể thừa nhận. Nhưng mà mỗi khi nhìn thấy tiểu tử kia mềm mại nằm ở bên cạnh y, y liền trở nên khó có thể kiềm chế. Mới đầu là vì y khát vọng lâu lắm, sau là vì y phát hiện chỉ vào thời điểm giao hoan mới chân chính có được người này.

“Người là của ta, chỉ được nhìn một mình ta thôi!”

64. Chương 63: Bắt Cóc

“Người là của ta, chỉ được nhìn một mình ta thôi!” Lời nói bá đạo tự nhiên phun ra, biết rõ là yêu cầu vô lý, Vũ Sinh vẫn là điềm đầu.

“Quên đi, biết người làm không được,” Hoắc Ngạn chỉ chỉ nơi buồng tim Vũ Sinh, “Nơi này của người chứa nhiều người lắm. Nhưng mà một ngày nào đó, ta sẽ làm cho nó tràn đầy tất cả đều là ta!”

Nụ hôn ngọt ngào, một đêm triền miên, hết thấy như thường.

Vũ Sinh thường xuyên nghĩ nếu hắn có thể như vậy cùng Hoắc Ngạn qua cả đời, có phải cũng nên thỏa mãn hay không? Nhưng hắn không muốn chịu qua nỗi khổ như Cửu.

Nhớ tới Cửu, người kia vẫn đối hắn không mặn không nhạt, hắn mỗi ngày đều đến nhìn gã, bồi gã nói chuyện, nhưng gã đáp lại hắn rất ít. Ánh mắt Cửu nhìn hắn luôn làm cho người ta không sao nắm bắt được, như là khinh bỉ, như là hâm mộ, hoặc như là ghen tị.

Kỳ thật lại nói tiếp là thái độ Cửu đối Vũ Sinh cũng không tệ lắm bởi vì trong toàn bộ Hoắc phủ này, người có thể làm cho gã nói chuyện chỉ có Vũ Sinh và Trác Anh.

“Tết Đoan ngo sắp đến, chúng ta đi ra ngoài một chút đi?” Vũ Sinh khuyên Cửu sau khi thương thế lành vốn chưa từng rời khỏi phòng. Ngẫm lại thời gian qua thật mau a, hắn trở lại Hoắc gia đã gần nửa năm.

“Đi một chút? Nam nhân của người cho phép sao?” Trong mắt Cửu bắn ra một tia khinh thường.

“Ta..... Ta chỉ là muốn đi cầu vài lá bùa bình an.....” Vũ Sinh cúi đầu nói. Hoắc Ngạn chắc chắn sẽ không đồng ý, khi vừa trở về hắn từng nói qua là muốn đi ra ngoài, liền chọc giận Hoắc Ngạn, hậu quả là ba ngày cũng không thể đứng dậy. Nhưng lần này là tết Đoan ngo, ẩn phong tục là tất cả mọi người nên đi cúng chùa.

Trong lòng Vũ Sinh suy nghĩ mông lung, không chú ý thần thái có chút đắm chiêu của Cửu sau kia nghe đến “bùa bình an”.

“Hảo, mừng bốn tháng năm, Quan Âm miếu, nếu nam nhân của người đồng ý.” Suy tư thật nhanh, Cửu liền có quyết định.

“Cái gì, cái gì? Mừng bốn? Lão gia nhất định sẽ không đồng ý”

“Nếu là mừng năm, hắn mới nhất định sẽ không đồng ý.” Cửu nói xong, không để ý Vũ Sinh còn do dự, liền nằm quay về trên giường chớp mắt.

Buổi tối, Vũ Sinh đối Hoắc Ngạn nói ra ý tưởng muốn đi ra ngoài một chút.

“Lúc nào? Đi nơi nào? Làm cái gì? Cùng người nào?” Hoắc Ngạn không đáp hỏi lại.

“Mừng bốn tháng năm, ta cùng Cửu muốn đi Quan Âm miếu cầu vài lá bùa bình an.....” Vũ Sinh cẩn thận trả lời.

“Mang theo vài tùy tùng.” Hoắc Ngạn giống như tùy ý trả lời đưa tới ánh mắt nghi hoặc của Vũ Sinh. Hắn thật không ngờ Hoắc Ngạn lại đáp ứng một cách nhanh chóng như thế.

“Như thế nào? Lại không muốn đi?” Hoắc Ngạn vừa hỏi vừa làm cho Vũ Sinh ngồi ở trên đùi chính mình, “Ta có điều kiện, tết Đoan ngo không được ra ngoài.” Hoắc Ngạn không muốn để cho nhiều người thấy bộ dáng Vũ Sinh, người này thuộc về y, người khác nhìn liếc mắt nhiều một cái y liền tổn thất đi một phần.

“Còn có,” Thanh âm Hoắc Ngạn đã bắt đầu khàn khàn, nhỏ vụn hôn đã che kín hồng ngân bên cổ Vũ Sinh, “Đêm nay ta là người bảo ngủ.”

Kế tiếp đương nhiên là tứ chi dây dưa. Nói trắng ra, tình sự mỗi đêm đều là do Hoắc Ngạn chủ đạo, đương nhiên cũng là do Hoắc Ngạn chấm dứt, nhưng bởi vì bản khoả đến thân mình Vũ Sinh, Hoắc Ngạn chưa từng chân chính tận hưởng qua, nếu làm cho y rộng mở ăn sạch.....

Để được một cơ hội đi du ngoạn, Vũ Sinh trả giá đại giới là: Thăng đến mừng bốn tháng năm Vũ Sinh mới chính thức thoát ly khỏi giường sự triền miên.

Có lẽ bởi vì ngày mai chính là tết Đoan ngo, mỗi nhà đều chuẩn bị cúng, cho nên chùa chiền có vẻ im lặng dị thường.

Bái phật, hứa nguyện, cầu bùa..... Thiếu đám người chật chội chen chúc ngày thường, liên tiếp những việc đó chỉ mất nửa canh giờ.

“Chúng ta chung quanh đi dạo đi? Khó được đi ra.” Vũ Sinh đề nghị.

“Còn không trở về? Người không sợ nam nhân của người sao?” Miệng nói như vậy, nhưng Cửu vẫn theo Vũ Sinh đi sâu vào phía sau hậu viện chùa.

Đem tuý tùng bỏ lại đại điện, hai người rất nhanh đi vào một mảnh rừng trúc, sau tiếng chim kêu cùng tiếng lá cây xào xạc chính là vô tận hắc ám, rồi khi tỉnh lại...

65. Chương 64: Cường Bạo

Lúc Vũ Sinh tỉnh lại cảm thấy đầu có chút ê ẩm, trước mắt một trận mơ hồ, sau đó mới nhìn thấy Cửu nằm ở bên cạnh hắn. Bọn họ đây là bị làm sao vậy?

Vũ Sinh suy nghĩ một lúc rồi định đứng dậy đi xem Cửu, nhưng tay chân bị trời gây trở ngại cho động tác của hắn. Bị trời? Trí nhớ trước khi té xỉu nhanh chóng được tua lại, Vũ Sinh nhìn thấy Cửu nằm bên cạnh cũng đồng dạng bị trời chặt tay chân, bọn họ bị người khác bắt!

“Cửu, Cửu, mau tỉnh lại!” Vũ Sinh không dám quá lớn tiếng gọi, hắn còn không biết vì cái gì lại bị bắt.

“Ngô ~!” Cửu khổ sở kêu một tiếng, “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Không biết, người có không thoải mái hay không?” Nhìn thấy bộ dáng Cửu ngồi dậy có chút cố hết sức, Vũ Sinh quan tâm hỏi. Hoàn hảo lúc hắn tỉnh lại liền dựa vào góc tường.

“Không có việc gì. Mùi này.....” Nhíu mày nhìn quanh phòng một chút, “Chúng ta còn tại trong miếu.” Thế nhưng không biết miếu này có phải là Quan Âm miếu hay không. Chắc là không sai đâu, trong thành miếu tuy nhiều nhưng không ai vào ban ngày ban mặt khiêng hai người đi nơi nơi như thế. Không biết bọn họ mê man bao lâu, cũng không biết tuý tùng có thể tìm thấy bọn họ hay không,.....

“Cửu, chúng ta.....” Lời nói của Vũ Sinh bị một tiếng mở cửa thật nhỏ cắt ngang.

“Đều tỉnh!” Một hoà thượng tướng mạo không tầm thường, nhìn không ra tuổi, nhưng có lẽ không vượt qua ba mươi tuổi. Cửu âm thầm đánh giá người tới.

“Tại sao không nói lời nào? Nga, bản tăng quên nói, bản tăng pháp danh Ngô Duyên, cũng là người mang bọn người tới nơi này.” Hoà thượng nở nụ cười, thiếu đi phần từ bi của người xuất gia, hơn một phần tà khí của đầu trộm đuôi cướp phổ phùng.

Ngô Duyên lướt qua Cửu, đi đến trước mặt Vũ Sinh ngồi xổm xuống, một tay nâng mặt Vũ Sinh lên. “Người chính là nam lão bà mà tên Hoắc Ngạn kia cười về sao? Bộ đáng bình thường thôi!”

Gã sẽ đối lão gia bất lợi! Đây là ý nghĩ đầu tiên trong đầu Vũ Sinh.

“Bằng bộ dạng của người làm sao có thể cùng Vân Nương so sánh chứ? Vậy mà tên kia lại chọn người mà không cần nài!” Một câu sau Ngô Duyên đã muốn biến thành tê rống.

“Ba!” Thanh âm tiếng bập tai từ trong góc truyền đến.

“Tiện nhân! Đều là bởi vì người! Bởi vì người nên Vân Nương mới trở nên điên dại, bởi vì người nàng mới bị bán cho hải tặc, bởi vì người nàng mới bị chết!” Mặt Ngô Duyên trở nên dữ tợn, cực kỳ giống ác quỷ Tu La.

“Ta, không biết Vân Nương.....” Má phải Vũ Sinh đã sưng lên, nói chuyện cũng có chút cố hết sức.

“Không biết? Người còn dám nói sạo?” Ma chưởng vươn ra hướng về phía cổ trắng nõn của Vũ Sinh. “Vậy thì, ta liền nói cho người biết, Vân Nương là hoa khôi đẹp nhất của Điệp Vũ Lâu, là thiếp mà Hoắc Ngạn tối sủng ái, nương của Hoắc Quân Kỳ!”

“Vậy người là.....” Vũ Sinh vừa mở miệng liền cảm thấy cổ bị siết chặt.

“Ta là người yêu nàng nhất! Hoắc Ngạn đùa bỡn với người ta yêu, như vậy ta cũng nên đáp lễ hần một chút đúng không?” Ngộ Duyên buông ra tay đang siết lấy cổ Vũ Sinh, đổi thành lần vào trong vạt áo hần.

“Tư lạp ~” “Không cần!” Đồng thời vang lên là thanh âm tơ lụa bị xé rách cùng tiếng kinh hô của Vũ Sinh.

“Không cần?” Ngón tay ma quỷ ở trên da thịt loã lồ của Vũ Sinh di chuyển. “Chỉ có thể oán người không hay ho, ai bảo người là lão bà của Hoắc Ngạn, là người hần yêu làm chi!”

Ác ma bổ nhào vào trên người Vũ Sinh, bắt đầu khằng cấn, liếm lộng da thịt trắng nõn non mềm.....

“Không cần! Buông! Cứu mạng a!.....” Thanh âm hoảng sợ, bối rối giữa cũng không thể làm cho Vũ Sinh đào thoát khỏi cảm giác ghê tởm kia.

“Chờ một chút!” Nãy giờ vẫn im lặng Cửu đột nhiên mở miệng, “Đại sư, người làm đối tượng! Ta mới là thê tử Hoắc Ngạn.”

“Người?” Gương mặt vặn vẹo trần ngập nghi ngờ, “Mơ tưởng gạt ta.....”

“Đại sư quả nhiên rời xa hồng trần lâu lắm!” Cửu châm chọc nói, “Tất cả mọi người bên ngoài đều biết gia chủ Hoắc gia đã cưới tân thê.”

Ngộ Duyên do dự một chút, lập tức lại bạo nộ rồi đứng lên, “Người tưởng thay mặt đối đào? Hần mới là người tối trọng yếu đối với tên kia!” Nói xong, Ngộ Duyên, hoá thân ma quỷ kéo quần dài Vũ Sinh xuống, xoay người ngăn chặn thân mình gầy yếu kia.....

66. Chương 65: Xuân Được

“Không cần ~?” Là tiếng kêu thê lương thảm thiết của Vũ Sinh.

“Ta thấy không phải là ‘vô duyên’, là Vân Nương chướng mắt người đúng không? Cho nên người trốn tới chỗ này làm hoà thượng. Người thật đúng là không tiền đồ! Lúc còn là nam nhân, nữ nhân chướng mắt người, khi làm hoà thượng thể nhưng lại ở phật môn thanh tịnh làm ra loại hành động này.....” Nhàn nhàn là thanh âm của Cửu.

“Im miệng!” Điếc tai là tiếng Ngộ Duyên rống giận, “Là tên Hoắc Ngạn kia bức Vân Nương, người Vân Nương yêu là ta, là ta,..... Người rất muốn thay thế hần đúng không? Hảo, ta thành toàn người.....”

Thẹn quá hoá giận, giận càng thêm giận Ngộ Duyên buông ra Vũ Sinh, hướng Cửu đánh tới.

Xé rách, miệng cắn, “Tiện nhân, là tên kia không thoả mãn được người đúng không? Làm cho Phật gia hảo hảo yêu thương người vậy! Ngậm nó cho ta!”

Cư lậu nam căn cứng rắn nhét vào trong cái miệng nhỏ nhắn của Cửu.

“Tiện nhân, công phu không tồi a! Ân a ~!” Cùng với tiếng Ngộ Duyên rên rỉ, trọc dịch tanh hôi bắn tạt trên mặt Cửu cùng trên khắp thân thể.

“Hô ~, hô ~.” Sau khi Ngộ Duyên bình phục một chút liền quăng cho Cửu một cái tát, “Đồ dê tiện, thể nhưng đem Phật gia bắn ra nhiều đến vậy, hô ~, hừ, người đã dám loạn như vậy, khiến cho Phật gia hảo hảo ngoạn.....”

Ngón tay thô bạo xâm chiếm nơi tư mật. “Không cần, người này ác ma, buông hần ra!” Từ trong thống khổ cùng hít thở không thông khôi phục lại, Vũ Sinh liền nhìn thấy Ngộ Duyên đang tàn nhẫn xâm phạm Cửu.

“Buông hấn ra!” Vũ Sinh đem thân thể hoạt động đến bên cạnh Ngô Duyên, ý đồ muốn đẩy Ngô Duyên ra khỏi trên người Cửu.

Ngô Duyên vươn một bàn tay bắt lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Vũ Sinh, “Ân? Các người quan hệ tốt lắm thì phải! Ha ha, ta nghĩ đến một trò chơi rất hay!”

Sờ soạng trong áo cà sa một lúc, Ngô Duyên lấy ra một tiểu bình sứ mộc mạc: “Uống nó đi!”

Sau khi mạnh mẽ rót thuốc vào miệng Vũ Sinh, Ngô Duyên đem phần dư thừa còn lại đổ vào trong miệng Cửu đã muốn đại ra.

“Hỗn đản, người cho chúng ta uống cái gì? Người mau thả chúng ta ra!” Vũ Sinh nhìn thấy hành động của Ngô Duyên có chút hoảng sợ nói. Cửu làm sao vậy?

“Người rất lo lắng cho hấn? Đừng sợ, ta rất nhanh sẽ buông tha các người thôi.” Ngô Duyên khôi phục tươi cười như khi vừa mới bước vào, chậm rãi đứng dậy vì Vũ Sinh cởi bỏ dây trói tay chân.

Vừa được tự do Vũ Sinh liền dùng sức đem Ngô Duyên đẩy đến cạnh cửa, sau đó ôm lấy Cửu.

“Trước mặt người khác liền ôm nhanh như vậy, thế này sẽ có nhiều kịch liệt a! Ha ha, không cần phải gấp gáp, ta đi ra ngoài đây, chậm rãi mà hưởng dụng.” Ngô Duyên cười, nói xong liền rời khỏi phòng.

Vũ Sinh ôm Cửu đợi trong chốc lát, tin tưởng tên ác ôn kia đã đi xa mới nhẹ nhàng kêu Cửu. Cửu đã không nghe thấy lời ác ma lưu lại trước khi đi, bởi vì bắt đầu từ khi này, ánh mắt gã đã liên đại ra, tựa như bị người đoạt đi hồn phách.

“Cửu, người như thế nào? Nói chuyện với người a!” Vũ Sinh vỗ nhẹ hai má Cửu. Mồ hôi từ trán Vũ Sinh chảy xuống, quá nhiều lo lắng cùng lo lắng làm cho hấn xem nhẹ trong cơ thể đang dâng lên từng đợt khô nóng.

Hai tròng mắt trống rỗng chậm rãi khôi phục một chút thần thái, “Vũ Sinh?” Đây là lần đầu tiên Cửu gọi tên Vũ Sinh.

“Là ta, là ta, người không có việc gì thật tốt quá.” Đột nhiên thả lỏng làm cho nhiệt khí trong thân thể Vũ Sinh nháy mắt tăng vọt lên, “Tên hoà thượng kia đi rồi, chúng ta mau rời đi.....” Vũ Sinh ý đồ nâng Cửu vẫn chưa khôi phục dậy, nhưng hai người còn chưa kịp đứng lên liền song song ngã sắp xuống.

Xuất thân từ xưởng quán nên Cửu biết được nguyên nhân thân thể khác thường, nhưng Vũ Sinh thì không biết, sắc mặt đã ửng hồng hấn còn ý đồ muốn đứng lên.

“Ân ~!” Lại một lần nữa ném thất bại, Vũ Sinh không muốn đứng lên nữa, bởi vì da mặt lạnh lẽo có thể giảm bớt nóng cháy đốt người kia. Nhưng mà, không đủ, còn chưa đủ, hấn rút cuộc theo bản năng dựa sát vào trong lòng người bên cạnh, cọ xát

67. Chương 66: Bắt Kẻ Thông Dân

Vũ Sinh theo bản năng dựa sát vào trong lòng người bên cạnh, nhưng người kia thật lâu không có động tác, không cự tuyệt cũng không hưởng ứng.

Dục hoả đốt người Vũ Sinh có chút sốt ruột, cánh tay mảnh khảnh ôm chặt người nọ, cầu xin, “Ôm ta, cầu người, ôm ta một cái, lão gia ~!”

“Ai ~” Sau một tiếng thở dài, Vũ Sinh cảm giác được an ủi, không phải khuôn ngực dày rộng quen thuộc, nhưng bị dục vọng đốt cháy hầu như không còn lý trí phân định là ai với ai.

Ngón tay mảnh khảnh mơn trớn xoa dịu một chút khát vọng, “Ân a ~” Vũ Sinh chịu đựng không được, “Cho ta, cầu người, cầu người.....”

Bị dục hoả dày vò Vũ Sinh không có tâm tư chú ý đến ý tưởng của Cửu, hắn chỉ thầm mong nhận được càng nhiều an ủi. Nhắm mắt lại, thân thể lại càng mẫn cảm hơn, dục vọng bị thấp nhiệt vây quanh, hồng mai trước ngực bị linh hoạt đùa bỡn, thân mình mềm mại không tự giác vặn vẹo

“Oành!” Cửa mở, cảnh tượng đập vào mắt làm cho Hoắc Ngạn nghĩ là chính mình đang ở trong chi hoả địa ngục, nhưng y không biết chính mình vì cái gì không xông lên đem cái tên hỗn đản làm vậy bắn bảo bối của y bằm thây vạn đoạn.....

“Chi nha” tiếng đóng cửa như là kích thích đến Hoắc Ngạn, y mạnh xông lên đem thân mình chôn giữa hai chân Vũ Sinh bỏ ra, ôm lấy thân thể phiếm hồng mềm mại kia, “Cút –!”

“Cẩn thận!” Cùng với Hoắc Ngạn giận dữ hét là tiếng Trác Anh lo lắng quát to.

“Không cần, đừng đi.....” Vũ Sinh tràn ngập tình dục như là đang ở trên đồng lửa nỉ non cầu xin.

Thế nhưng ở trước mặt y còn dám bảo nam nhân khác đừng đi! Hoắc Ngạn đứng lên muốn đi đem người nọ xé thành từng mảnh nhỏ! Nhưng còn chưa kịp cất bước liền cảm thấy góc áo chính mình bị níu lại.

“Đừng đi, ôm ta, nóng quá.....” Hoắc Ngạn rốt cuộc phát hiện Vũ Sinh dị thường, nhìn nhìn lại người được Trác Anh ôm vào trong lòng....., “Cút đi!”

Đem toàn bộ tâm trí đặt ở trên người Vũ Sinh nên Hoắc Ngạn không chú ý tới Trác Anh cởi ngoài sam cẩn thận bao lấy Cửu mới ôm người rời đi.

“Sinh nhi? Sinh nhi.....” Quen thuộc kêu gọi làm cho Vũ Sinh càng nắm chặt góc áo trong tay.

“Ôm ta, ôm ta, lão gia.....” Mang theo tiếng khóc cùng thanh âm tình dục là loại xuân dược tối thượng đẳng, mà người bị trúng thuốc chính là Hoắc Ngạn.

Lúc này Hoắc Ngạn vô cùng cao hứng. Bởi vì người này dù đang mất đi lý trí, nhưng vẫn muốn y. Y mới là người mà người này muốn đem thân mình giao phó!

“Ta là của Sinh nhi.....” Hoắc Ngạn khó kìm lòng hôn lên đôi môi hơi hơi rộng mở kia, cướp đoạt mỗi một chút ngọt ngào thuộc về y.

Liên hôn môi với tư thế ấy, Hoắc Ngạn chỉ dùng một chút lực đã đem Vũ Sinh ôm đặt ở trên giường. Nơi này là phòng khách trong Quan Âm miếu, vốn không nên làm ra loại chuyện xúc phạm thần linh ở đây, nhưng Hoắc Ngạn chờ không kịp.

Y chưa bao giờ gặp qua Vũ Sinh mê người như thế, đùi trắng nõn triền ở bên hông y, thân mình nóng rực lại lớn mật cọ xát vào y. Trước đây, mỗi lần ân ái, Vũ Sinh đều là đơn phương bị tác cầu, mặc dù là tình dục tăng vọt, hắn phối hợp cũng là bảo thủ mà ngưng ngừng. Tuy nói Vũ Sinh như vậy làm cho Hoắc Ngạn yêu thích cùng thương tiếc, nhưng ngẫu nhiên nhiệt tình càng làm cho Hoắc Ngạn thêm yêu hắn, ví như hiện tại.

Ngay tại thời điểm Hoắc Ngạn muốn tiến thêm một bước yêu thương Vũ Sinh, thì xanh tím ứ ngân trên người Vũ Sinh khiến cho Hoắc Ngạn chú ý. Tiết nguyên tiêu đêm đó trên người Vũ Sinh cũng có dấu vết tương tự thế này, khi đó người làm ra dấu vết đó trả giá đại giới là tay cùng môi. Mà lần này, Hoắc Ngạn muốn người kia sống không bằng chết.

Dùng dấu hiệu của chính mình che lấp ứ ngân, thân thể Hoắc Ngạn chậm rãi bị tình dục nắm trong tay.

Trước khi tia lý trí cuối cùng biến mất, Hoắc Ngạn nghĩ đến: Người bắt cóc Vũ Sinh là ai? Mục đích của hắn là gì? Sinh nhi có nguy hiểm

68. Chương 67: Cầu Tình

Vũ Sinh ở trong căn phòng quen thuộc của hắn tỉnh lại.

“Ngô ~” Một thân toan đau làm cho Vũ Sinh nhin không được kêu ra tiếng.

“Sinh chủ tử? Người tỉnh?” Tỳ nữ nghe được tiếng vang liền tiến lên hỏi thăm.

Gương mặt quen thuộc, bày trí quen thuộc, làm cho Vũ Sinh thật sâu hoài nghi hết thảy những chuyện xảy ra ở Quan Âm miếu đều là một cơn ác mộng. “Cửu công tử ra sao rồi?”

“Này..... Cửu công tử bị đại tổng quản nhốt tại trong phòng, nói không được bước ra cửa phòng nửa bước.” Tiểu nha hoàn suy nghĩ một chút vẫn là nói thật.

“Vì cái gì?” Vũ Sinh dừng lại động tác nhu lộng bả vai hỏi.

“Hình như là vì hấn ở Quan Âm trong miếu làm cho ngài gặp nguy hiểm.....” Tiểu nha đầu không biết trong Quan Âm miếu đã xảy ra chuyện gì, thế nhưng Trác Anh cùng Hoắc Ngạn, một trước một sau quần áo không chỉnh ôm người trở về làm cho sự tình còn nằm trong vòng suy đoán của mọi người.

“Không liên quan chuyện của hấn!” Vũ Sinh kích động thay Cửu biện giải, “Nếu lúc ấy không phải hấn.....” Vũ Sinh nhớ tới chuyện đã xảy ra, bao gồm chính mình thiếu chút nữa bị cưỡng bạo, Cửu vì hấn mà bị tên yêu tăng kia đùa bỡn.....

“Ta muốn thấy hấn.....” Vũ Sinh xóc lên chặn định bước xuống, nhưng vừa đứng lên hai chân liền như nhũn ra ngã về phía trước, hoàn hảo nha hoàn nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy hấn. Đúng rồi, hấn bị hạ được, như vậy.....

“Ta, ta là như thế nào trở về?” Vũ Sinh sắc mặt tái nhợt hỏi, nếu hấn thất thân cho người khác, vậy thì hấn phải đối mặt với lão gia như thế nào đây? Đến lúc đó lão gia nhất định sẽ không cần hấn nữa.

“Là lão gia ôm ngài trở về, nô tỳ chưa bao giờ thấy lão gia vui vẻ như thế đâu!” Nha hoàn cười trả lời.

Vui vẻ? Vũ Sinh cảm thấy máu huyết toàn thân như là bị tháo nước. Quả nhiên, lão gia không cần hấn! Thân thể hấn đã hấp dẫn không được lão gia nữa rồi sao? Đúng vậy, thân thể thế này, lại không hề kỹ xảo thì làm sao có khả năng vĩnh viễn lưu lại lão gia chứ?

Vũ Sinh đáng thương lại đắm chìm trong suy diễn của chính mình, không nghĩ qua nếu Hoắc Ngạn thật sự không cần hấn, cần gì phải tự mình ôm hấn trở về chứ?

Vũ Sinh đột nhiên nghĩ đến Cửu, người kia cũng gặp phải cảnh tượng tương tự. Chịu đựng toan đau nhanh chóng mặc quần áo, Vũ Sinh đi về phía phòng Trác Anh.

Vũ Sinh bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ ngây người, cửa sổ phòng Trác Anh đều bị niêm phong bởi các tấm ván gỗ, cánh cửa duy nhất có thể ra vào thì lại bị ổ khoá to chốt chặt.

“Cửu, người..... tỉnh chưa?” Vũ Sinh ở ngoài cửa cẩn thận gọi. Sau một lúc lâu không hề động tĩnh, ngay tại thời điểm Vũ Sinh nghĩ rằng Cửu còn đang ngủ, trong phòng truyền đến thanh âm hữu khí vô lực của Cửu —

“Thả ta ra ngoài!”

“Cửu? Người làm sao vậy? Cửu?” Không nghe rõ tiếng Cửu làm cho Vũ Sinh kích động vỗ cửa.

“Thả ta đi ra ngoài!” Lần này thanh âm lớn hơn một chút, Vũ Sinh nghe được rõ ràng.

“Người chờ ta, ta đi tìm người mở cửa!” Vũ Sinh chạy tới thư phòng, hấn biết người hấn muốn tìm đang ở chỗ này.

Dường như là hơn nửa năm rồi chưa đến thư phòng? Vũ Sinh hít sâu một hơi, đẩy ra cửa thư phòng. Người hấn muốn tìm đang ở bên trong, tựa hồ đang ngồi thảo luận gì đó, biểu tình nghiêm túc.

“Sinh nhi? Sao người lại tới đây? Vì sao không ngủ nhiều một chút?” Hoắc Ngạn thấy rõ người tới, lập tức thay bằng gương mặt ôn nhu.

Vũ Sinh hơi cúi đầu, ngực bối vì vừa rồi bôn chạy mà lên xuống phập phồng, “Vì cái gì phải đem Cửu nhốt lại?”

“Ta có dụng ý của ta.” Hoắc Ngạn ngữ khí thản nhiên. Bởi vì Vũ Sinh hơi cúi đầu cho nên không nhìn thấy lúc Hoắc Ngạn nói chuyện có dụng ý khác liền nhìn Trác Anh liếc mắt một cái.

“Hắn, hắn đã cứu ta. Cho nên.....” Vũ Sinh ngẩng đầu đầy chờ mong nhìn Hoắc Ngạn.

Hoắc Ngạn đối Vũ Sinh vẫy tay, ý bảo hắn tiến lên. Đợi cho Vũ Sinh bị Hoắc Ngạn lâu nhập vào trong lòng, “Ta có tính toán của ta, đừng hỏi nữa được không?” Trong mắt Hoắc Ngạn tràn đầy sủng nịch.

“Nhưng ta vừa rồi đến xem Cửu, hắn thật không tốt, nói muốn đi ra ngoài. Thanh âm hắn nghe là lạ, ta lo lắng hắn sinh bệnh” Trác Anh đứng ở một bên, sau khi nghe xong lời Vũ Sinh nói, không nói một câu xoay người rời đi.

“Sinh nhi, ngươi không được cùng Cửu thân cận quá!” Hoắc Ngạn tuy rằng đã biết lúc ấy Cửu đối Vũ Sinh xuất thủ hoàn toàn là do được vật, nhưng y vẫn rất để ý: “Còn có, hắn đã thuộc về trách nhiệm của người khác, ngươi không cần đối hắn cảm thấy áy náy nữa. Ngươi nên làm là hướng ta giải thích chuyện ngày hôm qua như thế nào.”

69. Chương 68: Hưu Thê (thôi Vợ)

“Ngươi nên làm là hướng ta giải thích chuyện ngày hôm qua như thế nào.” Vấn đề của Hoắc Ngạn làm cho huyết sắc trên mặt Vũ Sinh biến mất hầu như không còn, thân thể cũng không tự chủ trở nên cứng ngắt.

“Ngươi còn nhớ thời khắc vui thích ấy, người mà ngươi kêu là ai không?” Hoắc Ngạn ôn nhu hỏi, nhưng nghe vào trong tai Vũ Sinh lại thành cơn bão táp sắp sửa nổi lên.

“Lão gia, ta, ta.....” Vũ Sinh không biết nên trả lời vấn đề của Hoắc Ngạn như thế nào, đêm qua hết thấy hắn không hề ẩn tượng.

“Ngươi thích ta không?” Hoắc Ngạn nhin không được trộm hôn một cái.

Thích? Vũ Sinh không hiểu tại sao Hoắc Ngạn lại đột nhiên hỏi vấn đề này, giật mình nhìn Hoắc Ngạn.

Mút nhẹ đôi cánh hoa phấn nộn kia một chút, Hoắc Ngạn hỏi, “Thích không? Nói cho ta biết, ngươi thích ta.”

Giống như bị mê hoặc, Vũ Sinh điểm đầu, “Ta thích ngươi, rất thích.”

Hoắc Ngạn thật vừa lòng với câu trả lời của Vũ Sinh, thật sâu hôn lên đôi môi mê người kia, bàn tay hạnh kiểm xấu chui vào trong vạt áo Vũ Sinh vuốt ve.

“Đừng, lão gia, nơi này là.....” Vũ Sinh bắt được bàn tay to trong vạt áo, thở gấp cự tuyệt.

“Thẹn thùng?” Hoắc Ngạn vẫn bên môi khéo léo hàm duyên, “Được rồi, còn lại chúng ta chờ buổi tối.....”

“Kia, ta đi về trước.” Vũ Sinh không biết Hoắc Ngạn vì cái gì không truy cứu chuyện ngày hôm qua, hơn nữa còn rất vui vẻ. Hắn thủy chung không hiểu một người hay thay đổi tính tình như Hoắc Ngạn.

“Ân.” Hoắc Ngạn tiễn Vũ Sinh ra cửa, “Buổi tối ngươi sớm trở về.”

Rời thư phòng Vũ Sinh vô mục đích đi tới, lúc đi qua hoa viên đụng phải Trác Anh nghiêm mặt lạnh lùng. Hắn chưa bao giờ gặp qua Trác Anh giận hiện ra mặt như vậy. Trác Anh thậm chí chưa cùng hắn chào hỏi đã bước qua hắn.

Gã đây là làm sao vậy? Chẳng lẽ là Cửu? Cửu! Vũ Sinh nhớ tới mục đích hắn đến thư phòng, hiện tại tuy rằng không lấy được chìa khoá, nhưng cần phải đến nhìn xem Cửu thế nào.

Làm Vũ Sinh ngoài ý muốn là chiếc ổ khoá to trước cửa phòng Trác Anh đã được mở ra, “Cửu, Cửu, ngươi ở đâu?”. Vũ Sinh nhẹ nhàng đẩy cửa ra, thật cẩn thận hỏi.

“Vũ Sinh, ta ở chỗ này.” Phía sau màn truyền đến thanh âm suy yếu của Cửu.

Vũ Sinh vén lên giường trướng, “Cửu, người.....” Lời nói bị dừng đột ngột biểu hiện ra Vũ Sinh giật mình. Trên da thịt lộ ra bên ngoài của Cửu che kín hồng ngân, dấu vết như vậy hẳn cũng không xa lạ, hiện tại trên người hẳn cũng có. Nhưng mà, Cửu là thiếp chưa qua cửa của Hoắc Ngạn, là ai? Ai dám làm như vậy?

“Là, lão gia?” Vũ Sinh không biết để thốt ra ba chữ này làm cho tim hẳn đau như dao cắt.

“Không phải!” Cửu trả lời rõ ràng, nhưng Vũ Sinh thoảng như không nghe thấy. “Không phải y thì là ai chứ” Đau quá, nhưng mà, “Người có vẻ trọng yếu!” Hẳn nợ Cửu nhiều lắm, “Chờ người vào cửa rồi, ta sẽ rời đi, những gì ta thiếu người chỉ có thể dùng phương thức này mà trả.”

“Thay ta quyết định, có hỏi qua ý của ta hay chưa?” Trong thanh âm Hoắc Ngạn cơ hồ lạnh đến nước phải đóng băng. Tại sao Vũ Sinh vừa mới nói thích y xong, xoay người liền nói muốn đem y cho người khác?

“Lão gia? Người, người như thế nào lại.....” Vũ Sinh thật không ngờ Hoắc Ngạn sẽ xuất hiện ở trong này, y nghe được bao nhiêu?

“Câm mồm!” Hoắc Ngạn gầm lên, y không muốn nghe từ trong miệng kia phun ra bất cứ một chữ nào nữa. “Ta sẽ thành toàn người!” Y không nên đáp ứng Trác Anh thay gã làm thuyết khách.

“Lão gia!” Vũ Sinh bối rối kêu, lại không sao gọi trở về người đang bước nhanh rời đi.

Hoắc Ngạn chưa bao giờ cảm thấy chật vật như thế, oán hận viết xuống hai chữ “Hưu thê” cho người đưa đến Trúc Hiên.

Thật sự chỉ dùng hai chữ liền chấm dứt hết thấy mọi quan hệ của bọn họ sao? Hoắc Ngạn xui lơ ở trên ghế tự hỏi chính mình.

70. Chương 69: Biệt Uyển

“Vì cái gì muốn hưu thê?” Bị Hoắc Ngạn phái đi ứng phó khách nhân Trác Anh sau khi nhận được tin tức liền vội vàng chạy tới thư phòng, nhưng vẫn không kịp ngăn cản phong thư đã viết hai chữ kia được mang đi.

“Ta từng cho rằng ta ở trong lòng hẳn cho dù không phải là tối trọng yếu, ít nhất cũng xếp hạng thứ hai.” Hoắc Ngạn yên lặng nhìn mặt bàn, “Nhưng nguyên lai ta ở trong lòng hẳn so ra còn kém một tiểu quan. Hẳn thậm chí còn muốn dùng ta đến trả nợ thay hẳn. Ha ha, ta vẫn cứ nghĩ chính mình là một gian thương, nhưng không ngờ hẳn mới là người dạy ta ăn tươi nuốt sống.”

“Vũ Sinh đối Cửu nhi chỉ là áy náy.” Trác Anh bình tĩnh đến cơ hồ lãnh huyết nói.

“Thì tính sao? Hẳn không cần ta, hẳn thậm chí muốn ta cưới Cửu. Hẳn muốn đem ta tặng cho Cửu!” Hoắc Ngạn cho rằng nếu Vũ Sinh có một chút để ý đến y thì sao có khả năng đem y giao cho người khác chứ?

“Nga? Nguyên lai Vũ Sinh bảo bối người như vậy!” Trác Anh nhướn một bên lông mi.

“Câm miệng!” Hoắc Ngạn vỗ bàn đứng dựng lên, Trác Anh đây là cố ý chọc giận y sao?

“Người có biết Vũ Sinh đối Cửu nhi có bao nhiêu áy náy không? Ta nghĩ hiện tại nếu Cửu nhi muốn mạng của hẳn, hẳn cũng sẽ cho.”

“Người đến tột cùng muốn nói cái gì?” Hoắc Ngạn giận không thể át nhìn Trác Anh.

“Ta nghĩ với sự áy náy như vậy, thì trong thâm tâm Vũ Sinh, chỉ có thứ gì đó tối trân quý mới có khả năng bù lại.....” Trác Anh tiếp tục chỉ điểm.

“Người là nói Sinh nhi đem ta giao cho Cửu, bởi vì ta là người tối trân quý của hẳn?” Hoắc Ngạn có chút đâm chiêu hỏi.

“Không phải đem người giao cho Cửu nhi, mà là đem Cửu nhi phó thác cho người! Chậm đã! Cửu nhi là của ta!” Trên mặt Trác Anh rớt cuộc có một tia khăn trương.

Phó thác sao? Nguyên lai y ở trong lòng Vũ Sinh là một người có thể phó thác chung thân! Rốt cuộc nghĩ thông suốt, tâm tình Hoắc Ngạn lập tức có nhiều chuyển biến, nhân tiện bỏ qua câu cuối cùng của Trác Anh.

“Nghĩ thông suốt liền chạy nhanh về an ủi Vũ Sinh đi, hưu thư của người hẳn là đã tới tay hắn rồi.” Trong thanh âm Trác Anh ẩn ẩn mang theo một chút tổn hơi thừa lời.

Lời nói Trác Anh nhắc nhở Hoắc Ngạn, nhưng y lại ngồi trở về ghế dựa. “Phong hưu thư kia ta sẽ không thu hồi lại.”

“Vì cái gì? Chẳng lẽ người thật bỏ được Vũ Sinh?” Trác Anh có chút kinh ngạc hỏi, gã hoài nghi chính mình nghe lầm.

Trả lời Trác Anh là trầm mặc, ngay tại thời điểm Trác Anh nhìn không được, “Hắn không trình tiết, hắn bị nam nhân khác chạm qua.”

“Thúi lắm!” Trác Anh không nghĩ tới Hoắc Ngạn sẽ nói như vậy, đã có thể sánh như lúc y từng nói qua “muốn”.

“Người thật sự muốn dùng lý do cười chết người này hưu Vũ Sinh, người sẽ không hối hận chứ!”

“Vậy người cho rằng ta nên tìm lý do gì để hưu thế?” Về mặt Hoắc Ngạn là biểu tình “Người nói cho ta nghe đi”.

“Người vì cái gì nhất định phải hưu hắn? Người không phải thích hắn sao?” Trác Anh không hiểu Hoắc Ngạn vì sao có thể đem tình ý chặt đứt sạch sẽ như vậy.

“Lời nói của Cửu người còn nhớ rõ đúng không? Như vậy, ta làm sao còn dám đem hắn giữ ở bên người?” Hoắc Ngạn không nói tỉ mỉ, nhưng y tin tưởng Trác Anh nghe hiểu được. Cửu nói qua tên hoà thượng kia vì y mà đến, nếu người nọ có thể biết khi nào Vũ Sinh xuất môn, vậy thì bọn họ không thể không phòng tai vách mạch rừng.

Hiểu ý Trác Anh lập tức liền phối hợp, “Người đã quyết định, ta không nhiều lời nữa. Nhưng nếu rời đi nơi này Vũ Sinh căn bản sống không nổi, người đã nói sẽ cho hắn một toà biệt uyển.....”

“Ta sẽ không nói không giữ lời, nhưng đừng cho ta nhìn thấy hắn.” Nếu nhìn thấy Hoắc Ngạn sợ chính mình nhìn không được đem Vũ Sinh ôm vào trong lòng mà yêu thương.

“Vậy làm cho hắn đi ‘Phật Lâm biệt uyển’ trên Tùng Tuyền Sơn đi.” Nếu Vũ Sinh với tư cách là người bị “hưu”, như vậy không thích hợp đến ở nơi rất thoải mái được, nếu không càng làm người khác hoài nghi.

Phật Lâm biệt uyển mặc dù ở trên Tùng Tuyền Sơn tắc đất tắc vàng, nhưng cũng là sản nghiệp tối rách nát mà Hoắc gia sở hữu, bởi vì đó là nơi mà mẫu thân Hoắc Ngạn từng trụ qua, sau khi Hoắc Ngạn làm gia chủ từng hạ lệnh không được thay đổi bất cứ nhánh cây ngọn cỏ nào nơi đó. Trong mắt người ở bên ngoài, Vũ Sinh giống như là bị nhốt đánh vào “Lãnh cung”.

71. Chương 70: Đau Lòng

Vũ Sinh nhìn hai chữ cứng cáp kia, không tin duyên phận giữa hắn cùng Hoắc Ngạn thật sự cứ như vậy mà chặt đứt.

Nước mắt chảy xuống hai gò má, mơ hồ nhìn hai chữ kia. Vũ Sinh gượng ép nghĩ rằng chính mình không biết hai chữ này, rằng nhìn không thấy hai chữ này, nhưng hai chữ “Hưu thế” đã được viết thật rõ ràng, thật nổi bật ở phía trên, đau, lại không thể quên được.

Không phải đã nói cả đời không được rời đi y sao? Không phải đã nói chính mình là thuộc về y sao? Không phải.....

“Ca ca!” Thanh âm lo lắng của Vũ Tiêu truyền đến. Tên kia sao có thể hừ ca ca chứ!

“Tiêu nhi!” Vũ Sinh miễn cưỡng mỉm cười, ở trước mặt đệ đệ mà chính mình rất khó gặp được. Nam nhân từng bá đạo không cho phép hần cùng đệ đệ một mình gặp mặt, nay đệ đệ một mình tiến đến thuyết minh chính mình thật sự bị hừ.

“Vũ Sinh phụ thân!”

“Còn có Quân Tướng a, không cần bảo ta ‘Phụ thân’ nữa, ta đã không phải nữa rồi.” Vũ Sinh bình tĩnh nói.

“Cha hần thật sự muốn.....” Quân Tướng định nói gì đó nhưng khi nhìn thấy hai chữ trong tay Vũ Sinh liền tự động ngậm miệng.

Vũ Tiêu cũng thấy được tờ giấy trong tay Vũ Sinh, liền đoạt lấy, “Liên hai chữ này mà đem ca ca đuổi ra khỏi nhà sao? Lúc trước không phải y đuổi theo ra thành đem ca ca cướp về sao?!”

Vũ Sinh biểu tình thản nhiên nhìn Vũ Tiêu giống như muốn xé nát tờ giấy kia, “Không cần xé nó, đây là chữ mà lần đầu tiên lão gia viết cho ta.”

“Ca ca, người.....” Vũ Tiêu vẻ mặt lo lắng nhìn ca ca chính mình, hần phản ứng rất không bình thường.

“Người đến nói với cha người thích hần chưa?” Quân Tướng nhẹ nhàng kéo góc áo Vũ Tiêu lại, ngăn câu nói kế tiếp của nó.

“Thích?” Vũ Sinh làm như hồi tưởng một chút, “Àn”. Vũ Sinh gật gật đầu, ngày đó dưới sự “hướng dẫn” của lão gia không tự chủ đã nói ra thích, hoàn hảo đã đem tâm ý chính mình nói với y rồi, rời đi không có tiếc nuối.

“Vậy cha còn muốn cho người rời đi?” Quân Tướng cảm thấy bất khả tư nghị, cha có bao nhiêu để ý người trước mắt bọn họ đều nhìn ra được. Vốn cứ tưởng người trước mắt không chịu thừa nhận tình cảm chính mình mà chộc giận cha, hiện tại xem ra là còn có ẩn tình gì đó a. Có vẻ chuyện phiền toái lần này không đơn giản. Quả nhiên —

“Chẳng biết hần đang tính cái gì? Đem ca ca ăn sạch sau đó liền vứt bỏ?” Vũ Tiêu oán giận.

Vũ Sinh lắc đầu, “Đi thu thập mọi thứ đi, lần này liên lụy người theo ta chịu khổ rồi.”

“Là ta không tốt! Ta không có bảo vệ tốt ca ca.” Vũ Tiêu thật sâu tự trách, nếu lúc ấy nó không tự cho là đúng, không nhận định ca ca đi theo Hoắc Ngạn có vẻ hạnh phúc, cũng sẽ không làm cho ca ca thương tâm như vậy.

“Đừng như vậy, này không liên quan chuyện của người.” Không đợi Vũ Sinh ra tiếng an ủi, Quân Tướng vỗ vỗ vai Vũ Tiêu lên tiếng khuyên giải trước.

“Đều là của người sai!” Quân Tướng có chút không hiểu, này cùng nó có quan hệ gì đâu?

“Ai bảo người có người cha xấu xa chứ!” Quân Tướng thật sự dở khóc dở cười, cha là nó cố ý lựa chọn sao?! Nhưng không đợi nó giải thích Vũ Tiêu đã bỏ chạy ra ngoài.

Quân Tướng định đuổi theo, nhưng người trước mắt này cũng không thể mặc kệ: “Ta nghĩ cha nhất định không phải thật sự muốn viết hừ thư, ta đi cầu cha.....”

“Không cần!” Vũ Sinh ngăn lại Quân Tướng, “Không cần đi tìm lão gia. Ta nên thu thập mọi thứ, người trở về đi.”

Quân Tướng nhìn Vũ Sinh sững sốt một chút, nó chưa bao giờ nhìn thấy biểu tình đầy cự tuyệt đến như thế của một người luôn ôn nhu trước mắt. Chuyện của người lớn quả nhiên khó hiểu, Quân Tướng chỉ cầu nguyện một nửa khác của nó không cần khó hiểu như vậy.

Nghe được Quân Tướng rời đi, Vũ Sinh dừng lại động tác thu thập. Tại sao Quân Tướng có thể nhận định lão gia không phải thật sự muốn hừ hần chứ? Lão gia đối hần hảo chỉ là vì tham luyến thân thể hần, lâu như vậy

cũng nên chán. Chỉ trách hần chưa từng quý trọng sự ôn nhu hiếm thấy của nam nhân kia, quả nhiên phải đợi mất đi mới biết quý trọng, mới khiến cho hần đau như vậy, là để trừng phạt hần chưa từng biết trân trọng!

72. Chương 71: Ly Biệt

Quân Tướng nghe theo lời Vũ Sinh, nhưng Vũ Tiêu thì không thể dễ dàng tha thứ cho việc ca ca tối bảo bối của chính mình bị người khi dễ.

“Vì cái gì hừ ca ca?” Vũ Tiêu vừa vọt tới thư phòng liền hỏi.

“Ta có lý do của ta.” Hoắc Ngạn đối mặt cậu em vợ chất vấn mặt không đổi sắc.

“Người xem trọng người khác?” Vũ Tiêu không biết người nào có thể so với ca ca tốt hơn.

“Đây không phải người nên quan tâm. Người nên ngẫm lại làm như thế nào an ủi ca ca người, như thế nào chiều cổ hạo hần!” Hoắc Ngạn nghiêm mặt lạnh lùng, y không muốn đem Vũ Sinh giao cho bất luận kẻ nào, nhưng nếu Vũ Sinh tiếp tục ở lại bên cạnh y sẽ có nguy hiểm, y không thể để cho Sinh nhi mạo hiểm.

“Không nhọc lo lắng!” Vũ Tiêu giống như một tiểu Báo tử, tùy thời có thể cắn đứt yết hầu Hoắc Ngạn, “Người sẽ hối hận!”

Bên này Vũ Tiêu đại náo thư phòng, bên kia sau khi Vũ Sinh thu thập tốt hành lý liền đi đến tìm Cửu chào từ biệt.

“Cửu, ta đến tìm người từ biệt.” Không lâu bọn họ còn bên nhau nói chuyện phiếm, không nghĩ tới còn chưa đến một canh giờ hần đã bị hừ.

“Vũ Sinh, Hoắc Ngạn có suy tính riêng, người không nên trách y.” Từ thư phòng trở về Trác Anh lên tiếng.

“Ta chưa bao giờ trách lão gia, Trác đại ca, cảm ơn ngài vẫn chiều cổ ta, về sau có thể làm phiền người chiều cổ hạo cho Cửu không? Hần.....” Vũ Sinh không yên lòng Cửu, trong nhà này gã không có bằng hữu nào, về sau nhất định sẽ cô đơn.

“Ta không cần hần chiều cổ. Mang ta cùng đi đi!” Thái độ Cửu kiên quyết: “Nếu người cảm thấy lo cho ta, liền mang ta cùng nhau đi!”

“Cửu, ta....., vì cái gì người muốn rời khỏi?” Vũ Sinh không nghĩ tới Cửu lại muốn đi cùng hần, Cửu lúc trước không phải thà chết cũng không rời đi sao?

“Bởi vì..... Bởi vì người ta thích là người, ta lưu lại là vì người, nay người phải đi không thể bỏ ta lại!” Cửu yên lặng nhìn Vũ Sinh nói.

“Cái gì, cái gì? Nhưng, nhưng ta sợ không thể chiều cổ hạo người.....” Vũ Sinh bị Cửu đột nhiên bày tỏ có chút giật mình, nói năng lộn xộn.

“Ta tin tưởng người sẽ không làm cho ta chịu uỷ khuất, người.....”

“Đủ!” Trác Anh rốt cuộc chịu không được bị coi thường, “Vũ Sinh, người đi về trước đi. Sáng mai sẽ có xe ngựa đưa người đi Phật Lâm biệt uyển, người đi đến đó ở tạm một thời gian trước đi.”

Không đợi Vũ Sinh hiểu vì sao hần đã bị hừ còn phải đi Phật Lâm biệt uyển, thì đã bị đưa ra ngoài cửa.

Sáng sớm hôm sau Vũ Sinh được báo cho biết nên ly khai. Vũ Tiêu đã sớm một bước ngồi vào trên xe ngựa không muốn xuống, mặc Quân Tướng kêu như thế nào cũng không thềm ló mặt ra.

Một đoàn nha hoàn phó dịch tới cửa đưa Vũ Sinh, Bích Tình cùng Tử Quỳnh còn ôm hần khóc, nhưng người mà hần luôn muốn gặp vẫn không xuất hiện. Đã chán ghét hần đến như vậy sao? Ngay cả liếc mắt nhìn hần một cái cũng không nguyện? Cũng tốt, cứ như vậy chặt đứt, sau này hần sẽ không phải ảo tưởng chi nữa.

Ngay khi xe ngựa sắp rời khỏi, Trác Anh ôm Cửu đến. Mới đầu Vũ Sinh còn tưởng rằng bọn họ là đến vì chính mình tiễn đưa, nhưng Trác Anh lại đem Cửu phóng tới trên xe ngựa.

“Hảo hảo chiếu cố hần, còn có, hần đã chịu nhiều đau khổ, cho nên xin làm cho hần hạnh phúc.” Đây là có ý gì? Vũ Sinh không biết Trác Anh như là uỷ thác, lại càng không biết gã ảo não. Thì ra Hoắc Ngạn nghĩ chính mình mới là phu quân của Cửu, là người có thể cho gã hạnh phúc.

Dưới ánh mắt bi thương của Trác Anh, xe ngựa rời khỏi Hoắc Trạch. Người kia chung quy không có xuất hiện a, Vũ Sinh chưa từ bỏ ý định ở trong đám người tìm kiếm, chỉ cần lại nhìn liếc mắt một cái là tốt rồi, làm cho hần có thể vĩnh viễn nhớ kỹ bộ dáng người nọ.

“Uy, tại sao ngươi so với ca ca ta càng giống người bị hưu hơn a?” Vũ Tiêu phiền táo nói, hình ảnh người trước mặt cứ như mẫu thân đã chết rồi vậy, nó một thân hoá hận không thể bùng nổ, vì cái gì ca ca còn có thể nhàn nhã ngắm phong cảnh như vậy!

Vũ Tiêu không biết lúc này trong thư phòng, Hoắc Ngạn một lần lại một lần viết hai chữ “Vũ Sinh”.

73. Chương 72: Điều Tra

Khắc cốt tường niệm cho Hoắc Ngạn thêm động lực để điều tra.

“Ngộ Duyên? Sẽ là ai chứ?” Hoắc Ngạn ở trong thư phòng suy tư đi qua đi lại.

“Ngươi một thân đào hoa làm cho Vũ Sinh gặp nạn!” Tiễn bước Vũ Sinh xong, Trác Anh thối nghiêm mặt đẩy ra cửa thư phòng.

“Ngươi đây là giận chó đánh mèo!” Hoắc Ngạn tức giận nói. Không phải chỉ có mỗi Cửu nhất định phải rời đi, Sinh nhi của y cũng rời khỏi y a.

“Ta nói sai lầm rồi sao? Vũ Sinh vừa rồi còn luôn luôn quay đầu tìm kiếm ngươi. Tuy rằng hần thoát nhìn thật bình tĩnh, nhưng ta nghĩ tâm hần nhất định rất bi thương. Ngươi gây hoạ, lại muốn Vũ Sinh thay ngươi thương tâm!” Trác Anh chắc chắn không muốn cho Hoắc Ngạn quá thanh thản, ai bảo gã cũng đang không thoải mái chứ?! Hảo huynh đệ có nạn phải cùng chịu.

Quả nhiên, làm Hoắc Ngạn nghĩ đến khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập thất vọng của Vũ Sinh, trong lòng phiền não càng tăng lên: “Muốn Cửu của ngươi sớm trở về, liền chạy nhanh bắt cái tên Ngộ Duyên kia đi.”

Nhắc tới tên hoà thượng kia, Trác Anh hận không thể lập tức đem hần bằm thành vụn đoạn, “Trước điều tra từ Quan Âm miếu đi, hy vọng hần không phải là tăng nhân chân trần.”

“Không, chúng ta xuống tay từ chỗ Vân Nương. Vân Nương là đầu bài năm đó của Điệp Vũ Lâu, ong bướm mê luyện nàng không ít, nhưng người chân chính có thể được cùng nàng ân ái không nhiều lắm, đều đi thăm dò.” Hoắc Ngạn một bên suy tư một bên nói.

“Sẽ là một trong những người đó sao? Những người đó đều là ăn chơi trác táng, sao có thể vì một kỹ nữ mà đi xuất gia?” Trác Anh nhíu mày phân tích.

“Khó nói không có loại tự xưng là tình si ngu ngốc này, đi hỏi thăm xem ai đối Vân Nương tối si mê, ta nghĩ cơ bản là có thể xác định.”

“Ta nghĩ vẫn là đến các chùa miếu hỏi thăm một chút về tin tức ‘Ngộ Duyên’ đi, nói không chừng có thể tìm được điểm dừng chân của hần. Như vậy hần là ai đều không sao cả.” Trác Anh hy vọng có thể tận lực làm được cẩn thận.

“Ân, cũng tốt. Còn có đem mọi người trong nhà tra xét một lần. Chuyện xảy ra ở Quan Âm miếu như là đã được suy tính thật lâu, ta nghĩ.....” Hoắc Ngạn thẳng tắp nhìn Trác Anh.

“Hiểu được.” Nhiều năm ăn ý làm cho Trác Anh hiểu ngay kế tiếp Hoắc Ngạn muốn nói là cái gì, “Ta đi làm ngay.”

“Ta gần đây sẽ làm chút chuyện tạo dư luận, hấp dẫn ánh mắt ngoại nhân. Người liền lặng lẽ làm việc, quá công khai sẽ dả thảo kinh xà.”

“Không có gì so với việc người hưu thê càng hấp dẫn người khác. Cá cược người vượt qua một năm rưỡi mới hưu thê đã lên đến một ăn bốn. Những người cá người trong vòng một năm sẽ hưu thê thua thảm.” Cá cược, thật sự là “truyền thống tốt đẹp” mà lão tổ tông lưu lại a.

“Hừ, ta đã biết.” Dám lấy duyên phận giữa y cùng Vũ Sinh ra cá cược, vậy thua sạt nghiệp là đúng rồi!

Trong ngày này, lại có một tin tức mới được tung ra: Không quá ba ngày Hoắc Ngạn sẽ tuyên bố cưới vợ lần nữa, này người được cưới vào cửa sẽ là chính thất hay là cơ thiếp?

Ngày hôm sau, Hoắc Ngạn tìm đến bà mối toàn thành tuyên bố tin tức sẽ cưới vợ khác, còn không quên nhấn mạnh: Trọng thưởng cho ai vì y tìm được nữ chủ nhân vừa lòng cho Hoắc gia! Phàm là nhà nào có cô nương đều thành nơi bà mối yêu nhất.

Trong lúc nhất thời, tin tức lão gia Hoắc gia định cưới vợ khác được truyền ồn ào huyên náo. Mà người trong đề tài tiêu điểm này— đại lão gia Hoắc Ngạn chỉ im lặng ngồi ở thư phòng chờ tin tức Trác Anh.

Lại một lần vô ý thức viết xuống chữ “Sinh”, Hoắc Ngạn quyết định: Vô luận hôm nay có tin tức hay không, y đều phải đi Phật Lâm biệt uyển. Y đã ba ngày không có ôm đến thân mình mềm mại của Vũ Sinh, hôn lên đôi môi ngọt ngào kia. Trác Anh nói lúc Vũ Sinh rời đi rất thương tâm, y nên đi hảo hảo an ủi hần một chút.

“Thùng thùng” tiếng đập cửa gọi quay về Hoắc Ngạn đang bận suy nghĩ, sau đó Trác Anh đẩy cửa bước vào.

“Như thế nào?” Hoắc Ngạn nhìn như rất trầm ổn hỏi.

“Triệu Nhật Lương, con trai ông chủ tiệm gạo Triệu Niệm, năm đó vì thiếu nợ phải dâng ra một nửa gia tài, sau đó Vãn Nương bị người thu vào trong phủ hần còn nhảy sông tự tử, cuối cùng được một lão hoà thượng cứu.” Trác Anh tận lực nói đơn giản.

“Hần hiện tại ở đâu?” Cơ bản có thể xác định ‘Ngộ Duyên’ chính là tên Triệu Nhật Lương kia.

“Hần ở đâu thân bằng cũng không biết, hiện tại chỉ có thể tìm một manh mối khác.....”

Tình huống xem ra không mấy lạc quan a!

74. Chương 73: Thăm Hỏi

“Đêm nay ta muốn đi Phật Lâm biệt uyển.” Hoắc ngạn mở miệng.

“Đêm nay?” Trác Anh không phải thật đồng ý. “Ngộ Duyên” còn chưa tìm được, nếu bị người khác biết Vũ Sinh không phải thật sự bị hưu, như vậy.....

“Chẳng lẽ người không muốn ôm Cữu của người?” Hoắc Ngạn tự nhiên hiểu được Trác Anh băn khoăn, nhưng mà, “Vào đêm nay xuất phát, trước hừng đông liền gấp trở về, ta nhớ hần!”

Trác Anh nhìn Hoắc Ngạn một lúc lâu, “ Trong lòng của người rất cực không hề là không!”

“Có lẽ đúng!” Trong lòng y không nên có người nào khác, vì như thế sẽ làm cho y có nhược điểm. Thế nhưng, y không thể bỏ Vũ Sinh xuống được, này chẳng lẽ chính là duyên phận mà nữ tử luôn tin tưởng?

“Không biết khi nào ta mới có khả năng tu thành chính quả.” Trác Anh có chút chua chát nói.

Thời gian còn lại hai người hàn huyên một chút chuyện kinh doanh, cùng đợi trời tối.

Ban đêm tiếng vó ngựa hết sức vang dội, cho nên hai người lựa chọn xe ngựa. Nhưng mà, xe ngựa đi đường núi không tiện, cho nên hai người đến khách điểm Hoắc gia dưới chân núi liền kỵ mã.

“Hoàn hảo khách điểm chúng ta vì khách hành hương lên núi mà chuẩn bị ngựa!” Trác Anh tự cảm thấy may mắn.

Đi suốt nửa đêm, hai người rốt cuộc đã đến Phật Lâm biệt uyển. Bởi vì bên cạnh là Vọng Phật nhai mà được gọi là tiểu biệt uyển, tuy nói không hơn rách nát, nhưng cũng hoa lệ không kém.

Vì không muốn kinh động người trong biệt uyển, hai người đem ngựa cột ở rừng cây cách đó không xa, sau đó trèo tường tiến vào.

Vốn nên đi vào giấc ngủ, trong phòng người kia vẫn sáng đèn, ầm ầm có tiếng nói truyền ra.

Xuyên thấu qua cửa sổ hở khép, Hoắc Ngạn cùng Trác Anh nhìn thấy một màn làm cho dấm chua trong bụng họ bốc lên: Trong phòng hai người đang ngồi ở trên giường, Cửu bán tựa vào trong lòng Vũ Sinh, đọc sách.

“Các người đang làm cái gì?” Sao Vũ Sinh có thể cùng người khác vô cùng thân thiết như vậy?

Hai người trong phòng chấn kinh, khẩn trương nhìn về phía ngoài cửa sổ, “Lão gia? Tại sao các người lại đến đây?” Vũ Sinh theo phản xạ hỏi.

“Ta không thể tới sao?” Hoắc Ngạn đẩy cửa vào nhà, “Người không muốn ta tới là sợ ta phát hiện người cùng người khác cấu kết đi? Ta thấy chuyện ở Quan Âm miếu cũng là các người hợp mưu. Người liền nghĩ làm như vậy là có thể rời khỏi ta?”

“Không phải, sau khi trở lại Hoắc gia vốn không có nghĩ tới sẽ rời khỏi, là người không cần ta!” Vũ Sinh uỷ khuất nói.

“Đến bên cạnh ta, chứng minh người nói là sự thật.”

Vũ Sinh lắc đầu lui về phía sau, “Không!”

“Lại đây, người không phải nói người không muốn rời khỏi ta sao?” Trong thanh âm Hoắc Ngạn lộ ra một tia lo lắng.

“Nhưng người đã hứa ta, ta đã không phải là thê tử của người nữa.” Hai tròng mắt đầy nước ngóng nhìn người đã phụ lòng mình, không nói gì để lộ ra đau thương cùng thất vọng.

Bộ dáng người này uỷ khuất làm cho Hoắc Ngạn không sao chịu nổi, “Ai nói ta.....”

“Lão gia!” Trác Anh cắt ngang lời nói của Hoắc Ngạn, bây giờ còn chưa phải lúc nói cho Vũ Sinh biết chân tướng.

Hoắc Ngạn có chút tức giận nhìn Trác Anh, vì sao không để cho y nói xong? Y không muốn Vũ Sinh lại lộ ra biểu tình làm cho người ta đau lòng.

Bốn người nhìn lẫn nhau không nói gì, sau một lúc trầm mặc —

“Cửu nhi, chúng ta đi ra ngoài trước.” Trác Anh quyết định đem nơi này lưu lại cho vợ chồng son kia.

“Không cần! Hoắc đại gia, đêm đã khuya. Chúng ta phải nghỉ ngơi, các người cũng nên ly khai.....” Vũ Sinh nắm chặt tay Cửu ở sau lưng, bắt buộc chính mình hạ lệnh trục khách.

“Hai người ngủ cùng nhau?”

“Người muốn ta rời đi?”

Hai thanh âm đồng thời vang lên, Trác Anh nghĩ đến là: Gã còn chưa cùng Cửu ôm nhau đến bình minh đâu, đã bị Vũ Sinh đoạt trước rồi. Mà người còn lại là không thể dễ dàng tha thứ Vũ Sinh đã đẩy y ra.

“Đúng!” Hai vấn đề một đáp án, chỉ để nói sáng tỏ: Hắn đã có người khác, Lục Vũ Sinh cùng Hoắc Ngạn từ nay về sau thành người xa lạ.

“Người là của ta, vĩnh viễn đều là của ta!” Hoắc Ngạn bình tĩnh nói xong liền túm Trác Anh rời đi.

75. Chương 74: Mất Tích

Nhìn theo thân ảnh hai người biến mất ở trong bóng đêm, Cửu đồ lấy thân thể lung lay sắp đổ của Vũ Sinh, “Làm gì phải giả vờ mạnh mẽ? Người chỉ thích hợp được người khác bảo hộ thôi.”

Sau chuyện xảy ra ở Quan Âm miếu, Vũ Sinh biết hẳn là nhược điểm của Hoắc Ngạn, một nhược điểm có thể trí mạng, nhưng mà, “Ta cũng có người phải bảo vệ.”

Cho tới nay hẳn đều được bảo hộ rất hảo, liền ngay cả đệ đệ không đến mười tuổi đều muốn đem việc bảo hộ hẳn trở thành trách nhiệm của nó, hiện tại hẳn muốn bảo hộ người mà hẳn thương.

Hắn ly khai, nhược điểm duy nhất của Hoắc Ngạn liền an toàn, hẳn ly khai, chuyện Quan Âm miếu sẽ không tái diễn nữa.....

Vũ Sinh nói với chính mình: Bị Hoắc Ngạn hù cũng tốt, như vậy hẳn sẽ không trở thành trời buộc. Chỉ có một mình hẳn rời đi cũng tốt, Hoắc Ngạn đáng giá có một hảo nữ nhân. Cái gì cũng tốt, thế nhưng tìm hẳn lại đau quá.

Vũ Sinh si ngốc nhìn nam nhân trước khi rời đi đã nói câu kia. Vì cái gì phải nói như vậy? Là y còn muốn chính mình sao? Giống như lại được lâm nhập vào trong ôm ấp ấm áp kia, nhưng qua đêm nay thôi, vòm ngực kia sẽ không thuộc về hẳn nữa, cương quyết đẩy ra ấm áp thì làm sao có thể tìm về?

“Chúng ta đều là những người si ngốc!” Cửu có chút bất đắc dĩ nói.

Lúc này hai người si mê đối tượng cũng không mấy thoải mái.

“Hắn thế nhưng đuổi ta rồi đi!” Khi đến lòng tràn đầy chờ mong nay khẩn trương thành đầy ngập lửa giận. Chỉ có ba ngày! Người kia liền ôm người khác ngủ!

“Người còn có cái gì bất mãn? Ít nhất Vũ Sinh còn chịu nói chuyện với người! Còn Cửu nhi thì ngay cả con mắt đều không nhìn ta liếc một cái!” Cửu nhi của gã, thân thể thuộc về gã, sao có thể cho nam nhân khác bế đi?

Nếu người nào quen biết hai người ở đây, chắc chắn cảm sẽ rớt xuống đất khi nhìn thấy trường hợp khác thường này, bởi vì “Người gian ác”, “Lãnh phán quan” tung hoành thương trường thế nhưng lại nói ra những lời đầy trẻ con như vậy.

Bởi vì thời gian hồi phủ sớm hơn ngoài ý muốn nên Hoắc Ngạn cùng Trác Anh vừa mới vào cửa liền phải vượt qua một tin tức ngoài ý muốn khác — Ngô Duyên bỏ trốn.

“Sao lại thế này?” Hoắc Ngạn hồi phủ, trước mặt người khác lấy lại sắc mặt trầm ổn.

“Chúng ta mấy ngày nay ở trong thành dò hỏi rất nhiều chùa miếu, biết được ‘Ngô’ là bối phận cực cao. Hoà thượng được pháp danh “Ngô” không phải lão thì không thể xưng, hầu hết đều già hoặc đã chết.” Trác Anh phái ra tâm phúc trả lời.

“Sau đó thì sao? Các người làm sao biết Ngô Duyên bỏ chạy?” Trác Anh trực tiếp hỏi trọng điểm.

“Nguyệt lão miếu thăng trước đến một vị cao tăng tuổi trẻ có pháp danh bắt đầu là chữ “Ngô”, bọn họ vẫn coi đây là niềm kiêu ngạo.”

“Tên ‘cao tăng’ kia chính là Ngô Duyên?” Hoắc Ngạn chờ không kịp liền nhanh chóng hỏi.

“Đúng, sao lại trùng hợp như vậy?” Hoắc Ngạn cùng Trác Anh lo lắng nhìn nhau.

“Đi tìm một hoạ sĩ đem bộ dáng Ngô Duyên vẽ ra, phát đến tất cả những nơi thuộc sản nghiệp Hoắc gia, có tin tức lập tức báo lại. Nhanh đi!” Hoắc Ngạn nhanh chóng phân phó.

Người ngoài linh mệnh rời đi, Trác Anh lo lắng hỏi: “Có thể là Ngô Duyên sợ hãi người trả thù, cho nên mới lập tức chạy thoát? Dù sao hẳn ở trong này cũng đã hai mươi mấy năm, sợ hãi danh hào của người cũng không kỳ quái.”

“Hy vọng như thế.” Hoắc Ngạn sợ hãi “Ngộ Duyên” chỉ là một ngôi dẫn, sau lưng người này còn có âm mưu lớn hơn nữa, mà âm mưu này là nhằm vào y. Sợ hãi? Từ sau khi cha mẹ qua đời vốn không có cảm xúc giờ đã trở lại, bởi vì y lại có người để ý? Y sợ hãi là vì Vũ Sinh, y sợ Vũ Sinh lại bị thương tổn.

“Chỉ mong, chỉ mong hắn chỉ là vì Vân Nương báo thù.....” Hoắc Ngạn tự mình lẩm nhẩm, đột nhiên, “Mau, nhanh đi Phật Lâm biệt uyển đem Vũ Sinh bọn họ đón trở về. Nơi đó đã không còn an toàn nữa.”

76. Chương 75: Điều Kiện

“Mau, nhanh đi Phật Lâm biệt uyển đem Vũ Sinh bọn họ đón trở về. Nơi đó đã không còn an toàn nữa.” Trong thanh âm Hoắc Ngạn để lộ khẩn trương.

Trác Anh chưa bao giờ thấy qua bộ dáng bất an khẩn trương của Hoắc Ngạn như thế, “Ta lập tức đi ngay!” Cửu nhi người không thể lại có việc gì!

Hoắc Ngạn một mình ngồi ở thư phòng chờ đợi. Hy vọng Trác Anh tới kịp! Lúc trước vì sao lại cho rằng làm cho Vũ Sinh rời đi mới là an toàn chứ? Qua lúc này đây, y sẽ không bao giờ để cho Vũ Sinh rời đi y nửa bước, cho dù trời có sập xuống cũng phải đem Vũ Sinh hộ ở bên người.

“Loảng xoảng ~!” Trác Anh vẽ mặt ngưng trọng mở cửa, nhìn thấy Hoắc Ngạn vẫn còn duy trì tư thế không đổi như trước khi gã rời đi.

“Chậm?” Hoắc Ngạn không có nhìn về phía người tới.

Trác Anh trầm mặc một chút, “Ba người đều bị mang đi. Có dấu vết giằng co..... Hiện tại làm sao bây giờ?”

“Chờ!” Hoắc Ngạn làm như sự không liên quan mình.

“Chờ? Không, chúng ta phải làm chút gì đó. Ta rất lo lắng. Nếu bọn chúng lại một lần nữa đối đãi với Cửu giống như trước đây thì làm sao bây giờ? Hắn sẽ không chịu nổi!” Chuyện ở Quan Âm miếu làm cho lòng Trác Anh còn sợ hãi không thôi. Sau lần đó, Cửu nhi liều mạng súc miệng, khóc đến gần nói chính mình hảo bần. Nếu lại có thêm một lần.....

“Chúng ta có thể làm cái gì?” Hoắc Ngạn như trước là một bộ dáng trầm lặng.

“Bọn họ là hướng người mà tới, đi thăm dò xem trong hai năm nay người có cừu gia nào!” Trác Anh cố gắng phân tích manh mối có giá trị.

“Vài năm nay, người, ta, Hoắc gia đắc tội ít người lắm sao? Chẳng lẽ tất cả những việc đó đều trút hết lên đầu của ta sao?”

“Người đây là có ý gì?” Trác Anh biểu tình cứng ngắt.

“Ai bảo Cửu có quan hệ với người, chỉ có thể trách hắn chọn sai đối tượng rồi! Không chỉ là hắn, Vũ Sinh cũng vậy.”

“Rõ ràng là người gây họa làm phiền hà người khác, người còn ở nơi này nói mát!” Trác Anh nắm vạt áo Hoắc Ngạn phẫn nộ rống.

“Không liên quan chuyện của ta.....”

“Lão gia, lão gia, Vũ Tiêu thiếu gia đã trở lại!” Người gác cổng ở ngoài cửa thư phòng hướng Hoắc Ngạn báo cáo.

“Vũ Tiêu?” Trác Anh buông ra Hoắc Ngạn, chạy ra truy vấn người gác cổng, “Nó ở nơi nào?”

“Ồ, ở ngoài cửa lớn.....” Người gác cổng bị gương mặt như Tu La của Trác Anh dọa đến. Nhận được đáp án, Trác Anh vội vàng chạy nhanh ra ngoài cửa.

“Trác đại ca!” Vũ Tiêu vừa thấy Trác Anh đi ra cũng vội vàng chạy vọt tới.

“Các người không có việc gì chứ? Vũ Sinh cùng Cửu nhi đâu?” Trác Anh bắt lấy Vũ Tiêu hỏi.

“Chúng ta bị kẻ xấu bắt đi. Bọn họ cho ta trở về truyền tin, ca ca cùng Cửu ca ca bị bọn chúng treo lên. Trác đại ca, người mau đi cứu bọn họ đi!” Vũ Tiêu vẻ mặt sắp khóc đến nơi. Mặc kệ bình thường quý quái như thế nào, nó vẫn là một đứa nhỏ ngay cả tự bảo vệ mình cũng làm không được, càng đừng nói là đi cứu ca ca.

“Bọn họ có điều kiện gì?” Theo sau Hoắc Ngạn hỏi.

“Bọn họ muốn người giữ Thìn ngày mai mang theo tín vật gia chủ Hoắc gia đến Vọng Phật nhai đổi ca ca về.” Vũ Tiêu đầy chờ mong nhìn Hoắc Ngạn, hy vọng y có thể cứu ca ca.

“Nếu ta không đi thì sao?” Hoắc Ngạn mặt không chút thay đổi hỏi.

“Cái gì?” Vũ Tiêu không nghĩ tới Hoắc Ngạn lại hỏi câu này.

“Người có ý gì? Chẳng lẽ người không tính đi cứu Vũ Sinh cùng Cửu nhi?” Trác Anh thật tức giận.

“Người cho rằng ta nên đi sao? Ta vì cái gì phải dùng tín vật gia chủ đổi về một người không dùng được?” Hoắc Ngạn nhìn Trác Anh nói rõ ràng từng chữ một.

“Người....., ta mặc kệ người có cứu Vũ Sinh hay không, ta muốn đi cứu Cửu nhi, đem tín vật đưa cho ta!” Trác Anh bắt lấy Hoắc Ngạn, hoàn toàn mất đi bình tĩnh vốn có.

“Ngay cả Vũ Sinh ta còn không đi cứu, huống chi là một tiểu quan.” Hoắc Ngạn vừa nói xong, đã bị Trác Anh một quyền đánh cho lão đảo.

“Hoắc Ngạn, ta hôm nay mới chân chính hiểu con người người! Sớm hay muộn có một ngày Hoắc gia của người sẽ suy bại!” Trác Anh nguyên rủa.

77. Chương 76: Đến Nơi Hẹn

“Bọn họ nói, người không đến sẽ khiến cho ca ca đi hầu hạ Phật tổ. Ca ca nói, rất nguy hiểm, người không cần đi! Phi, ca ca liệu mình bảo hộ lại là một tên hỗn đản như vậy! Trác đại ca, chúng ta đi thôi. Ta không muốn lại nhìn thấy hân! Ta cảm thấy ghê tởm!” Vũ Tiêu chán ghét nhìn Hoắc Ngạn liếc mắt một cái, ngược lại năn nỉ Trác Anh.

“Chúng ta đi!”

“Nhìn cái gì vậy?” Chờ bóng hai người một lớn một nhỏ đi xa, Hoắc Ngạn mới rống lên với bọn hạ nhân vây quanh. Đảo mắt, cũng chỉ còn lại một người đứng ở cửa đại môn rộng mở.

Đều đi rồi! Đây là chúng bạn xa lánh đi? Tốt lắm, rốt cuộc không còn gánh vác. Mấy năm nay tạo biết bao nhiêu oán cừu, địch nhân không chỉ muốn lột da y, còn muốn ăn thịt y, sao có thể chỉ cần một tín vật liền xong việc chứ? Trước kia không ai có thể đối phó y, là vì y đủ ngoan độc, không có nhược điểm, nay..... Ngày mai sợ là có đi không có về, cần gì phải liên lụy người khác!

Hoắc Ngạn xoay người trở lại thư phòng, từ trong góc cửa giá sách tìm ra một hộp gỗ có chút mốc meo. Bên trong chính là thứ giúp làm chủ Hoắc gia, cũng chính là tín vật gia chủ — kim bàn tính.

Nhìn đồ vật kim quang loè loè bên trong, Hoắc Ngạn bĩu môi khinh thường. Thật sự là tục tằng đến cực điểm! Hoắc gia làm giàu dựa trên kinh thương, cho nên gia tổ lưu lại vật này bốn ý là báo cho hậu nhân đừng quên kẻ tục. Nhưng dưới mắt Hoắc Ngạn, cái gọi là gia tổ bất quá chỉ là nô lệ đồng tiền mà thôi.

Tuỳ ý tìm cái khăn trải bàn bao hộp gỗ lại, Hoắc Ngạn mang theo gánh nặng trở lại Trúc Hiên.

Rốt cuộc nhìn không thấy người kia ở chỗ này chờ y trở lại nữa. Ngồi trên ghế mà Vũ Sinh thường ngồi bên cửa sổ, nhớ lại thời gian cùng người ấy ở trong này chung sống.....

Này tính cái gì? Đồ vật lấy người? Nếu lần này thật sự không thể sống trở về, Sinh nhi có nhớ y không? Hẳn là không thể nào, mới ba ngày không gặp hẳn đã có người khác.

Hoắc Ngạn cứ như vậy mơ mơ màng màng như mộng, cho đến khi gà gáy mới gọi người chuẩn bị khoái mã, cầm gánh nặng trên bàn xuất môn.

Y không mang theo một tùy tùng nào, bởi vì trong nhà này đã không còn người nào có thể làm cho y tín nhiệm.

Vọng Phật nhai, ngọn núi ở phía sau Vụ Ẩn Tự, cách Phật Lâm biệt uyển không xa. Hy vọng tối hôm qua Trác Anh đã tìm được bọn họ! Nếu không hôm nay chỉ có thể dựa vào Phật tổ phù hộ.

Đến chân núi, Hoắc Ngạn gặp được người tối không muốn nhìn thấy lúc này — Trác Anh.

“Tại sao người lại ở chỗ này?” Hoắc Ngạn ngồi trên lưng ngựa nhìn xuống người ven đường.

“Ta đối với tính tình của người có hiểu biết, mặc dù người không đi cứu người nhưng cũng sẽ đi loại trừ những ai đối với người bất lợi.” Nói xong, Trác Anh xoay người lên ngựa, “Ta muốn đi cứu người, người ta chỉ là cùng lộ mà thôi.”

Ở nơi này nhìn thấy Trác Anh liền ý nghĩa chuyện tối hôm qua giữa bọn họ vô công mà phản, như vậy hôm nay..... Tuy rằng tính tình Trác Anh tối không hảo, nhưng y còn không muốn chết, đến lúc đó chỉ có thể tùy cơ ứng biến.

Hoắc Ngạn giục ngựa đi mau, vượt qua Trác Anh đi ở phía trước, hai người một đường không nói gì.

Hai người đi trên con đường duy nhất thông lên Vọng Phật nhai. Bên đường là nòng đậm rừng cây. Nơi này là chỗ tốt có thể mai phục sát thủ, Hoắc Ngạn vừa đi vừa cân nhắc.

Đến đỉnh núi vừa vặn đúng giờ Thìn.

“Người thật đúng giờ, xem ra tiểu đệ tiện này đối với người rất trọng yếu a.” Sau khi Hoắc Ngạn vừa xuất hiện ở đỉnh núi, lập tức có một thanh âm khá quen thuộc vang lên.

Người đó có một lai lịch duy nhất, hảo một tên Hoắc lão Tứ, thế nhưng có thể tìm được một nơi dễ thủ khó công như vậy. Lui một bước, sau lưng bọn họ là đoạn nhai, xem ra bọn họ tính không thành công liền thành Phật! Tuyệt không thể làm cho bọn họ đi đến bước kia, bằng không Vũ Sinh..... Hoắc Ngạn không dám nghĩ tiếp.

“Ta còn tưởng là ai, thì ra là tứ gia gia người a!” Hoắc Ngạn thản nhiên đáp lời.

78. Chương 77: Giảng Co

“Không cần vô nghĩa, thứ ta muốn đâu?” Hoắc lão Tứ rất khí thế hỏi. Thế nhưng nửa năm cuộc sống nhiều lưu đày làm cho xơ xác rất nhiều, không còn hăng hái như lúc trước nữa.

Hoắc Ngạn lấy ra kim bàn tính, “Ở trong này!”

“Đưa cho ta!” Có tín vật gia chủ, gã liền có thể hiệu lệnh cao thấp trong Hoắc gia, không cần làm con chuột trốn chui trốn nhủi nữa.

“Người của ta đâu?” Hoắc Ngạn đem hộp gỗ thu hồi.

“Người thật đúng là không thấy con thỏ nhỏ thì không yên lòng a!” Hoắc lão Tứ vung tay lên, thủ hạ bên cạnh gã liền tách ra. Hoắc Ngạn thấy rõ bóng người vừa rồi bị ngăn trở.

“Lão gia rất nguy hiểm, mau trở về!” Vũ Sinh bị đẩy lên phía trước vừa lấy ra bố khăn nhét trong miệng liền đối Hoắc Ngạn kêu.

“Thả bọn họ, vật này thuộc về ngươi.” Hoắc Ngạn hươ hươ vật trong tay.

“Ngươi sẽ không ngại thơ đến nỗi cho rằng ta chỉ cần vật này thôi?” Hoắc lão Tứ khinh miệt nhìn Hoắc Ngạn.

“Vậy ngươi còn muốn cái gì?” Hoắc Ngạn làm bộ như không hiểu. Xem ra Phật tổ không có hiển linh a.

“Ta muốn ngươi vì lúc trước hãm hại ta mà trả giá đại giới, ta muốn mạng của ngươi!” Bộ mặt Hoắc lão Tứ cứ như ác quỷ đến từ địa ngục.

“Ha ha!” Hoắc Ngạn không sợ ngược lại còn cười lớn, “Hoắc lão Tứ a Hoắc lão Tứ, ngươi thật sự già đi rồi! Ngươi quên ta là ai sao? Bằng không tại sao lại đánh giá ta thấp như vậy?”

“Ngươi có ý gì?” Sắc mặt Hoắc lão Tứ khê biến, chẳng lẽ Hoắc Ngạn không màng đến sống chết của tên luyện đồng này?

“Vốn ngươi muốn thứ này, cứ như là mấy lượng hoàng kim cho ngươi mà thôi, nếu ngươi muốn thêm phần lợi lộc nào đó ta cũng coi như là bố thí. Nhưng ngươi lại muốn mạng của ta! Chỉ bằng vài người trong tay ngươi? Ta đâu phải diêm vương mà quan tâm sống chết của bọn họ?” Hoắc Ngạn nhìn thẳng Hoắc Lão Tứ. Y không dám nhìn hướng khác, sợ nhìn thấy bi thương trong đôi mắt người kia.

“Ngươi thật sự không sợ ta giết hấn sao?” Hoắc lão Tứ lấy qua thanh đao của người bên cạnh đặt lên vai Vũ Sinh.

“Xin cứ tự nhiên!” Hoắc Ngạn nghiêng người xua tay nói. Y không thể trở mắt nhìn Vũ Sinh đang ở hiểm cảnh mà thờ ơ, chỉ có thể vờ quay đi không nhìn tới.

“Hoắc tứ gia, điều này sao có thể?” Mãng hán bên cạnh Hoắc lão Tứ khẩn trương hỏi. Nếu lần này giằng co Hoắc Ngạn thắng thế, vậy thì kết cục của bọn họ không phải là một chữ “thảm” rồi sao.

“Sợ cái gì, chúng ta nhiều người như vậy, còn sợ không đoạt được tín vật sao?” Khẩu khí Hoắc lão Tứ hung ác quát lớn mãnh hán.

“Thế mấy con tin này làm sao bây giờ? Bọn họ đã muốn vô dụng”

“Đương nhiên là giết con tin! Làm nhiều năm thổ phỉ như vậy còn cần ta dạy cho ngươi sao?” Hoắc lão Tứ giận dữ hét lên, tại sao gã lại tìm một lũ xuẩn đần như vậy! “Đem bọn họ đều ném xuống vách núi đen phía dưới ụ lang!”

“Chờ một chút!” Hoắc Ngạn ngăn lại động tác của mấy tên thổ phỉ, “Huynh đệ, đem người thả, hấn hứa cho ngươi cái gì, ta cho ngươi gấp hai lần.”

“Ngươi không phải không màng sống chết của bọn họ sao? Ha ha, cớ xát cái gì! Ngươi đã quên hai tay huynh đệ ngươi rồi sao? Ngươi đã quên hấn rốt cuộc không còn miệng mà nói chuyện?” Hoắc lão Tứ đắc ý nhìn Hoắc Ngạn.

Đáng chết! Lão già này có phải đã đem mấy tên gây chuyện hơn một năm trước mua chuộc rồi hay không? “Ta đem mạng cho các ngươi, các ngươi để lại người? Không cần chặt đứt tay đứt chân ta?” Hoắc Ngạn tận lực kéo dài thời gian để tìm kiếm cơ hội có thể xoay chuyển cục diện.

“Không cần! Lão gia, không cần tin tưởng hấn! Hấn sẽ không bỏ qua chúng ta! Ngươi đi mau!” Vũ Sinh giãy giụa hướng Hoắc Ngạn kêu. Vừa rồi lúc Hoắc Ngạn nói không thêm để ý sống chết của hấn làm tim hấn mặc dù đau, nhưng cũng an ủi. Hấn không thể làm cho Hoắc Ngạn bị thương tổn.

“Hảo một tiểu đệ si tình a!” Hoắc lão Tứ không đứng đắn vuốt hai má non mềm của Vũ Sinh, “Nếu hấn bỏ đi, ngươi phải là người đầu tiên xuống dưới ụ lang nga.”

“Buông hấn ra!”

79. Chương 78: Phản Bội

“Buông hấn ra, ta đem mạng cho ngươi!” Hoắc Ngạn bình thản nói, giống như y trả giá không phải là sinh mạng mà chỉ là một cây ngô hay cây gậy.

“Không cần, lão gia!” Trong mắt Vũ Sinh tràn đầy kinh hoàng.

“Sanh nhi còn nhớ rõ đạo lý ta dạy cho ngươi trong việc buôn bán không? Ta là một thương nhân, một mạng đổi ba mạng, như vậy là quá lời a.” Hoắc Ngạn ôn nhu đối Vũ Sinh nói.

“Ba ba ~” Thừa thốt tiếng vỗ tay vang lên, “Hảo một đôi tình nhân hữu tình, thật cảm động a!” Hoắc lão Tứ trào phúng nói, “Thấy các ngươi thay đổi phương suy nghĩ như vậy, ta nhin không được muốn đưa các ngươi một phần hậu lễ a.”

Hoắc lão Tứ sai người cởi bỏ dây thừng trên người Vũ Sinh, “Không cần nhìn ta đề phòng như vậy! Đến, cầm!” Vì Vũ Sinh mở trí, một người đưa cho Vũ Sinh một chuỷ thủ, “Giết Hoắc Ngạn, ta để người lại!”

“Không!” Vũ Sinh lắc đầu rút tay lại.

“Đừng vội lắc đầu, chúng ta nghe thử lão nhân gia nói như thế nào đi!” Hoắc lão Tứ vẻ mặt cười gian.

“Vũ Sinh, động thủ đi! Chẳng lẽ ngươi thật sự muốn chết không toàn thân?” Lục lão cha khuyên bảo.

“Không, cha, ta làm không được.....”

“Lời nói của cha mà ngươi cũng không nghe? Hay là đã nam nhân kia so với cha quan trọng hơn?” Lục lão cha có chút kích động.

“Sinh nhi,” Hoắc Ngạn từng bước đến trước mặt Vũ Sinh, mở miệng, “Sinh nhi đến nơi này với ta! Ngoan, cầm lấy chuỷ thủ đến chỗ ta.”

“Ta không cần, ta.....” Vũ Sinh nội tâm tranh đấu. Hấn không muốn thương tổn tánh mạng Hoắc Ngạn, nhưng nếu Hoắc Ngạn không có việc gì thì cha cùng Cửu nhi sẽ bị.....

“Sinh nhi, lại đây, làm cho ta ôm ngươi một cái!” Hoắc Ngạn đối Vũ Sinh vươn tay. Tình cảm mà bé đối với y đã muốn rõ ràng, y không đành lòng làm cho vật nhỏ khó xử nữa.

Vũ Sinh cầm chuỷ thủ bị cứng rần nhét vào trong tay đi hướng Hoắc Ngạn, vùi đầu vào vòm ngực ấm áp kia.

“Ngoan, động thủ đi.” Hoắc Ngạn ở bên tai Vũ Sinh nhẹ nhàng hạ xuống nụ hôn.

“Lão gia, ta không thể!” Vũ Sinh sợ hãi ôm chặt Hoắc Ngạn.

“Ta giúp ngươi!” Lúc mọi người chưa kịp phản ứng, một phen chuỷ thủ đã cắm phập vào trong người Hoắc Ngạn.

Hoắc Ngạn chậm rãi buông ra Vũ Sinh, vẻ mặt khó có thể tin xoay người, sau đó yếu đuối ngã vào trong lòng Vũ Sinh.

“Lão gia?” Không chịu nổi sức nặng Vũ Sinh ôm Hoắc Ngạn ngã bệt xuống, nhẹ nhàng kêu to, thật lâu không chiếm được đáp lại. Đôi mắt mở to đầy nghi hoặc nhìn về phía Trác Anh đứng ở bên cạnh hấn.

“Đừng trách ta, ta chỉ là muốn cứu Cửu nhi, hấn đối ta rất trọng yếu.” Trác Anh tựa hồ mang theo mặt nạ, vẻ mặt lạnh lùng cứng rắn. Đây đại khái chính là Trác Anh trước mặt người ở bên ngoài đi.

Cửu nhi? Đúng rồi, còn có cha, bọn họ bị bắt làm con tin. Trác Anh vì cứu Cửu nhi mới giết lão gia..... Vũ Sinh chậm rãi siết chặt cánh tay ôm Hoắc Ngạn. Hấn không trách Trác Anh, là hấn rất ích kỷ. Hấn quên Cửu cùng cha, hấn chỉ thầm mong Hoắc Ngạn bình an, chẳng sợ đánh đổi bằng tánh mạng chính mình.

Giờ khắc này Vũ Sinh rốt cuộc không muốn lừa gạt chính mình nữa, hấn yêu Hoắc Ngạn, không chỉ là thích, mà là yêu giống như nam nữ thường tình. Cái gì làm như người nhà, kia chỉ là cái cớ để ở lại bên cạnh Hoắc Ngạn mà thôi. Cái gì mà mặt mũi nam nhân, nếu Hoắc Ngạn có thể tỉnh lại, hấn cái gì đều có thể không cần.

Vũ Sinh nghĩ tới tương lai cùng Hoắc Ngạn không còn gặp lại, hẳn nghĩ tới lúc bọn họ sẽ lãng quên lẫn nhau, chết đi ở nơi không ai biết đến, nhưng hẳn thật không ngờ kết cục lại như vậy. Vì sao hẳn đã nhìn đau lỵ khai Hoắc Ngạn, vẫn không thể thay đổi kết cục Hoắc Ngạn vì hẳn mà chết thảm?

Không nghe thấy, không nhìn tới, không thêm nghĩ nữa..... Nguyên lai, mất đi người yêu cũng không có rất đau a, chỉ là trong lòng có chút trống không. Vũ Sinh chỉ lẳng lặng ngồi, ôm Hoắc Ngạn.

Bên tai là thanh âm Trác Anh cùng Hoắc lão Tứ tranh luận, Vũ Sinh cảm thấy tất cả những điều này cùng hẳn không quan hệ, về sau cũng sẽ là như vậy.

80. Chương 79: Báo Thù

“Vũ Sinh, người làm sao vậy? Người mặc kệ cha người, cũng không quản Cửu nhi sao?” Đứng ở bên cạnh Vũ Sinh, Trác Anh phát hiện hẳn dị trạng.

Vũ Sinh dờ dẫm nhìn nhìn Trác Anh, lại cúi đầu nhìn nhìn người trong lòng, ngần ngừ trong chốc lát, rồi mới thần thờ lên tiếng: “Làm thế nào mới có thể thả cha ta cùng Cửu nhi?”

Hoắc lão Tứ không tin Hoắc Ngạn dễ dàng chết đi như vậy. Nếu Hoắc Ngạn không thật sự chết, như vậy về sau gã không thể sống yên ổn được. Cho nên gã phải bảo đảm rằng Hoắc Ngạn đã chết thật: “Người đâm thêm một đao vào ngực hẳn, ta để lại người!”

“Không được, lão gia đã chết rồi, ta không thể tiếp tục huỷ hoại thân xác y.” Hẳn khóc sao? Vũ Sinh nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt không biết khi nào tích tụ ở trên mặt Hoắc Ngạn.

“Người đã không chịu, vậy cha người cùng nhân tình của người phải lưu lại.” Hoắc lão Tứ không sao cả nói. Cho dù Vũ Sinh không động thủ, gã cũng sẽ tìm người bỏ thưng một đao.

“Nhất định phải làm như vậy người mới có thể thả người sao?” Vũ Sinh cẩn thận đem thi thể Hoắc Ngạn đặt xuống một bên, không cho chuyển thủ sau lưng đâm vào càng sâu, sau đó chậm rãi đứng dậy đi hưởng Hoắc lão Tứ. Không ai nhìn thấy ở trong ống tay áo rộng thùng thình, Vũ Sinh nắm chặt chuyển thủ vừa rồi bị ép phải cầm lấy.

“Người đã đáp ứng với lão gia, nói nếu y chết người sẽ đem chúng ta thả, người nói không giữ lời!” Vũ Sinh chậm rãi đi hưởng Hoắc lão Tứ.

Vũ Sinh lên án làm cho Hoắc lão Tứ cười ha ha, “Tướng công người không dạy qua người buôn bán thì không nên thật thà quá sao?”

“Người đã có thể bội ước một lần, ta làm sao tin tưởng người sẽ không bội ước lần thứ hai?” Vũ Sinh tiếp tục tới gần Hoắc lão Tứ.

“Ngoại trừ tin tưởng ta ra, người còn có lựa chọn nào khác sao?” Hoắc lão Tứ khinh bỉ nhìn Vũ Sinh. Chỉ là một tiểu tử chưa dứt sữa còn muốn cùng gã đàm điều kiện?

“Không có,” Đi thêm ba bước nữa là đủ rồi, “Chỉ cần nơi ngực đâm thêm một đao, phải không?” Vũ Sinh ở vị trí cách Hoắc lão Tứ nửa cánh tay liền dừng lại.

“Đúng!” Hoắc lão Tứ vừa thốt xong, chỉ thấy Vũ Sinh huy cánh tay hướng gã đánh tới. Bị biến cố thành linh xảy ra dọa đến, Hoắc lão Tứ theo bản năng lui về phía sau.

Tất cả mọi người thật không ngờ Vũ Sinh dụ ngoạn như con hổ nhỏ lại huy đao giết người. Nhưng thật ra bảo tiêu bên cạnh Hoắc lão Tứ phản ứng nhanh, gươm đao ngăn cản chuyển thủ của Vũ Sinh, cũng phản thủ bổ lại một đao.

“Cẩn thận!” Nhanh hơn là một thân ảnh đánh về phía Vũ Sinh, thay hẳn đỡ một đao trí mạng kia.

Té ngã trên đất sau khi Vũ Sinh nhìn rõ người kia, tê tâm liệt phế hô lên: “Cha ~!” Không ai biết vì sao Lục lão cha ngày ngày trầm mê rượu hương đột nhiên có thân thủ nhanh nhẹn như thế.

Khi lực chú ý của đám người Hoắc lão Tứ bị phụ tử hai người hấp dẫn qua đi, một đám đại hán đã bao vây đỉnh núi. Sau một lát tiếng kêu nổi lên bốn phía, mọi người đều tự bảo mệnh. Không đến nửa nén hương, người Hoắc lão Tứ mang đến không phải tàn chính là hàng, mà Vũ Sinh ngồi trên mặt đất bất động thì giờ mới có khí lực lên tiếng.

“Cha?” Vũ Sinh nhẹ giọng gọi, như là sợ dọa đến người kia, “Cha, người tỉnh tỉnh!” Lão thiên gia xin không cần tàn nhẫn như vậy, trong cùng một ngày làm cho hắn thừa nhận hai lần tang thân chi đau.

“Vũ Sinh?” Lục lão cha nghe Vũ Sinh gọi chậm rãi mở mắt, nhưng tất cả mọi người biết Lục lão cha bắt quá là hồi quang phản chiếu mà thôi.

Tầm mắt Lục lão cha lướt qua Vũ Sinh, tiếp tục nói: “Mấy năm nay ta sống, là vì ta muốn tìm một người có thể chiếu cố người, hiện tại, ta yên tâm! Không biết, hiện tại đi tìm nương người, có thể nàng sẽ không nhận ra ta. Mau, mau giúp cha sửa sang lại một chút, cha phải thật gọn gàng đi gặp nương người. Bộ dáng của cha có phải rất lão hay không?”

“Không, cha một chút cũng không lão, vẫn là phong nhũ giống như xưa.” Vũ Sinh hàm chứa lệ nói.

“Hài tử ngọc, vì sao phải rơi lệ chứ? Cha mấy năm nay vẫn không yêu thương, chăm sóc tốt cho người, sợ có một ngày như vậy người sẽ khóc.” Lục lão cha tựa hồ là dùng hết khí lực, nhẹ nhàng gạt lệ cho hắn, “Đừng khóc, hài tử ngọc, đừng khóc. Cha rốt cuộc có thể đi tìm nương người, đây là hỉ tang! Cha đi thật an tâm.....” Cuối cùng một câu thanh âm càng ngày càng thấp, rốt cuộc, Lục lão cha rời khỏi nhân thế mà hắn đã không còn chỗ nào vướng bận.

81. Chương 80: Hậu Sự

“Cha!” Vũ Sinh khóc kêu ôm chặt thi thể từ từ lạnh như băng của Lục lão cha.

Một đôi bàn tay to ấm áp từ sau lưng ôm lấy hai vai đơn bạc của Vũ Sinh: “Ta cho người dựa vào, lên tiếng khóc hết ra đi.”

Vũ Sinh quay đầu, xuyên thấu qua hai mắt đầy lệ mờ mờ thấy được một thân ảnh quen thuộc, “Lão gia, cha hắn.....”

“Ngoan, ta biết, còn có ta, còn có ta.....” Hoắc Ngạn ôm chặt thân mình nhỏ gầy kia, một lần lại một lần nhiệt nhu an ủi.

Vũ Sinh bắt lấy ống tay áo Hoắc Ngạn, chôn chặt vào trong vòm ngực dày rộng kia, lên tiếng khóc hết ra bi thương khi mất đi người chí thân.

Hoắc Ngạn cứ như vậy vẫn không nhúc nhích mặc Vũ Sinh phát tiết, cho đến khi người này khóc mệt mê ngủ mới đổi mọi người bên cạnh nói: “Chúng ta trở về đi.”

Trở lại Hoắc gia đại trạch, Hoắc Ngạn đem Vũ Sinh mang về Trúc Hiên liền xuất môn.

“Người phía sau không cùng Vũ Sinh, còn muốn đi đâu? Còn có thương thể của người, tuy nói không chết người được, nhưng không xử lý cũng không phải việc nhỏ.” Trác Anh ngăn trở Hoắc Ngạn định xuất môn.

“Vũ Sinh vẫn hy vọng cha hắn đi được thể diện chút.” Trong thanh âm Hoắc Ngạn hàm chứa một tia đau lòng.

“Tang sự Lục lão cha ta sẽ xử lý, người vẫn là.....”

“Hắn đem Vũ Sinh giao cho ta, ta là con rể của hắn, việc này nên đích thân ta đi làm. Người đi mang quan tài về đi.” Hoắc Ngạn cắt lời Trác Anh.

Trác Anh thở dài, người vô tâm vô tình khi động tâm động tình mới là chân chính cuồng dại si tình a, “Cũng được, nhưng nếu người không muốn té xỉu ở trước khi quan tài đến, vẫn là đi bằng bó thượng được trước đi. Nói đi phải nói lại, sao tên hải tặc đầu lĩnh kia mỗi lần đều xuất hiện đúng lúc như vậy, lần trước trong lễ hoa đăng tết nguyên tiêu cũng là hắn, lần này.....”

Hoắc Ngạn mỉm cười một chút, hoàn hảo y còn có một đối mệnh chi giao này.

Tang lễ do Hoắc Ngạn cùng Trác Anh lo liệu, Cửu ở tại Trúc Hiên đang lẳng lặng nhìn Vũ Sinh còn đang mê man.

“Ân.” Vũ Sinh dần dần từ trong hắc ám mê man thanh tỉnh, yết hầu nóng bỏng đau đớn làm cho hắn rên rỉ ra tiếng.

“Vũ Sinh?” Cửu thử kêu.

Lông mi dài khẽ run rẩy, Vũ Sinh rốt cuộc mở ra tinh nhãn, “Cửu nhi?”

Vũ Sinh nghi hoặc nhìn Cửu, lại nhìn nhìn bày trí chung quanh. Nơi này là phòng ngủ của hắn a, tại sao Cửu có thể ngồi ở chỗ này? Gã rất ít đến Trúc Hiên.

“Người còn nhớ rõ chuyện phát sinh ở đỉnh núi không?” Cửu hỏi thật cẩn thận.

Đỉnh núi? Ánh mắt khó có thể tin trước khi chết của Hoắc Ngạn, Lục lão cha trước khi đi mỉm cười xuất hiện ở trong đầu Vũ Sinh, “Lão gia cùng cha, bọn họ.....?” Vũ Sinh mong chờ nhìn Cửu, hy vọng Cửu có thể nói cho hắn kia không phải sự thật, hắn không có trong cùng một ngày mất đi hai người mà hắn tối để ý.

“Người rất khó chịu đúng không?” Cửu ôn nhu vén đi sợi tóc loà xoà trên trán Vũ Sinh.

“Một là người ta yêu, một là thân nhân duy nhất còn sót lại trên đời của ta, ta như thế nào không khó chịu?” Vũ Sinh gục đầu xuống thấp giọng kể ra.

“Người yêu Hoắc Ngạn?” Cửu giật mình nhìn Vũ Sinh. Gã cũng không ngoài ý muốn là Vũ Sinh yêu thương Hoắc Ngạn, điều làm gã kinh ngạc là tại sao Vũ Sinh sau khi ngủ dậy lại trở nên thẳng thắn như thế.

“Ân, yêu, rất yêu.” Vũ Sinh thất thần lặp lại, hắn nên sớm nói ra mới đúng.

Vũ Sinh thẳng thắn khác thường làm cho Cửu rất là lo lắng, “Vũ Sinh, người mệt mỏi, nhắm mắt lại, nghỉ ngơi trong chốc lát đi.” Không được, gã phải nhanh đi tìm người.

Cửu đem Vũ Sinh dàn xếp hảo, phân phó bọn nha hoàn canh giữ ở một bên, chính mình hỏi phó dịch hướng Vọng Tùng thính đã được sửa thành linh đường tìm kiếm.

Nằm ở trên giường Vũ Sinh chờ khi Cửu nhi rời đi liền mở mắt. Hắn không muốn ngủ, vì vừa nhắm mắt lại thì cảnh tượng trên Vọng Phật nhai sẽ không ngừng xuất hiện. Phụ quân hắn, lão gia hắn, Hoắc Ngạn của hắn cứ như vậy rời đi hắn? Còn có cha, cũng bỏ hắn mà đi?

82. Chương 81: Trấn An

“Các người đều đi ra ngoài đi, ta muốn một mình yên tĩnh.” Vũ Sinh đối nha hoàn đứng ở bên giường phân phó.

“Nhưng mà, Sinh chủ tử, người.....” Tiểu nha đầu hiển nhiên đã được phân phó qua là không thể để cho Vũ Sinh một mình.

“Đi ra ngoài!” Vũ Sinh đề cao thanh âm.

Chưa bao giờ gặp qua Vũ Sinh phát giận nên tiểu nha hoàn có chút không biết làm sao, “Đi ra ngoài đi, ta sẽ không luẩn quẩn trong lòng.” Vũ Sinh xoay người nằm nghiêng, đem gương mặt hướng phía trong giường.

Hồi lâu sau, Vũ Sinh nghe thấy tiếng mở cửa. Rốt cuộc đi rồi sao? Rốt cuộc có thể cho hắn một mình liếm thỉ miệng vết thương rồi sao?

Hoắc Ngạn nghe xong lời Cửu nói liền vội vàng chạy về Trúc Hiên, ở cửa đứng phải nha hoàn định rồi đi, đưa ngón tay lên miệng ra hiệu chớ có lên tiếng rồi nghiêng người vào nhà. Thân ảnh nho nhỏ trên giường run nhè nhẹ, hắn vẫn còn thương tâm sao?

“Khổ sở liền khóc thành tiếng, không cần uỷ khuất chính mình.” Hoắc Ngạn ngồi xuống bên cạnh, đem Vũ Sinh cả người lẫn chăn ôm vào trong lòng.

“Ngạn?” Vũ Sinh kinh hãi nhìn Hoắc Ngạn, định vươn tay sờ sờ khuôn mặt quen thuộc kia, nhưng chưa kịp chạm tới đã rút tay về.

“Làm sao vậy?” Hoắc Ngạn có chút khó hiểu hỏi.

Vũ Sinh chỉ cười không nói. Thế này là đủ rồi, có thể lại nhìn thấy mặc dù là ảo ảnh cũng tốt. Ảo ảnh tốt đẹp như vậy, chạm vào sẽ biến mất đi?

“Không hỏi ta làm cái gì đi sao?” Hoắc Ngạn ôn nhu ở bên tai Vũ Sinh hỏi.

Vũ Sinh có chút hoảng sợ lắc đầu, “Không, đừng nói!” Lão nhân gia nói qua, nếu người đã mất ở dương gian còn có người lưu luyến, hồn phách sẽ trở về thăm hỏi. Người còn sống không thể truy vấn chuyện của cố nhân, nếu không cố nhân không thể trở về dương thế nữa.

Vũ Sinh không muốn nhìn không thấy Hoắc Ngạn, cho nên, “Đừng nói, cầu người đừng nói.”

Hoắc Ngạn nghĩ đến Vũ Sinh là không thể thừa nhận tin tức phụ thân chính mình qua đời, cho nên cũng không nói gì nữa, chỉ là nhẹ nhàng mà vỗ về bé trong lòng.

“Ngạn, làm cho ta đi theo người đi.” Vũ Sinh đem mặt mai nhập vào trước ngực Hoắc Ngạn nhỏ giọng nói.

Kinh hãi vì tiểu tử kia đột nhiên thân mật gọi y như thế, Hoắc Ngạn nhất thời không phản ứng lại câu nói đầy hàm nghĩa của Vũ Sinh. Lập tức – “Người muốn theo ta đi chỗ nào?” Trong lời nói của Hoắc Ngạn ẩn hàm một tia nghi hoặc.

Vũ Sinh đem gương mặt càng gần sát trong ngực Hoắc Ngạn, “Ta hảo luyện tiếc cha, hảo luyện tiếc người, ta không muốn một mình.....”

“Tiểu đứa ngốc của ta,” Hoắc Ngạn nâng cằm Vũ Sinh lên, làm cho ánh mắt hai người nhìn nhau, “Ta làm sao có thể bỏ người lại một mình? Vừa rồi muốn chạm vào ta lại không dám, là sợ ta biến mất sao?”

Hoắc Ngạn buông ra cằm Vũ Sinh, ngược lại bắt lấy tay nhỏ bé của hắn áp vào bên mặt mình, “Ta không phải quỷ, lại càng không là ảo giác. Ta sẽ không biến mất, ta sẽ vẫn ở cùng người.”

Đầu ngón tay truyền đến xúc cảm ấm áp làm cho Vũ Sinh mở to hai mắt, “Nóng?” Sau kinh ngạc ngẩn ngừ, Vũ Sinh mạnh mẽ ôm lấy Hoắc Ngạn, “Thật tốt quá, người không có việc gì, thật tốt quá, thật tốt quá.....”

Hoắc Ngạn siết chặt thân thể nhỏ bé tinh tế kia, một tay nhẹ nhàng trấn an, “Ta không sao, ta không sao.....”

Kích động qua đi, hai người thả lỏng lực đạo ôm lẫn nhau, nhưng Vũ Sinh vẫn dựa sát vào trong lòng Hoắc Ngạn, “Kia, là chuyện gì xảy ra? Ta rõ ràng nhìn thấy chuỷ thủ.....”

“Trên đường làm một chút tiểu xiếc, thủ thuật che mắt mà thôi.” Hoắc Ngạn mỉm cười vì Vũ Sinh giải thích nghi hoặc. Như vậy ôm nhau mà ngồi cảm giác thật sự tốt lắm, y còn tưởng rằng không thể đem bé ôm vào trong ngực.

“Nhưng mà thật nhiều máu.....” Nghĩ đến trường hợp ngay lúc đó, Vũ Sinh lại lần nữa sắc mặt trắng bệch.

“Không sợ, kia đều là máu gà, không phải của ta.”

Thanh âm ôn nhu trấn an Vũ Sinh sợ hãi, “Người không có việc gì, kia cha hắn.....”

83. Chương 82: Thổ Lộ

“Người không có việc gì, kia cha hấn.....”

Hoắc Ngạn trầm mặc, y phải nói với bé như thế nào đây: “Cha người thay người cầm một đao, đã chết.”

“Lão nhân gia hấn là mỉm cười cách thế” Cuối cùng, Hoắc Ngạn rất nhẹ rất nhẹ nói.

“Cha, hấn thật sự.....” Nước mắt không tiếng động từ trong mắt Vũ Sinh chảy xuống.

Hoắc Ngạn có thể làm là nhẹ nhàng vỗ về, “Khóc đi, nhưng sau này người không thể vì những người khác rơi lệ, bao gồm ta.”

“Ta vẫn nghĩ đến người cha để ý chỉ có nương, nhưng mà, hấn là vì ta mà sống lâu mười mấy năm. Tuy rằng hấn nói chưa bao giờ yêu thương ta, nhưng ta biết hấn là quan tâm ta. Chỉ cần hấn còn sống, trên đời này ta liền còn thân nhân, hấn không bỏ ta được.....” Nói đến câu sau Vũ Sinh đã muốn khóc không thành tiếng, nhưng vẫn cố vui vẻ nói “Cha là yêu ta”, “Cha không bỏ ta xuống được”.....

“Ta biết, ta đều biết...” Hoắc Ngạn không phiền một lần lại một lần đáp lời, cho đến khi Vũ Sinh không khóc nữa. “Ta đang làm hậu sự cho lão nhân gia, ta chọn một khối mồ trên Đông Giao sơn, ta nghĩ hấn muốn cùng nương người hợp táng. Nhị nương người ta đã phái người đi tìm. Mấy ngày nữa sẽ có tin tức.....”

Vũ Sinh cầm bàn tay to dày của Hoắc Ngạn, “Cám ơn người, lão gia.”

Hoắc Ngạn nắm ngược lại tay nhỏ bé mảnh khảnh của Vũ Sinh thật chặt, “Vì sao không gọi ta là ‘Ngạn’?”

“Này, này không hợp cấp bậc lễ nghĩa.....” Vũ Sinh sửng sốt một chút mới trả lời.

Sau khi đã trải qua sinh tử, tiểu tử này vẫn không thể dứt bỏ ánh mắt thế tục sao?

Hoắc Ngạn đem Vũ Sinh ôm lên cao, làm cho tầm mắt hai người tương đối, “Sinh nhi, ta biết người làm thân nam tử gả cho ta, là uỷ khuất người. Nhưng mà, ta,” Hoắc Ngạn dừng một chút, “Ta yêu người, người chính là thê tử duy nhất kiếp này của ta! Ta không thể đối với người buông tay, người hiểu chưa?”

Không thể tin được Hoắc Ngạn thế nhưng đối hấn nói ra lời yêu, Vũ Sinh ngốc lăng nhìn nam nhân đang ôm hấn.

Nhìn thấy Vũ Sinh không hề phản ứng, Hoắc Ngạn có chút sốt ruột, đem Vũ Sinh ôm chặt vào trong ngực, “Không rõ cũng không sao, dù sao người là của ta! Ta sẽ không buông tha người đâu! Ta làm không được việc để người trong trái tim chính mình rời đi!”

A? Vũ Sinh tựa vào trước ngực Hoắc Ngạn mỉm cười, cũng không phải chỉ có một mình hấn yêu đơn phương a! Tay nhỏ bé bưng bình vòng qua ôm lấy thắt lưng Hoắc Ngạn, sau đó dụng lực ôm chặt, “Ta là của người, cho nên, không cần buông!”

Vũ Sinh trả lời đáng yêu như thế làm cho Hoắc Ngạn hận không thể lập tức đem vật nhỏ ăn sạch sành sanh, nhưng lý trí còn sót lại nói với y, bây giờ bé còn tang sự trong người, “Đi ra ngoài đi, linh tiền cha người không nên thiếu hiếu tử như người.”

Lúc hạ huyệt, Vũ Sinh gặp được Nhị nương hấn.

“Nguyên lai thật sự đã chết! Ta sớm nói qua không nên đi.” Trên mặt Nhị nương tràn đầy đăm đăm, tựa hồ người chết đi cùng nàng không quen biết. “Hấn có nơi đi, Tiêu nhi có người, ta cũng nên vì chính mình tìm một nơi để đi” Dứt lời, nữ nhân lòng tràn đầy đau xót nhưng không cách nào phát tiết dần dần biến mất trong tầm mắt mọi người.

Hạ táng, đắp mộ, dầu thắp, tam thất..... Một chuỗi nghi thức ma tịnh rườm rà làm trong lòng mọi người bi thương, ngày cứ tiếp tục qua đi.

Vũ Sinh cùng Hoắc Ngạn thổ lộ tâm ý cho nhau, yêu nhau là kết quả đẹp nhất, nhưng không phải kết cục cuối cùng. Yêu nhau dễ dàng, ở chung mới khó, hai người yêu nhau như vậy chung sống ra sao, trở thành câu chuyện vĩnh viễn không chấm dứt.....

****CHÍNH VĂN HOÀN****

84. Chương 83: Phiên Ngoại : Tiếp Khách (thượng)

Không gian nhỏ hẹp chậm rãi trở nên hôn ám, tiền viện lại bắt đầu ồn ào như mỗi ngày. Đêm lại buông xuống rồi sao?

“Chi nha”, đại môn cổ xưa lại phát ra thanh âm chói tai, khách nhân tuyệt đối không thể tưởng được nam phong quán hoa lệ còn có nơi rách nát đến bậc này. Bất quá sẽ là ai đây? Nơi Cửu Vọng Nô này ngoại trừ ta cùng đại phu ra, cơ hồ có thể dùng không bóng người lai vãng để hình dung.

“Vết thương của Tiểu Cửu còn chưa hảo sao?” Một giọng nam ôn nhuận vang lên.

Là quán chủ! Tại sao hắn lại đến nơi này? Bình thường Cửu Vọng Nô này của chúng ta đều là do quy công từ tiền viện quản lý. “Đã muốn tốt hơn nhiều!” Tuy rằng nội tâm ngạc nhiên, nhưng trên mặt của ta lại không có chút biểu tình.

“Tiểu Cửu của chúng ta cũng là hồng bài a, thế nhưng có khách bởi vì muốn ngủ một đêm mà ra giá đến năm trăm lượng.” Giọng nam có phần đắc ý như “Ngô gia có con trẻ trưởng thành”.

Năm trăm lượng, sợ là đầu bài nơi này cũng chính là giá này đi. Bất quá bọn họ chỉ cần động động thất lưng kêu hai tiếng là có thể, mà ta đại khái phải trả giá nửa cái mạng.

“Con trai ông chủ tiệm gạo Thiếu Đông, còn có lão khách hàng Mã lão bản của người, người muốn tiếp người nào?” Khi nào thì đến phiên ta chọn khách nhân?

“Ta không chọn khách nhân, tự nhiên là người ra giá cao hơn thôi.”

“Vẫn là một bộ dáng muốn chết, người như vậy thì làm sao thoát khỏi thân phận cửu vọng nô, người cũng không xấu, muốn tiếp khách nhân bình thường cũng không phải không thể” Quán chủ một bộ ta cho người lựa chọn tốt nhất. Bất quá ta nghĩ hẳn ước gì ta vẫn là cửu vọng nô đi, hiện tại giá trị con người của ta cũng không phải là tiểu quan nhi bình thường so sánh được.

Cửu vọng nô, bộ dạng, tài nghệ, công phu trên giường đều là hạ phẩm, là nam kỹ cấp thấp nhất, người buôn bán nhỏ tùy tiện là ai đều có thể đùa bỡn được.

Ta xem như ngoại tộc đi? Giống như quán chủ nói, ta không xấu, ở nam phong quán tập hợp mỹ nhân, tư sắc của ta được cho là trung đẳng, nhưng ta lại làm cửu vọng nô, chuyên tiếp khách nhân tàn bạo, thế nhưng cũng dần dần được tiếp kẻ có tiền.

“Liền Mã lão bản đi.” Ta mở miệng thản nhiên nói.

“Người” Ta biết quán chủ là muốn nói ta cô phụ một mảnh tâm ý của hắn. Mã lão bản có tiếng là gian thương, tính tình tàn bạo, bình thường đều làm cho ta ba ngày không xuống giường được, hôm nay ra giá trên trời, sợ là Mà người tên Thiếu Đông kia tuy rằng ra giá ít, nhưng là người tương đương ôn hoà, ít nhất sẽ làm cho ta ngày hôm sau có thể xuống giường.

Nhưng ta chính là thích tiếp khách nhân hung tàn một chút. “Mã lão bản là lão khách hàng, không cần làm mất mặt hắn.” Ngoài miệng nói ra lý do đường hoàng, nhưng nguyên nhân chân chính chỉ có mình ta biết — bị thương càng nặng, ngày được nghỉ ngơi lại càng dài, là có thể tiếp ít khách.

“Quy công!” Quán chủ đề cao thanh âm kêu người bên ngoài, “Đem hắn đưa đến ‘Lạc hồng’, giao cho Mã lão bản.”

Trong thanh âm quán chủ hỗn loạn một tia phần hận, làm gì chứ? Người tiếp khách là ta, người bị thương cũng là ta, hắn chỉ cần nhận lấy bạc trắng bóng thì tốt rồi, còn có cái gì không hài lòng chứ?

“Nhớ kỹ, nói cho Mã lão bản kia, ngoạn hồng rồi, mượn bạc chậm rãi chữa lành cho ta, đùa chết, hắn bồi thường không nổi đâu!” Thanh âm quán chủ biến lạnh, hẳn thật sự tức giận.

Chờ quán chủ rời đi, ta liền theo quy công đi đến bên ngoài một gian sương phòng hoa lệ — Lạc hồng. Thật sự là tên rất hay, mỗi lần ta đi vào gian phòng này đều gặp “hồng”.

Tự giễu nở nụ cười một chút, ta liền cúi ngoại sam giao cho quy công đứng một bên, toàn thân chỉ chừa khinh sam trong suốt cái gì đều che lấp không được. Nhẹ gõ cửa gỗ khắc hoa, dùng thanh âm mỉa mai hoặc đổi trong phòng nói: “Mã lão bản sao? Ta là Cửu, ta đã đến”

85. Chương 84: Phiên Ngoại : Tiếp Khách (hạ)

“Mã lão bản sao? Ta là Cửu, ta vào được không” Trong phòng thật lâu không có tiếng đáp lại, ta nghi hoặc nhìn quy công liếc mắt một cái. Mà hần nháy mắt làm cho ta đẩy cửa đi vào.

Ta nhẹ nhàng đẩy cửa ra một chút, nhìn nhìn vào bên trong một chút, không ai? Ta lấy thêm lá gan đẩy cửa lớn ra một chút, nghiêng người vào nhà.

Một sợi dây thừng dùng ở trên cổ của ta, “Mã ách,” Không đợi ta phản ứng lại, đã bị sợi dây buộc chặt.

“Phóng, buông” Ta làm bộ thở không nổi, giãy giụa. Có một số khách nhân mê loại hoa chiêu này, mà ta là loại đồ chơi chỉ có thể phối hợp.

Thế nhưng cái tên biến thái kia lại không có vẻ đùa giỡn như ta mong muốn, mà thật sự đem sợi dây siết thật chặt. Đau quá, thật sự là thở không nổi, ta không hề làm bộ, mà bắt đầu giãy giụa thật sự, hai tay cố nắm lỏng sợi dây như sắp thối sâu vào da thịt, “Buông”

“Chi ~” Ta nghe được thanh âm dây thừng tiếp tục buộc chặt, ta thật sự sẽ bị nam nhân phía sau siết chết sao? Ta không sợ chết, dù sao hiện tại còn sống cùng với việc đã chết cũng không có gì khác nhau, người một thân dơ bẩn giống như ta sau khi chết nhất định là xuống địa ngục, chịu khổ ở nơi nào cũng giống với nhau thôi.

Nhưng thân thể lại giống như có ý chí của nó, tay phải rời khỏi dây thừng nơi cần cổ phách về phía ván cửa bên cạnh.

Ta quỳ rạp xuống đất, ý thức cuối cùng trước khi lâm vào hắc ám là nghe thấy quy công ngoài cửa đang nói: “Mã lão bản”

“Ân ~” Chưa thoát khỏi vực sâu hắc ám ta liền cảm giác được trên cổ tay truyền đến từng trận đau đớn.

“Tỉnh lại?” Là ai? Ai ở bên tai của ta nói chuyện?

“Ba!” Tiếng roi thanh thúy quất vào trên thân thể.

“A ~” Ta kêu thảm thiết ra tiếng. Toàn tâm đau đớn làm cho ý thức của ta nhanh chóng tỉnh lại. Là roi da! Mã lão bản này xem ra là thật muốn đùa ta tới chết, vừa đến là đã dùng thủ đoạn ngoan độc rồi.

“Tiểu kỹ nữ, thừa dịp ta không chú ý câu dẫn không ít người a!” Bàn tay béo múp véo mạnh hai má của ta.

“Ta, ta, ta không có” Ta gian nan mở miệng.

“Thế tại sao lại có người ra giá trên trời mua ngươi một buổi tối? Quán chủ nhà ngươi còn vì ngươi mà cảnh cáo ta! Hừ, không phải chỉ là một kỹ nữ thôi sao? Còn dám cảnh cáo ta!” Hồn động roi quất tới tấp vào trên người ta, ta vận vẹo thân mình tránh né.

“Ta muốn đem ngươi đùa chết, ngươi có thể đem ta như thế nào? Ngươi là lão tử trả giá trên trời mua” Nam nhân vừa cử động cánh tay béo ngấn vừa nói.

Roi một lần lại một lần thêm dùng sức quất ở trên người ta. Muốn tránh né, ta mới phát hiện chính mình đang trần như nhộng bị treo ở trên xà ngang ngay giữa phòng, mũi chân miễn cưỡng đủ để chạm đất.

“A ~, ta không dám, không dám” Ta mở miệng cầu xin tha thứ. Ta biết hợp thời cầu xin tha thứ sẽ càng kích thích thú tính của người trước mắt, đùa chết ta sao? Vậy đến đây đi.

Quả nhiên, nam nhân càng dùng sức đánh ta, “Tiểu dân dâng, quả nhiên sau lưng ta câu dẫn người, ta đánh chết người”

Mỗi một roi đều xé rách da thịt ta, máu loãng từ miệng vết thương dừng mãi trào ra. Nhưng nam nhân đỏ mắt kia tựa hồ còn ngại không đủ, lấy một chiếc roi mềm khác.

Chiếc roi này nhìn như bình thường nhưng đã được ngâm qua nước muối, mặt trên của thau nước muối lóng lánh quang mang trong suốt. Hào quang này làm tan mất miệng vết thương nhưng có thể đem người bức đau đến điên.

Nhưng mà ta không có điên, ta như trước có thể kêu rên quỵến rũ. Nhìn không ra Mã lão bản này thật là có chút bản sự, hai roi cùng nhau dùng thế nhưng không đánh vào cùng một chỗ.

“Cho người dâng này!” Nam nhân cầm lấy dụng cụ trên bàn đi đến phía sau ta, không chút do dự đâm thẳng vào tiểu huyết của ta.

“A -!” Ta kêu lên một cách thê lương. Động khẩu chưa được bôi trơn cứ như vậy bị thô bạo đối đãi lập tức đổ máu.

“Thật phong phú đi? Phá nát cái lỗ nhỏ của người nhìn xem người còn như thế nào câu dẫn người khác” Nam nhân từ sau lưng cắn xé cổ của ta.

Rất đau, đối với người như vậy ta có biện pháp nhịn đau của riêng mình. Ta đem ý thức phóng tới trí nhớ đã đi qua, chỉ chứa lại thân mình với bản năng ứng đối thống khổ mà nam nhân mang tới

86. Chương 85: Phiên Ngoại : Trí Nhớ [Thượng]

Ta không biết chính mình vì sao lại bị bán đi, lại là bị ai bán đi, tóm lại trí nhớ mà ta có là lúc có Cận ngay tại bên cạnh.

Năm ấy Cận mười lăm tuổi, trên danh nghĩa ta là gã sai vặt của hắn, nhưng hắn đối đãi với ta cứ như là người thân. Cận cũng là bị bán đi, chẳng qua người bán hắn cũng là chính hắn, vì một bình nữ nhi hồng.

Cận quý rượu như mạng, cho nên đặt tên ta cũng liên quan tới rượu, kêu Tư Lễ.

Thời gian nhàn hạ, Cận luôn ngồi bên cửa sổ uống rượu, nhìn bầu trời. Thời gian nhàn hạ của hắn rất nhiều, cũng không phải bởi vì hắn không là hồng bài, ngược lại, khi đó hắn là người có thể làm người khác bồng tay khi chạm vào trong thành Tấn Đình này. Muốn nhìn thấy hắn không chỉ phải có gia tài bạc triệu, mà còn phải có rượu ngon trên quý mang đến mới làm cho giai nhân cười.

Cận mặc dù thân ở chỗ phong nguyệt, nhưng cũng không như các tiểu quan nhi bộ dạng giống nữ nhân đương thời. Tướng mạo hắn tuấn lãng, thể gia công tử cũng khó có được, cho nên nhiều nam nhân mê luyện hắn, quý nữ nhân của hắn cũng nhiều.

Trong đó có người muốn mua hạ hắn, dưỡng hắn cả đời, mỗi lần như thế, hắn luôn đem ta ôm vào trong lòng, đối người tới nói: “Ta muốn chờ tiểu Lễ nhi của ta trưởng thành.”

Chỉ có ta biết đây chỉ là cái cớ của hắn, hắn luyện tiếc các loại rượu ngon mà thôi.

Ngay tại thời điểm ta nghĩ đến hắn sẽ say chết trong men rượu, điều ngoài ý muốn xuất hiện. Nàng là một nữ nhân rất đẹp, thông minh hơn nữa có quyền thế.

Trong thời kỳ dâm loạn này, nam nhân có tiền có thể xây kim ốc tàng kiều (ngôi nhà vàng nuôi mỹ nhân), nữ nhân có quyền có thể dự trữ nam sủng nuôi dưỡng. Một bình rượu ngon ban thưởng, Cận lại một lần nữa đem chính mình bán đi.

Cận đem ta phó thác cho quán chủ hiện tại, là một hồng bài khác ngay lúc đó. Lúc rời đi, Cận nói với ta: “Nếu có một ngày người nhặt xác cho ta, phải nhớ, chỉ cần đem ta ném tới bãi tha ma là tốt rồi.”

Ta không nghe lọt lỗ tai, xem như Cận đang hồ ngôn loạn ngữ. Ba năm sau, khi ta ở trên đường nhìn thấy Cận thương tích đầy mình, đã không còn hơi thở, ta giống như phát điên cầu xin quán chủ, cầu gã cấp cho Cận một chỗ an thân.

“Không có khả năng!” Quán chủ không chút do dự cự tuyệt ta.

“Vì cái gì, người không phải thương hấn sao?” Đúng vậy, quán chủ hiện tại, hồng bài lúc trước, luôn yêu thương thân ảnh không sao với tới kia.

“Nhưng hấn đã phản bội tình yêu của ta, hấn yêu thương người khác, yêu thương trượng phu của nữ nhân kia, người cho là hấn vì sao lại rơi vào hoàn cảnh thê thảm như thế? Là hấn gieo gió gặt bão!” Quán chủ không không chế được rống giận.

“Nhưng hấn vẫn là người thân duy nhất của ta.” Ta chảy lệ nói, “Muốn như thế nào mới có thể cho Cận một nơi an nghỉ? Ta làm cái gì đều có thể!”

“Cái gì đều có thể? Muốn người đi hầu hạ xú nam nhân này cũng có thể chứ?” Quán chủ cười lạnh nhìn ta, “Mua quan tài, thực hiện mọi việc đều cần bạc, ta không biết dùng bạc mức nước đổ đi.”

“Ta nguyện ý!” Kỳ thật từ lúc Cận rời đi, ta đã biết ngày này sớm hay muộn gì cũng đến, thiếu Cận ta chỉ là một con dê trong hang sói, bị “ăn thịt” cũng là chuyện sớm muộn thôi.

“Người” Quán chủ tựa hồ không dự đoán được ta sẽ không chút do dự như vậy, sững sốt một chút sau mở miệng yêu cầu, “Cởi quần áo, làm cho ta nhìn xem người có phải thật sự làm được hay không!”

Cứ như vậy, ta dùng đêm đầu tiên của mình đổi lấy cơ hội có thể cho Cận ngủ yên.

Về sau, quán chủ không nhắc đến chuyện cho ta tiếp khách, mà gã lại thường xuyên ôm ta. Vào thời điểm kích tình gã luôn kêu tên Cận, mỗi khi như thế ta lại thấy rất vui, bởi vì có một người giống như ta hoài niệm Cận.

Với quán chủ mà nói, ta là thể thân của Cận, nhưng sao hấn lại biến ta thành tình cảnh như hôm nay? Nếu không có chuyện xảy ra sau đó, ta nghĩ chúng ta sẽ vẫn tiếp tục lừa mình dối người như thế.

87. Chương 86: Phiên Ngoại :trí Nhớ [Hạ]

Biến chuyển xuất hiện vào ngày giỗ năm nay của Cận.

Hôm đó quá ngộ ta mang theo một vò nữ nhi hồng mà Cận thích nhất đi bái tế hấn. Tại thành Tấn Dĩnh này, có rất nhiều người nhớ rõ Cận, nhưng tới bái tế hấn cũng chỉ có ta.

Khi ta đến nhìn thấy trước mộ phần Cận còn lại một phần nền cháy đỏ, ta cho rằng đây là vì ai đó nhận sai phần mộ tổ tiên. Ta không lập mộ bia cho Cận, ta nghĩ hấn cũng không nguyện ý để cho người khác đến bái tế đi! Cho nên chỉ cần ta biết nơi này là nơi an nghỉ của Cận là được rồi.

Sau khi vò nữ nhi hồng thấy đầy, một tiểu phu đi về phía ta, hỏi ta phần mộ này là của ai, vì sao lại có tượng quân đến bái tế?

Tướng quân? Lúc trước trượng phu của nữ nhân kia, nam nhân của Cận cũng là một tướng quân. Chẳng lẽ là trùng hợp sao? Vô luận như thế nào ta sẽ không cho gã tiếp cận Cận lần nữa, cho dù là âm dương phân cách cũng không được.

Vì thế, trong đêm đó ta tìm người đem phần mộ của Cận dời đi, chỉ lưu lại cho người nọ một cái hố trống không.

Một ngày cuối tháng, một trận phá cửa kịch liệt đem nam phong quán đang say giấc từ cảnh trong mơ bừng tỉnh lại.

“Hấn ở đâu?” Xông vào là một nam tử anh tuấn cao ngất.

Y đang hỏi ta? Không, không có khả năng, y sẽ không biết ta.

“Hắn ở đâu, Tư Lễ?” Nam nhân nhìn ta lại hỏi một lần, hơn nữa trầm giọng kêu ra tên của ta.

“Ai ở đâu?” Quán chủ khoác áo dày đi đến trước mặt ta, quần áo không chỉnh lại lộ ra đầy vẻ phong tình. “Vị công tử gia này, nơi này của chúng ta hiện tại đóng cửa, người muốn tìm người tối nay hãy đến đi.”

“Ta chỉ hỏi, Cạn ở nơi nào?” Nam nhân cường ngạnh hỏi.

“Bãi tha ma.” Ta bình tĩnh lách qua quán chủ che ở trước mặt ta, đi đến trước mặt nam nhân. “Sau khi quan tài bị đào lên, ta liền đem thi thể ném tới bãi tha ma. Cũng không biết đồng xương cốt kia có bị chó hoang ăn hay không.”

“Người nói cái gì?” Quán chủ bắt lấy cổ tay ta chất vấn. “Người đã làm gì Cạn?”

“Ném” “Bốp!” Ta bị quán chủ đánh cho một bạt tai.

Nam nhân đi đến trước mặt ta, nắm lấy cổ áo ta, “Người phải hiểu rõ, tự ý khai quật phần mộ người khác là tử tội!”

“Ha ha, một người đem Cạn bức bách đến chí tử, một người đối Cạn không nhớ tình xưa bạn cũ, các người dựa vào cái gì đối với ta như vậy? Tử tội? Thế thì cứ cho ta đi đền mạng đi.” Ta bật cười chua chát.

Nam nhân sững sốt một chút, “Lúc còn sống Cạn thương yêu nhất chính là người, sao người có thể không để cho hắn ngủ yên khi đã nhắm mắt như vậy?”

“Nhưng hắn vẫn là vì người mà rời bỏ ta!” Hiện tại hồi tưởng lại, bắt đầu từ khi ta có trí nhớ, trong mắt Cạn luôn có thần nhiên ưu thương, hắn luôn nhìn về phương tây, hắn luôn thích uống rượu

“Hắn đã sớm biết nữ nhân kia là thê tử của người, hắn đã sớm biết lần đi này là dữ nhiều lành ít, nhưng hắn vẫn đi, bởi vì người” Ngạo mạn nói ra câu cuối cùng.

“Người làm cho hắn không thể an bình là người! Nếu nữ nhân kia không hiện ra, ta sẽ bồi Cạn cùng nhau vượt qua những ngày về sau. Nếu người không đến, Cạn vẫn còn an giấc tại nơi sơn minh thủy tú! Từ đầu đến cuối người đã vì Cạn làm được cái gì? Liền ngay cả bái tế người cũng chọn sai tế phẩm. Như vậy người có tư cách gì chỉ trích ta?” Ta ngửa đầu hỏi lại.

“Ta đây thì sao?” Quán chủ đi đến bên cạnh ta hỏi, “Cạn là do ta lo liệu, ta cuối cùng nên có tư cách hỏi đi?”

“Phí dụng an táng Cạn là ta bán mình mà có!” Ta nghiêng mặt hướng quán chủ trả lời.

“Người còn nhớ rõ cơ hội để Cạn ngủ yên là người dùng thân thể đổi lấy? Người cứ như vậy đập hư!” Quán chủ có chút tức giận. “Người đã không biết quý trọng chính mình, vậy thì từ hôm nay trở đi, người liền sắp xếp ở Cửu vọng nô”

Không nhớ rõ quán chủ sau đó lại nói gì, cũng không nhớ rõ vị tướng quân kia là như thế nào bị đuổi đi, chỉ nhớ rõ vào lúc ban đêm ta liền tiếp khách nhân đầu tiên.

Một khách nhân rất danh khí ở nam phong quán, một khách nhân làm cho các tiểu quan nhi đều sợ hãi.

Đêm đó

88. Chương 87: Phiên Ngoại : Chuộc Thân

Ta đột nhiên từ trong hồi ức thanh tỉnh, nhớ lại như vậy chỉ làm ta càng đau

“A ~” Vừa mới từ ký ức bước ra ta liền mất phòng bị, một roi quất đến, ta ngửa đầu kêu thảm thiết.

Ngoài cửa sổ khép hờ, một chút thân ảnh hoa lệ khiến cho ta chú ý, “Cứu ta, cứu ta” Thân thể đau đớn làm cho ta không tự giác cầu cứu.

“Dừng tay, người này ta bao hạ” Được cứu trợ, đây là ý tưởng duy nhất của ta lúc này. Ta biết nam nhân này có năng lực cứu thoát ta.

Không lâu, quán chủ mang theo nam nhân kia đến “Lạc hồng”, ta vẫn bị treo ở giữa phòng như trước, đây người máu tươi là bộ dạng duy nhất trên người ta.

“Mã lão bản, ngưng ngưng, tiểu Cửu được vị đại gia này mua rồi.” Quán chủ cười ngọt, nói vậy vị “đại gia” kia ra giá thật làm người ta vừa lòng đi.

Khi xác định ta có thể không còn bị tra tấn nữa, ý thức của ta chậm rãi tan rã, đau quá a!

Đau đớn quen thuộc đem ta tỉnh lại, quán chủ cẩn thận vì mỗi một miếng vết thương rịt thuốc.

“Chính ngươi lựa chọn, đau cũng phải chịu đựng.” Quán chủ không có ngần ngại, thản nhiên nói.

“Ta chính mình lựa chọn, ta chưa bao giờ hối hận qua.” Ta nhỏ giọng trả lời, đau đớn đã hao phí tất cả khí lực mà ta có. Ta không hối hận, bao gồm việc dùng thân thể đổi lấy giấc ngủ bình yên cho Cận, lần đầu tiên tiếp khách liền lựa chọn khách nhân tàn bạo

Quán chủ dừng lại động tác rịt thuốc cho ta, xoay người từ trong hộp gỗ trang điểm lấy ra một dây cột tóc màu lam, “Đứng lên!”

Ta thuận theo đứng lên. Hơn một con rận cũng không cắn người, một thân đầy thương tích đã sớm làm cho ta đau đến xây xẩm.

“Những thứ của ta đối với ngươi không hiếm lạ gì, nhưng đây là của Cận.” Quán chủ đem tóc sớm tán loạn của ta cột gọn gàng lại.

“Trừ phi chết, nếu không đừng trở về.” Đây là một câu cuối cùng quán chủ nói với ta, nói xong hần liền đi ra cửa tìm người chuộc thân cho ta.

Cho dù chết, ta cũng sẽ không trở về nơi này! Ta yên lặng nói với chính mình.

Cho đến khi vào Hoắc gia đại trạch ta mới biết người thay ta chuộc thân là đại lão gia Hoắc gia, người gian ác trên thương trường. Nam nhân thân ở nơi phong nguyệt giống như là sa lậu, ngôn vô bất tấn (biết bao nhiêu thì nói hết bấy nhiêu), cho nên, Hoắc Ngạn đại lão gia ta là nghe nói qua.

Nghe đồn y là người lãnh khốc vô tình, cưới một nam tước phụ, là người gian ác mà ai cũng sợ hãi. Đối với một người đi qua quỷ môn quan vài lần như ta mà nói, cùng một diêm vương làm bạn cũng không có cái gì không tốt, huống chi ta còn nhớ rõ cảm giác ấm áp khi y ôm ta khi đó.

Một đêm vô mộng, sáng sớm hôm sau Hoắc đại lão gia liền tự mình đến phòng khách nói cho ta biết y muốn kết hôn với ta. Ta không biết vì sao y lại muốn làm như vậy, nhìn ra được y cũng không thích ta, bởi vì y thậm chí cũng không muốn nhìn ta liếc mắt một cái.

“Ngài cũng nên biết người ngài muốn kết hôn tên gọi là gì đi?”

Nam nhân trước mắt có chút không kiên nhẫn, một khi đã phiền chán ta như vậy thì vì lý do gì lại muốn mua ta, còn nói muốn kết hôn với ta chứ?

“Nói!”

Nên nói cho hần tên là gì đây? Tư Lễ? Không, ta chỉ là người không xứng đáng có được một cái tên tại Cửu Vọng Nô, “. Cửu”

“Cái gì?”

“Ách, ta ở Cửu Vọng Nô đánh số thứ chín, bọn họ đều bảo ta ‘Cửu’” Ta giải thích, từ ngày ta trở thành Cửu Vọng Nô, Tư Lễ liền biến thành rượu khổ, nếu Cận còn sống chắc sẽ rất thất vọng?

Sao ta lại nhớ tới Cận trước mặt người ở bên ngoài? Hoàn hảo nam nhân không có dừng lại, nói một tiếng “biết” liền rời khỏi.

Những ngày kế tiếp cũng không như ta dự đoán.

Chủ mẫu Hoắc gia tựa hồ rất được bọn hạ nhân ủng hộ. Mà ta là người đến sau lại là tiểu quan nhi, có thể nhận được chỉ là bọn hạ nhân khinh bỉ, xa lánh cùng tương công tương lai coi thường.

Ta nên làm cái gì bây giờ?

89. Chương 88: Phiên Ngoại : Tìm Chết

Ta nguy trang kiên cường, ta bắt buộc chính mình cao ngạo, bởi vì ta muốn ở lại chỗ này. Ta nói với chính mình không thể yếu đuối, không thể suy sụp, nhưng mà ta thất bại.

Đó là sau khi Hoắc đại lão gia tìm về chủ mẫu trốn đi. Người làm thế thân như ta không có tác dụng, một ánh mắt của Hoắc đại lão gia thôi ta sẽ bị đuổi về nam phong quán.

Không, ta không muốn trở lại nơi địa ngục trần gian kia! Tuyệt đối không!

Vì thế, tử lộ thành con đường duy nhất ta có thể đi. Sau khi Trác tổng quản bị người kêu đi, vào thời điểm mọi người chưa chuẩn bị, ta liền lao về phía núi giả trong hoa viên.

Máu nhiễm đỏ mắt ta, ta cảm giác chính mình biến lạnh một chút. Sau khi chết có thể nhìn thấy Cận sao? Đây là chuyện duy nhất làm ta cảm thấy hạnh phúc.

Khi ta lần nữa mở mắt ra, ta biết, ta không có tư cách nhận được hạnh phúc, một chút ít thôi cũng không khả năng.

Quả thật là số mệnh rất tiện, ngay cả diêm vương cũng không muốn tiếp, cho nên chết cũng không thành. Ta tự giễu mỉm cười.

“Người còn sống, là vì có nhân sâm ngàn năm giữ mạng, cùng danh y kinh thành hội chẩn. Người không được nghỉ loạn thất bát tao.” Một thanh âm lạnh như băng từ bên giường truyền đến.

Là gã? Là Trác tổng quản, người chăm sóc ta chu đáo lại chưa bao giờ cho ta một tia hoà nhã! Sao gã lại cứu ta?

Nam nhân này giống như hiểu biết mỗi một ý tưởng của ta, không cần ta mở miệng hỏi, gã đã có thể giải thích nghi hoặc của ta. “Người muốn cứu người là Vũ Sinh, không phải ta.” Trác tổng quản vừa nói vừa mềm nhẹ nâng ta dậy, ụy ta uống nước.

Động tác vuốt vào này đều làm ta cảm thấy có hết sức, sống không lâu đi? Như vậy —

“Ta chết, liền ném tới bãi tha ma.....”

Người giống như ta chắc không có người nào nguyện ý lo lắng? Ta nói như vậy là đúng với kỳ vọng của bọn họ đi? Ta mỉm cười nhắm mắt.

Trước khi mất đi ý thức ta đột nhiên nghĩ đến, nếu bọn họ thật sự không thềm để ý đến sống chết của ta, thì vì sao lại muốn cứu ta? Vũ Sinh? Là nam chủ mẫu kia? Ta sẽ nhớ rõ

Trong mộng, Cận ôn nhu vuốt ve tóc của ta, thấp giọng nói chuyện với ta, hảo hạnh phúc a. Nếu mở mắt sẽ phải tiếp đãi khách nhân tàn bạo, chịu đựng người khác khinh bỉ, như vậy khiến cho ta vẫn ngủ đi.

Nhưng mà bên tai luôn luôn có một thanh âm ôn nhu bảo ta tỉnh lại. Liền ngay cả Cận cũng bị ảnh hưởng, bảo ta không cần trốn tránh nữa, mau mau tỉnh lại. Thật phiền a! Không được quấy rầy ta cùng Cận!

Khi thanh âm như cuồng phong gào rít giận dữ vang lên trong đầu ta, ta tìm mọi cách không muốn mở mắt ra. Cái người mảnh khảnh kia cúi đầu nói hắn muốn đem hạnh phúc cho ta.

“Vị..... Khụ khụ.....” Yết hầu tựa như bị xé rách, từng thanh âm đều làm cho ta đau đớn không chịu nổi.

Người bên giường cuống quít uy ta uống nước, chờ sau khi yết hầu không còn đau đớn như lúc này –“Vì sao muốn đem hạnh phúc cho ta?”

“Bởi vì một người không vui, so với hai người không vui sẽ tốt hơn.”

Tên tự cho là đúng, “Ta với người rất quen thuộc sao? Sao người lại muốn đem hạnh phúc của người cho ta? Khụ khụ!”

Một tên ngu ngốc đang ở trong phúc mà không biết phúc thế nhưng muốn đem hạnh phúc của hắn cho ta? Ủy khuất nhiều năm qua như nước tràn ra, dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì hắn có thể nhận được mỗi người sủng ái, mà ta cũng chỉ có thể bị người khác khinh thường, bị người xa lánh? Bỏ ra bàn tay đang giúp ta thuận khí, “Khụ khụ, tên thiên chân kia, người thật sự được bảo hộ quá tốt! Khụ khụ.....” Hắn đại khái còn không biết thế gian còn có người xấu đi.

Đột nhiên người nọ chuyển hướng chạy ra ngoài. Đúng rồi, đi thôi, người như ta không đáng bất luận kẻ nào trong các người đối tốt với ta! Nghĩ như vậy nước mắt ta lại chảy xuống.

Ta hảo nhớ Cận, hảo nhớ có người có thể ôm ta, nói với ta: “Không có việc gì, hết thấy cực khổ đều trôi qua.....”

Cận, Cận, ta đau quá, so với mang roi đánh ở trên người càng đau, vì sao lúc trước không mang theo ta đi? Cận, Cận..... Ta đem thân mình thu thành một đoàn để chống lại đau đớn kia, nhưng nỗi đau tựa như sinh ra từ trong xương cốt, làm như thế nào cũng không thể xua tan.....

90. Chương 89: Phiên Ngoại : Hôn Môi

Một đôi tay to hữu lực ngăn cản thân mình ta suýt nữa ngã xuống, “Làm sao vậy?”

“Đau quá, ta đau quá.....” Nước mắt mơ hồ hai mắt ta, ta giống người đang chơi vơi giữa dòng nước nắm chặt “tắm ván gỗ di động” duy nhất có thể cứu ta thoát vây.

Ta được lăm vào một ôm ấp rắn chắc, “Làm sao đau? Đại phu, mau tới xem cho hắn!” Trên đỉnh đầu truyền đến một giọng nam dễ nghe, thanh âm kia che giấu không được khẩn trương.

Là Cận! Chỉ có Cận mới để ý ta như vậy. Hoàn hảo, ta còn chưa tỉnh lại, Cận còn tại bên cạnh ta.

“Cận, đừng đi, đừng rời bỏ ta!” Ta ôm chặt Cận, đem gương mặt vui thật sâu vào trong ngực làm cho ta cảm thấy an toàn kia, “Ôm chặt ta, đừng buông ra, cầu người, Cận! Cận, Cận.....”

Ta một lần lại một lần kêu tên Cận, hy vọng như vậy Cận sẽ không biến mất. Nhưng mà, ngủ hơn mười ngày ta vừa mới tỉnh lại, đã sớm không còn khí lực, ý thức dần dần mơ hồ, ta lại ngã vào hắc ám mộng đẹp.

Lần này, ta không có ngủ lâu lắm, ít nhất ta cho là như vậy.

Ta nghĩ đến lúc tỉnh lại sẽ nhìn thấy khuôn mặt đơn thuần của chủ mẫu Hoắc gia kia. Nhưng khi ta mở mắt ra, trước mắt ta là một vòm ngực dày.

Vòm ngực? Ta đang chạm vào cái gì? Ta giật mình lui thân về phía sau.

“Cẩn thận!” Cánh tay bị ta đẩy ra ôm lấy đầu của ta, một bàn tay to khác ngăn lại lưng của ta, “Đừng có mà không chết vì lao đầu vào đá, ngược lại chết vì ngã từ trên giường xuống!”

Thanh âm rất quen thuộc! Ta ngẩng đầu nhìn chủ nhân của thanh âm ấy. Là Trác tổng quản! Sao ta lại cùng gã ôm nhau? Ta muốn lui về phía sau, cùng nam nhân kia bảo trì khoảng cách, nhưng mà.....

“Còn lui về phía sau nữa, người sẽ té xuống!” Trong thanh âm nam nhân có một tia không kiên nhẫn.

Ta tình nguyện ngã xuống! Tuy rằng ta xuất thân từ xướng quán, nhưng ta lại chán ghét thân thể đung chạm thân mật, đến nay người có thể ôm ta vào trong ngực làm cho ta không cảm thấy ghê tởm cũng chỉ có Cận, có lẽ còn có quán chủ.

Quán chủ mỗi lần ôm ta đều ở bên tai ta gọi tên Cận, cho nên.....

“Nghĩ đến ai?” Thời điểm Trác tổng quản nhíu mày có chút đáng sợ, “Cận?”

Sao gã lại biết Cận? Ta giật mình nhìn người đang ôm lấy ta.

“Xem ra ta đoán đúng rồi!” Nam nhân buông tay ngồi dậy, nhìn ta từ trên cao xuống, “Không có người nói qua với ngươi là không được ở trong ngực nam nhân này nghĩ đến nam nhân khác sao?”

Có ý gì? Ta nằm ngửa, nghi hoặc nhìn gã, đột nhiên cảm thấy động tác như vậy cực giống một con chuột bị đặt dưới móng vuốt của mèo, ta thùy hạ mí mắt không nhìn nam nhân cao ngạo kia.

Nhưng mà, nam nhân kia tựa hồ không định buông tha ta, bàn tay to bắt lấy cằm của ta, bắt buộc ta cùng với gã đối diện. Sau một lát, gã đột nhiên cúi xuống hôn lấy đôi môi ta.

Gã làm cái gì vậy? Đã bị kinh hách ta quên phản kháng, ngờ ngác mặc gã ở trong miệng ta làm càn nhắm nháp mỗi một chút ngọt ngào.

“Nhắm mắt lại!”

Đầu ta đã bị biến thành một đoàn tương hồ, ta ngoan ngoãn thuận theo lệnh nam nhân nhắm hai mắt lại. Nhìn không thấy lại làm cho cảm giác càng thêm sâu sắc. Đầu lưỡi mềm mại mang theo cường ngạnh kia bá đạo chui vào trong miệng ta, bắt buộc lưỡi ta cùng đầu lưỡi kia dây dưa.....

“Ngô ân ~” Giọng mũi ngọt nị làm cho lý trí hầu như biến mất của ta nhanh chóng trở về, tại sao có thể như vậy?

Ta dùng sức đẩy ra nam nhân đang ngăn chặn ta, thở hồng hộc hỏi: “Người dựa vào cái gì?”

Cho dù ta từng là tiểu quan nhi ngàn người áp vạn người kỵ, cho dù ta là thê tử chưa bái đường đã bị người vứt bỏ, gã cũng không có quyền đối với ta như vậy!

“Đây là đối với người trừng phạt!” Trác Anh yên lặng nhìn ta sau một lúc lâu mới nói.

“Trừng phạt cái gì?”

91. Chương 90: Phiên Ngoại : Tiêu Tan

“Trừng phạt cái gì?”

“Trừng phạt ngươi xem ta như thể thân của người khác, trừng phạt ngươi ở trên giường của ta nghĩ đến nam nhân khác!” Trác Anh bắt lấy cằm ta, cách mặt ta chỉ có một lóng tay nói.

“Người....., ta cùng với ngươi cũng không có quan hệ gì!.....” Một trang giấy che ở trước mắt ta. Đó là khế bán thân của ta.

“Hiện tại có!” Nam nhân ngồi thẳng lên, đem trang giấy ó vàng kia gấp lại. Sau đó giống như làm cho ta xem, cẩn thận đem khế bán thân kia cho vào ngăn tủ nơi đầu giường khoá lại.

“Hiện tại, ta hỏi ngươi đáp!” Trác Anh xoay người lại, mặc quần áo. “Chưa ai hôn qua môi của ngươi sao?”

Ta có chút tức giận nhìn chằm chằm người trước mắt.

“Người hiện tại đã là người của ta, ta hỏi, ngươi trả lời! Có người nào hôn qua ngươi hay chưa?” Một bàn tay của Trác Anh vuốt ve một bên tai ta, cúi xuống hôn nhẹ một cái.

Ta xoay mặt đi không nhìn gã, “Có!” Là Cận. Cận thường thường hôn môi ta, nhưng chỉ là chuồn chuồn lướt nước mà thôi. Sau đó quán chủ muốn hôn ta, bị ta né tránh, số lần hơn hẳn cũng không miễn cưỡng ta nữa. Về phần khách nhân, bọn họ sao có thể hôn một tên mà ở trong mắt bọn họ tác dụng chẳng khác gì cái bô chứ?

“Sau này, không được cho nam nhân khác hôn người!” Nam nhân mãnh liệt tuyên bố, “Vì sao muốn đi tìm cái chết?”

Thông minh như gã sao lại không biết đáp án? Là muốn tiếp tục nhục nhã ta đi, “Vì không muốn sống.....”

Đối với ta đây rõ ràng là đáp án càn quấy, nhưng gã không tức giận, tiếp tục hỏi, “Vì sao muốn ta đem người quảng đến bãi tha ma?”

“Từ hôm nay trở đi, mọi việc của người sẽ do ta quyết định! Hảo hảo nghỉ ngơi, tối nay ta cho người đưa thuốc đến.” Nói xong, gã liền ở khoé môi ta lưu lại một nụ hôn mềm nhẹ.

Gã nói gì đó? Thẳng đến thân ảnh người nọ biến mất ở trong phòng, ta vẫn không thể từ trong nụ hôn cuối cùng kia tỉnh táo lại.

Vì sao môi cùng môi đụng chạm lại làm người ta có nhiều cảm giác như vậy? Cận hôn chỉ làm ta cảm động thân thiết, nhưng Trác Anh hôn lại cho ta cảm thụ không giống như vậy, lúc ban đầu bá đạo đoạt lấy, vừa rồi lại ôn nhu thương tiếc.....

Vì sao gã lại hôn ta? Đôi môi đã được Cận hôn qua cũng không còn sạch sẽ nữa, nhưng vì sao ta không đau thương giống như trong tưởng tượng? Y nói sẽ quyết định hết mọi việc của ta, vậy đó sẽ là kết cục thế nào?.....

Ta ngơ ngác nhìn mạn giường, càng không ngừng hỏi chính mình, thẳng đến —

“Người tỉnh rồi sao?” Hoắc đại chủ mẫu thật cẩn thận tới gần, “Ta lấy đồ ăn sáng cùng thuốc đến đây cho người.....”

“Làm phiền phu nhân lo lắng!” Ta như trước nhìn mạn giường, không mạn không nhạt nói.

“Người....., người uống bát cháo trước đi? Đại phu nói bụng rỗng uống thuốc sẽ làm bị thương thân.”

Ta di động tầm mắt, chỉ thấy chủ nhân của thanh âm kia hai tay đang cầm bát cháo, vẻ mặt chờ đợi nhìn ta. Thật đúng là thích hợp làm thiếp tức phụ!

Ta cố gắng chống đỡ thân thể, muốn ngồi dậy, nhưng triền miên nằm trên giường bệnh mười mấy ngày, gân cốt trên người tựa hồ đều mềm nhũn.

“Chậm một chút!” Hoắc chủ mẫu vội vàng buông bát cháo trong tay xuống, rồi tới dìu ta. Chờ sau khi giúp ta tìm được vị trí thoải mái, lại cầm lấy cháo từng ngụm từng ngụm uly ta.

Ôn nhu cẩn thận, bộ dạng cũng xinh đẹp, ánh mắt Hoắc lão gia quả nhiên độc đáo, thế nhưng có thể đào ra được bảo bối như thế. Đối lại là ta, cũng sẽ lựa chọn thế tử như vậy, vứt bỏ thân phận tiểu quan nhi dư bản kia.....

“Kỳ thật phu nhân không cần làm như vậy!” Nuốt xuống một ngụm thuốc cuối cùng, ta mở miệng.

“Người, ta.....”

Đưa tay ngăn lại lời hắn muốn nói, “Người không nợ ta cái gì, mọi thứ người đều tốt hơn so với ta, ánh mắt Hoắc lão gia sao có thể chọn sai chứ?”

“Thật xin lỗi.....”

92. Chương 91: Phiên Ngoại : Bằng Hữu

“Thật xin lỗi.....”

Bộ dáng mảnh mai thật sự là chọc người thương tiếc a! Đôi vai mảnh khảnh, đôi môi phẫn nộ..... Thật sự là làm cho người ta hâm mộ lại ghen tị a, nếu phá huỷ hấn, làm cho hấn cũng dơ bẩn giống như ta, như vậy.....

Đáy lòng có một thanh âm đang nói với ta,“Dựa vào cái gì người sống ở địa ngục, còn có người lại không biết quý trọng hạnh phúc bên cạnh? Huỷ diệt hấn, huỷ diệt hấn.....”

Huỷ diệt hấn? Ta như mê muội hôn lên đôi môi mềm ngọt kia. Hai chúng ta đều ngây ngẩn cả người, nhìn nhau không nói gì.

Sau một lúc lâu, hấn đã mở miệng trước,“Người, người rất đẹp!”

“Đẹp? Người chưa từng gặp qua chân chính mỹ nhân đi?” Nếu ta đủ đẹp sẽ không trở thành Cửu vọng nô, sẽ không rơi vào tình cảnh hiện tại.....

Đột nhiên nghĩ đến người nợ hôn, cuối cùng khế hôn làm cho người ta cảm giác được quý trọng. Không! Ta lắc lắc đầu, quăng đi ý tưởng làm cho ta yếu đuối. Ta chính là Cửu, là tiểu quan nhi không được ai thương tiếc! Ta không thể động tâm, không thể quên mất Cận!

“Người làm sao vậy? Đau đầu sao?” Bàn tay nhỏ bé mềm mại của người bên cạnh khẽ vuốt trán ta.

“Hôn ta!” Ta bắt lấy cổ tay gầy đó yêu cầu. Ta không nên đối với nợ hôn của người nợ nhớ mãi không quên, không nên lần nữa mơ tưởng về hạnh phúc hư ảo kia. Người nợ đã chính mồm nói kia chỉ là trừng phạt, vì sao ta còn sa vào? Ta muốn quên đi! Phương pháp tốt nhất chính là.....

“Người không phải cảm thấy đối ta có lỗi sao? Vậy hôn ta, hôn, người hôn rồi cái gì cũng không nợ!” Ta chờ đợi nhìn hấn.

“Ta.....”

“Ha ha, người là chê ta bẩn đi?” Ta buông tay ra bàn tay ấm áp kia, đem thân mình lui sát vào góc giường. Người như ta vậy.....

“Không phải.....”

“Hoặc phu nhân mời trở về đi, đừng cho một thân không sạch sẽ như ta làm dơ người!” Ta nhìn mũi chân chính mình, thần nhiên nói.

“Không phải! Nếu người bẩn, ta đây cũng tuyệt đối không sạch sẽ! Nhưng mà ta không thể, lão gia hấn.....” Lại là một bộ dáng tiểu tức phụ!

“Quên đi.....” Nam nhân được gọi là “người gian ác” kia sao có thể để cho người khác làm bẩn bảo bối của y chứ?

“Cửu, Cửu nhi, có thể bảo ta Vũ Sinh không?”

“Vì sao?”

“Ta muốn cùng người làm, làm bằng hữu!”

“Ha ha ha ha ha ha....., đường đường chủ mẫu Hoắc gia lại muốn cùng một tiểu quan nhi làm bằng hữu.....” Ta cười đến chảy nước mắt. Khi nước mắt chảy xuống, nợ cười cũng thu lại,“Người cảm thấy ta xứng sao?”

Ta không muốn khinh thường chính mình, ta không muốn làm cho chính mình kém đi một bậc, nhưng có một thanh âm từ tâm tưởng luôn nói với ta: Ta không xứng! Không xứng có được cuộc sống bình thường, không xứng có thất tình lục dục của người bình thường, lại càng không xứng được người thương tiếc..... Bằng hữu với ta chỉ là thứ xa xỉ, không phải ta nên có được.

“Không xứng a?” Người trước mặt khổ sở cúi đầu,“Đúng vậy, ai muốn cùng một nam hồ ly tinh kết giao bằng hữu.....”

Nam hồ ly tinh? Đúng rồi, một nam thiếp, là đủ kinh thể hãi tặc, ta có thể tưởng tượng được bọn ngu dân tự xưng là người trong sạch kia sẽ nói cái gì.

“Có bằng hữu là cảm giác thế nào?” Vũ Sinh ngẩng đầu nhìn ta, trong mắt tràn ngập sáng ngời.

“Không biết!” Vì sao lại cho rằng ta biết chứ?

“Người không có bằng hữu?” Ta còn nghĩ đến chỉ có người như ta mới không có bằng hữu, vĩnh viễn cô đơn.

Vũ Sinh ngồi ở bên giường, đưa lưng về phía ta, nhẹ nhàng lắc lắc đầu, “Không có.....”

Bóng dáng mảnh khảnh này làm cho ta nghĩ đến một thân ảnh cô đơn khác luôn một mình ngồi uống rượu.

Ta nhẹ nhàng di động thân thể, làm cho đầu chính mình có thể tựa vào trên lưng không tính là dày rộng kia, “Ta chỉ có một bằng hữu là người, cho nên, đừng cho ta sau khi có được lại mất đi.....”

Vũ Sinh xoay người, kinh hỉ nhìn ta, không đợi hắn mở miệng nói ra vui sướng —

“Các người đang làm cái gì?”

93. Chương 92: Phiên Ngoại : Tranh Chấp

“Các người đang làm cái gì?” Thanh âm áp lực lửa giận ở trong phòng vang lên.

Ta nghi hoặc nhìn về phía người tới, là Trác Anh! Gã đang tức giận? Nhìn nhìn lại Vũ Sinh bên cạnh.....
Ta liền ngồi thẳng lên.

Vũ Sinh tựa hồ cũng phát hiện, lập tức đứng lên giải thích, “Trác đại ca, chúng ta.....”

“Lão gia đang tìm người, mau đi đi, đến chậm hắn sẽ phát giận.” Trác Anh nghiêm mặt, nhưng mà khẩu khí coi như mềm nhẹ.

Vũ Sinh có chút lo lắng nhìn ta, ta hướng hắn mỉm cười ý bảo không có việc gì.

“Ta đây đi trước” Vũ Sinh lúc gần đi còn có chút lo lắng quay đầu lại.

Có cái gì đáng lo lắng chứ? Nam nhân trước mắt so với khách nhân trước kia của ta dễ ứng phó hơn. Ta nói với chính mình như vậy, nhưng tim không biết vì sao lại càng nhảy càng nhanh?

Chờ Vũ Sinh đóng cửa phòng lại—“Người đối Vũ Sinh làm cái gì?” Sắc mặt Trác Anh đen như mực tàu.

“Như người nhìn thấy.” Chỉ là dựa vào một chút mà thôi.

“Thật sự là đánh chết cái nết không chừa! Ta cảnh cáo người, không cần làm chuyện không tự lượng sức, cũng đừng trêu vào một ít người không nên chọc đến!” Trác Anh đi đến trước giường kiểm trụ cầm của ta, bực ta ngửa đầu nhìn thẳng vào gã.

“Là có ý gì?” Ta lạnh giọng hỏi lại.

“Ta là có ý gì? Ý của ta là, người cách Vũ Sinh xa một chút! Vũ Sinh là người đơn thuần thiện lương, không nên bị người như người làm bẩn!” Nam nhân trước mắt không chút khách khí nói.

Ta bỏ ra bàn tay nơi cầm, giầy giụa xuống giường, đi về phía cửa phòng.

“Người đi đâu?” Trác Anh chắn ở trước mặt ta hạ giọng hỏi.

“Cách Vũ Sinh xa một chút!” Ta dùng lời gã nói để trả lời.

“Người muốn rời khỏi? Ta không cho phép!” Trác Anh không chút do dự nói.

“Người cho ta đi ta liền đi, cho ta ở ta liền ở? Dựa vào cái gì?” Sắc mặt ta hết trắng lại xanh, nhưng trời biết ta sắp chịu không nổi.

“Bằng việc khế bán thân của người ở trong tay ta, người nhất định phải nghe ta!”

Ta là làm sao vậy? Sao có thể đối người mua hạ mình với thái độ như thế? Ở trong mắt khách nhân, ta chỉ là một thứ đồ chơi tối thuận theo a! Hai chân mềm nhũn, ta quỳ rạp xuống trước mặt Trác Anh, “Cứu biết sai, thỉnh chủ nhân trách phạt!”

“Người.....” Tựa hồ là thật không ngờ ta sẽ đột nhiên quỳ xuống, Trác Anh lui về phía sau vài bước. Nhưng dù sao cũng là người trải nhiều sóng gió, gã rất nhanh khôi phục, “Biết sai lầm rồi liền đứng lên đi. Người có thương tích trong người ta không phạt người, nhưng đừng cho ta lại nhìn thấy người thi triển thủ đoạn dụ dỗ, câu dẫn người trong Hoắc gia, đặc biệt là Vũ Sinh!”

Thủ đoạn dụ dỗ? Câu dẫn? Ha ha, đây mới là chuyện ta sẽ làm không phải sao? “Vâng!” Ta mềm mại trả lời.

“Còn không đứng lên?!” Thanh âm Trác Anh không còn tàn khốc lạnh lùng như vừa rồi, nhưng ta thật sự không có khí lực đứng lên.

Kết quả miễn cưỡng chính là: Không đợi ta đứng lên liền nặng nề ngã trên mặt đất.

“Không đứng lên nổi vì sao không nói?” Một đôi cánh tay hữu lực đem ta ôm lấy đặt ở trên giường, “Hừ, ngay cả đứng còn đứng không nổi còn muốn rời đi? Ta khuyên người sớm từ bỏ hy vọng đi!”

Ta xoay mặt đi không nhìn người chỉ biết dùng ngôn ngữ đâm tim ta bị thương.

Nhưng mà, người nọ cũng không buông tha ta, bàn tay ấm áp cường ngạnh xoay mặt ta lại, “Vì sao không nhìn ta?”

Thùy hạ mi mắt, “Ta không muốn câu dẫn người.”

“Người nói cái gì?” Trác Anh cúi người ngăn chặn ta, “Lặp lại lần nữa!”

“Ta không muốn..... Ngô.....” Môi của ta bị rơi vào trong một đôi môi khác

94. Chương 93: Phiên Ngoại : Khóc Kể

Đầu lưỡi kiêu ngạo tuần tra mỗi một tác trong khoang miệng ta, cuối cùng ôm lấy lưỡi của ta cùng dây dưa.

“Hô..... Hô.....” Nụ hôn vừa chấm dứt ta chỉ có thể nghiêng đầu hô hấp.

“Không muốn câu dẫn ta? Dường như người đã quên ta là chủ nhân của người? Ta muốn người, người nhất định phải cho ta!” Nam nhân tại bên tai ta nhẹ giọng nói. Hơi thở ấm áp thỉnh thoảng phun vào lỗ tai mẫn cảm của ta, ta cảm giác mặt càng nóng hơn.

Đột nhiên ta cứng ngắc thân thể. Tay gã đang vói vào trong quần áo của ta!

Bàn tay to ấm áp chạm rai sờ soạng nơi ngực ta. Nhũ tiêm nho nhỏ bên trái bị bắt giữ, đầu ngón tay khe khẽ cấu, véo.....

“Ân ~” Ta hừ nhẹ ra tiếng. Sao lại thế này? Nơi đó từng bị đối đãi vô cùng thô bạo, từng chịu đựng được đau đớn gấp nhiều lần khi bị kéo, tại sao có thể dễ dàng có cảm giác như vậy chứ?

“Thật mẫn cảm a!” Nam nhân đang ngăn chặn ta không có hảo ý nói.

“.....” Ta đưa tay chống đẩy.

“Đừng? Người cự tuyệt ta?” Nam nhân đem hai tay của ta kéo qua đỉnh đầu ngăn chặn, “Ai cho người cái quyền đó? Hay là nói người đang dực nghênh còn cự (đã nghênh tiếp nhưng còn muốn cự tuyệt)?”

“Ta không có! Buông.....” Ta vặn vẹo thân thể giãy giụa. Nếu ở trước kia ta nhất định sẽ không phạm sai lầm như vậy, nhưng hiện tại chỉ phối cơ thể ta chỉ còn bản năng cùng thói quen.

“Xoẹt ~” Trả lời ta là tiếng y phục bị xé rách. Sau đó là cái gì đó ấm áp mềm mại lướt qua lỗ tai, cổ cuối cùng tới điểm hồng anh trước ngực ta.

Ôn nhu liếm thử, vôi vàng hút, rồi khằng cần làm cho nhũ tiêm bên trái đã trở nên sưng đỏ. Hơi chút đau kia càng kích thích thân thể ta một cách kịch liệt.

Ta có thể cảm giác được vật đang cọ vào đầu gối ta đang dần dần gằng gượng, gã thật sự sẽ đối ta làm chuyện đó? Không phải gã luôn luôn ghét bỏ ta sao? Vì sao còn muốn..... Ta cứng ngắc thân thể.

Trong lúc ta đang phân tâm, bàn tay to của gã đã tiến về phía hạ thân ta, linh hoạt vuốt ve xoa bóp làm cho ta chảy xuống nước mắt.

Đầu lưỡi đã muốn liếm lộng qua nửa thân mình của ta đảo ngược về nơi mắt tiếp ta, mang đi những giọt lệ đọng trên mặt, “Thoải mái đến rơi lệ sao?” Lời nói dâm tà lại ở trên người ta hung hăng chém một đao.

“Đừng,” Lệ trào ra hốc mắt, “Đau quá, cầu người, cầu người đừng thương tổn ta, ta thật sự đau quá.....” Hai mắt ta sưng mù cầu xin tha thứ.

Không giống những khách nhân khác làm nhục chính là cơ thể của ta, nam nhân này lần nữa chạm đến chỗ đau của ta, lần nữa ở trong lòng ta xát muối, “Ta biết ta là cỡ nào dơ bẩn đê tiện, cầu người đừng lần nữa nhắc nhở ta! Ta sẽ nghe lời, sẽ không cãi lời người, cầu người đừng nhục nhã ta nữa.....” Ta làm càn khóc rống. Tùy tiện trừng phạt cái gì cũng được, giờ phút này ta chỉ muốn khóc ra hết uỷ khuất.

“Nếu có thể lựa chọn, ta chỉ muốn sinh trưởng trong một gia đình bình thường, nghèo khó chút cũng không sao....., nhưng mà, từ khi ta có trí nhớ tới nay ta liền sinh hoạt tại nam phong quán! Người bồi ở bên cạnh ta, người luôn ôm ta chỉ có mỗi Cận, sao ta có thể làm cho hắn hồn vô định sở? Nếu có thể lựa chọn, ta sao có thể dùng thân thể của mình để đổi lấy cơ hội cho Cận yên giấc? Ta không nghĩ, ta không muốn, nhưng thân ở hang sói mà lại hoàn toàn không có vật dư thừa, ngoại trừ thân thể này ra ta còn có thể lấy cái gì để trao đổi? Ta không muốn bị những người đó bính, nhưng có ai thèm để ý đến ý nghĩ của ta.....” Ta nói năng lộn xộn kể ra.

Không biết khi nào Trác Anh đã buông tay ta ra, đem ta ôm vào trong ngực, mặc nước mắt nước mũi của ta làm dơ quần áo gã, “Ngoan, là ta sai lầm rồi, đừng khóc nữa, ngoan, sau này ta sẽ không”

Trác Anh nhẹ giọng an ủi, ôn nhu vỗ về ta đang khóc thút thít.

“Ta không muốn”

95. Chương 94: Phiên Ngoại : Thân Mật

“Ta không muốn” Ta nắm chặt lấy vạt áo người đang ôm ta, lúng ta lúng túng nói.

“Ta biết.....” Người nọ ôn nhu lau quệt nước mắt trên mặt ta.

“Ta rất đau.....” Ta càng dựa sát vào ôm ấp ấm áp kia, điều này làm cho ta cảm thấy an toàn.

“Là ta không tốt.” Ta cảm giác chính mình được ôm càng chặt, được quý trọng. Là Cận đã trở lại sao?

“Cận!” Ta giống con mèo nhỏ dùng hai má nhẹ nhàng ma sát vòm ngực dày rộng kia, “Cận, ta rất nhớ người.....” Đột nhiên ta cảm giác chính mình bị đẩy ra, “Cận?”

“Mở mắt ra nhìn cho rõ ràng ta là ai!” Cùng với nơi bả vai truyền đến đau đốn vỡ vụn, một thanh âm phần nộ ở bên tai ta vang lên.

“Trác, Trác tổng quản.....” Không phải Cận! Ta có chút mất mát.

“Người rất thất vọng?” Trác Anh nhăn lại mi.

Ta cúi đầu không nói lời nào, cam chịu như lời gã nói. “Ngô ~” Thành linh một sức kéo cường đại làm cho môi ta bật về phía một đôi môi nóng cháy khác.

“Ta là ai? Người vừa rời hôn môi của người là ai?” Vừa hôn chấm dứt, người nọ bắt đầu ép hỏi ta.

“Là, là người.....” Mồm to cố gắng hô hấp, ta phun ra vài tiếng.

“Ta là ai?” Người nọ hiển nhiên không hài lòng, tiếp tục truy vấn.

“Là Trác, Trác tổng quản.” Hô hấp dần trở nên bình phục.

“Bảo ta Anh! Lặp lại lần nữa, người vừa rời hôn người là ai?” Trong mắt nam nhân thể nhưng có một tia chờ mong.

Anh? Chúng ta từ khi nào thì trở nên thân mật như vậy?

“Kêu a!” Nam nhân thúc giục. Thấy ta thật lâu cũng chưa phản ứng, nam nhân bắt đầu khê liếm vành tai ta, đem tiểu thịt nơi trái tai khê cắn.

“..... Ngô.....” Ta nhin không được rên rỉ.

“Kêu a, bảo ta Anh!” Nam nhân có chút mồm miệng không rõ nói.

“..... Anh.....” Ta rút cuộc tước vũ khí đầu hàng, thuận theo kêu ra cái chữ kia. Ngay sau đó môi của ta đã bị khoá, càng sâu thăm dò, càng kịch liệt dây dưa.....

Kinh nghiệm năm tháng ta cảm giác được nam nhân nhiệt tình, nhưng mà, đã sớm thoát lực vì trận khóc lúc này nên ta vô lực đáp lại, cho nên ngay tại thời điểm nam nhân yêu cầu càng nhiều ta theo đuổi bản năng chính mình mà nặng nề ngủ.

Không biết qua bao lâu, ta mơ hồ nghe thấy có rất nhiều người hết đến lại đi, thanh âm tranh cãi ầm ĩ làm cho ta nhần lại mi. Sau đó là tiếng đóng cửa, rồi chợt an tĩnh lại, nhưng ta thể nào cũng ngủ không được. Bởi vì ta cảm giác chính mình đang bị một ánh mắt nóng bỏng nhìn.

Một thanh âm ôn nhu ở bên tai ta nói, “Ngoan, mở to mắt.”

Ta cố gắng mở ra mí mắt trầm trọng. “Người rút cuộc đã tỉnh lại.”

“Ta, khụ khụ, ta ngủ bao lâu?” Thanh âm có chút khàn khàn, bất quá không phải rất đau.

“Hai ngày! Ta có nên bội phục chính mình không? Chỉ là một nụ hôn mà có thể làm cho người ngủ hai ngày.” Trong thanh âm khàn khàn có chút tự giễu.

Ta rút cuộc hoàn toàn thanh tỉnh, ký ức trước khi mê man cũng rất nhanh đã trở lại, “Trác tổng.....” Miệng của ta bị ngăn chặn, là môi người nọ!

“Ta nói rồi, bảo ta Anh!” Nam nhân có chút bất mãn khê cắn môi dưới của ta, “Kêu lại một lần!”

“..... Anh.....” Ta mềm mại kêu.

“Chuyện gì?” Nam nhân tựa hồ thật cao hứng, mỉm cười hỏi.

“Người.....” Trên mặt nam nhân là râu ria lởm chởm, nhìn bộ dáng nam nhân lôi thôi lếch thếch, tâm tình của ta có chút cảm giác kỳ quái, hai ngày này là gã chăm sóc ta sao? “Cảm ơn!” Ta nhỏ giọng nói lời cảm tạ.

“Thân mình của người thật sự quá yếu, đại phu nói.....” Không biết gã nhớ tới cái gì, phút chốc mở miệng, “Tóm lại, bắt đầu từ hôm nay ta sẽ giúp người hảo hảo điều trị.”

“Không cần phí công như thế, thân thể của ta cứ để cho nó bị phá huỷ đi cũng tốt.” Ta vô tình nói.

“Người vẫn là không thêm để ý thân thể của chính mình như vậy sao?”

96. Chương 95: Phiên Ngoại : Ôn Nhu

“Người vẫn là không thèm để ý thân thể của chính mình như vậy sao?” Thanh âm nam nhân lạnh xuống.

“Ân?” Gã tức giận? Vì cái gì? “Cần để ý sao?” Ta nghi hoặc hỏi.

“Người, người không sợ mất mạng sao?” Nghe ra được là nam nhân đang nghiêng rằng nghiêng lợi.

“Có khác nhau sao?” Còn sống là chịu tội, sau khi chết đi cũng là chịu tội, sống hay chết lại có cái gì khác nhau?

“Hảo, người đã không biết quý trọng, vậy để ta đến quý trọng! Người phải nhớ, thân thể này là ta đang che chở, nó là của ta! Ta không cho phép người huỷ hoại nó!” Nam nhân như là đột nhiên nghĩ thông suốt cái gì, tức giận vừa rồi biến mất vô tung vô ảnh.

“Người.....” Gã vừa mới nói cái gì? Gã muốn quý trọng cái gì?

“Đem bát canh gà này uống đi.” Canh thịt mang theo được hương được đưa đến trước mặt ta.

“Nấu cho ta sao?” Ta nghi hoặc nhìn Trác Anh.

“Đương nhiên, nơi này còn có thân thể người nào so với người càng cần tắm bổ hơn sao?” Thần thái nam nhân như là ta đã nói một câu vô nghĩa.

Ta ngơ ngác há mồm uống xong bát canh thịt, ấm áp kia truyền khắp nơi trong thân thể ta. Hương khí lan tỏa làm cho ta nhớ lại thật lâu trước kia.

“Hảo uống không?” Trác Anh mỉm cười giúp ta lau đi dầu mỡ dính nơi khoé miệng. “Hiện tại thân thể người rất suy yếu, thực bổ là phương pháp tốt nhất, bát canh gà này được cho vào rất nhiều loại dược liệu, hầm bốn canh giờ, chờ người tỉnh lại.”

Ta cúi đầu nhìn cái bát đã trống không, “Cho ta, không đáng.”

Cảm giác thất lưng bị siết lấy, ta ngẩng đầu, “Thân thể này là của ta, có đáng giá hay không phải do ta nói.”

Ngôn ngữ nam nhân ái muội, làm cho đầu óc ta có chút mê man.....

“Ta đã biết.” Ta rời khỏi ôm ấp của nam nhân, cởi bỏ quần áo trên người, nằm xuống. Muốn liền cho gã đi, thân thể này cũng chỉ có tác dụng này thôi.

Ta nhắm mắt lại, chờ thời khắc bị xé rách đến. Đợi trong chốc lát, một thân hình ấm áp phủ lên trên thân thể nhỏ gầy của ta.

Hơi thở ấm áp mềm mại lướt qua lỗ tai, cổ, trước ngực, thất lưng ta..... Thật là khó chịu! Đây so với bị roi quất càng làm cho ta khó có thể chịu được hơn. Cơ thể của ta theo bản năng run run!

“Mới như vậy liền chịu không nổi?” Ấm áp trên người chợt biến mất, ta lập tức nhắm mắt lại. Đã xảy ra chuyện gì? Vì cái gì không tiếp tục chứ?

“Người đang sợ hãi?” Nam nhân khẳng định, “Nếu không muốn, vì sao phải miễn cưỡng chính mình?”

Ta thẳng tắp nhìn nam nhân, “Ta là Hoắc lão gia mua về.”

“Thì sao?”

“Hắn đem ta đưa cho người.....” Không phải đã muốn thói quen bị người xem như hàng hoá mà mua bán sao? Vì sao tâm còn có thể khó chịu?

“Cho nên người tựa như con rối gỗ nằm ở đây cho ta phát tiết?” Nam nhân đột nhiên cất cao thanh âm.

Ta lấy trầm mặc ứng đối tức giận của gã, lúc này thế nhưng ta lại hy vọng gã đánh ta một chút, hoặc là hung hăng xé rách ta. Như vậy ta sẽ không phải có một ít cảm giác kỳ kỳ quái quái đi?

Đứa ngốc! Ta ở trong lòng tức giận mắng chính mình. Rõ ràng vẫn khát vọng ôn nhu, rõ ràng vẫn khát vọng hạnh phúc, cho dù là giả cũng không nên trạc phá đi! Đột nhiên ta hiểu được Vũ Sinh, là bởi vì rất

khát vọng, quá dễ ý, mới có thể lo được lo mất sau khi có được, mới có hành động làm cho người ta không thể lý giải.

Khi đó ta là làm như thế nào? Ghen tị hẳn đang trong phúc mà không biết phúc! Hiện tại..... Mặc dù là ôn nhu giả tạo, hạnh phúc giả tạo ta cũng muốn! Ít nhất nếu trong tương lai thật sự đến địa ngục ta cũng sẽ không lại có tiếc nuối.

Ta chậm rãi mặc quần áo, ta nên làm như thế nào để không phạm phải sai lầm vừa rồi, bình ổn lửa giận của nam nhân? Ta nên nói với gã như thế nào là ta khát vọng được gã thương tiếc?

97. Chương 96: Phiên Ngoại : Thay Thế

“Ta.....” Ta thử mở miệng, nhưng nam nhân vẫn nhìn chăm chú vào ta lại đột nhiên xoay người rời đi.

Ta muốn bắt lấy gã, nhưng ta nên nói cái gì đây? Cầu gã tha thứ, hay là..... Ta cứ như vậy nhìn gã ra khỏi phòng, hạnh phúc từng cách ta gần như vậy, lại bị ta xua đuổi đi.

Những ngày kế tiếp ở Hoắc phủ, nam nhân kia vẫn chiếu cố ta rất tỉ mỉ, cũng không hôn và ép buộc. Dưới sự chăm sóc điều dưỡng của gã, thân thể ta đã tốt lên rất nhiều, vết thương trên trán cũng phục hồi cơ bản như cũ, chỉ còn lại có vết sẹo màu đỏ.

Sau lần không vui đó, Trác Anh không trở về phòng nghỉ ngơi nữa. Mỗi ngày gã đều đến giám sát ta uống canh bổ, nhưng mỗi lần cũng không dừng lại lâu lắm.

“..... Trên mặt ta dính gì sao?” Mỗi lần chờ sau khi ta uống canh xong gã sẽ rời đi, nhưng mà hôm nay gã lại không động, ngược lại vẫn nhìn ta.

“Không có.” Trác Anh như là đột nhiên hoàn hồn, đơn giản trả lời vấn đề của ta rồi định xoay người rời đi.

Vẫn còn tức giận sao? Vì sao? Kia không phải người muốn sao?” Ta thất vọng gục đầu xuống, thấp giọng nói.

“Người có biết ta muốn cái gì?” Gã không có quay đầu, hỏi ngược lại.

“Không biết.” Ta không biết gã vì lý do gì lại tốt với ta, “Nhưng mà, ta có thể cho người chỉ có như vậy thôi.” Thân thể là thứ duy nhất mà ta có, nhưng nó đã được dùng để đổi lấy giấc ngủ bình yên cho Cẩn, không biết có còn đủ để hồi báo lòng tốt của gã đối với ta hay không.

“Ta muốn không chỉ là thân thể người, người có thể cho ta nhiều hơn thế!” Nói xong, nam nhân không hề lưu luyến, rời khỏi phòng. Ngày hôm sau, gã mang đến ngoại trừ canh bổ còn hơn một bình sữa.

“Lấy nó thoa lên vết sẹo, có vết sẹo nằm vắt ngang trên mặt thật xấu!” Trác Anh có chút chán ghét nói.

Rõ ràng là bị ghét bỏ, nhưng tâm tư ta lại nổi lên cảm giác ngọt nhè nhẹ. Ta muốn báo đáp gã, gã nói ta có thể cho gã nhiều hơn thế. Ta còn có cái gì có thể cho gã chứ?

Cả ngày ta đều suy nghĩ chuyện này, liền ngay cả khi Vũ Sinh đến ta cũng không yên lòng, đến khi hắn nói muốn đi miếu cầu bùa bình an.

Có lẽ ta có thể....., giống như biến thành tiểu cô nương với mối tình đầu. “Hảo, mừng bốn tháng năm, Quan Âm miếu, nếu nam nhân của người đồng ý.”

Không nghĩ tới tướng công bá đạo của Vũ Sinh thế nhưng chấp nhận yêu cầu của hắn, nhưng mà bắt đầu từ ngày đó ta không có nhìn thấy Vũ Sinh.

Hôm nay Vũ Sinh có xuất hiện hay không, ta ngồi tựa vào chiếc ghế trước cửa sổ trầm nghĩ, vào mùa hạ, sau giờ Ngọ luôn làm cho người ta cảm thấy buồn ngủ, ngay tại thời điểm ta buồn ngủ —

“Vũ Sinh muốn người bồi hấn đi ra ngoài?” Ngoài cửa sổ truyền đến một giọng nam trầm thấp, không phải Trác Anh! Ta lập tức mở mắt ra.

“Vâng.” Đối mặt người đã mua ta, tính nết được giáo dục nhiều năm làm cho ta chỉ có thể cung kính trả lời.

“Không cần dẫn hấn đến nơi nhiều người lắm, thấp hương xong phải lập tức quay về.” Hoắc lão gia lạnh lùng phân phó.

“Vâng.” Không biết có phải do ta thuận theo làm cho y vừa lòng hay không, nam nhân ngoài cửa sổ hơi hơi gật đầu, chuẩn bị rời đi.

“Chờ một chút!”

“Ta có thể hỏi người,” Ta hít sâu một hơi, một mình đối mặt nam nhân này ta vẫn còn sợ hãi, “Vì sao người lại mua ta?”

“Bởi vì bộ dáng rưng rưng của người rất giống Vũ Sinh.” Hoắc Ngạn nhíu nhíu mày trả lời ta.

Ta đã sớm đoán được, y mua ta chỉ là muốn làm vật thay thế. Nhưng mà giống Vũ Sinh? Ta sao? Trác Anh nói Vũ Sinh là người đơn thuần thiện lương, một người như thế ta sao có thể bắt chước.

Trong mắt người kia ta cũng là vật thay thế của Vũ Sinh sao? Nhìn ra được là gã rất quan tâm Vũ Sinh, nhưng Vũ Sinh đã là người của đại lão gia, như vậy.....

98. Chương 97: Phiên Ngoại : Tình Dục

Ở trong mắt gã, ta là cái gì? Cũng là vật thay thế Vũ Sinh sao?

Trên đường cùng Vũ Sinh dâng hương ta luôn luôn nghĩ đến mấy vấn đề này. Ta nói với chính mình: Làm gì phải để ý những việc này chứ? Người muốn chính là ôn nhu của gã, còn việc trong lòng người kia là ai với người không có một chút quan hệ nào!

Nhưng ý nghĩ như vậy cũng không làm cho ta dễ chịu, cho nên sau khi cùng Vũ Sinh đi chung quanh một chút, ta cũng chỉ là ôn hoà nói: “Còn chưa trở về? Người không sợ nam nhân của người?”

Trong lòng phiên nào nên ta chỉ đi theo Vũ Sinh, không có lưu ý hoàn cảnh xung quanh, đến khi nguy hiểm đến chúng ta muốn tránh cũng không thể tránh.

“Cửu, Cửu.....” Thanh âm ôn nhu của Vũ Sinh đánh thức ta. Đây là nơi nào?

Gã hoà thượng bước vào cõi bỏ nghi hoặc cho chúng ta. Người hấn nhắm vào là Hoắc Ngạn, tao ương là Vũ Sinh, buộc ta đến chỉ sợ là thuận tiện mà thôi.

Ta ngồi ở một bên nhìn hấn đối Vũ Sinh thi bạo, lý trí nói cho ta biết không cần dính dáng đến việc lần này. Ở nam phong quán nhiều năm, học được không chỉ là thủ đoạn hầu hạ nam nhân, còn có lạnh lùng. Nhưng mà, người nọ là Vũ Sinh a, một người đã cứu ta, có lẽ còn là người mà người nọ yêu.....

Ta đứng đến bùa bình an trong tay áo vừa mới cầu được. So với lá bùa này, gã muốn hấn là sự bình an của Vũ Sinh đi?! Gã từng nói qua ta có thể cho gã nhiều hơn, như vậy liền cho điều mà gã muốn đi.

“Chờ một chút! Đại sư, người lầm đối tượng! Ta mới là thê tử Hoắc Ngạn.” Ta mạo nhận có quan hệ với Hoắc Ngạn, ý đồ thay mặt đối đảo, nhưng tên hoà thượng giáo hoạt kia lại không tin. Ta chỉ phải lần nữa đánh vào chỗ đau của hấn, chọc hấn tức giận, rồi cuộc như ý nguyện của ta.....

Nam căn xấu xí nhét vào trong miệng của ta, đã bao lâu không đụng đến thứ tanh hôi này? Thật ghê tởm! Ta bắt buộc chính mình xem nhẹ nó. Nhưng đầu lưỡi giống như có ý thức của mình, tự phát bò lên nó, quả nhiên, ta chính là người hạ lưu như vậy.

Nắm chặt bùa bình an trong tay, ta nhắm mắt lại không thêm nghĩ nữa, không nhìn tới, thả trôi chính mình vào dòng ký ức tốt đẹp. Biện pháp nhịn đau ban đầu rất cuộc có thể dùng đến, không nghĩ tới..... Lần này ta nhớ lại thể nhưng không phải những ngày cùng Cận bên nhau, mà là Trác Anh.

Gã hôn môi, gã ôm, gã ôn nhu..... Không, không thể trầm mê! Kia không phải thuộc về ta!

“Cửu, ngươi làm sao vậy? Nói chuyện với ngươi a!” Thanh âm Vũ Sinh đúng lúc kéo ta về sự thật.

“Vũ Sinh?” Linh hồn nhỏ bé quay về, ta cảm giác trong thân thể một trận khô nóng. Lại nhìn thấy sắc mặt Vũ Sinh đã ửng hồng, bị kê đơn!

Không bao lâu, Vũ Sinh ngay tại trên người ta cọ xát, hiển nhiên đã bị được tính cướp lấy thần trí. Là xuân được a! Lúc này ta chỉ có thể cắn răng cứng rắn chống đỡ mà thôi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng của Vũ Sinh đẹp quá a, thật muốn hôn nhẹ. Không được! Điều này cùng con lừa vừa nãy có gì khác nhau đâu? Huống chi thân mình không sạch sẽ như ta.....

Thân mình lỏa lồ của Vũ Sinh đều biến thành màu đỏ, hần sắp chịu không được đi? Không biết khi nào mới có người đến tìm chúng ta, hần còn có thể kiên trì đến lúc đó không? Rốt cuộc, ta vuốt ve thân thể trắng nõn không tỳ vết, cúi người ngậm lấy ngọc trụ thanh tú kia.

Chậm rãi sa vào trong dục vọng ta không phát hiện người giải cứu chúng ta đã đến. Da đầu ta bị kéo đau đớn khiến cho ta buông ra Vũ Sinh, còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra ta đã bị hất vào một ôm ấp rắn chắc.

“Cẩn thận!” Thanh âm quen thuộc, được cứu rồi! Thân mình ta mềm nhũn, mặc người nọ bao ta lại một cách cẩn thận.

Ngay tại thời điểm ta nghĩ là không có việc gì, sóng nhiệt trong cơ thể càng mãnh liệt đánh úp lại, thật là khó chịu.....

99. Chương 98: Phiên Ngoại : Nhẫn Nại

“Ân ~” Ta khó nhịn vắn vẹo thân mình, ý đồ càng gần sát nhiều hơn thân thể đang ôm lấy ta, làm cho ta thoải mái.

Ta ở nam phong quán nhiều năm, các loại xuân được cũng nếm qua không ít. Nhất là thân là cửu vọng nô, vì để chống chọi với loại hình cụ này, quán chủ đã cho chúng ta nếm thử một số được, lâu dần được tính cũng liền yếu đi không ít, như vậy xuân được làm cho ta mất thần trí cơ hồ đã không có.

Ta nắm chặt nắm tay, trong lòng bàn tay truyền đến đau đớn làm cho ta khôi phục một ít thần trí, là miếng bùa kia!

“Rất khó chịu sao? Nhẫn nại một chút, chúng ta lập tức trở về.” Cảm giác thân thể được ôm chặt, ta hơi mở to mắt.

“Ta, ta chỉ là muốn giúp Vũ Sinh.....” Ta giải thích, ta không muốn gã cho rằng là ta cố ý làm bẩn Vũ Sinh, “Không phải, cố ý, dơ hần.”

“Hừ, đừng nói!” Gã vẫn là đang trách ta sao? Cho dù ta là hảo ý, gã cũng không chịu tha thứ ta sao?

“Ta, không phải, cố ý” Dòng lệ nóng trào ra hốc mắt.

“Ta biết, ta biết, đừng khóc.....” Nhẹ giọng khuyên giải an ủi không làm nước mắt ta ngừng rơi, Trác Anh chỉ có thể mặc ta khóc cho đến khi trở về: “Ngoan, đừng khóc, uống nước.....”

Cổ họng chua xót làm cho ta nghĩ đến troc vật của tên hoà thượng kia còn trong miệng ta, “Phốc ~” Ta hộc ra nước trong miệng.

“Ta hảo bản, hảo bản.....” Ta không ngừng dùng nước trà súc miệng, Trác Anh ở bên cạnh có chút không biết làm sao, chỉ có thể nhẹ nhàng vỗ lưng của ta.

“Nước! Ta muốn rửa, muốn tẩy.....” Ta buông ấm trà muốn đi tìm nước.

“Người muốn đi đâu? Người chờ ở trong này, ta đi tìm nước cho người.” Nghe được “nước” ta không ngừng gật đầu.

Mất đi nơi thoải mái để dựa vào, nhiệt độ trong thân thể đem ta hoà tan. Ta càng dùng sức nắm chặt tay, làm cho các góc của bùa bình an càng đâm sâu vào trong lòng bàn tay, nhờ đau đớn bảo trì thanh tỉnh.

“..... Còn có thể rửa sao? Không bằng ném để quên đi, miễn cho làm người khác cũng bản theo.....” Là thanh âm một tiểu nha đầu ngoài phòng.

Là đang nói ta sao? Đúng vậy, thân thể tràn đầy ô bản này sao có thể rửa sạch sẽ! Đã đánh mất? Đúng vậy! Sẽ không còn ai bị ta làm ô nhiễm nữa, ta đã làm dơ Vũ Sinh, thế là quá đủ rồi!

Không muốn rơi vào kết cục bị người đuổi đi, ta nghiêng ngả lão đảo đứng dậy đi ra phía ngoài. Thần trí đã không rõ ta mơ mơ màng màng thế nhưng đi đến chuồng ngựa.

Không còn chịu được tình dục dâng tràn trong thân thể, ta trốn vào góc chuồng.

Thân thể kêu gào cần được an ủi, “Không thể.” Ta cắn cánh tay chính mình, ta không thể làm loại chuyện hạ lưu này nữa! Cố gắng đem thân thể rút lại thật nhỏ, ta đem mặt chôn vào giữa hai chân.

“Nhịn xuống! Nơi này chỉ có súc sinh, chẳng lẽ ngươi muốn cùng chúng nó làm bạn sao? Người còn ngại chính mình không đủ bản sao? Không thể, không thể.....” Ta một lần lại một lần răn dạy chính mình. Nhưng dục vọng trong thân thể không phải dựa vào mấy câu nói này là có thể bình ổn, cho nên khi tên mã phu tiến vào chuồng, ta chồm tới.....

Tiếng ồn ào trong chuồng đưa mọi người chạy tới, ta đã bất chấp cảm giác hổ thẹn, ta chỉ muốn được thoải mái! Đột nhiên một cánh tay xuyên qua thắt lưng ta, đem ta tách khỏi tên mã phu kia, sau đó ta bị người khiêng lên vai.

Sau một trận thiên toàn địa chuyển, ta bị đặt xuống giường.“Người muốn có thể tìm ta, vì sao lại đi câu dẫn người khác?”

Là ai? Ta vặn vẹo tay chân bị ngăn chặn, muốn ôm người có thể thỏa mãn ta,“Buông, ân ~, buông.....”

“Không buông, người là của ta, muốn chỉ có thể tìm ta!”

“Ôm ta! Cầu người, ta thật là khó chịu.....” Ta khóc cầu xin. Ta không biết người này sao lại dài dòng như vậy, ta muốn chính là được lấp đầy mà thôi.

100. Chương 99: Phiên Ngoại : Yêu Cầu

“Ngô ~” Ta hé mở đôi môi đón nhận nụ hôn của gã. Tay chân bị ngăn chặn, ta chỉ có thể vặn vẹo thân thể tìm kiếm sự an ủi,“Nóng quá.....” Ta cầu xin người trên thân thương hại, cầu xin gã có thể giải trừ một thân khô nóng cho ta.

“Muốn?” Hai điểm trước ngực được xoa nắn làm cho ta khản cấp gật đầu,“Vậy bảo tên ta, nếu đúng, liền cho người!”

“Không ~, đừng buông ra, sờ sờ ta, cầu người.....” Ta bắt được bàn tay to định rời đi kia, đem nó đặt tại trước ngực.

“Bảo ta, đúng mới có thưởng.....”

Vô luận ta cầu xin như thế nào đều không chiếm được an ủi mong muốn, ta chỉ phải cố gắng tìm về một chút lý trí để nhìn xem người đang tra tấn ta là ai. “Trác, Trác tổng, quản.....”

“Không đúng!” Nhũ anh nơi ngực trái bị véo đau, thế nhưng cái đau này lại mang đến cho ta từng trận khoái cảm.

Nhưng sau khoái cảm là càng nhiều hư không, “Còn muốn, muốn.....” Không chiếm được thỏa mãn khoe mát ta chảy lệ.

Một thứ trắng mịn mềm nóng gì đó lướt qua khoe mát ta, “Ngoan, ta nói rồi, người nên gọi ta là gì.”

Là gì, đến tột cùng là cái gì? Ta nức nở lên, “Anh, đừng, đừng, khi dễ ta.....”

“Ngoan, đúng rồi, kêu một tiếng nữa đi.....” Giọng nam khàn khàn ở bên tai ta dụ dỗ.

“Anh, ân ~” Trung tâm nóng cháy rồi cuộc được an ủi, ta thỏa mái mà kêu ra tiếng.

“A ~” Không bao lâu ta phát tiết ngay trong tay Trác Anh. Thế nhưng thân thể cơ khát không bình tĩnh trở lại, hoa huyết thói quen bị lấp đầy tác cầu càng nhiều.

“Tiến vào!” Giờ khắc này ta đã bất chấp hổ thẹn, cho dù được lực qua đi ta sẽ xấu hổ đến chết cũng không trọng yếu, hiện tại ta chỉ muốn người nọ tiến vào trong ta. “Nhanh lên tiến vào.....”

Ta đang bị tình dục dày vò, nhưng người trên thân lại không có động tĩnh. Ta vội vàng xao động không thôi, xoay người chồm lên người nọ, xé rách quần áo gã, tìm kiếm diệu vật có thể thỏa mãn khao khát trong cơ thể ta.

“Dừng tay!” Cổ tay nhỏ gầy của ta bị nắm trụ, “Người có biết chính mình đang làm cái gì không?”

Ta trả lời bằng cách ngồi ở trên bụng gã, cọ xát nam thể của gã.

“Đáng chết!” Trác Anh xoay người đem ta ngăn chặn, “Người nghe đây, ta muốn người toàn bộ! Nếu hiện tại người muốn ta tiến vào thân thể của người, như vậy liền đại biểu người nguyện ý đem hết thấy chính mình đều cho ta, bao gồm cả tâm của người! Như vậy người còn muốn không?”

Gã đang huyên náo cái gì? Ta có thể cảm giác được ngoài cửa cục huyết đang mở rộng, vì sao gã còn không tiến vào? Là vì ta không có gọi gã sao? “Anh, Anh, Anh.....” Ta một bên không ngừng lặp lại chữ kia, một bên thử nuốt vào thứ cứng rắn kia.

“Người đã không còn cơ hội đổi ý!”

“A ~!” Nháy mắt bị cảm giác phong phú làm cho ta thỏa mãn kêu ra tiếng. “Anh, Anh.....” Ta không ngừng hô lên cái tên có thể làm cho ta khoái hoạt.

“Yêu tình!” Trác Anh nắm chặt thắt lưng ta, dùng sức đóng đưa. Kịch liệt hoan ái rất nhanh liền hao hết thể lực mà ta có, chỉ có thể dựa vào lực đẩy của gã mà động.

Trác Anh giống như là dã thú vừa thoát chuồng, một lần lại một lần ở trong cơ thể ta phóng thích dục vọng của gã. Cho đến khi ta thoát lực mà ngủ, gã còn đang làm càn trong cơ thể ta.

Trong mộng ta như trôi bồng bềnh trên biển rộng lớn, sóng gió thật to khi thì đem ta đưa lên trời, khi thì chìm sâu ta vào đáy nước..... “Không!” Bản năng cầu sinh làm cho ta lớn tiếng kêu.

“Ngoan, không làm thế này ngày mai người sẽ không thỏa mái, nhĩ hảo ngủ ngon, ta sẽ cẩn thận.....” Thanh âm ôn nhu bên tai làm cho ta an tâm.

Không biết vì sao trong lúc ngủ mơ ta lại tin tưởng chủ nhân của thanh âm kia sẽ không mặc sóng gió càn nuốt ta. Ta là tin tưởng gã như thế, nhưng mà gã.....

101. Chương 100: Phiên Ngoại : Lừa Gạt

Khi tỉnh lại đã là ánh bình minh đầy trời, đã qua bao lâu không nếm lại cảm giác toàn thân đau nhức thế này?

“Tỉnh? Có làm sao không thoải mái hay không?” Một đôi bàn tay ấm áp ôm lấy thắt lưng đau đến chết lặng của ta.

“Àn?” Ta mở đôi mắt buồn ngủ mông lung, trước mắt là một vòm ngực trần trụi. “Chúng ta.....” Vừa mở miệng ta liền cảm thấy mặt nóng bừng lên. Chưa bao giờ trải qua tình huống sau khi tỉnh lại còn nằm trong lòng khách, ta không biết lúc này ngoại trừ then thừng ra ta còn nên làm cái gì.

“Người.....” Trác Anh chưa nói xong đã bị tiếng đập cửa cắt ngang, “Ai?” Chỉ một chữ là có thể nghe được lúc này gã đang bất mãn.

“Ta!” Ngoài cửa là một giọng nam trầm thấp.

“Chờ một chút.” Nam nhân tâm không cam lòng không nguyện đứng dậy mặc quần áo, sau đó đi mở cửa. Hai người sau một trận nói nhỏ, chỉ nghe Trác Anh nói, “Người ở chỗ này chờ!” Sau đó gã liền vào cửa, nghiêm mặt hỏi: “Hoắc Ngạn muốn gặp người, người muốn gặp hấn không?”

“Hoắc đại lão gia?” Y gặp ta làm gì? Chẳng lẽ là bởi vì ngày hôm qua..... “Chờ ta mặc quần áo!” Ta cuống quýt đứng dậy mặc quần áo.

“Chậm một chút, không cần phải gấp gáp, cứ để cho hấn chờ đi.” Trên mặt Trác Anh chỉ là chưa viết “Ta mất hứng”. Đây là thái độ mà hạ nhân đối chủ nhân nên có sao? Luống cuống tay chân ta bất chấp thân thể mềm nhũn vô lực.

Sau thời gian một chén trà nhỏ, dưới sự trợ giúp của gã, rốt cuộc ta cũng ăn mặc chỉnh tề. Thì ra Hoắc lão gia tới là để hỏi ngày hôm qua ở trong miếu đã xảy ra chuyện gì.

Ta cẩn thận đem sự tình nói một lần, “..... Sau đó các người đã tới rồi.”

“Không sai biệt lắm đi? Luyến tiếc Vũ Sinh lại đem đến tai họa cho Cửu nhi của ta!” Ta vừa dứt lời, Trác Anh liền hạ lệnh trục khách.

Người này sao lại giống như tiểu hài tử đến vậy! Biểu tình giận dữ này của gã làm cho lòng ta ấm áp, gã đang che chở, bênh vực ta!

“Cái kia..... Ta, ta đói bụng.....” Ta ngượng ngùng mở miệng. Ta tìm có để Trác Anh tạm rời đi, bởi vì có chút việc ta muốn một mình cùng Hoắc đại lão gia nói.

Như ta mong muốn, gã lập tức đi lấy thức ăn cho ta, hiện tại —

“Hoắc đại lão gia, ta, ta có một yêu cầu quá đáng.” Ta cố lấy dũng khí mở miệng.

“Người nói!” Nhìn ra được nam nhân trước mắt đã tận lực biểu hiện hiền hoà, nhưng mà y vẫn làm cho ta sợ hãi.

Ta hít sâu một hơi, “Có thể cầu người đem khế bán thân cho ta không? Ý của ta là, số tiền người đã chuộc thân cho ta, ta sẽ trả lại người, ta.....” Ta nói năng lộn xộn giải thích. Ta từng nghĩ người mua ta là ai đều không sao cả, nhưng hiện tại ta muốn tự do, muốn đi tìm hạnh phúc thuộc về ta.

“Trác Anh không đưa cho người?” Hoắc Ngạn nghi hoặc hỏi.

“Ta là ngài mua về!”

“Àn?”

“Mặc dù ngài đã đem ta thưởng cho Trác tổng quản, nhưng ngài vẫn là chủ nhân, Trác tổng quản là hạ nhân.....”

“Chờ một chút!” Hoắc Ngạn cắt lời ta, “Từ lúc người tìm cái chết ta đã bảo Trác Anh đem khế bán thân đưa cho người! Còn có, Trác Anh ở Hoắc gia không phải hạ nhân!”

“Người đã đem khế bán thân cho ta?” Hiện tại người nghi hoặc đổi lại là ta. Chuyện này là sao? Sau khi ta tỉnh lại, Trác Anh cầm khế bán thân của ta nói là chủ nhân của ta, mà khi đó Hoắc lão gia đã đồng ý đem khế bán thân trả lại cho ta

Trong lúc ta ngẩn người, Hoắc lão gia yên lặng rời đi.

“Cửu nhi? Tỉnh hẳn chưa! Không phải đói bụng sao? Ta mang đến cho người bát canh ngân nhĩ.” Ta nhìn vẻ mặt vui cười của nam nhân, ngờ ngác uống xong bát canh gà đưa đến.

“Vì sao?” Sau khi uống hết bát canh, ta hạ quyết tâm hỏi rõ.

“Cái gì vì sao?” Nam nhân tươi cười không giảm, nhẹ nhàng giúp ta lau khoé miệng.

“Người muốn từ nơi ta nhận được cái gì?”

Ý cười trên mặt nam nhân càng sâu sắc, “Ta nghĩ ngày hôm qua đã từ trên người người chiếm được.”

Ngày hôm qua? Một ngày vui thích? Cáp, ta thể nhưng còn tưởng rằng.....

102. Chương 101: Phiên Ngoại : Tù Khoá

“Kia, khế bán thân, có thể trả lại cho ta không?” Ta cúi đầu, không muốn nhìn thấy nụ cười chói mắt trên mặt gã.

“Ân?” Trác Anh sửng sốt một chút, lập tức nói, “Người chờ một chút, ta đưa cho người ngay.”

Tờ giấy mỏng manh màu vàng bán đứt hơn mười năm tự do của ta được chia ra! Ta nhìn kỹ tên tuổi, rồi đem khế ước thu vào trong lòng.

“Cửu nhi đa tạ Trác tổng quản mấy ngày nay chiếu cố.” Ta hướng Trác Anh xoay người thở dài.

“Người đang nói cái gì?” Trong thanh âm của gã không hề có ý cười vừa rồi.

“Cửu nhi nay đã là thân tự do, không nên ở lại Hoắc phủ nữa.” Ta cúi đầu nói lời đầy khách sáo, “Hôm nay cứ đến đây thôi, ngày khác nếu có duyên.....”

“Đừng? Người muốn đi?” Trác Anh bắt lấy hai tay của ta, “Ngẩng đầu lên! Vì sao không nhìn ta?”

Do dự một chút, ta mới ngẩng đầu nhìn thẳng gã, “Trác tổng.....”

“Tổng cái gì mà tổng? Người ngày hôm qua cũng không phải bảo ta như vậy!” Trác Anh kích động rống to.

Ngày hôm qua? Nhớ lại bộ dáng phóng đảng ngày hôm qua, ta không tự chủ run run một chút. Thân thể dâm tiện này.....

Có lẽ là sắc mặt trắng bệch của ta làm cho gã mềm lòng, Trác Anh hít sâu mấy hơi, “Ngoan, nói cho ta biết, vì sao đột nhiên muốn đi?”

Là ngữ khí ôn nhu khiến cho ta quyến luyến, cũng là thủ phạm làm cho ta đình trệ: “Đã chiếm được thứ muốn” Người cần gì phải để ý ta đi hay ở?

“Muốn?” Trác Anh cắt lời ta nói, “Người muốn chính là tờ giấy rách kia? Nói a, người cùng ta một chỗ là vì tờ khế bán thân kia?”

“Đó là tự do cả đời của ta, ta không nên sao?” Ta quay đầu không nhìn gã.

“Ta sẽ không cho người đi!” Trác Anh ôm chặt ta vào trong lòng, “Ngày hôm qua người đồng ý đều đã quên rồi sao?”

Đồng ý? Trong đầu còn sót lại chỉ là một ít hình ảnh ta không biết liêm sỉ như thế nào..... Ta đồng ý cái gì?

“Người nguyện ý đem toàn bộ chính mình cho ta, bao gồm nơi này!” Trác Anh chỉ vào ngực trái ta nói.

“Sẽ không!” Ta quả quyết phủ nhận, “Ta không đem nó cho người!” Tim của ta đã mai táng theo Cận, nó không còn để cho người khác!

“Vì sao? Ta đối với người không tốt sao?”

“Tốt!” Ta nhìn vào mắt gã khăng định, “Người là người đối tốt với ta nhất sau khi Cận rời khỏi.”

“Kia vì sao còn muốn rời ta đi?” Trác Anh lại lần nữa ôm chặt ta.

Ta lẳng lẳng mặc gã ôm, “Bởi vì ta phát hiện sự “tốt” này là giả.”

Kỳ thật ta đều biết ôn nhu của gã không phải cho ta, không có vạch trần, là vì ta tham luyến cảm giác hạnh phúc kia. Nay chân tướng bị tờ giấy kia che khuất đã bị Hoắc Ngạn đâm thủng, ta thấy không thể giả vờ thêm nữa. “Ta không phải Vũ Sinh, người cũng nên tỉnh.”

“Vũ Sinh? Cái đó và hân có quan hệ gì?”

“Hoắc lão gia nói lúc trước mua ta là bởi vì bộ dáng ta khóc rất giống Vũ Sinh..... Nhưng mà đồ dỏm dù sao cũng là đồ dỏm, sao có thể so với chính phẩm. Hoắc lão gia tìm về chính phẩm, tự nhiên sẽ không cần để ý tới đồ dỏm nữa, nhưng đối với người muốn tìm chính phẩm mà không thể.....” Ta ngừng một chút, “Ta là đồ dỏm, mà người.....”

“Người đến tột cùng muốn nói gì?” Thanh âm Trác Anh dần dần lạnh xuống.

“Người mà người muốn đối đãi ôn nhu không phải là ta! Ta không muốn tiếp tục cùng người đóng kịch nữa, thả ta đi!”

“Không có khả năng!” Trác Anh đáp rõ ràng, “Ta sẽ không cho người đi! Với ta, người chính là chính phẩm!”

“Đồ dỏm hoặc chính phẩm đều không sao cả, ta chỉ muốn rời đi nơi này.” Ta không muốn tin tưởng lời gã nói nữa.

“Người là đang tức giận? Là có người nói với người cái gì sao? Ta đi ra ngoài trước, người bình tĩnh một chút, không cần làm ra quyết định sẽ làm chính mình hối hận.” Trác Anh buông ta ra đi đến ngoài cửa.

“Ta muốn rời đi, sẽ không hối hận!” Ta đối với bóng dáng của gã lớn tiếng nói.

Trác Anh dừng một chút vẫn là rời khỏi, không bao lâu, ngoài phòng truyền đến thanh âm leng keng thùng thùng, trong phòng rất nhanh u ám xuống. Gã thế nhưng sai người đem cửa sổ bịt kín lại! Ta vội vàng chạy tới đẩy cửa ra, làm sao còn mở được?

Gã thế nhưng dùng loại phương pháp này giữ ta lại.....

103. Chương 102: Phiên Ngoại : Ngả Bài

Ta dùng sức vỗ cửa, kêu to “Thả ta ra ngoài”. Nhưng ta dùng hết một tia khí lực cuối cùng cũng không có người nào để ý đến ta.

Khi ta buông tha cho hy vọng, ta nghe thấy tiếng Vũ Sinh. Lúc này ta chỉ biết lặp lại “Thả ta đi ra ngoài”. Vũ Sinh đáp ứng đi tìm chìa khoá, nhưng không nghĩ tới người tìm đến lại là Trác Anh. “Vũ Sinh nói người không thoải mái, vì sao còn cố?” Gã mềm nhẹ ôm lấy ta lên giường.

“Thả ta đi ra ngoài.....” Ta chờ đợi nhìn gã lặp lại.

“Đừng chọc ta tức giận.” Trác Anh nhìn như bao dung nói.

“Thả ta đi ra ngoài.....” Ta bướng bỉnh lặp lại. Cho dù tức giận thì như thế nào? Ta đã không có gì phải sợ hãi nữa.

“Xoẹt ~” Trác Anh trả lời là xé nát quần áo trên người ta, lộ ra thân mình che kín đầy vết hôn ngân, “Thấy rõ ràng không, người đã là người của ta!”

Ta yên lặng nhìn dấu vết trên người trong chốc lát, “Trác tổng quản đại khái đã quên xuất thân của ta đi? Những dấu vết này cho dù có khắc sâu hơn nữa thì đến một ngày nào đó cũng biến mất thôi.”

“Ta sẽ không cho nó biến mất! Ta sẽ không ngừng mà đem chúng nó ở lại trên người người.” Trác Anh dè thấp thân mình, cùng ta mặt đối mặt nói.

“Ta đã không còn là cữu vọng nô ở Nam Phong quán mặc người vui đùa, mà là người do Hoắc lão gia mua về, người không thể gặp mặt ta.” Ta hơi thuỳ hạ mí mắt, không nhìn tới ánh mắt nóng bỏng của gã.

“Thì tính sao? Ta đã tiến vào thân thể của người, người đã đồng ý đem hết thầy đều cho ta!” Trác Anh một tay nắm hai má của ta, bắt buộc ta đối diện với gã.

“Người và vật tiến vào thân thể ta nhiều vô số kể. Nơi đó còn từng bị nén nhét vào, chẳng lẽ muốn ta phải cùng một cây nến tư thủ cả đời? Có lẽ ta thật sự đồng ý qua với người cái gì đó, nhưng ta không nhớ rõ, người coi như ta đổi ý đi.” Ta không hề kháng cự nhìn thẳng gã.

“Những ai đã chạm qua người?” Trong mắt gã bắn ra quang mang hung ác.

“Người có biết thì đã sao? Giết sạch bọn họ? Người vĩnh viễn sẽ không là nam nhân đầu tiên của ta.”

“Ta đây liền làm người cuối cùng vậy, ta muốn làm nam nhân cuối cùng của người!”

Vì sao gã lại chấp nhất với ta như vậy? ‘Hảo, ta cũng chán ghét cuộc sống thanh sắc như vậy.’ Nghe ta nói vậy trên mặt Trác Anh rõ ràng hiện lên kinh hãi, “Ta sẽ tìm toà chùa miếu làm bạn cùng kinh kệ, hầu hạ phật tổ, sẽ không cho bất cứ nam nhân nào bén ta nữa.” Muốn làm chủ thân thể của ta phải không? Ta cho người.

“Vì sao nhất định phải rời ta đi? Ở lại bên cạnh ta không tốt sao?”

“Hôm nay buổi sáng lúc ta tỉnh lại ta còn cảm thấy ở lại bên cạnh người là một chuyện rất hạnh phúc, nhưng Hoắc lão gia làm cho ta hiểu được đồ chơi vẫn chỉ là đồ chơi..... Mấy ngày nay thấy ta không thể không nghe lệnh người, người thật vui vẻ đi?” Ta rút cuộc áp chế không được cơn tức từ đáy lòng, bắt đầu chất vấn.

“Hoắc Ngạn? Hắn nói cái gì với người?” Trác Anh có chút kinh ngạc hỏi.

“Kỳ thật người không cần tốt với ta. Người muốn bắt quá chỉ là vui đùa thân thể nam nhân, chỉ cần xuất ra khế bán thân, thì nhất định ta sẽ ngoan ngoãn dâng.” Ta đáp.

“Nếu ta chỉ là muốn thân thể của người, thì bắt đầu từ ngày người tiến vào dương thương là ta đã có cơ hội! Ta muốn toàn bộ của người, ta thích người a!” Trác Anh có chút bất đắc dĩ nói.

“Ta không tin!” Thích ta cái gì chứ? Ta xuất thân phong trần, không có gia thế hiển hách, không có kinh thế tài học, càng không có đơn thuần thiện lương như Vũ Sinh, “Ta có cái gì đáng giá để người thích đâu?”

Trác Anh thương tiếc ở trên trán ta hạ xuống một nụ hôn, “Người luôn mang theo một chút thần thái đau thương, người kiên cường nhưng sau lưng yếu ớt, người quật cường..... Rất nhiều, ta đều yêu.”

“Không!” Lời nói của gã làm cho ta hảo động tâm, nhưng mà, “Ta không tin! Ta một chữ cũng không tin!” Ta cường điệu, làm như đang cự tuyệt Trác Anh, hoặc như là đang thuyết phục chính mình.

“Ta sẽ làm cho người tin tưởng!”

104. Chương 103: Phiên Ngoại : Cường Lưu

“Ta sẽ làm cho người tin tưởng!” Trác Anh bỏ lại ta một mình trên giường, xanh mặt rời đi.

Vì sao bộ dáng của gã cứ như là ta làm sai? Chẳng lẽ gã còn muốn đem một tiểu quan nhi giữ ở bên người? Gã nên cảm kích ta thức thời mới đúng.

“Vì sao tham luyện gã ôn nhu, còn muốn đi theo bên cạnh gã?” Ta đối chính mình nói. Buổi sáng tỉnh lại, cảm giác ngọt ngào cùng ngưỡng ngừng làm cho ta đột nhiên mất lý trí, làm cho ta thể nhưng muốn được tự do, sau đó vẫn bồi ở bên gã cho đến khi gã chán chê.

Ta là làm sao vậy? Sau khi Cận rời khỏi ta vốn không nghĩ tới việc sẽ ở lại bên cạnh ai, chẳng lẽ ta.....? Không! Không có khả năng, tìm ta chỉ có Cận, hơn nữa, “Người không xứng, đừng quên xuất thân của người!”

Ngay tại thời điểm ta đang cực độ chán ghét chính mình, Vũ Sinh thấy được dấu vết một thân phóng đảng của ta. Chuyện kể tiếp chỉ có thể dùng ngoài dự kiến để hình dung. Hoắc Ngạn hưu Vũ Sinh!

“Vũ Sinh, Hoắc Ngạn tự có suy tính của mình, người không nên trách hấn.” Lúc Vũ Sinh đến chào từ biệt, trùng hợp Hoắc Ngạn từ bên ngoài trở về.

Vũ Sinh đem ta phó thác cho Trác Anh, hấn phó thác làm cho ta nghĩ đến chuyện mấy năm trước khi Cận rời đi.....“Ta không cần hấn chiếu cố. Mang ta cùng nhau đi!” Ta kiên quyết nói:“Nếu người cảm thấy thiếu ta, liền mang ta cùng nhau đi!”

Vũ Sinh hiển nhiên không dự đoán được ta sẽ yêu cầu như thế, lắp bắp hỏi ta nguyên nhân. Nguyên nhân:“Bởi vì..... Bởi vì người ta thích là người, ta lưu lại là vì người, nay người muốn đi thì không thể bỏ rơi ta!” Ta trợn tròn mắt nói dối.

Vũ Sinh do dự, còn ta kiên quyết, rốt cuộc làm cho Trác Anh không thể nịn được nữa hạ lệnh đuổi khách.

Sau hồi lâu nhìn nhau không nói gì ta liền mở miệng trước,“Hoắc lão gia thật sự muốn hưu Vũ Sinh?”

“Đúng!” Trác Anh đến gần giống như vừa rời chuyện gì cũng chưa phát sinh ôm lấy thân thể ta, một môi tựa đầu vào trên vai ta. Ta không được tự nhiên giãy giụa,“Đừng nhúc nhích!” Gã siết chặt cánh tay, làm cho ta càng gần sát gã.

Ta không tránh động nữa. Ta còn có chuyện muốn hỏi, ta thầm nói với chính mình, kiên quyết xem nhẹ một tia đau lòng cùng không đành lòng trong tim.“Không có đường nào cứu vãn sao?”

“Người đối cái gì đều lạnh lùng thản nhiên, vì sao quan tâm chuyện này như vậy?” Trác Anh từ nơi hóm vai ta ngẩng đầu, nhưng không có buông tay.

“Bởi vì Vũ Sinh.” Ta không chút nào che giấu sự quan tâm trong lòng đối với Vũ Sinh.

“Người liền thích hấn như vậy? Ta đây thì sao?” Trác Anh như là nhớ tới cái gì, truy vấn,“Người thích ta không?”

Vấn đề của gã làm cho ý niệm trong đầu ta là “muốn ở lại bên cạnh gã” lại nổi lên, ta là thích gã đi? Không thích.”

“Người Vũ Sinh thích là Hoắc Ngạn!” Trác Anh tiếp tục siết chặt cánh tay, như là muốn đem ta dung nhập vào trong thân thể gã.“Còn có người tên Cận kia, ta biết người vẫn không quên được hấn, nhưng mà hấn đã chết rồi! Hấn tài cán vì người làm cái gì? Có thể giống như ta ôm người, chiếu cố người sao? Vì sao người còn ngây ngốc mê luyện hấn, vì sao người không để cho ta thay thế hấn?”

“Không ai có thể thay thế được Cận! Mà dù có cũng không phải là người!” Lời nói của Trác Anh làm cho ta cảm thấy tức giận, không ai có thể thay thế vị trí của Cận trong lòng ta, cho dù ta đối gã có chút hảo cảm ta cũng không quên Cận. Tuyệt đối sẽ không!

“Vậy thì là ai? Vũ Sinh sao? Đúng rồi, người vừa rồi mới nói là thích hấn mà!” Trác Anh có chút tự giễu nói:“Nhưng mà ta không muốn buông tay! Lưu lại vì ta, được không?” Gã dùng thanh âm mềm nhẹ có thể mê hoặc ta ở bên tai ta nói.

Ta lại một lần bị mê hoặc, tâm bắt đầu dao động. Nhưng mặc kệ gã có phải thật sự thích ta hay không, vì tốt cho gã cũng là tốt cho ta,“Thả ta đi!”

“Là người bức ta!”

105. Chương 104: Phiên Ngoại : Hồn Loạn

“Là người bức ta!” Sau đó là nụ hôn kịch liệt.

Ta ý đồ né tránh, lại đối lấy càng sâu cưỡng ép. Này tính cái gì? Vừa đâm vừa xoa sao? Ôn nhu dụ hồng bất thành sẽ bạo lực giữ lấy? Có phải tối nay đem thân mình cho người, ta liền đối lấy được tự do hay không?

Ta thả lỏng thân thể, mặc gã làm. Trước khi hừng đông rốt cuộc gã mới chịu rời khỏi cơ thể ta, “Nếu không muốn làm nữa, hãy để ta đi!” Ta khàn khàn mở miệng.

Hai mắt Trác Anh đỏ đậm, không biết là bởi vì một đêm không ngủ hay là bị ta chọc giận. “Thế nhân đều nói ‘Một ngày vợ chồng trăm ngày ân ái’, người hiện tại ngay cả giường của ta cũng chưa bước xuống, đã nghĩ muốn rời khỏi ta?”

“Thế nhân cũng nói ‘Con hát vô tình, kỹ nữ vô nghĩa’, ta chỉ là một cửu vọng nô được người chuộc ra từ Nam Phong quán, chúng ta không phải vợ chồng!” Lời nói của ta làm bị thương gã cũng làm chính mình bị thương. Thân phận Cửu vọng nô là vết sẹo vĩnh viễn không thể xóa đi trên người ta, lần này ta muốn tự mình xé mở vết sẹo này chỉ vì có thể rời đi gã.

“Vì rời đi ta mà không tiếc đánh vào chỗ đau của mình, xem ra người thật sự rất chán ghét ta!” Trác Anh xoay người ăn mặc chỉnh tề, sau đó mang nước tối rửa sạch một thân dấu vết sau hoan ái cho ta.

Ai đều không mở miệng nói chuyện, trong phòng chỉ có tiếng nước bị bơm mà thôi. Đợi đến lúc ta cũng y quan chỉnh tề, “Lần này ta có thể cho người đi, nhưng nếu có một ngày người lại bước vào Hoắc phủ, ta sẽ cho nó là thiên ý, cả đời cũng không buông ra người! Khi đó người chính là thê tử của ta, nghe rõ rồi chứ?”

Gã điên rồi sao? Cưới một nam nhân làm vợ cũng liền thôi, dù sao đã có Hoắc Ngạn dám làm người tiên phong, gã thế nhưng muốn kết hôn với một tiểu quan nhi.....“Chỉ cần người cho ta đi, ta sẽ không trở về!” Ta tin chắc như vậy, nhưng không nghĩ tới chỉ có năm ngày ta liền quay về nơi “sẽ không trở về” này.

Ta ngồi ở trước giường Vũ Sinh, trông chừng hần đang mê man. Hai ngày nay phát sinh chuyện đến bây giờ ta đều cảm thấy như là một giấc mộng.

Buổi tối ba ngày trước, Trác Anh cùng Hoắc Ngạn đi Phật Lâm biệt viện. Sau khi bọn họ rời khỏi, một đám đại hán vọt vào bắt ta cùng Vũ Sinh ngủ ở cách vách đi.

Bọn họ ngoại trừ nói vài câu không dễ nghe, cũng hứa hẹn không làm khó chúng ta, chỉ là trói chặt tay chân rồi nhốt tại một gian phòng nhỏ tối tăm.

Bọn họ làm cho Vũ Tiêu đi truyền tin cho Hoắc Ngạn, qua lời nói của bọn họ, ta biết bọn họ là cừu gia của Hoắc Ngạn. Ta thở dài nhẹ nhõm một hơi, hoàn hảo không phải đến vì gã!

Không biết qua bao lâu, cha vũ Sinh cũng bị trói đến, xem ra chúng ta đều là lợi thế dùng để uy hiếp Hoắc Ngạn ngày mai. Bằng quan hệ của người nọ cùng Hoắc Ngạn, sẽ khoanh tay đứng nhìn sao? Trong lòng ta âm thầm khẩn cầu Bồ Tát cho ngày mai gã đừng xuất hiện.

Nhưng mà Bồ Tát không có hiển linh, ngày hôm sau ta ở đỉnh núi Vọng Phật gặp được gã. Tay chân bị trói, miệng bị nhét khăn, ta chỉ có thể giống người ngoài cuộc bàng quan nhìn sự tình phát triển.

Ta thật không ngờ người đâm Hoắc Ngạn một dao lại là Trác Anh. “Đừng trách ta, ta chỉ là muốn cứu Cửu nhi, hần đối với ta rất trọng yếu.” Trác Anh tựa hồ mang theo mặt nạ, vẻ mặt lạnh lùng cứng rắn.

Vì ta? Lúc ở Phật Lâm biệt viện, vũ Sinh nói cho ta biết Trác Anh là biểu đệ của Hoắc Ngạn, là người thân duy nhất mà Trác Anh thừa nhận, hiện tại thế nhưng gã vì ta mà đâm người thân duy nhất của gã một dao?

Kế tiếp hết thấy chỉ có thể dùng hỗn loạn để hình dung, chờ khi ta ý thức được sự tình chấm dứt ta đã ngồi ở chỗ này.

Lúc Vũ Sinh tỉnh lại cũng là lúc ta vừa vận nhớ lại xong, bộ dáng là lạ của hắn làm cho ta không yên lòng, muốn tháo chuông phải tìm người buộc chuông. Ta ngay cả quên trấn an Vũ Sinh, chạy ra cửa tìm Hoắc Ngạn.

106. Chương 105: Phiên Ngoại : Mộ Bia

Hoắc Ngạn trở lại Trúc Hiên, ta không chỗ đi, nhìn nhìn mọi người, ta biết mình không hợp với họ. Còn lưu lại làm gì chứ? Ta mỉm cười một chút, đi về hướng cửa lớn.

“Ngô ~” Lúc ta sắp đi đến đại môn, một bàn tay to che miệng của ta.

“Người muốn đi đâu?” Trác Anh? Gã muốn làm gì? Lén đi? Ta nói rồi nếu có một ngày người lại bước vào Hoắc phủ, ta liền cả đời không buông người ra!” Nói xong Trác Anh liền ôm ta vác trên vai.

“Thả ta xuống!” Hảo dọa người a! Nhưng Trác Anh như là không nhìn thấy ánh mắt của người hầu lui tới, cho đến khi vác ta về chỗ ở của gã.

Không kịp làm cho ta đứng vững, gã liền cắn lấy môi ta. Sau khi kịch liệt dây dưa, “Vừa nãy chỉ mới không nhìn người một cái, người liền trộm đi, có lẽ nên đem người khoá lại!”

“Ta trở về là vì.....” Một ngón tay chặn ngang môi ta, ngăn lại lời ta muốn nói.

“Ta không cần nguyên nhân, ta chỉ biết người đã trở lại, đây là thiên ý, nhất định người là của ta!” Trác Anh cười thật tươi, như là nhặt được kim nguyên bảo.“Chờ qua việc này, chúng ta sẽ thành thân!”

“Không cần!” Gã điên mất rồi sao? Thế nhưng muốn “thành thân” với ta!

“Không cần? Là ngại lâu lắm? Ta cũng hận không thể đêm nay liền cùng người động phòng hoa chúc, nhưng mà Lục lão gia vừa mới mất, Vũ Sinh cùng Hoắc Ngạn đều phải giữ đạo hiếu, lúc này tổ chức tiệc vui không quá thích hợp.....” Về mặt Trác Anh đầy khó xử nói.

“Ta không muốn cùng người thành thân!”

“Người.....” Trác Anh thay đổi sắc mặt, như là sắp rống lên, nhưng sau đó lại lên tiếng thật ôn nhu, “Hảo, hảo, chúng ta trước không đề cập tới thành thân. Nhưng không cho người rời đi!” Thấy ta muốn nói chuyện, Trác Anh vội vàng nói tiếp, “Vũ Sinh vừa mới trải qua nỗi đau mất người thân, người còn nhẫn tâm làm cho hắn chịu nỗi khổ ly biệt sao?”

“Này.....” Ta không biết nói gì ứng đối, bộ dáng Vũ Sinh quả thật làm cho người ta lo lắng. “Hảo, ta tạm thời không rời đi.”

Lời hứa của ta cũng không làm cho Trác Anh yên tâm, gã bắt đầu lúc nào cũng khắc khắc đem ta mang theo bên cạnh. Nhờ vậy ta mới biết được, thì ra tang sự cũng có thể long trọng như thế.

Từ việc chọn mua vật hiến tế đến chiêu đãi rồi đến tân khách phúng viếng, sự tình nhiều như là con rận trên mình trâu. Suốt cả ngày, chỉ là đi theo bên cạnh Trác Anh ta cũng mệt mỏi đến không đứng dậy nổi.

“Mệt sao? Nhẫn nhẫn, ngày mai trên đường chúng ta đi sẽ không có nhiều chuyện như vậy.” Trác Anh nhẹ nhàng cầm tay ta thì thầm.

Đáy lòng nhẹ nhẹ ngọt làm cho ta mặc gã lôi kéo, “Đi nơi nào?”

“Tuyển mộ bia.” Trác Anh ở bên tai ta nhỏ giọng nói.

Mộ bia....., có một số việc nên làm.....

Sáng sớm hôm sau, ta cùng Trác Anh liền ra cửa. Dọc theo đường đi Trác Anh đi một chút liền dừng, giống như cũng không vội vã lắm, ngược lại ta cứ hết lần này đến lần khác thúc giục gã nhanh một chút.

Đến cửa hàng thợ đá, thừa dịp lúc Trác Anh đang chọn vật liệu đá, ta tìm gặp ông chủ, “Xin hỏi một khối mộ bia bao nhiêu bạc?”

Ông chủ biết ta là đến cùng Trác Anh, không dám chậm trễ, vội vàng trả lời, “Nơi này của chúng ta đều là vật liệu đá tốt thượng đẳng, chỉ cần mười hai lượng liền.....”

“Ta chỉ cần loại thường một chút là tốt rồi, chỉ khắc bốn chữ ‘Túc Cận chi mộ’, cần bao nhiêu bạc?” Ta cất lời ông chủ.

“Thì ra người vẫn nhớ mãi không quên Cận là họ Túc.” Trác Anh buông vật liệu đá trong tay, “Ông chủ lấy thứ này đi, hai khối, một khắc theo chữ trên đây, cái còn lại, liền chiếu theo hắc nói.”

“Không cần.....” Ta muốn cự tuyệt, nhưng mà.....

“Đi thôi!” Trác Anh lưu lại ngân lượng cùng chữ rồi xoay người đi ra ngoài. Ta bị ông chủ giữ lại viết mấy chữ sẽ khắc vào mộ bia, chờ khi ta đuổi theo, Trác Anh đã đi rất xa rồi.....

107. Chương 106: Phiên Ngoại : Đùa Giỡn

Ta vội vàng đuổi theo Trác Anh. Gã đi rất nhanh, thoạt nhìn như là muốn bỏ rơi ta, bởi vì ta phải chạy mới miễn cưỡng đuổi kịp gã.

Gã đang tức giận! Ta chạy nhanh vài bước, ở trước cửa một tửu lâu bắt lấy ống tay áo Trác Anh, “Nếu người mất hứng vì....., ta sẽ đem ngân lượng trả lại cho người.”

“Trả? Người muốn trả như thế nào?” Trác Anh rút ống tay áo ra đi vào bên trong tửu lâu. Ta một mình đứng ở cửa không biết là nên đuổi theo vào hay là nên ở lại chỗ này chờ.

Ngay tại thời điểm ta không biết như thế nào cho phải, trong tiệm gạo đối diện tửu lâu đi ra một nam tử dáng vẻ lưu manh, “Ai nha, này không phải Tiểu Cửu của Nam Phong quán sao? Nhiều ngày không gặp, nghe nói người hoàn lương.....” Người nọ vừa nói vừa sờ mặt của ta.

Là tên Phương Thiệu Đông, ông chủ tiệm gạo lúc trước! Đây là lần đầu tiên ta gặp được khách nhân trước kia sau khi rời đi Nam Phong quán, không biết làm thế nào cho phải ta chỉ có thể lui về phía sau né tránh người nọ đùa giỡn.

“Vị công tử này dọa đến thê tử ta!” Thanh âm Trác Anh lạnh như băng vang lên ở phía sau ta.

Thê tử? Ta nghi hoặc nhìn gã, gã lại không nhìn ta, mà là đem ta kéo đến phía sau dùng thân thể ngăn trở ánh mắt hạ lưu của Phương Thiệu Đông như muốn đem ta ăn vào trong bụng.

“Lão bà người? Hắc rõ ràng là nam nhân! Là một nam kỹ của Nam Phong quán!” Phương Thiệu Đông không tin.

Nghe vậy sắc mặt ta tái nhợt, thì ra rời đi nơi đó cũng không phải đã rời đi địa ngục....., ta không tự giác nắm chặt xiêm y phía sau của Trác Anh.

Trác Anh quay đầu nhìn ta liếc mắt một cái, bàn tay to bao lấy bàn tay nắm chặt đến các đốt ngón tay trắng bệch của ta, “Người của ta lẽ nào ta lại không biết sao? Nội tử họ Túc, tên chỉ một chữ là Quỳnh! Còn dám dùng hai chữ kia xưng hô hắc, cẩn thận đầu lưỡi của người!” Cuối cùng một câu là trắng trợn uy hiếp.

“Tiểu Cửu, tìm được bóng núi dựa vào rồi a!” Tên kia lơ đãng nói, “Hừ, người tốt nhất chạy nhanh lại đây làm cho gia thoải mái, bằng không gia cho người cùng tình nhân của người đều chịu không nổi!”

Trác Anh cười lắc đầu vừa muốn nói gì đó, một nam tử áo xanh bộ dạng anh tuấn từ tửu lâu đi ra, “Người đang cao hứng cái gì? Làm cho ta ở bên trong chờ.”

“Thật có lỗi, nhiều năm như vậy, rốt cuộc gặp được một người dám nghi ngờ lời nói của ta, người nói ta có nên cao hứng hay không?” Trác Anh cười trả lời người tới.

Nam tử dạo quanh Phương Thiếu Đông một vòng, trở lại bên cạnh Trác Anh, “Hắn hoài nghi cái gì?”

“Hắn hoài nghi ta không thể cắt đầu lưỡi của hắn.” Trác Anh xoay người ôm thắt lưng của ta đi vào bên trong tủ lâu, “Hắn đùa giỡn tẩu tử của ngươi, ngươi thấy nên làm thế nào!”

Trác Anh đem ta mang vào một tiểu thính lịch sự tao nhã, bỗng nhiên đem ta ép sát vào trên tường, “Vì sao không đi theo ta, có phải lại muốn rời ta đi hay không?”

“Không phải!” Ta lập tức trả lời, “Nhưng mà....., ngươi đang tức giận, ta không biết ngươi có muốn cho ta tiếp tục đi theo hay không.....”

“Ta chỉ là đang giận....., quên đi, về sau ra ngoài không được rời đi tầm mắt của ta!” Trác Anh mệnh lệnh, “Còn nữa, không được có chuyện không nói với ta! Nghe được không?”

Nhìn thấy ta gật đầu, Trác Anh mới vừa lòng buông ta ra, lôi kéo tay ta muốn đi đến cái bàn bên cạnh ngồi xuống, nhưng mà ta không có động, “Làm sao vậy?”

“Cám ơn!” Ta cúi đầu nhỏ giọng nói.

“Cảm ơn cái gì?”

“Cám ơn người giúp ta giải vây, còn có..... Tên.....” Ta cảm thấy trên mặt nóng bừng, nhất định là đỏ đi.

Trác Anh nhìn ta trong chốc lát, chờ khi ta ngẩng đầu nhìn gã, gã đột nhiên dùng lực lôi kéo tay ta, không có phòng bị ta sà vào trong lòng gã, đón nhận nụ hôn ấm áp.

Thiếu một phần đoạt lấy, hơn một phần thương tiếc, mềm nhẹ mà triển miên hôn làm cho ta say mê nhắm mắt lại.....

108. Chương 107: Phiên Ngoại : Cầu Hôn

“Người không biết quấy rầy vợ chồng người khác ân ái là phải bị sét đánh sao?” Trác Anh oán hận nhìn người tới. Trời ạ, sao ta có thể không biết thẹn như thế! Thế nhưng cùng gã..... Ta xấu hổ đem mặt vùi vào trong ngực Trác Anh.

“Người nghĩ rằng ta thích nhìn người a? Thứ mà người cần đây!” Nam tử đứng ở cạnh cửa từ trong ngực lấy ra một tờ giấy bạc ó vàng: “Mới hơn nửa năm, hai huynh đệ của ta thế nhưng đều cùng nam nhân.....” Nam tử làm như bất mãn than thở.

“Đây là Đoan Mộc, là anh em kết nghĩa của ta cùng Hoắc Ngạn. Ngày ấy ở Vọng Phật nhai là hắn dẫn người cứu các ngươi.” Trác Anh một bên giới thiệu cho ta, một bên lật xem thứ gì đó trong tay Đoan Mộc.

Ta đỏ mặt hướng Đoan Mộc mỉm cười gật đầu, xem như chào hỏi. Không phải ta không biết cấp bậc lễ nghĩa như vậy, mà là một cánh tay Trác Anh còn đặt trên lưng của ta.

Rõ như ban ngày như vậy, thế nhưng gã còn ôm ta vào trong ngực, thật, thật, thật sự là không biết hổ thẹn mà! Ta vận vẹo thân thể muốn giãy, lại vô tình nhìn thấy ba chữ “Nam Phong quán” trên tờ giấy ở trong tay gã.

“Đây là khế đất của Nam Phong quán! Sao lại ở chỗ người?” Ta giật mình nhìn Trác Anh.

“Từ hôm nay trở đi sẽ không còn Nam Phong quán!” Trác Anh đỡ lấy vai của ta, “Đã không còn Nam Phong quán, liền không có Cửu vọng nô, từ hôm nay trở đi chỉ có Túc Quỳnh, thê tử của ta!”

“Không phải! Ta xuất thân phong trần, là ai cũng không thay đổi được. Ta, không phải thê tử của người!” Ta nhìn vào mắt Trác Anh nói.

“Vì sao? Người không phải tối để ý xuất thân của người sao?” Đôi tay Trác Anh đang đỡ lấy hai vai ta dần dần dùng lực, “Là Túc Cận?” Gã đoán.

Ta trầm mặc, “Không cho phép!” Gã đem ta ôm chặt vào trong lòng, “Ta gọi người là Túc Quỳnh, xem như là cho người một kỷ niệm về hần! Nhưng ta không cho phép hần trở thành lý do người cự tuyệt ta!”

“Không có bái thiên địa, sao ta có thể là thê tử của người?” Ta ở trước ngực Trác Anh miễn cưỡng mở miệng.

“Chúng ta đây lập tức liền bái thiên địa!” Trác Anh đáp không chút do dự.

“Người điên rồi! Hoắc phủ còn đang có tang sự.....”

“Chúng ta đây sẽ không ở Hoắc phủ bái đường, ta có thể xây cho người một toà ‘Trác phủ’” Trác Anh cắt lời ta, “Vốn ta còn lo lắng Vũ Sinh cùng Hoắc Ngạn phải làm tròn đạo hiếu, không thể tham gia hôn lễ của chúng ta..... Hiện tại ta chỉ có thể trói chặt người hơn nữa trước cái đã!”

“Người là nghiêm túc?” Ta không dám tin hỏi.

“Đoan Mộc, đi tìm một bà mối cho ta.....”

“Chờ một chút!” Lần này đổi thành ta cắt lời Trác Anh, ta cũng không biết chính mình có phải nguyện ý gả cho gã hay không, nhưng mà ta tin tưởng, nếu lúc này ta không đáp ứng, nam nhân này sẽ buộc ta tiến hỉ đường, “Ta gả cho người!” Trác Anh kinh hỉ nhìn ta.

“Nhưng mà không phải hiện tại!” Ta nói tiếp, “Mặc dù là tiểu thiếp vào cửa cũng nên chọn ngày, người, không phải định mua nô tỳ đi?”

“Người là thê tử duy nhất của ta!”

“Vậy chọn một ngày tốt cho ta, làm cho tất cả mọi người biết Trác Anh cưới Túc Quỳnh làm vợ! Còn nữa, ta không cần một toà ‘Trác phủ’ nhưng ta muốn một mái nhà, một nơi có thể cho ta tránh né thương tổn, người, nguyện ý cho ta không?” Đây rõ ràng là kế hoãn binh, nhưng ta cũng tự mình chờ mong, gã nguyện ý cho ta một mái nhà không?

“Vậy thì mua tiểu viện với một số phòng cùng một cửa đi, trước sân nhà còn có thể trồng chút hoa cỏ.” Trác Anh mỉm cười nhìn ta.

“Người là chủ nhà, ta nghe lời người.” Gã hứa hẹn lại cho ta tràn đầy cảm giác hạnh phúc, ta cười ngọt ngào vùi đầu vào trong lòng gã.

109. Chương 108: Phiên Ngoại : Thiện Lương

Sau một trận ôm ngọt ngào, “Đúng rồi, Đoan Mộc đâu?”

Đột nhiên nhớ tới còn có người ở ngoài, ta đỏ bừng mặt, “Yên tâm, hần rất thức thời, đã sớm đi rồi!”

Ta an tâm oa ở trong lòng Trác Anh, “Người thật sự muốn kết hôn với ta sao? Ta muốn sính lễ rất nhiều a.”

“Một toà Kim Sơn có đủ hay không?” Trác Anh sủng nịch chỉ chỉ vào mũi ta.

“Ta chỉ muốn thứ trên tay người thôi!”

“Khế nhà đất Nam Phong quán? Người muốn thứ này làm cái gì?” Trác Anh tuy rằng nghi hoặc, nhưng vẫn lấy vật trong đưa cho ta.

“Ta chán ghét Nam Phong quán, nhưng mà, còn có rất nhiều người trông cậy vào nó mà sống.” Tâm tình ta đang rất phức tạp. Ta oán hận Nam Phong quán, nhưng mà hiện tại.....

“Người thiện lương tốt đẹp như vậy làm sao ta có thể buông tay?” Trác Anh ôm sát ta, ở bên tai ta nhẹ giọng thì thầm.

“Thiện lương tốt đẹp? Sau khi gặp qua Vũ Sinh sao người có thể đem từ này dùng cho ta? Ta rất xấu, ta hy vọng những người đã đối đãi tệ bạc với ta không thể chết an ổn, nếu ta cũng đủ cường đại, ta nhất định sẽ trả thù!” Ta thản nhiên nói.

“Người sẽ không! Người làm ra vẻ xấu xa, đó là bởi vì người muốn bảo hộ chính mình, thời khắc mấu chốt người sẽ liều lĩnh bảo vệ người mà người để ý. Làm sao bây giờ? Ta lại càng thích người” Trác Anh mỉm cười khẽ cắn vành tai ta.

Trác Anh sẽ là một tình nhân hoặc là trượng phu tối hoàn mỹ, chỉ cần gã muốn. “Người đáng giá có được một hảo nữ nhân.”

“Người cùng Vũ Sinh thật là giống nhau quá! Trước kia hắn cũng thường thường đối Hoắc Ngạn nói như vậy.” Trác Anh nâng lên cằm của ta, làm cho ta đối diện cùng với gã, “Biết Hoắc Ngạn làm như thế nào bỏ đi thói quen này của Vũ Sinh không?”

Làm thế nào ư? Ta hoài nghi lắc đầu. “Như vậy.....” Môi gã phủ lên môi ta, đầu lưỡi giảo hoạt chui vào trong đôi môi khẽ nhếch của ta làm càn khiêu khích.

“Hảo ngọt a, thật luyến tiếc buông ra.” Sau khi nụ hôn kết thúc, Trác Anh liếm môi nói.

“Không, không cần, ta muốn đi Nam Phong quán.” Ta đỏ mặt đẩy ra gã lại định hôn tới. Ở bên cạnh gã nhiều ngày, số lần ta đỏ mặt so với mười mấy năm trước kia còn nhiều hơn.

“Ta cùng người đi!”

“Không cần, ta.....” Ta chống đẩy.

“Nếu có chút chuyện người không muốn ta nghe, ta có thể ở bên ngoài chờ người.” Trác Anh không quan tâm đến lời cự tuyệt của ta.

Thấy ta gật đầu, Trác Anh nắm tay ta ra khỏi tử lâu. “Chúng ta cái gì cũng chưa ăn liền rời đi, được không?”

“Người như vậy cứ như một con mèo nhỏ, thật cẩn thận. Sản nghiệp nhà mình, không ngại sự!” Trác Anh cười đến thoải mái.

Gã cười rộ lên trông rất tuần tú, ta nhìn không chuyển mắt.....

“Chính là hai người kia, cắt đầu lưỡi người ta.....” Đầu lưỡi? Vừa rồi ngoài cửa tử lâu có một bãi vết máu, còn có mấy con dã cẩu đang tìm gì đó, chẳng lẽ.....?

“Người thật sự cho Đoan Mộc cắt đầu lưỡi Phương Thiếu Đông?”

“Người không phải đã nói người muốn trả thù sao? Thực lực của người không đủ, nhưng mà ta đủ.” Trác Anh thu liếm nụ cười, kế tiếp chúng ta ai đều không nói nữa, thẳng đến Yên Liễu hạng khẩu.

“Người ở chỗ này chờ ta đi, ta vào đưa thứ này sẽ trở ra.”

Trác Anh do dự một chút, “Ân.” Buông ra rồi vẫn nắm tay của ta, “Đi nhanh về nhanh.”

Gật gật đầu, ta đi sâu vào trong ngõ nhỏ.

Yên Liễu hạng, danh như ý nghĩa, chính là nơi yên hoa. Ban ngày Yên Liễu hạng tiêu điều lạnh lùng, ai có thể nghĩ một nơi thế này lại có thể hái ra tiền về đêm chứ?

Bên ngoài Nam Phong quán, hai người bộ dáng hộ vệ đang tháo xuống chiếu bài “Nam phong quán”: “Quán chủ ở đâu?”

“Chúng ta hiện tại không đón khách!” Tráng hán đưa lưng về phía ta bất mãn nói.

“Ta không phải khách nhân, ta muốn gặp quán chủ.”

110. Chương 109: Phiên Ngoại : Quán Chủ [Thượng]

Tư Lễ?”

Thân thể ta bỗng chốc cứng đờ. Có bao nhiêu lâu không ai kêu cái tên này của ta. Thấy ta hồi lâu không hề động đậy, người nọ đi đến trước mặt của ta, “Thật là người, Tư Lễ!”

“Đây là đưa cho người.” Ta đem khế nhà đất Nam Phong quán đưa cho người tới, sau đó xoay người muốn đi.

“Ta đưa người!” Người nọ dừng một chút, “Hay là người vào trong ngồi một chút.....”

“Tạ ý tốt của quán chủ, nhưng mà không cần đâu. Ta không muốn cùng Nam Phong quán có càng nhiều liên lụy.” Ta không chút vui sướng khi nhìn thấy cổ nhân.

“Ít nhất nên nói cho ta biết mấy thứ này sao lại ở trên tay người.” Quán chủ tiến lên một bước giữ chặt tay ta, trong thanh âm kia có loại cảm xúc mà ta nói không nên lời, vui sướng? Thất vọng? Hay là lo lắng?

“Người mua Nam Phong quán là Trác Anh. Chúng nó là lính lệ mà Trác Anh dùng để cưới ta.” Ta rất cục xoay người nhìn thẳng vào người đang giữ chặt ta, “Xin hỏi người còn có vấn đề gì?”

“Tư Lễ, chúng ta tìm một chỗ ngồi xuống hảo hảo nói chuyện được không?”

“Điều này có tất yếu không?” Không biết vì sao ta không thể giả tạo trước mặt hắn.

“Có!” Quán chủ trả lời trầm đĩnh tiệt tiệt (lời nói nghiêm nghị, quả quyết).

“Trác Anh đang đợi ta.....”

“Sẽ không thật lâu, chúng ta đến Phong Thiết hồ đi. Ta nghĩ, người sẽ không bước vào Nam Phong quán nửa bước” Phong Thiết hồ là một tiểu hồ ở phía nam Nam Phong quán, lúc Cận còn sống thường thường nói chường khí mù mịt của hoa phở này đã huỷ đi cảnh sắc tú lệ nơi đó.

Nhớ lại chuyện cũ, ta không khỏi đáp ứng yêu cầu của quán chủ.

Thấy ta đáp ứng, quán chủ lập tức kéo ta bước nhanh về phía Phong Thiết hồ. Ở tiểu đình giữa hồ, “Người muốn thành hôn?”

“Ân.”

“Ai?” Vì sao ta cảm thấy khi quán chủ nói đến từ này lại áp lực rất lớn đau thương?

“Trác Anh, tổng quản Hoắc phủ.”

“Trác Anh? Vì sao lại là hắn? Hắn bức người?”

“Không phải!” Sau khi thốt ra ta mới ý thức được mình đang nói gì, vì sao ta phải che giấu thay gã? Hay là nói lòng ta đã nguyện ý gả cho gã?

“Trên mặt người không có chút vui sướng.” Quán chủ khẳng định.

“Ta sợ hãi.” Mâu thuẫn trong lòng nên ta cực muốn tìm một ai đó để tâm sự, là ai đều không sao cả. “Ở trong mắt hắn, ta cái gì cũng tốt, nếu có một ngày hắn đột nhiên thấy rõ ràng.....” Ta có chút thất thần tiếp tục nói, “Ta xuất thân xương mên, hơn nữa còn là nam nhân, sao có thể xứng đôi với người vĩ đại như hắn.”

“Hắn ghét bỏ xuất thân của người?” Quán chủ nhíu mày.

Ta lắc lắc đầu, “Ta còn sợ sẽ quên Cận.”

“Tự nhiên có người sẽ nhớ rõ hắn cả đời.” Quán chủ nói mà không mang theo một tia tình cảm.

Là sai lầm rồi sao? “Người không hề thích hắn sao?” Ta nghi hoặc hỏi.

“Thì ra người vẫn chưa hiểu được. Người ta thích là người! Ta mỗi ngày đi thăm Cận, người muốn gặp là người! Lại bị người hiểu lầm ta.....” Quán chủ chua xót mỉm cười.

Người quán chủ thích là ta, “Không thể, ta ưu điểm gì đều không có.....” Ta lắc đầu phủ định.

Quán chủ tựa hồ đột nhiên trong bóng đêm nhìn thấy ánh sáng, trong mắt tràn ngập chờ mong bắt lấy hai tay của ta, “Lẽ nhĩ, người theo ta đi thôi! Số bạc có được khi bán đi Nam Phong quán cũng đủ cho chúng ta chi tiêu nửa đời sau. Chúng ta tìm một nơi không ai quen biết..... Ta sẽ không ghét bỏ người, người cũng không phải rời khỏi ta, được không?”

“Không phải!” Ta lớn tiếng kêu, “Nếu người thích ta, vì sao phải dùng tang sự của Cận để bức ta? Nếu người thật sự thích ta vì sao trong lúc hoan ái lại kêu tên của Cận? Nếu người thích ta vì sao phải cho ta làm Cửu vọng nô? Nếu người thích ta vì sao phải bán ta cho Hoắc Ngạn? Nếu, nếu người thích ta..... vì sao không sớm nói cho ta biết?”

111. Chương 110: Phiên Ngoại : Quán Chủ [Hạ]

“Người đối ta chỉ có oán hận đi?” Trên mặt quán chủ đã không còn thấy nụ cười, chỉ còn lại chua xót, “Nhưng mà, ta thích người là sự thật.”

“Mới đầu ta chỉ là ghen tị bên cạnh Cận có người, nhưng mà bất tri bất giác ta lại sa vào. Cận đi rồi, người tới bên cạnh ta, nhưng mà đã qua ba năm mà người vẫn không cho ta bước chân vào trong lòng người! Ta chờ không được, không chiếm được tâm của người, ta cũng muốn được thân thể người. Nhưng mà cho dù là hoan ái, người cũng chỉ có thể ôm chặt ta khi ta gọi tên của Cận.”

“Ta.....” Nên giải thích không?

“Ta không muốn vẫn sống trong bóng ma của Cận, Cận đã chết cũng có thể được người liệu mình bảo vệ..... Ta không cam tâm, cho nên ta mới làm một việc mà làm cho ta hối hận đến nay. Từ lúc người tiếp khách nhân đầu tiên ta biết người sẽ không thuộc về ta. Mỗi lần người đều tiếp khách nhân tối thô bạo, ta biết người chính là không muốn chính mình trở nên càng bẩn, ta có thể cho người không cần tiếp khách nữa, nhưng mà thật buồn cười, tự tôn làm cho ta không bỏ mặt mũi xuống được, ta không muốn bại bởi một người chết.....”

“Đủ!” Vì tự tôn của hắn, nên ta chỉ có thể một lần lại một lần bị người chà đạp, “Trác Anh đang đợi ta, ta phải đi.” Vì sao phải nhắc tới chuyện đó cho ta nghe, vì sao muốn cho ta càng hận!

“Chờ một chút, Bần Vân tướng quân đã trở lại. Hắn có đến tìm người, cho nên, cho nên ta mới đem người bán cho Hoắc Ngạn, chỉ có y mới có thể bảo vệ người.....” Quán chủ ở phía sau ta vội vàng nói.

Ta dừng lại cước bộ, nhưng không có quay đầu. “Nếu hắn lại đến liền nói với hắn, Cận ở Bích Tùng Đàm bên cạnh Vọng Phật nhai.”

“Còn có,” Thanh âm quán chủ biến nhu hoà, “Trong đây cột tóc kia có ngân phiếu một ngàn lượng, nếu Trác Anh đối với người không tốt, người hãy dùng số tiền ấy mà rời đi.”

Đợi cho hắn nói xong câu cuối, ta nhanh chóng rời đi.

Đầu gối, Trác Anh đang tựa lưng vào cổng chào, thấy ta liền vươn tay về phía ta.

Ngạo mạn đi thông thả đến gần, đứng cách tay gã chỉ có một bước chân. Nhìn tay gã hồi lâu, ta đem tay chính mình đặt vào lòng bàn tay gã, mặc gã nắm chặt.

Trác Anh đột nhiên dùng sức, ta thuận thế ngã vào trong lòng gã, “Hảo thối,” Gã nhíu mày, “Trở về rửa!”

Thối? Ta nâng lên cánh tay, ngửi một chút ống tay áo, “Không có a?” Hình như chỉ có một ít hương phấn, là vừa rồi trên người quán chủ đi?

“Ta nói có chính là có.” Trác Anh có chút vô lại nói.

“Vâng!” Không muốn cùng gã tranh luận chuyện vô nghĩa này, ta thuận theo trả lời.

Trác Anh buông, “Về sau ngoại trừ ta ra, không được cho nam nhân nào khác thân cận ngươi.”

“Đã biết.” Vừa lúc ta cũng không thích cùng người tiếp cận.

“Ngươi.....” Trác Anh tựa hồ đối với sự thuận theo của ta có chút không hài lòng, nhưng cuối cùng cũng chỉ lôi kéo tay của ta, “Đi trở về!”

Mấy ngày kế tiếp ta vẫn bồi ở bên cạnh Vũ Sinh. Bởi vì Lục lão cha phải hạ táng, Hoắc Ngạn cùng Trác Anh vừa đàm công việc còn phải tiếp đón khách nhân, khó có thể chu toàn.

Đợi cho tiền bước các vị khách nhân cuối cùng, Trác Anh đối Hoắc Ngạn lưu lại một câu: “Còn lại chính ngươi xử lý.” Liền lôi kéo ta cũng không quay đầu lại rời đi.

Trong một góc yên lặng không người, Trác Anh đột nhiên ôm lấy ta, “Ta chờ không kịp!” Lúc ta còn chưa kịp phản ứng, gã đã hôn ta thật sâu.

“Ngô ~” Ta hơi hơi giãy giụa, vào lúc ta sắp không thở nổi, gã rút cuộc buông ra.

“Đã lâu không có thân ngươi!” Trác Anh quyến luyến hôn nhẹ khoé môi của ta.

Ta nghiêng đầu tránh né, “Sẽ bị người nhìn thấy!”

112. Chương 111: Phiên Ngoại : Hiểu Lầm

“Sẽ bị người nhìn thấy!”

Trác Anh cương một chút, lập tức, “Đi theo ta!”

“Đi nơi nào?” Ta hỏi có chút không tình nguyện, nhưng mà bước chân cũng không chậm.

“Huyện nha.” Xem ra Trác Anh rất sốt ruột, bởi vì ta phải chạy mới có thể đuổi kịp gã.

Ta không thể không hỏi gã, “Đi vào trong đó làm cái gì?”

“Làm chuyện mà để sau này ta có thể quang minh chính đại thân ngươi!” Trác Anh vừa đi vừa ở trên gương mặt ta lưu lại một nụ hôn.

Ta lấy tay che nơi Trác Anh vừa mới hôn qua, ở nơi mà tùy thời đều có người đi qua mà hôn ta, gã còn chưa đủ quang minh chính đại sao?

Ta cứ nghĩ người có quyền thế ngấp trời là Hoắc Ngạn, thì ra Trác Anh cũng không kém cõi chút nào, chỉ dùng thời gian uống một chén trà nhỏ, Trác Anh đã làm cho ta thoát ly nô tịch, ký hôn thư. Từ nay về sau ta chính là Túc Quỳnh, thê tử của Trác Anh.

Ra khỏi huyện nha, “Hiện tại, ngươi đã là thê tử của ta!” Trác Anh vui vẻ ôm thắt lưng của ta, cúi đầu ở bên tai ta nói, “Kế tiếp là phải chuẩn bị một toà nhà, sau đó ta muốn đường đường chính chính nghênh đón ngươi vào cửa.”

Ta không nói gì, mỉm cười mặc gã ôm. Cái gì sợ hãi, bất an; cái gì liêm sỉ, e lệ, hết thảy không còn trọng yếu, lúc này ta như là thuyền vào cảng, rốt cuộc đã tìm được bến đỗ.

Trác Anh là người nói là làm, cho nên rất nhanh chúng ta liền đi xem vài toà nhà. “Ngươi thích kiểu nhà thế nào?” Trác Anh ở bên tai ta nhỏ giọng hỏi.

“Ta nghe lời ngươi.” Ta mỉm cười trả lời.

Mây Trác Anh hơi hơi nhú một chút, “Tiếp theo là toà nhà nơi thành nam, chúng ta thuận đường nhìn xem hỉ phục trước đi.”

“Ân.” Cảm giác ngọt ngào trong lòng đã làm cho ta bất chấp đây là trên đường cái người đến người đi, mà gã lại đang thân mật nắm tay của ta.

Trong tiệm may, Trác Anh xem qua các hình thức hỉ phục, cuối cùng lựa chọn một bộ hoa mỹ, “Người cảm thấy thế nào?”

“Người thích là tốt rồi.” Ta cũng không để ý trong tay gã cầm là cái gì, mặc dù thứ đó là ta phải mặc.

Sau khi Trác Anh nghe ta trả lời lập tức thay đổi sắc mặt, ném quần áo trong tay lôi ta ra khỏi tiệm.

Gã đang tức giận sao? Bởi vì lực đạo trên tay gã cơ hồ sắp bóp nát xương cốt của ta. Nhưng mà vì cái gì chứ? “A.....” Ta rốt cuộc nhịn đau không được kêu ra tiếng.

Trác Anh kéo ta vào một ngõ nhỏ hôn ám, áp chế ở trên tường.

“Người.....” Ta vừa mới mở miệng liền bị gã khoá môi, nhưng mà gã nhưng không có tiến thêm một bước nào nữa, chỉ là môi áp lấy môi như vậy thôi.

Hồi lâu sau, gã buông ra môi ta, “Đừng nói! Ta biết người không muốn, nhưng mà ta không muốn buông tay! Ở lại đi!” Ánh mắt Trác Anh nhìn ta thế nhưng có luyến tiếc cùng đau xót, “Ở lại để cho ta chăm lo cho người, được không?”

Người luôn bá đạo, ép buộc ta là nam nhân trước mắt sao? Vì sao lời nói của gã không còn cường thế, mà là khẩn cầu, “Ta....., người sẽ cho ta đi sao?”

“Ta nói như vậy cũng giữ người lại không được sao?” Trác Anh cười khổ buông tay xuống.

“Ta cũng không nói muốn đi!” Ta đứng là vẫn không đành lòng nhìn bộ dáng bị thương của gã. Nam nhân cường thế này, chắc không có người khác có thể nhìn thấy cái dạng này của gã đi.

“Nhưng người cũng không muốn ở lại.” Trác Anh xoay mặt đi không nhìn ta. “Người đối với việc của mình cũng không để ý, mặc cho ta bài bố, ta muốn không phải là một con rối! Tâm của người đâu? Người chưa bao giờ nói với ta một câu thích.....”

“Ta không muốn rời khỏi!” Ta không nói “thích” là thương tổn gã sao, “Ta cũng không phải đối cái gì cũng không để ý. Ta không có ý kiến là vì....., bởi vì người là chủ nhà.....”

113. Chương 112: Phiên Ngoại : Túc Cận

“..... Bởi vì người là chủ nhà.....” Ta có chút thẹn thùng nhỏ giọng nói.

Trác Anh nâng cằm ta lên, “Ta muốn bảo hộ người, chiếu cố người, nhưng ta không muốn người bởi vì vậy mà trở nên yếu đuối, chỉ biết thuận theo ta. Người là một nam tử, nên cùng ta sống vai mà đứng. Ta hy vọng người có thể nói ra ý tưởng của bản thân, người thích dạng nhà ở như thế nào, muốn mặc hỉ phục ra sao..... Ta muốn không phải một thê tử chỉ biết nhân nhượng ta, hiểu chưa?”

“Dạng phòng ốc gì đều không sao cả. Ta chỉ muốn có người bồi ở bên cạnh ta, cho ta dựa vào, cho dù chỉ là một ngôi nhà tranh dột mưa tránh gió cũng là đủ.” Thấy Trác Anh định mở miệng, ta đưa tay che miệng gã lại, “Từ xưa đến nay, nữ nhân luôn trang điểm lộng lẫy trong ngày vui của mình. Ta tuy là nam tử, nhưng mà vào ngày đón dâu, ta cũng muốn vì người mà giả dạng, ta chỉ muốn mặc hỉ phục mà người cảm thấy đẹp.....”

Trác Anh nắm tay ta đang đặt trên môi gã, khẽ hôn lòng bàn tay của ta một cái, “Là ta hiểu lắm” Gã nắm tay ta khoát qua thắt lưng gã, sau đó đem ta ôm chặt, “Ta rất lo lắng. Ngay từ lúc ban đầu là do ta

dùng thủ đoạn để có được người, người chưa bao giờ nói qua người thích ta, nguyện ý cùng ta cả đời nhất thể.....”

Ta tựa như thiêu thân, biết rõ vận mệnh đốt người chờ ở phía trước, ta còn lao vào. Ta siết chặt cánh tay đang choàng qua eo gã, “Ta muốn lưu lại.”

Cuối cùng ta vẫn chưa đổi gã nói “thích”, cho dù đã thoát ly nô tịch, nhưng ta vẫn sợ hãi. Người hèn mọn như ta có tư cách nói thích không? Ta có thể độc chiếm nam nhân vĩ đại này sao? Nếu có một ngày gã thấy rõ ràng, ta cũng không cho rằng gã tốt như vậy, ta nên đi nơi nào?

Cuối cùng ta lựa chọn một tiểu viện ở thành nam. Toà nhà không ra dáng của người giàu có, lại làm cho người ta có cảm giác gia đình. Hỉ phục được chọn là hai bộ tân lang giống nhau như đúc, bộ nhỏ hơn một chút là của ta.

Ngày mai, ta sẽ gả cho Trác Anh. Có lẽ từ nhỏ ở Nam Phong quán thấy được hơn, có lẽ cho tới nay ta đều thư phục dưới thân nam nhân, cũng có lẽ đã có tiền lệ là Hoắc Ngạn cùng Vũ Sinh, tóm lại đối với chuyện gả cho Trác Anh ta không cảm thấy bài xích. Nhưng mà hôm nay ta đã có loại xúc động muốn đổi ý. Ta có chút khẩn trương, ta sẽ trở thành thê tử mà Trác Anh muốn sao?

Dựa theo phong tục, trước khi thành thân ba ngày tân lang tân nương không thể gặp mặt. Đã gần ba ngày không nhìn thấy gã, đáy lòng khẩn trương làm cho ta nôn nóng bất an. Nơi hiện tại ta ở cách Cận rất gần, quyết định đi ra ngoài một chút đến viếng Cận.

Bắt đầu từ khi nào, Cận trở thành lựa chọn thứ hai trong lòng ta? Khi ta tịch mịch, thống khổ, bất an, Cận không còn là người mà ta nghĩ đến trước tiên nữa.....

Ta nên nói với Cận như thế nào, hẳn đã không còn là người tối trọng yếu đối với ta? Không, Cận sẽ không để ý đâu. Cho tới bây giờ hẳn cũng không muốn tình cảm của ta, hẳn muốn là trở thành người tối trọng yếu của người kia.

Ta nhanh hơn cước bộ đi đến trước mộ phần Cận. “Ái thê Túc Cận chi mộ phụ Mục Nhiệm lập”, ta mỉm cười nói với Cận. Mộ bia trước mộ phần không phải là cái mà ta đã lập cho hẳn trước đó vài ngày.

“Rốt cuộc người đã tìm được quy túc người muốn, ta cũng tìm được của ta rồi.....” Nhưng mà không biết có phải quy túc cuối cùng hay không..... “Ngày mai ta sẽ gả cho Trác Anh, Tiểu Lễ nhi của người trưởng thành, nhưng người lại không thể nhìn thấy hẳn thành thân.....”

“Ta sẽ thay thế Cận đi chúc mừng.” Một giọng nam xa lạ nhưng ta không bao giờ quên vang lên sau lưng ta.

“Không dám làm phiền Bẩm Vân tướng quân!” Ta đối nam nhân này không thể sinh ra hảo cảm gì, cho dù y là người mà Cận yêu nhất.

“Chắc chắn Cận sẽ muốn đi? Ta hiện tại còn sống chỉ là vì thay Cận làm xong chuyện hẳn muốn làm mà làm không được, sau đó ta sẽ trở về bồi hẳn.” Trong thanh âm của nam nhân tràn đầy cô đơn.

“Tuỳ người!”

114. Chương 113: Phiên Ngoại :trước Hôn Lễ

“Tuỳ người!” Ta không phản đối nữa, xoay người định rời đi.

“Vì sao lại nói cho ta biết Cận ở nơi này? Không phải người.....” Thấy ta muốn rời đi, nam nhân vội vàng hỏi.

“Hận người? Đúng vậy! Đến bây giờ ta cũng không thích người.” Ta cắt đứt lời y nói, “Người ta để ý là Cận. Mà hiện tại, ta muốn buông tay.”

“Vì sao?”

“Cận yêu người, ta để ý Cận, quán chủ thích ta..... Quan hệ buồn cười đến cỡ nào. Cận đã không còn nữa, như vậy mối quan hệ này cũng nên chấm dứt.” Ta nhìn mộ bia trả lời. Cận, người có trách ta buông người ra như vậy không?

“Người bỏ Cận được sao?” Mục Nhiễm có chút không tin hỏi.

“Người chết là hết, người còn sống cứ quần quýt si mê thì khổ càng thêm khổ.” Nếu ta sớm thông suốt, thì sao có thể rơi vào kết cục trở thành Cửu vọng nô.

“Người thật sự nghĩ thông suốt? Người không muốn giết ta, vì Cận báo thù sao?”

“Đó là chuyện của các người. Từ lúc Cận bỏ ta đi, ta đã không có tư cách gì để xen vào.” Cảnh tượng Cận rời ta mà đi như lại hiện ra trước mắt. Lần đầu tiên ta dùng gần bốn năm thời gian mới tiêu tan, nếu lại đến một lần..... Trác Anh cũng bỏ ta mà đi thì sao?

Vốn định ở bên cạnh Cận tìm kiếm bình tĩnh, nhưng mà lại tìm về một đồng phiến não. Ta đối với mộ bia Cận nói:“Ngày khác ta lại đến thăm người.....”

“Cám ơn người vì Cận tìm được nơi an nghỉ tốt như vậy.” Bần Vân tướng quân thật tình nói lời cảm tạ.

“Không cần khách khí! Hắn là người nhà của ta.” Ta lãnh đạm trả lời xong, liền lách qua y rời đi.

Thời gian kế tiếp, ta im lặng ở trong phòng chờ ngày hôm sau đến.

Điều làm ta không nghĩ tới là đến cùng với ngày hôm sau là quán chủ Nam Phong quán. Sau khi tặng lễ vật, hắn liền cáo từ.

“Uống chén rượu nhạt rồi hãy đi!” Ta y lễ giữ lại.

“Người thật sự muốn giữ ta lại sao? Đừng cho ta có niềm hy vọng!” Trên mặt quán chủ là nụ cười chua xót không thường gặp, “Người hôm nay đẹp quá! Đẹp đến ta cơ hồ không chế không được chính mình muốn cướp người đi..... Cho nên, vì hôn sự của người có thể thuận lợi tiến hành, để cho ta rời đi đi.”

Vốn chỉ là lời khách sáo, cũng không phải thật tình lưu hắn lại, sau khi quán chủ nói như vậy, ta yên lặng đưa hắn ra cửa. Không nghĩ tới lại gặp một người khác.

“Túc Quỳnh tham kiến tướng quân!” Ta thi lễ, thật không ngờ y đến sớm như vậy.

“Ta hôm nay sẽ đưa người lên kiệu hoa, tân nương lên kiệu không có người nhà đưa sẽ bị người bên nhà chồng khi dễ.” Mục Nhiễm nói.

“Không cần!” Ta nghĩ cũng không nghĩ liền cự tuyệt.

“Người họ Túc! Người nhà của Cận, cũng là người nhà của ta!” Mục Nhiễm không tiếp thu cự tuyệt của ta, lấy thân phận người nhà của ta tiếp đãi tân khách.

Ngoài cửa, quán chủ vẫn nhìn hết thấy phát sinh, chờ ta nhìn về phía hắn, hắn hướng ta gật đầu một cái xem như nói lời từ biệt, sau đó lên một chiếc xe ngựa hoa lệ. Khi cửa xe mở ra ta nhìn thấy một nam tử cao trắng ngồi trên xe.

Ta nhìn hai nam nhân lúc trước làm cho ta thống khổ vạn phần, một người sau khi nói yêu ta liền rời ta mà đi, một người tự cho mình là người nhà của ta. Đây tính là cái gì? Duyên phận?

Ta cảm giác chính mình như là bị vận mệnh không chế, mọi chuyện đều nằm ngoài dự đoán của ta, bao gồm cả việc Trác Anh nói muốn kết hôn với ta.

Tất cả đều là sự thật chẳng? Ta cần tìm một người nói cho ta biết hết thấy những việc này có phải cảnh trong mơ hay không, ta mơ mơ màng màng ra cửa, vô mục đích thần thò đi trên đường cái.

Trên người ta là hỉ phục đỏ tươi, vẻ mặt mê hoặc, làm cho mọi người trải qua bên cạnh ta nhanh hơn cước bộ. Không ai có thể nói cho ta biết sao? Thế còn thân tiên thì sao?

115. Chương 114: Phiên Ngoại :lời Thề

Ta đi đến một ngôi miếu nhỏ cách đó không xa. Sau khi đi vào mới phát hiện, ta vào một toà miếu nguyệt lão.

Ta quỳ gối trước tượng nguyệt lão, hai tay tạo thành chữ thập, thành tín cúng bái, hy vọng lão nhân có thể nói cho ta biết.....

Nói cho ta biết cái gì chứ? Vì sao ta lại vì Cận bán đứng chính mình? Vì sao quán chủ thích ta lại thương tổn ta? Còn có vì sao Trác Anh lại cưới ta?

Ta cứ quỳ gối như vậy trước tượng nguyệt lão, nhìn thẳng vào lão nhân chường quần nhân duyên thế nhân.

“Thí chủ, nhân duyên không thể cưỡng cầu, không nhận được không có nghĩa là việc xấu.....” Có thể là thấy ta quỳ lâu lắm, lâu đến chủ trì trong miếu không thể không khuyên bảo ta rời đi.

Ta chuyển động ánh mắt, dời mắt nhìn lão hoà thượng trước mắt, “Đây là tơ hồng nguyệt lão, đem nó cột trên ngón tay của người cùng người trong lòng sẽ giúp cho nhân duyên các người viên mãn.....”

“Đa tạ đại sư đem tặng!” Một bàn tay to từ phía sau ta vươn đến, tiếp nhận sợi tơ hồng kia. Đồng dạng hồng sam....., là Trác Anh.

Người nọ bắt lấy tay của ta phải cùng tay trái gãi mười ngón giao nhau, lại dùng tơ hồng quấn chặt, cuối cùng cột gút lại.

“Không phải buộc như vậy.....” Lão hoà thượng đưa tay muốn sửa đúng, lại bị Trác Anh ngăn cản.

“Đại sư không biết, lão bà này của ta không trói chặt sẽ chạy trốn.” Nói xong Trác Anh quỳ gối ở bên phải ta.

Ta lặng lẽ nhìn động tác của Trác Anh, gã muốn làm gì?

“Nguyệt lão ở trên, hôm nay đệ tử Trác Anh nguyện cưới người bên cạnh làm vợ, từ nay cho tới răng long đầu bạc, sẽ luôn yêu thương chiều chuộng.” Trác Anh nhìn nhìn tơ hồng cột vào trên tay chúng ta, “Tơ hồng làm chứng, đời đời kiếp kiếp không chia lìa. Nếu phản bội lời thề, sẽ sống cơ khổ suốt quãng đời còn lại, sau khi chết không người nhận xác.”

“Người.....” Sao gã có thể thề như vậy? Trước mặt thần linh không thể nói dối!”

“Đúng vậy, trước mặt thần linh không thể nói dối. Hiện tại, ở trước mặt nguyệt lão, nói cho ta biết người có nguyện ý gả cho ta không?” Trác Anh nhìn vào mắt ta nghiêm túc hỏi.

“Thu hồi lời thề của người, nguyệt lão sẽ không.....” Ta liếc mắt sang một bên không nhìn tới gã.

“Nguyện ý hay là không?” Trác Anh đề cao thanh âm, bướng bỉnh truy vấn.

“Người nên cưới một cô nương gia đình giàu có.....” Miệng nói như vậy, nhưng tim của ta lại khổ sở không thôi.

“Ta chỉ muốn kết hôn với người! Nhưng mà.....” Trác Anh dừng một chút, “Ta không miễn cưỡng người. Chỉ cần người ở trước mặt nguyệt lão nói người không muốn gả cho ta, ta liền cô độc cả đời, tuyệt không làm phiền người nữa!”

Ta sao có thể làm cho gã cô độc cả đời? “Ta.....”

“Vì sao? Mấy ngày hôm trước rõ ràng người đã đáp ứng với ta, nguyện ý gả cho ta!”

Trong mắt Trác Anh tràn đầy bi phẫn, ta có tài đức gì mà lại được nam nhân này ưu ái? “Ta nguyện ý.” Ta hướng mắt về phía tượng thần, “Đệ tử Túc Quỳnh nguyện gả cho người bên cạnh, nguyện lấy thân báo đáp, làm bạn chung thân.”

“Chỉ có thân thôi sao?” Trác Anh bắt mãi hỏi.

“Tâm cùng thân đồng hứa.” Ta đáp rõ ràng.

“Vậy kiếp sau thì sao? Kiếp sau của kiếp sau thì sao? Kiếp sau.....” Trác Anh hỏi không ngừng.

“Nếu ta rất xấu thì làm sao bây giờ? Hay là.....” Ta do dự.

“Ta so với người xấu hơn, người ghét bỏ ta không?”

Ta cùng với Trác Anh đối diện sau một lúc lâu, cuối cùng ta đành chịu thua, “Chỉ cần người còn muốn ta, mặc kệ thế nào ta đều làm thê tử của người.....”

Trác Anh rút cuộc vừa lòng mỉm cười, đem tay chúng ta cột vào nhau đặt bên môi khẽ hôn, “Cái gì đó tới tay, ta sẽ không buông ra, người cũng giống như vậy! Hiện tại, chúng ta nên đi bái đường, mọi người còn đang chờ chúng ta!”

Trác Anh nắm tay của ta ra đại điện, ngoài cửa là một bạch mã trắng hồng trù. Trác Anh cẩn thận dìu ta lên ngựa.

116. Chương 115: Phiên Ngoại :đón Dâu

“Tay còn cột vào cùng nhau.....” Có rất nhiều người đang chỉ trỏ chúng ta, ta đỏ mặt nhỏ giọng nói với Trác Anh.

“Không sao! Người bắt lấy dây cương trước đi.” Trác Anh vừa chỉ điểm ta, vừa dùng một tay nắm yên xoay người lên ngựa. “Chỉ sợ tìm không thấy người thứ hai giống như ta ở miếu nguyệt lão đón tân nương.” Trác Anh vô cùng thân thiết ở bên tai ta nói.

“Rất nhiều người đang nhìn.....” Ta xấu hổ đến muốn tránh đi.

“Vậy cứ cho bọn họ nhìn. Nếu không phải sợ chậm trễ giờ lành, ta còn muốn mang người nhiều thành một vòng, làm cho mỗi người đều biết người là người của ta!” Trác Anh cao hứng nói.

Cúi đầu thấy hai tay chúng ta giao nhau cùng một chỗ, “Vì sao lại muốn kết hôn với ta chứ?” Ta thấp giọng nỉ non.

“Bởi vì ta thích người, thích đến muốn đem người làm của riêng!” Gã nghe được!

Ta quay đầu nhìn gã, “Ta, ta cũng không tốt.....”

“Tiểu đứa ngốc, vì sao sau khi làm cho đầu óc ta mê muội choáng váng, người còn có thể nói như vậy? Nếu người không tốt thì sao có nhiều người thích người như vậy? Làm cho ta lúc nào cũng khắc khắc lo lắng người sẽ bị người khác bắt cóc.” Trác Anh làm ra biểu tình thật phiền não.

Liền người này! Mỗi một lần ta đều do dự, có nên cùng nam nhân này cả đời nhất thế hay không. Mỗi khi ta làm ra quyết định, không lâu ta lại lùi bước, mà lúc này đây.....

Tiếng pháo rền vang kéo ta về thực tại, “Chúng ta đến!” Trác Anh cười xuống ngựa, sau đó cẩn thận giúp ta xuống.

“Tân nương bước qua chậu than, đốt hết xui xẻo.....” Bà mai cao giọng xướng, giống như đó là một hôn lễ bình thường.

Mại chậu than, bái thiên địa, nhập động phòng....., rốt cuộc ta không còn một mình nữa.

Hoàn thành hết các lễ tiết, Trác Anh lại mang ta trở lại chính sảnh, “Người không phải nữ tử, không có cổ lễ trói buộc, người nên cùng ta ra nhận mọi người chúc phúc.”

Ta chưa bao giờ nghĩ tới thời điểm ta thành thân lại có nhiều người chúc phúc như vậy, thế cho nên không thể không mở thêm tiệc trong viện. Có lẽ là nhìn thấy ta có chút vô thố, Trác Anh ở bên tai ta ôn nhu nói: “Để cho ta ứng phó. Đến, chúng ta đến kính rượu trước.....”

Trác Anh mang theo ta đi đến chủ bàn, “Ông, ngài đã về rồi. Đây là nương tử của ta, Túc Quỳnh. Quỳnh nhi, mau bái kiến Hoắc gia gia.....”

Ta đang muốn theo lời hành lễ, Hoắc ông đã đỡ ta, “Không cần, ta là thay thế Ngạn nhi cùng Vũ Sinh đến chúc mừng. Không nghĩ tới đứa nhỏ Trác Anh này cũng học Ngạn nhi.....”

“Ông, có thể lấy được Quỳnh nhi là chuyện may mắn nhất đời này của ta! Đến, Quỳnh nhi, chúng ta kính ông!” Trác Anh cắt lời ông. Người nọ không nghĩ Trác Anh cưới một nam nhân đi?

“Các người cảm thấy hạnh phúc là tốt rồi.” Ông uống một ngụm cạn chén rượu, “Nhưng mà, thành thân cũng có thể ở lại Hoắc gia, vì sao phải rời khỏi?”

“Ông, thành gia lập nghiệp, nay ta đã là người có gia đình, nên là lúc vì hân lập nghiệp, không phải sao?” Trác Anh cười trả lời, “Ông, ngài tận hứng, chúng ta tiếp tục kính rượu.”

Đợi cho khách nhân đều tan đã là đêm khuya. Ta cùng Trác Anh rút cuộc có thể nghỉ ngơi.

“Cởi bỏ đi, bằng không không có cách nào uống chén rượu giao bôi.”

“Cởi ra, kiếp sau ta tìm không thấy người thì làm sao bây giờ?”

“Này.....” Ta do dự một chút, xoa tóc ra, đến trước bàn trang điểm lấy kéo cắt một đoạn đưa cho gã.

“Kết tóc?” Trác Anh vui sướng tiếp nhận. Mất một phen công phu, tóc chúng ta rút cuộc cột vào cùng nhau.....

Uống xong rượu giao bôi, Trác Anh ôm chặt lấy ta. “Người thật cao hứng?” Ta biết rõ còn cố hỏi.

“Này kiều thê, ta sao có thể mất hứng? Quỳnh nhi, Quỳnh nhi của ta, ta rút cuộc có thể quang minh chính đại có được người” Những tiếng cuối cùng biến mất trong nụ hôn môi ngọt lịm.

117. Chương 116: Phiên Ngoại :hậu Hôn

Xuân tiêu nhất khắc thiên kim (một khắc đêm xuân đáng nghìn vàng), Trác Anh giống như vì chứng minh cho thành ngữ này nên thẳng đến hừng đông mới từ trong cơ thể ta lui ra ngoài. Lui ra ngoài rồi gã cũng không an phận, mà là gắt gao đem ta ôm vào trong lòng.

Lúc này ta đã vô lực giãy giụa, mà cho dù có khí lực ta cũng sẽ không giãy giụa, bởi vì ôm ấp này quá ấm áp, quá an toàn. Nơi này là quy túc cả đời của ta! Khi hừng đông ta mỉm cười như mộng.

“Ân ~” Cảm giác nơi mẫn cảm trên người bị người vỗ về chơi đùa, từng đợt khô nóng làm cho ta không thể không mở mắt ra.

“Tỉnh?” Một giọng nam hơi khàn khàn vang lên trên đỉnh đầu ta.

Trước mắt là vòm ngực mạch sắc, hai thân thể trần trụi dây dưa làm cho ta nhớ tới Trác Anh tối hôm qua nhiệt tình. Hai gò má nóng lên cho đến khi vùi vào trong lòng Trác Anh mới cảm giác nhiều.

“Thẹn thùng? Ngẩng đầu lên làm cho vi phu hôn nhẹ cái miệng nhỏ nhắn của người nào.” Lúc này Trác Anh cực kỳ giống vô lại đầu đường.

“Không cần!” Ta đem mặt vùi vào càng sâu.

“Không cần?” Trác Anh ngồi bật dậy ngăn chặn ta, cười nói, “Không thể không cần được nha, đó là quyền lợi của vi phu!” Nói xong gã liền miết lấy môi của ta không ngừng mút vào.

Vừa hôn chấm dứt, không đợi Trác Anh trở về chỗ cũ, “Ừ.....”

“Đói bụng?” Trác Anh cười ra tiếng, mà ta xấu hổ đến đem mặt xoay qua một bên, “Cũng nên đói bụng, suốt ngày hôm qua cũng chưa ăn gì nhiều, buổi tối lại..... Ta đi phòng bếp nhìn xem còn có cái gì ăn không.” Trác Anh rút cuộc buông ta ra, đứng dậy mặc quần áo.

Ta cũng định đứng dậy, nhưng mà thất lực bủn rủn làm cho ta không có một chút khí lực. “Người muốn làm gì? Nằm xuống không nên cử động!”

“Ta, ta muốn đứng lên.....”

“Đứng lên làm cái gì? Lại không cần người phụng trà cho cha mẹ chồng. Trên người không đau sao?” Trác Anh vừa lòng nhìn ta đỏ bừng mặt, “Ngoan ngoãn nằm, ta đi nấu chút nước lau cho người.”

Ta vội vàng kéo ống tay áo gã, “Cái đó nên để cho ta.....”

“Nên cho người cái gì? Người là thê tử của ta, thê tử chỉ dùng để yêu thương, không phải dùng để làm những việc nặng đó.” Trác Anh đem tay ta cho vào trong chăn, “Ngủ tiếp trong chốc lát, nước xong ta gọi người.” (Trùi ui, tui mà có chồng như anh công nì thì sung sướng biết bao, ngưỡng mộ bé thụ này quá đi ^.^)

Ta quyến luyến ôn nhu, cảm giác hạnh phúc, nếu mười mấy năm trước chúng ta cực khổ là vì đổi lấy hạnh phúc kế tiếp này, ta đây sẽ không thăm oán ông trời bất công nữa, mà sẽ cảm kích đã cho ta cuộc sống tốt đẹp hôm nay.

Kế tiếp Trác Anh cẩn thận hầu hạ ta tắm rửa, dùng bữa. Ta cảm thấy chính mình như được gã nâng niu ở trong lòng bàn tay.

“Khụ khụ!” Tiếng giả khụ quen thuộc, là Đoan Mộc. “Nhị ca cùng nhị tẩu đến thăm các người.” Phía sau hẳn rõ ràng là Hoắc Ngạn cùng Vũ Sinh.

“Này, chị dâu.....” Vũ Sinh khó xử mở miệng, mà ta cũng không biết nên trả lời như thế nào.

“Vũ Sinh, gọi hẳn Quỳnh là được rồi.” Trác Anh đi đến phía sau ôm eo ta, sau đó cười giúp ta giải vây.

Trác Anh đem ba người vào nội đường, mọi người ngồi xuống, Hoắc Ngạn mở miệng trước, “Chúc mừng các người.”

“Cám ơn!” Ta thấy Trác Anh gật đầu, mới nhận lấy hạ lễ mà Hoắc Ngạn đưa đến.

Sau một trận nhàn thoai việc nhà, “Thật sự không tính quay về Hoắc gia giúp ta?” Hoắc Ngạn hỏi Trác Anh.

Nơi đó mỗi người đều biết xuất thân của ta, ta biết Trác Anh là không muốn ta ở Hoắc gia chịu uỷ khuất mới rời đi. Trác Anh trấn an vỗ vỗ tay của ta, “Ta đã vì người làm trâu làm ngựa nhiều năm như vậy, không thể cho ta nghỉ ngơi một chút sao? Huống hồ, người hiện tại không phải có Vũ Sinh giúp người rồi sao? Vũ Sinh thông minh như vậy.....”

“Không có,” Vũ Sinh vội vàng xua tay, “Ta cái gì cũng đều không hiểu, cho Ngạn thêm phiền.....”

“Ai nói? Người học được rất nhanh, chỉ là không có kinh nghiệm, không bao lâu người chắc chắn sẽ vượt qua Anh.” Hoắc Ngạn ở một bên khuyên giải an ủi.

“Các người cứ khen lẫn nhau, ai cũng có đôi có cặp, liền ngay cả Hoắc ông đều mang theo một người trở về. Vì sao chỉ có mỗi ta cô đơn chiếc bóng?” Đoan Mộc chụp bàn kêu lên.

“Ông? Hẳn.....” Trác Anh ngạc nhiên nhìn Hoắc Ngạn.

Hoắc Ngạn cười lắc đầu, “Không trúng, cũng không sai. Có thể nhìn ra được người kia đối bá phụ ôn tình cảm không hề tầm thường. Nhưng mà đại bá phụ.....” Hoắc Ngạn dừng một chút, “Đoan Mộc, người không cần hâm mộ chúng ta. Nếu người có người coi trọng, các ca ca nhất định giúp người!”

“Người nói đó!” Về mặt Đoan Mộc là “chỉ chờ một câu này của người”, “Về sau không được đổi ý!”

Ta nhẹ nhàng dựa vào trong lòng Trác Anh, Trác Anh mỉm cười một chút ôm chặt ta. Cách đó không xa Vũ Sinh cũng được Hoắc Ngạn lâm vào trong lòng.

Về sau? Có thể biết về sau chúng ta sẽ rất hạnh phúc, thế còn người khác thì sao? Ta bắt đầu chờ mong những chuyện về sau

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mua-nam-the>